

CLIVE CUSSLER

Şeytan
Denizi

ALTIN KİTAPLAR

Kitabın Orijinal Adı: CYCLOPS
Yayın Hakları: CLIVE CUSSLER
ENTERPRISES, int. KESİM AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Kapak Düzeni: ŞAHİN KARAKOC
Kapak filmi KOMBİ GRAFİK
1. BASIM / TEMMUZ 1986

Bu kitabın her türlü yayın hakkı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Adres

Calal Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
CLIVE CUSSLER
Şeytan Denizi
TÜRKÇESİ : BELKİS ÇORAKÇI

1944 Noel akşamı Fransa'nın Cherbourg yakınlarında Leopoldville'de birlikte kaybedilen, bugün çoğunluğun unuttuğu, pek az kişinin hatırladığı sekiz yüz Amerikalının anısına.

Giriş

9 Mart 1918

Karaip Denizi

Cyclops'un bir saatten az ömrü kalmıştı. Kırk sekiz dakika sonra tayfa ve yolcu, toplam 309 kişiye toplu mezar olacaktı. Yaklaşan faciayı kehanetler ve önseziler haber vermediği gibi, dümdüz, bomboş denizle pırıl pırıl mavi gök de sanki alay ediyordu bu gerçekle. Son bir haftadan beri gemiyi izlemekte olan martılar bile miskin bir kaygısızlık içinde yükselip alçalmayı, keyifle uçmayı sürdürüyorlardı. Onların sezgilerini de bu güzel hava köreltmış olmalıydı.

Güneydoğudan hafif bir rüzgâr esiyor, direktteki Amerikan bayrağını ancak biraz kıpırdatmayı başarıyordu. Saat gecenin üç buçuğu olduğundan nöbeti olmayan tayfalarla tüm yolcular uykudaydı. Tropik rüzgârın getirdiği o boğucu sıcakta uykusu kocan birkaç kişi üst güvertede parmaklıklara dayanmış, burnun yayvan dalgalarla yükselip alçalırken çıkardığı hışırtıyı dinliyorlardı. Denizin asıl hareketi yüzeyin altındaymış gibiydi. Derinlerde dev güçler harekete geçiyor, toplanıp büyüyordu.

Cyclops'un dümeni başında Yüzbaşı John Church boş bakışlarla köprünün yuvarlak lombozlarından dışarıya baktı. Gece on ikiden dörde kadar olan, it nöbeti denilen nöbet onundu. Gözünü zorlukla açık tutuyordu. Dalga boyunun giderek yükselmekte olduğunu yeni fark etti. Ama dalgaların arası böyle mesafeli oldukça, yanları sarp ve dik bir hale gelmedikçe, hız kesmeye gerek görmedi.

Ağır yüklü gemi geriden gelen akıntının yardımıyla saatte ancak dokuz deniz mili hızla ilerlemekteydi. Makinelerinin bakımdan geçmeye şiddetle ihtiyacı vardı. Şu anda bile bir tek iskele makineyle ilerliyordu. Rio da Janairo'dan ayrılmalarından hemen sonra sancak makine stop etmiş, başmühendis Baltimore'a varmadan onarılamayacağı konusunda rapor vermişti.

John Church dengeli biçimde terfi ederek geminin sorumlu subaylarından biri durumuna yükselmişti. İncecik, saçları vaktinden önce ağarmış bir adamdı. Otuz yaşını doldurmasına birkaç ay verdi. Pek çok gemide görev yapmış, dünyayı birkaç kere dolaşmıştı. Ama donanmadaki on iki yıllık hizmeti boyunca rastladığı en garip gemi Cyclops'du. Sekiz yaşındaki bu gemide ilk kez yolculuk yapıyordu. Bu yolculukta da birtakım garip olayların yer aldığı inkâr edilemezdi.

Limandan yola çıkışlarından bir süre sonra, denize düşen bir tayfayı iskele pervane parçalamıştı. Sonra Raleigh adlı gemiyle çarpışmışlar, iki gemide de hafif hasar meydana gelmişti. Cyclops'da beş hükümlü bulunmaktaydı. İçlerinden biri çalıştığı gemideki bir başka tayfayı öldürmekten hüküm giymiş, Portsmouth - New Hampshire'deki cezaevine götürülüyordu. Rio limanına girmek üzereyken geminin bir kayaya bindirmesine ramak kalmış, birinci subay rota deriştirip gemiyi tehlikeye sokmakla suçladığında, kaptan ona kamara hapsi vermişti. Şu anda geminin tayfaları homurdanmaktaydı. Mutsuzdular. Sancak makine çalışmıyordu. Kaptan da durmadan içip duruyor, hiçbir sorunun farkında değilmiş gibi gözüküyordu. Church olup biten bu şanssızlıkları düşündükçe, kendini yaklaşan felaketi karşılamak üzere nöbet tutuyor gibi görmekteydi.

Arkasından yaklaşan gümbürtülü ayak sesleriyle dalgınlığından sıyrıldı. Dönüp baktığında

kaptanın kapıdan girmekte olduğunu görüp kazık kesildi.

Binbaşı George Worley tam Define Adası kitabından fırlamış bir tipti. Tek eksiği gözündeki siyah bant ve bir tahta bacaktı. Boğa gibi iri yapılı bir adamdı. Boynu hemen hemen hiç yoktu. Kocaman kafası omuzlarından çıkmış gibiydi, iki yanında sallanan elleri, Church'un ömründe gördüğü en iri ellerdi. Eniyle, boyuyla, kalınlığıyla bir ansiklopedi cildini andıran eller! Hiçbir zaman donanma kurallarını fazla ciddiye almayan Worley, gemide genellikle ayağında terlik, başında hasır şapka, sırtında uzun iç çamaşırlarıyla dolaşırdı. Church onun üniforma giydiğini ancak gemi limandayken, kaptan resmi bir iş için karaya çıkarken görmüştü, o kadar.

Worley homurdanarak uydurma bir selam verdi, sonra ilerledi, parmağının kalın eklemiyle barometreye tıp tıp vurdu, ibreyi inceledi, başını salladı. Hafif Alman aksanlı İngilizcesiyle, "Yirmi dört saat boyunca hava iyi olacak gibi." dedi.

"Şansımız yaver giderse rahat bir seyir yapacağız. Meğerki Hatteras burnundan içerken sallanmayalım."

Church ifadesiz bir sesle. Her gemi sallanır Hatteras Burnundan geçerken," dedi.

Worley harita odasına geçti. Cyclops'un rotasını ve mevkisini gösteren kurşunkalem çizgisine baktı. "Rotayı beş mil kuzeye kaydırın." dedi döndüğünde. "Büyük Bahamalar sahanlığının dışından dolanalım."

Church, "Zaten anayolun yirmibeş mil batısındaız," dedi.

Worley aksi bir sesle. "Gemilerin trafik yolundan kaçınmamda elbet bir sebep var." diye homurdandı.

Church dümenciye başıyla işaret verdi. Cyclops hafifçe döndü. Bu yön değişimi irileşen dalgaların burnun iskele tarafına çarpmasına yol açtı, geminin tepkisi değişti, iyice sallanmaya başladı

"Denizin halinden hoşlanmıyorum," dedi Church. "Dalgalar biraz dikleşiyor."

Worley. "Bu yörelerde normaldir," diye karşılık verdi. "Kuzey Ekvator akıntısının Golf Strim'le karşılaştığı yere yaklaşıyoruz. Bazen bu denizi çöl göllerinin yüzü gibi dümdüz görmüşümdür, bazen de altı metrelik dalgalarla karşılaşmışımdır. Ama yumuşak dalgadır. Bordanın altına yuvarlanır geçer gider"

Church bir şey söyleyecekken sustu, kulaklarını dikip dinledi. Madenin madene sürtünme sesi duyulmaktaydı. Worley hiçbir şey duymamış gibi davranıyordu. Church arka pencereye yürüdü. Cyclops'un upuzun kargo güvertesine baktı.

O zamanlar için büyük gemi sayılırdı Cyclops. Boyu 542 fit, eni 65 fitti. 1910 yılında Philadelphia'da yapılmıştı. Atlantik Filosunda donanma ikmal gemisi olarak kullanılıyordu. Yedi dev ambarına 10.500 ton kömür yüklenebiliyordu. Ama bu yolculuğunda 11.000 ton manganez taşımaktaydı. Bordası Plimsoll çizgisinin bir otuz santim yukarısına kadar sulara gömülüydü. Church'a göre tehlikeli sayılacak kadar aşırı yüklüydü gemi.

Arka güverteye doğru bakmakta olan Church, yirmi dört kömür yükleme vincinin karanlıklar içinde yükselen gölgesini görebiliyordu. Ama bir şey daha görüyordu.

Güvertenin orta bölümü alttan geçen dalgalara paralel olarak yükselip alçalmaya başlamıştı.

"Tanrım." diye mırıldandı. "Gemi denizle birlikte esneyip dalgalanıyor."

Worley dönüp bakma zahmetine gerek görmedi. "Kaygılanacak bir şey yok, evlat," dedi. "Bu gemi zorluklara alışkındır."

"Ömrümde bir geminin böyle esnediğini görmemiştim," diye diretti Church.

Worley hep köprüde bulundurduğu hasır koltuğa kuruldu, ayaklarını kaldırıp bir kirişe dayadı. "Evlat Cyclops için telaşlanmana gerek yok. Sen de, ben de yok olduktan çok sonra o hâlâ bu denizleri dolaşıyor olacak."

Church 'un sezgilerden kaynaklanan kaygıları kaptanın bu sözleriyle yatışmadı. Hatta tersine, tehlike önsezileri daha da derinleşti.

* * *

Church nöbeti bir başka subaya devrettikten sonra köprüden ayrıldı, telsiz odasına uğradı, oradaki görevliyle karşılıklı bir kahve içmeye niyetlendi. Her geminin telsizcisi gibi bu adama da Sparks (Kıvılcım) adı takılmıştı. Başını kaldırıp kapıdan girmekte olan Church'e baktı.

"Günaydın, yüzbaşım."

"Çevredeki gemilerden ilginç haberler var mı?"

Sparks kafasına geçirdiği kulaklığı tutup tek kulağını açtı "Efendim?"

Church soruyu tekrarladı.

"İki şilebin telsizcileri telsizle satranç oynuyorlar, o kadar.:"

"Sen de katıl da, bu tekdüzelik duygusundan kurtul."

"Satrançtan hoşlanmam." dedi Sparks.

"O iki şilep bize ne kadar uzak?"

"Sinyalleri oldukça zayıf geliyor... herhalde yüz mil falan."

Church sandalyeye ata biner gibi ters oturdu, kollarını ve çenesini sandalyenin arkasına dayadı. "Onları ara da, oralarda deniz nasılmış sor."

Sparks omuzlarını bir çaresizlik ifadesiyle silkti. "Yapamam."

"Vericin mi bozuk?"

"On altı yaşındaki Havana orospuları kadar formda."

"O halde?"

"Kaptan Worley' in emri." dedi Sparks. "Rio'dan ayrılırken beni odasına çağırdı, Baltimore'a varana kadar kendi emri olmadıkça hiçbir mesaj vermememi emretti."

"Nedenini söyledi mi?"

"Söylemedi."

"Amma da garip."

"Bana kalırsa Rio'dan gemiye aldığımız o kodamanla ilgili olmalı."

"Başkonsolos mu?"

"Bana emri o herif gemiye bindikten hemen sonra verdi..."

Sparks sözünü yarıda kesti, iki kulaklığını avuçlarıyla kulaklarına bastırdı. Az sonra dinlemekte olduğu mesajı önünde ki kâğıda karaladı. Church'e döndüğümde yüzü çok ciddiye.

"Bir imdat çağrısı."

Church ayağa kalktı. "Mevkii?"

"Anguilla Cays'in yirmi mil güneydoğusu.."

Church zihinsel bir hesap yaptı. "Öyleyse pruvamızda, elli mil uzaktalar. Başka ne diyorlar?"

"Geminin adı Crogan Castle. Burundan yara almış. Su alıyormuş. Acele yardım istiyorlar."

"Burundan yara mı?" dedi Church şaşkın bir sesle. "Neden?"

"Söylemediler, yüzbaşım."

Church dönüp kapıya doğru baktı. "Ben kaptana haber vereyim. Crogan Castle'a söyle. Son hızla geliyoruz."

Sparks'ın yüzüne acılı bir ifade yerleşti. "Lütfen, efendim, yapamam."

"Sen yap!" diye emir verdi Church. "Tüm sorumluluğu ben üstüme alıyorum."

Olduğu yerde dönüp koridor boyunca koştu, köprüye çıkan merdivenlere saldırdı. Worley hala hasır koltuğunda oturuyor, gemiyle birlikte sallanıp duruyordu. Kucağındaki yıpranmış Liberty dergisini okurken gözlüğü burnunun üzerinde iyice aşağıya kaymıştı.

"Sparks bir SOS aldı" dedi Church. "Elli mil bile yok aramızda. Yardıma geliyoruz diye mesaj vermesini söyledim."

Worley' in gözleri fincan gibi açıldı, kolluktan fırladığı gibi, şaşkınlık içindeki Church'un iki pazusuna sarıldı. "Emirlerime karşı gelme yetkisini sana kim verdi?"

Church'un kollarına bir sızı saplandı. O dev ellerin basıncı sanki eziyordu pazu kaslarını. "Hay Allah! Kaptan... İmdat çağrısını kulak ardı edemeyiz."

"Ben ederiz dersem ederiz!"

Worley' in böyle patlaması Church'u iyice afallatmıştı. O kızarmış gözlerin biraz kaydığını görüyor, adamın soluğunda viski kokusu alıyordu. "Denizciliğin ana kurallarından biri," diye diretti. "Yardım etmek zorundayız."

"Batıyorlar mı?"

"Mesajda, su alıyoruz diyorlar."

Worley, Church'u yana doğru savurdu. "Zırvalıyorsun. Pompalarının başına adam koysunlar, Cyclops'dan başka bir gemi gelip onları kurtarana kadar suyu boşaltıp dursunlar."

Dümenciyle nöbetçi subay gözlerini birbirine dikmiş duran Worley'le Church'e şaşkın bir sessizlik içinde bakıyorlardı. Kaptan köprüsüne gerilim dolu bir hava yayılmıştı. Worley' le Church' un arasında geçmiş haftalar içinde ne gibi gizli sürtüşmeler varsa, şu anda hepsi su yüzüne çıkmış

durumdaydı.

Nöbetçi subay araya girmeye çalıştı. Worley koca kafasını çevirip ona hırladı. "Sen işine bak, bulaşma."

Church çürümekte olan kollarını ovalarken kaptana ateş saçan gözlerle baktı. "SOS çağırışma cevap vermeyişinize itiraz ediyorum ve bu itirazımın seyir defterine kaydedilmesini istiyorum."

"Bak, seni uyarıyorum..."

"Telsizciye mesaj vermemesini emrettiğinizin de kaydedilmesini istiyorum."

"Çizmeyi aşırıyorsun, etendi." Worley' in sesi buz gibiydi. Dudakları gerilip incecik bir çizgi haline gelmiş, yüzü ter içindeydi. "Kendinizi tutuklu bilin ve kamaranıza kapanın."

"Subaylarınızı böyle tutuklamaya devam ederseniz bu gemiyi kendiniz yürütmek zorunda kalacaksınız," diye patladı Church. Öfkesi kontrolünden çıkmıştı.

O anda, Worley cevap veremedi. Cyclops iki dalga arasındaki bir boşlukta öne doğru eğildi. Yıllardır denizde dolaşmanın getirdiği içgüdüyle kaptan köprüsündeki herkes otomatik olarak sağlam bir yere tutunarak, dengesini korumaya çalıştı. Bordanın levhaları ağır basınç altında inler gibi sesler çıkardı, birkaç da çatırtı duyuldu.

"Ulu Tanrım." diye mırıldandı dümenci. Sesinde hafif bir panik vardı,

"Kes sesini!" dedi kaptan. O orada Cyclops doğruluyordu. "Bu tekne bundan beter denizleri çok görmüştür."

Church'un aklına içini bulandıran bir düşünce gelivermişti. "Crogan Castle SOS verirken burunda yara ve bordada hasardan söz etmişti." dedi.

Worley ona baktı. "Eee, ne olmuş?"

"Anlamıyor musunuz? Herhalde gemiyi dev bir serseri dalga çarpmış olmalı."

"Sen delirmişsin. Kamarana git, efendi. Umana varana kadar bir daha suratını görmek istemiyorum."

Church bir kararsızlık geçirdi, yumruklarını sıktı. Derken ağır ağır yumrukları açıldı. Worley' le tartışmanın boşuna olduğunu anlıyordu. Tek kelime söylemeden dönüp kapıdan çıktı.

Güverteye adımını attı, burun tarafına doğru baktı. Deniz aldatıcı bir sakinlik içindeydi. Dalgaların boyu üç metreye inmiş, güverteye artık su gelmez olmuştu. Kıç tarafa yöneldi, gemi o yumuşak dalmalarla yükselip alçalırken vinçleri ve yedek teçhizatı tutan iplerin küpeşteye sürtünmekte olduğunu fark etti.

Church bundan sonra aşağı indi. Cevher yüklü ambarlardan ikisini kontrol etti. Fenerini manganezin kıpırdamaması için konulmuş payandalar üzerinde gezdirdi. Onlar da gıcırta sesleri çıkarıyorlardı, ama sağlam gibiydiler. Geminin hareketinin ötürü bir dökülme falan yoktu.

Yine de kendini tedirgin hissediyordu. Yorgundu da. Bir an önce kamarasına girip yatağına uzanma, gözlerini yummak, gemiyi kuşatan sorunları unutmaya isteğini ancak iradesini kullanarak engelledi. Bir de makine dairesine gitmeliydi, bakalım sintine suyunda yükselme var mıydı? Oradan da olumlu sonuç aldı. Bu durum kaptanın Cyclops' a olan güvenini onaylar gibiydi.

Bir kahve içmek üzere koridordan subaylar odasına doğru yürürken bir kapı açıldı, Amerika'nın Brezilya Başkonsolosu Alfred Gottschalk eşikte durakladı, içerideki biriyle yapmakta olduğu konuşmayı sürdürdü. Church, Gottschalk'ın omzu üzerinden içeriye göz attığında, gemi doktorunu bir yatakta yatan adamın üzerine eğilmiş gördü. Hastanın yüzü yorgun ve sapsarıydı. Genç bir yüzdü, ama güür saçları bembeyazdı. Açık duran gözleri korkuyla karışık acıları ve zorlukları yansıtıyordu. Çok şey görmüş geçirmiş birinin bakışları vardı o gözlerde. Bu sahne de Cyclops'un yolculuğunun bir başka garip unsuru olarak yerleşti Church'un zihnine.

Gemi Rio'dan ayrılırken Church güverte nöbetindeydi. Rıhtımda konvoy halinde taşıtlar görmüştü. Sonra başkonsolos, şoförlü bir otomobilden inmiş, sandık ve bavullarının gemiye yüklenmesine bizzat nezaret etmişti. Yükleme işi bitince de başını kaldırıp Cyclops'un her ayrıntısını incelemişti. Düz bir çizgi halinde yukardan aşağıya inen çirkin burnunu da, kıç tarafın şampanya şişesi gibi zarif kıvrımını da. Başkonsolos kısacık, yuvarlacık, hemen hemen komik görünüşlü bir adamdı, ama yetkili kimselere zamanla sinen o tarifi imkansız otoriter hava onda da vardı. Sarıya çalan ak saçları kısacık kesilmişti. Prusyalılar gibi, ince kaşları, dikkatle şekillendirilmiş ince bıyığına pek uyuyordu.

Konvoyun ikinci taşıtı bir cankurtarandı. İçinden sedyeyle biri indirilip gemiye alınırken Church seyretmişti. Ama hastanın suratını örten cebinlik, yüzünü görmesini engellemişti. Gerçi bu hasta adam da Gottschalk grubundandı, ama... başkonsolos ona pek dikkat etmemiş, daha çok arkadan gelen kamyonla ilgilenmişti.

Kamyondan indirilen iri, dikdörtgen sandık vinçlerle gemiye alınırken başkonsolos heyecanlı bakışlarla onu izlemiş durmuştu. Tam o sırada Worley ortaya çıkmış, sandığın ambara indirilmesine şahsen nezaret etmişti. Sonrada Gottschalk'ı karşılamış, selamlamış, götürüp ona kamarasını göstermişti. Halatlar hemen çözülmüş, gemi bir anda Umanın ağzına doğru yola koyulmuştu.

Gottschalk arkasını döndü, Church'un koridorda durmakta olduğunu gördü. Hemen kapı eşiğinden çekilip kapıyı arkasından kapattı, gözleri kuşkuyla kısıldı. "Size bir yardımda bulunabilir miyim, yüzbaşı?.."

"Church, efendim. Gemi teftişini bitirdim, subaylar salonuna bir kahve almaya gidiyordum. Bana refakat etmek ister miydiniz?"

Başkonsolosun yüzüne hafif bir rahatlama ifadesi geldi, gülümsedi, "Eh, olabilir. Yattığım zaman birkaç saatten fazla uyuyamıyorum. Karım deli oluyor."

"Rio'da mı kaldı eşiniz?"

"Hayır, onu önceden Maryland'a, evimize yolladım. Brezilya'daki görevim artık sona erdi. Dışişleri Bakanlığındaki hizmet dönemimin geri kalanını Washington'da geçirmek istiyorum. Umarım öyle olur."

Gottschalk. Church'un gözüne aşırı sinirli görünüyordu. Gözleri koridoru kolaçan ediyor, ikide bir keten mendiliyle minik dudaklarını kuruluyordu. Church'u kolundan tuttu.

"Yüzbaşım... kahvelerimizi içmeden önce acaba benimle kargo ambarına kadar gelir miydiniz?"

Church ona baktı. "Evet, Eğer istiyorsanız,"

"Teşekkür ederim," dedi Gottschalk. "Sandıklarımın birinden bir şey almam gerekiyor da."

Church bu isteği biraz garip bulduysa bile bir şey söylemedi. Başını sallamakla yetindi, peşinde

şışman konsolosta birlikte geminin baş tarafına yöneldi. Güverteye çıktılar, köprünün altından geçtiler. Köprü çelik payandalar üzerinde asılı gibi, bir garip duruyordu. Baş taraftaki vinçlere destek olan iki direğin üzerine yatay konmuş kirişteki fenerden esrarengiz bir pırıltı yansımaktaydı dalgalara.

Church bir ambar kapağının başında durdu, sürgüleri açtı. Gottschalk'a aşağıya inen merdiveni gösterip fenerini basamaklara tuttu. Ambara indiklerinde Church elektrik düzmesini buldu, çevirdi, ortalığa dünya dışı, sarımsı bir ışık yayıldı.

Gottschalk onu omzuyla itip öne geçti, dosdoğru o büyük sandığa yürüdü. Sandık zincirlerle sarılmış, uçları duvarlardaki halkalara tutturulup asma kilitlerle bağlanmıştı. Adam orada birkaç saniye durdu. Bakarken yüzünde saygı dolu bir ifade vardı. Düşünceleri başka bir yere ve başka bir zamana kaymış gibiydi.

Church o sandığa ilk olarak yakından, dikkatle baktı. Tahtalarında hiçbir işaret yoktu. Boyu üç metreye yakın, eni bir otuz kadar, yüksekliği de bir metreydi. Ağırlığının ne kadar olduğunu tahmin edemiyordu, ama içindekilerin ağır olduğunu biliyordu. Yükleme sırasında vincin nasıl zorlandığını hatırlamaktaydı. Sonunda merakı, o ilgisizlik maskesini yüzünden sildi.

"İçinde ne olduğunu sorabilir miyim?"

Gottschalk'ın bakışları sandığa dikilmiş, ayrılmıyordu. Dalgın bir ifadeyle, "Müzeeye verilecek bir tarihi kalıntı," dedi.

"Herhalde değerli olmalı."

Gottschalk cevap vermedi. Sandığın kapağının kenarında bir şey ilişmişti gözüne. Cebinden gözlüğünü çekti, dikkatle inceledi, Elleri titredi, vücudu kazık kesildi.

"Açılmış bul" diye soludu.

Church, "İmkan yok," dedi. "Kapak zincirlerle sımsıkı bağlı, Hatta zincir tahtada yuva yapmış basınçtan."

"Ama buraya bakın," diye parmağıyla gösterdi odam. "Kapağın zorlandığı yerde çizikler görünüyor."

"O çizikler herhalde sandık mühürlenirken olmuş."

"İki gün önce baktığımda yoktu." dedi Gottschalk ciddi bir ifadeyle, "Tayfalarımızdan biri oynamış bununla."

"Boşuna kaygılanıyorsunuz, iki ton gelen bir tarihi esere hangi tayfa ilgi gösterir? Hem zaten kimsede kilitlerin anahtarı yok ki!"

Gottschalk kendini dizüstü yere attı, kilitlerden birini yakalayıp çekti. Kilit elinde kaldı. Çelikten değil, tahtadan yapışmış bir taklitti. Adamın yüzüne bir korku ifadesi geldi. İpnotize olmuş gibi ağır ağır ayağa kalktı, ambarın çevresine vahşi bakışlarla baktı, ağzından bir tek kelime Çıktı.

"Zanona."

Bu kelime bir kâbusun tetiğini çekmiş gibi oldu. Bundan sonraki altmış saniye, somutlaşmış bir korkudan oluşmuştu sanki. Başkonsolosun öldürülmesi o kadar çabuk oldu ki. Church şok içinde donakaldı, gözünün gördüğünü zihni kavrayamadı.

Gölgelerin içinden birisi sandığın tepesine sıçradı. Denizci kıyafeti giymişti, ama ırkının kaba çizgilerini saklayamamıştı. Dümdüz siyah saçlar, çıkık elmacık kemikler, olağanüstü koyu, ifadesiz kara gözler.

Güney Amerika Kızılderilisi hiç ses çıkarmaksızın mızrağını Gottschalk'un göğsüne sapladı, mızrağın ucu adamın sırtından iki kürek kemiğinin arasından çıktı. Başkonsolos hemen devrilmedi, başını ağır ağır çevirip Church'e baktı. Gözleri iri iri açılmış, tanımaz gibi bakıyordu. Bir şey söylemeye çalıştıysa da ağzından kelime çıkmadı. Yalnızca gargara gibi bir öksürük çıktı, kan dudaklarını ve çenesini kırmızıya boyadı. O yere çökerken Kızılderili ayağını onun göğsüne dayadı, mızrağı çekti.

Church daha önce hiç görmemişti katili, Cyclops'un tayfalarından biri olmadığına göre, bu Kızılderili gemiye ancak kaçak binmiş olabilirdi. Kahverengi suratta kötü bir ifade olmadığı gibi, öfke ya da nefret de yoktu. Tümüyle boş ifadelidir bir surattı. Mızrağı hemen hemen kayıtsızca çekti, sessizce sandığın üzerinden yere sıçradı.

Church kendini saldırıyı karşılamaya hazırladı. Mızrağın savrulduğu anda çevik bir hareketle yana kaçtı, elindeki feneri Kızılderiliye savurdu. Madeni boru çenenin sağına çarparken hafif bir ses çıktı, fener kemiği kırıldı, birkaç dişi gevşetti. Church o anda yerinden fırlayıp yumruğunu Kızılderilinin boynuna indirdi. Mızrak yere düştü, Church tahta sapı kaptı, kafasının üzerinde kaldırdı.

O anda karga ambarının içinde dünya delirivermiş gibi oldu. Church kendini dengesini korumak için savaşırdı buldu. Taban hemen hemen altmış derecelik bir acı yaparak öne eğilmişti. Her nasılsa düşmemeyi başardı, yokuş aşağı koştu, burun tarafındaki eğri duvarı bulup tutundu. Kızılderilinin bilinçsiz vücudu da yuvarlandı, onun ayaklarının dibinde durdu. O anda kilitlerin artık tutmadığı koca sandığın da koymaya başladığını dehşetle gördü Church. Sandık geldi, geldi Kızılderiliyi ezip Church'un bacaklarını duvara sıkıştırdı. Bu çarpmadan sandığın kapağı kayıp yarı aralanmış, içeriğini göstermişti.

Church gözleri kamaşarak baktı. Gözüne görünen o inanılmaz manzara tavanın ışığı altında titredi ve onu ölümden ayıran son saniyeler içinde beynine çakılan en son sahne oldu.

Kaptan köprüsünde Binbaşı Worley bundan daha dehşet dolu bir başka manzarayla karşı karşıyaydı. Sanki Cyclops dibi olmayan bir deliğe düşüyordu. Baş taraf dev bir çukura doğru eğildi, kış havaya kalktı, pervaneleri bile sudan çıktı. Geminin ışıkları, yıldızları yok ederek yükselen kapkara bir su duvarının üzerine düştü.

Kargo ambarının dibinden depremi hatırlatan korkunç bir ses geldi, gemi tâ baştan kışa kadar titredi. Worley kafasında beliren kaygıyı seslendirmeye vakit bile bulamadı. Ambardaki payandalar oynamış, manganez cevheri öne kayıp geminin baş aşağı dalışını daha da hızlandırmıştı.

Dümendeki adam suskun bir şaşkınlıkla lombozdan baktı. On katlı bina boyundaki su sütünü onlara doğru çığ hızıyla yaklaşıyordu. Dalganın tepesi kabarıp kabarıp yuvarlanıyordu. Bir milyon ton su vahşice geminin baş tarafına çarptı, burnu ve bordayı parçaladı. Köprüye açılan kapılar koptu, içeri sular doldu. Worley duvardaki bara sarıldı. Felç olmuş zihni kaçınılmaz sonucu bir türlü kabullenemiyordu.

Dalga geminin üzerine kapandı. Baş direkler kıvrılıp koptu, kirişler kırıldı, bordanın levhaları kâğıt gibi yırtılıp gitti. Cyclops dalganın korkunç basıncı altında daha da derine daldı. Pervaneleri suyu buldu, geminin bekleyen derinliklerine doğru gidiş hızını daha da artırdı. Cyclops bir daha geri

dönemedi.

Gittikçe aşağıya iniyordu. Sonunda yaralı gövdesi ve içinde hapis kalan insanlarla deniz dibindeki hareketli kumlara düştü... Battığına tanık olan birkaç şaşkın martıdan başka hiçbir şey kalmadı geride.

Birinci Bölüm

Prosperteer

Kısım 1

10 Ekim. 1989

Key West, Florida

Zeplin tropik göklere karşı hareketsiz duruyordu. Akvaryumdaki balık gibi kendinden emin ve telaşsızdı. Kendini tek iniş tekeri üzerinde zarif biçimde dengelerken burnu palamar babasına dokundu. Yorgun görünüşlü bir hava gemisiydi. Eskiydi. Bir zamanlar gümüş rengi olan kaplaması buruşmuş, ağarmış, üzerine bir sürü yama eklenmişti. Karnının altında sallanan, gondol diye bilinen kontrol kabini de ilkçağdan kalma bir tekneye benziyordu. Pencerelelerinin camları eskilikten sararmıştı.. Yeni görünen tek yanı 200 beygir gücündeki Bright Whirlwind motorlarıydı. Dikkatle onarılmış, kusursuz duruma getirilmişti.

Futbol statları üzerinde, göklerde dans eden genç kardeşlerine benzemeyen yanı, gaz geçinmez koca haznesinin, çemberler üzerine geçmiş alüminyumdan yapılmış olmasıydı. Yeni hava gemileri gibi lastikle astarlanmış polyester değildi. Alüminyum gövdeye destek olan on iki çemberi vardı. Bunlar, üzerinde balıksırtı gibi görünüyordu. Puro biçimli gaz geçirmez gövdenin boyu elli metreydi. 200.000 ft küp helyum alabilecek hacimdeydi. Küt burnuna rüzgâr falan saldırmadığı zaman, bulutlar arasında saatte altmış iki mil hızla yol alabilirdi. Yapımı sırasında ona ZMC-2, yani Zeplin Metal-Clad, Numara iki adı verilmişti. 1929 yılında Detroit'de yapılmış, ABD Deniz Kuvvetlerine teslim edilmişti. Kuyruk bölümünde çoğu hava gemileri gibi dört denge kanadı yerine, sekiz minik kanat taşıyordu. Yapıldığı çağa göre çok ileri teknikle imal edilmişti, 1942'ye kadar sağlam ve güvenilir hizmetler sunmuş, sonra parçaları sökölüp kendi de bir kenarda unutulmuştu.

Kırk yedi yıl boyunca ZMC-2, Key West-Florida'nın boş bir hangarında unutulup yatmıştı. Derken 1988'de, hükümet araziye yayıncılık işiyle uğraşan ve büyük bir birleşik şirketin başı olan Raymond LeBaron'a satmıştı. LeBaron'un niyeti burayı bir yazlık yer olarak imar edip geliştirmekti.

Yeni satın aldığı deniz üssü arazisini görmek üzere Chicago'daki şirket merkezinden geldikten az sonra, LeBaron boş hangardaki paslanmış ZMC-2'nin artıklarıyla karşılaştı. İlgisi uyanıverdi birden. Hemen bu havadan hafif taşıtı onarttı, onarım masraflarını reklam giderlerine ekledi, motorunu yeniledi, adını da Prosperteer olarak değiştirdi. Aslında bu isim, LeBaron'un mali imparatorlusunun belkemiğini oluşturan derginin adıydı. Zeplinin koca gövdesinin iki yanına kocaman, kıpkırmızı harflerle bu adı yazdırdı.

LeBaron, Prosperteer'i uçurmayı da öğrendi. Hava gemisinin kaprislerine alıştı, rüzgârlara göre sık sık yapılması gereken manevraların ustası oldu. Rüzgâr aniden hızlandığında burnun inmesini sağlayan, rüzgâr hafifleyince kendiliğinden doğrultan otomatik pilot falan yoklu bu gemide. Yükselme yeteneği hava koşullarına göre değişiyordu. Hafif bir yağmurun bıraktığı kalıntı, geminin koca gövdesi üzerine kilolarca yük bindirebiliyor, kalkış yeteneğini azaltıyor, kuzeybatıdan esip gelen kuru hava ise, pilotu geminin aşırı yükselme isteğiyle mücadele etmek zorunda bırakıyordu.

LeBaron bayılıyordu bu zorlukların üstesinden gelme duygusuna, Bu eskimiş gaz balonunun ruhsal durumunu önceden kestirme, onun aerodinamik kaprisleriyle boğuşmak, ona şirketin beş jet uçağıyla uçmaktan çok daha fazla zevk veriyordu. Her fırsatta Yönetim Kurulu odasından kurtulup Key West'e geliyor, zeplinine binip Karaiplerde bir adadan bir adaya keyifle dolaşıyordu. Kısa zamanda Prosperteer'i, Bahama göklerinde alışılmış bir görünüm haline geldi. Tarlalarda çalışan tarım işçileri başlarını kaldırıp onu tepelerinde gördükçe, "geri geri koşan bir domuz yavrusu"na benzetiyorlardı,

Ne var ki, LeBaron da güçlü girişimcilerin çoğu gibi maymun iştahlıydı. Hep bir sonraki tepeyi ele geçirmek isterdi. Bir yıl kadar sonra eski hava gemisine duyduğu ilgi de tavsamaya başladı.

Bir akşam deniz kenarındaki bir lokalde, Buck Caesar adlı eski bir denizciyle karşılaştı. Caesar'ın Egzotik Kalıntı Girişimleri A.Ş. adlı bir batık kurtarma şirketi vardı.

Birkaç kadeh buzlu rom içerken çene çaldılar. Bu arada Caesar beş bin yıldan bu yana nice insanı deli etmiş olan o sihirli sözü de söyledi: Define.

Caesar'ın Karaip denizlerinde yatmakta olan İspanyol kalyonlarıyla o kalyonların içindeki altın, gümüş, mercan kargolarıyla ilgili palavralarını bir süre dinledikten sonra. LeBaron gibi keskin zekâlı bir işadamı bile kendini kaptırdı. El sıkışıp yeni ortaklıklarını perçinlediler,

LeBaron'un Prosperteer'e duyduğu ilgi yeni baştan canlandı, Hava gemisi batıkları havadan görebilmek için kusursuz bir platform oluşturuyordu. Uçaklar havadan yapılan keşifler için aşırı hızlı uçmaktaydı. Helikopterlerinse uçuş süresi kısıtlıydı. Hem pervanelerinin dönüş titreşimi suyun yüzünü buruşturuyordu. Hava gemisi iki gün boyunca havada kalabiliyor, yürüme hızıyla seyredebiliyordu. 120 metrelik bir yükseklikten insan gözü, duru suların dibinde yatan insan yapısı bir nesneyi rahatça fark edebilirdi.

Florida Boğazı üzerinde şafak sökmek üzereyken on kişilik yer ekibi Prosperteer'in çevresinde toplandı, uçuş öncesi kontrolüne başladılar. Az sonra güneş yükselip çiğle kaplı gövde üzerine ışıklarını yolladı, onu bir sabun köpüğüne benzetti. Zeplin beton bir pistin ortasında duruyordu. Pistin beton bloklarının araları otlarla kaplıydı. Boğaz tarafından hafif bir rüzgâr esiyor, koca gövdeyi itip çeviriyordu. Sonunda burun palamar babasına doğru döndü.

Yer ekibindekilerin çoğu güneşten iyice esmerleşmiş gençlerdi. Ya şort ya da mayo giymişlerdi. Bazıları blucin pantolonlarının paçalarını kesip şort yapmışlardı, Cadillac limuzin pistin üzerinde yaklaşp, zeplinin onarım atölyesi sayılan kamyonun yanında dururken pek ilgi göstermediler. O kamyon aynı zamanda ekip başkanının yazıhanesi ve iletişim merkezi olarak da hizmet görüyordu.

Şoför inip kapıyı açtı. LeBaron arka kanepeden indi. Onu Buck Caesar izledi. Caesar hemen zepline doğru yürüdü. Koltuğunun altında bir tomar seyir haritası kıstırmıştı. Altmış beş yaşına göre pek genç ve zinde görünen LeBaron, bir doksan altılık boyuyla herkesin tepesinden bakan bir kule gibiydi. Gözleri açık kahverengi, kır saçları taralıydı. Düşünceleri geleceğe, birkaç saat ileriye dönük bir adamın bakışları vardı yüzünde

Eğildi, arabanın içindeki güzel kadınla birkaç saniye konuştu, sonra onu yanağından öptü, kapıyı kapadı, Prosperteer'e doğru yürümeye başladı.

Yer ekibinin şefi pek çalışkan birine benziyordu. Kar gibi bir iş gömleği giymişti. Yaklaşp LeBaron'un elini sıktı "Yakıt depoları dolu. Bay LeBaron. Uçuş öncesi kontrolü de bitti."

"Yükselme yeteneği nasıl?"

"Nemin yüklediği iki yüz elli kilo için ayarlama yapmanız gerekecek"

LeBaron düşünceli bir tavırla başını salladı. "Günün sıcağı bastırınca kurur," dedi.

"Kontrol düğmeleri daha iyi cevap verecek sanırım. Yükselme kabloları paslanmıştı, değiştirdim."

"Hava nasıl?"

"Gün boyu alçak, küçük parçalı bulutlar öngörülüyor. Yağmur ihtimali az. Çıkarken güneybatıdan saatte beş millik burun rüzgârı alacaksınız."

"Dönerken de kuyruk rüzgârı. Böylesini tercih ederim."

"Geçen seferki telsiz frekansını mı kullanacağız?"

"Evet. Pozisyonumuzu ve durumumuzu normal ses mesajlarıyla yarım saatte bir veririz. Eğer gözümüze ilginç bir hedef çarparsa şifreyle mesaj veririz."

Ekip şefi başını salladı. "Tamam, efendim."

LeBaron daha fazla konuşmadan gondolun merdivenlerini tumandı, pilot yerine yerleşil. Yardımcı pilotu Joe Cavilla gelip yanına oturdu. Altmış yaşında, mahzun gözlü, içine kapanık biriydi. Ağzını pek seyrek açar, onda da ya hapşırarak ya da esnemek için açardı. Ailesi o on altı yaşındayken Brezilya'dan Amerika'ya göçmüş, delikanlı da Deniz Kuvvetlerine katılmıştı. 1864'de son hava gemisi sökülüp devreden çıkana kadar hep zeplin pilotluğu yapmıştı. Günlerden bir gün pat diye çıkagelmiş, LeBaron'u tecrübesinin zenginliğiyle etkilemiş, işe alınmıştı.

Uçuş ekibinin üçüncü üyesi de Buck Caesar'dı. Yumuşak ifadeli, orta yaşlı suratı her an gülümserdi. Açık havanın meşinleştirdiği, kırışık bir teni vardı. Bakışları keskin ve zekiydi. Vücudu boksör gibi formdaydı. Alçak bir masanın başında iki büklüm oturuyor, önündeki haritaya bakıyor, Bahama Kanalı yakınlarında bir yere kare biçiminde işaretler koyuyordu.

LeBaron motoru çalıştırırken egzozdan mavi dumanlar çıktı. Yer ekibi zepline asılı bez torbaları çözüp aldılar. İçlerinden biri rüzgâr tulumunu kaldırıp havada tuttu. LeBaron'a rüzgârın yönünü tam olarak göstermeye çalıştı.

LeBaron ekip şefine elini sallayıp işaret verdi. İniş tekerinin takozu çekilip alındı, burun palamarı çözüldü, adamlar tutmakla olduktan ipleri bıraktılar. Hava gemisi serbestti artık. LeBaron levyeyi öne itti, koltuğunun yanındaki iri yükselme tekerini çevirdi. Prosperteer komik burnunu elli derecelik bir açıyla kaldırdı, yavaş yavaş gökyüzüne doğru yükseldi.

Yer ekibi koca gemi gözden kayboluncaya kadar arkasından baktı, sonra ilgileri kısa bir süre için ilerde duran limuzine, renkli camların gerisinden görünen kadına döndü.

Jessie LeBaron kocasının bu sportif zevklerini paylaşırdı. Ama sosyal hayati seven bir kadın olduğundan, kuşkulu defineler aramaktan ya da yoksullara yardım baloları düzenlemeyi, siyasal gruplar için fon yaratıcı toplantılar organize etmeyi tercih ederdi. Capcanlı, fıkır fıkır bir kadındı. Dudaklarının bir düzineyi aşkın türde gülümsemelerden oluşan bir repertuarı vardı. Yaşı elliyi altı ay geçmiş olmasına rağmen, görünüşü otuz yedi gibiydi, Vücudu biraz dolgun, ama zindeydi. Cildi çok düzgündü, Saçları tuz biber karışımı gibi, doğal renginde hafif ağarmıştı. İri kara gözlerin çevresinde estetik ameliyatlara oluşan o boş ifadeden eser yoktu.

Artık zeplini göremez olunca Jessie limuzinin enterkomundan şoföre seslendi. "Angelo, lütfen otele dönelim."

Şoför esmer bir Kübalıydı. Posta pullarındaki gravür resimler gibi çizgi çizgi bir suratı vardı. İki parmağını kasketinin siperliğine değdirip başını salladı.

Yer ekibi upuzun Cadillac'ın dönüp deniz üssünün kapısından çıkışını seyretti. Derken içlerinden biri ortaya bir voleybol topu çıkardı. Çabucak alanın sınırlarını çizdiler, ağı gerdiler. Takımları seçtikten sonra, bekleyiş sıkıntısından kurtulmak amacıyla paslaşmaya başladılar.

Hava tertibatlı kamyonun içinde ekip başıyla telsizci zeplinden gelen mesajları alıp kaydediyorlardı. LeBaron sözünü tutmuş, yarım saatte bir mesaj vermekteydi. Birkaç saniyeden fazla şaşmıyordu. Yaklaşık mevkiini veriyor, hava değişikliklerini bildiriyor, aşağıdan geçmekte olan gemileri tarif ediyordu.

Öğleden sonra saat iki buçukta mesajlar kesildi. Telsizci Prosperteer'i aramaya çalıştı, ama cevap alamadı. Saat beş oldu, geçti, hâla ses çıkmadı. Dışarıda yer ekibinin üyeleri bıkip top oyununu kestiler, gelip telsiz odasının kapısına oturdular. Bir tedirginlik duygusu sarmıştı hepsini. Saat altıda zeplinin gölgesi ufukta hale belirmeyince ekip şefi Sahil Korumayı aradı.

Kimsenin bilmediği, düşünemeyeceği bir şey vardı... Oda Raymond LeBaron'la Prosperteer'deki arkadaşlarının basit bir define avından çok farklı bir nedenle kaybolmuş olmalarıydı.

Kısım 2

On gün sonra Amerika Birleşik Devletleri Başkanı limuzinin penceresinden dışarı bakıyor, parmaklarıyla dizinde tempo tutuyordu. Gözleri aslında camların dışından kaymakta olan Potomac evlerini görmüyordu. At beslemekle ünlü olan bu bölgenin çayırlarında koşturan hayvanların da farkında değildi. Onun kafası, kendisini Beyaz Saraya yıldırım hızıyla fırlatmış olan olaylarla doluydu.

Önce Başkan Yardımcısı olmuştu. Eski Başkan bir ruhsal hastalık raporu sunup çekilince de başkanlık yemini etmişti. Bereket versin basın o sıra bu konuyu fazla derin deşmemişti. Elbette Beyaz Saray görevlileriyle, Kongre ileri gelenleriyle, uzman ruh hekimleriyle röportajlar yapılmıştı, ama komplo kokan bir hava sızmamıştı ortalığa. Eski başkan Washington'dan ayrılıp New Mexico'daki çiftliğine yerleşmiş, emekli olmuştu. Halk onu halâ tutuyor, hala saygı gösteriyordu. Asıl gerçek birkaç kişinin arasında kalmış, gömülüp gitmişti.

Yeni Başkan bir doksan boyunda enerjik bir adamdı. İri yapılıydı. Kare bir çenesi, keskin çizgileri, sürekli kırışık duran bir alın, çatık kaşları vardı. Ama elâ gözleri insanı aldatacak kadar sakın bakabilirdi. Kır saclarını klasik biçimde yandan ayırarak tarardı.%

Kamuoyu onu yakışıklı bulmadığı gibi, uçarı da bulmuyordu. Ama çekiciliği olan, davranıştan sevimli biri olduğu da inkâr edilemezdi. Profesyonel politikacı olmasına rağmen, hükümeti kendisinin koçluk ettiği kocaman bir spor takımı gibi görürdü. Taktik veren bir koçtu kendisi. Hareketli, iş bitiren biri olarak tanınırdı. Çevresindeki yönetici kadrosuna yetenekli kadın ve erkekleri toplamıştı. Kongreye uyum içinde çalışmaya uğraşıyordu. Hep kafa sallayan, alttan alta kendi çıkarlarını düşünen yordakçılarını yanına alma yolunu seçmişti.

Araba yavaşlarken düşünceleri çevresinde gördüğü manzaraya döndü. Şoför o sıra River Road'dan sapıp beyaz parmaklıkları büyük bir bahçe kapısından giriyordu. Üniformalı bir güvenlik görevlisiyle güneş gözlüklü bir Gizli Servis elemanı bekçi kulübesinden çıktılar. Arabaya şöyle bir bakıp Başkanı tanıdılar, başlarıyla selam verdiler. Ajan koluna saat gibi taktığı telsizine alçak sesle bir şeyler söyledi.

"Patron yolda, geliyor."

Limuzin Kongre Yazlık Kulübünün ağaçlı yolunda ilerledi, kortlarda tenis oynamakta olan temsilci eşlerinin yanından geçti, kulüp binasının kapısında durdu.

Görevli Elmer Hoskins ilerleyip arabanın kapısını açtı. "Hava tam golf havası, Sayın Başkanım." dedi.

Başkan gülümseyerek. "Kar da yağsa iyi oynarım ben," diye karşılık verdi.

"Keşke vuruşlarım seksenlere ulaşabilse!"

"Keşke benimkiler de ulaşabilse." Başkan, Hoskins'in peşi sıra kulüp binasının yan tarafındaki malzeme odasına doğru ilerliyordu. "Oval Büroda işe başladığımdan beri sayılarım aşağı yukarı beş kadar yükseldi ama..."

"Haftada bir tek kere oynayabilen biri için yine de fena değil."

Başkan başını salladı, bir golf arabasına bindi, büyük havuzun çevresini dolaşarak ülkenin en

büyük golf alanı diye bilinen alana doğru uzaklaştı. İleride Reggie Salazar golf sopalarını koyduğu kocaman torbanın başında durmuş, sopaların sapına dayanmış bekliyordu. Kısa boylu, incecik, İspanyol asıllı bir adamdı Salazar.

Aslında görünüşü insanı aldatıyordu. Ant Dağlarının küçük katırları gibi güçlüydü. Yirmi beş kiloluk golf torbasını sırtladığı gibi on sekiz delik boyunca taşır, ne soluklanmak için durur, ne de bir damla ter dökerdi. Daha on öç yaşında bir çocukken hasta annesini kucağına almış, üç yaşındaki kızkardeşini sırtına bağlamış, California-Bojo sınırından otuz mil yürüyerek Sen Diego'ya gelmişti, 1985 yılında yasa dışı girişler konusunda af çıkınca golf alanlarında çalışmaya başlamıştı. Birinci sınıf yardımcıydı. Profesyonellerle çalışıyordu. Sahanın dilini anlama konusunda âdeta bir sihirbazdı. Deliklerin ve toprağın kendisine seslendiğini iddia eder, her seferinde tam gerekli oları sopayı çıkarıp uzatırdı. Salazar aynı zamanda esprili bir filozoftu da. Casey Stenge VI kışkındıracak inciler yumurtlardı. Başkan onu beş yıl kadar önce bir Kongre turnuvasında yanıma almış, ondan beri ikisi çok iyi dost olmuşlardı.

Hep tarla işçileri gibi giyinirdi Salazar. Blucin, kovboy gömleği, asker çizmeleri, geniş kenarlı hasır çiftçi şapkası.

"Salutos, Sayın Başkan." diye selam verdi sınır İngilizcesiyle. Koyu kahverengi gözleri pırıl pırıldı. "Yürümek mi istersin, yoksa arabayla mı gidelim?"

Başkan, Salazar'ın uzattığı eli sıktı. "Biraz hareket iyi gelir... bir süre yürüyelim, belki dokuzdan sonra bineriz." dedi.

Pozisyon aldı, topa 180 metre gidecek şekilde, hafif yay çizerek vurdu, top gidip yolun kenarında bir yere kondu. Başkan oraya doğru yürürken kafasındaki ülke yönetimiyle ilgili kaygı ve düşünceler yavaş yavaş erimeye başladı, zihni bir sonraki vuruşuna döndü.

Topu bir deliğe girene kadar sessizce oynamayı sürdürdü, sonra rahatladı, sopayı Salazar'a uzattı. "Eee, Reggie, Kongreyle başa çıkabilmem için parlak önerilerin var mı bakalım?."

Salazar esnek bir gülümsemeye, "Çok fazla kara karınca." dedi.

"Kara karınca mı?"

"Herkes koyu renk elbiseler giyiyor, deliler gibi koşturuyor. Ortaya yalnızca bir yığın kâğıt ve bir alay laf çıkıyor. Bana kalsa bir yasa çıkarır, Kongre üyeleri ancak iki yılda bir toplanabilir derdim. O zaman daha az sorun çıkarırlardı."

Başkan güldü, "En azından iki yüz milyon seçmen de-bu fikrini alkışlar sanıyorum," dedi.

Alan boyunca ilerlemeye devam ettiler, iki Gizil Servis ajanı da nazik bir mesafeden onları izlemekteydi. Ajanlar golf arabasına binmişlerdi, Sahaya yayılmış gezinen en azından bir düzine ajan daha vardı. Başkanın oyunu başarıyla sürerken, Salazar'da neşesini koruyordu. Dokuzuncu yeşil delikten topu alıp çıkardığında skor otuz dokuzdu. Adam bunu küçük çapta bir zafer olarak görüyordu.

Başkan, "Dokuzuncu siyaha geçmeden biraz dinlenelim," dedi, "Ben bu işi bir birayla kutlayacağım. Sen de katılır mısın?"

"Hayır, teşekkür ederim, efendim. Ben o orada sopalarınızdan otları ve topraktan temizleyeyim,"

Başkan elindeki değneği ona uzattı, "Sen bilirsin. Ama on sekizinci delik bitince benimle mutlaka

bir içki içeceksin."

Salazar deniz feneri gibi apaydınlık sıyrıttı. "Onur duyuyorum, Başkanım," dedi, sonra golf yardımcılarının kulübesine doğru uzaklaştı.

Yirmi dakika sonra Başkan, yaveriyle telefonda konuşmuş, bir şişe Coors marka birayı mideye indirmiş olarak kulüp binasından çıktı, Salazar'la buluştu. Salazar onuncu deliğin başında, bir golf arabasına binmiş, öne eğik olarak oturuyordu. Şapkasının geniş kenarını kaşlarına kadar indirmişti, Elleri direksiyon simidi üzerinde gevşek duruyordu. Bir çift deri iş eldiveni geçirmişti ellerine.

Başkan, "Bakalım seksen tutturabilecek miyiz?" derken gözleri güzel bir oyunun umuduyla pırıl pırıldı.

Salazar ağzını açmaksızın bir sopa uzattı.

Başkan sopayı aldı, şaşkın gözlerle baktı. "Bu kısa bir delik. Üç numarayla vurmak iyi mi sence?"

Salazar'ın gözleri yerdeydi. Şapkanın kenarı yüz ifadesini saklıyordu. Ses çıkarmadan başını salladı.

"Eh, sen daha iyi bilirsin." dedi Başkan neşeyle. Topa yaklaştı, ellerini sopanın sapında gevşetip sıktı, sırtını kamburlaştırdı ve vurdu. Top zarif bir hareketle ilerledi, ama yarı yolda yere inip döne döne gitmeye başladı, yola çıktı, yeşilliğin epey uzağında durdu.

Başkanın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Dönüp arabadaki yerine bindi. "Yanlış sopa uzattığını ilk defa görüyorum." dedi.

Adam cevap vermedi. Bataryanın pedalına bastı, arabayı onuncu yeşile doğru sürdü. Yarı yolda uzandı, küçük bir paketi ön panelin üzerine, Başkanın tam karşısına koydu.

Başkan neşesini kaybetmeden, "Acıkınca yemek için kahvaltılık mı getirdin?" diye sondu.

"Hayır, efendim. O bir bomba."

Başkanın kaşları tedirginlikte yükseldi. "Bu çaka pek komik değil, Reggie..." Birden sözleri ağzında kuruyuverdi, kesildi, boğazına tıkanı. Hasır şapka yükseldiği anda Başkan kendini hiç tanımadığı bir yabancıнын lacivert gözlerine bakar bulmuştu.

Kısım 3

"Lütfen kollarınızı şimdiki gibi tutmayı sürdürün." dedi yabancı sohbet ediyormuşçasına. "Hayatınızın tehlikede olduğuna inandığınız zamanlar Gizli Servis elemanlarına nasıl bir el işareti yapacağınızı biliyorum."

Başkan ölü bir ağaç kütüğü gibi oturuyordu, inanamıyordu. Korkmaktan çok, merak içindeydi. Konuşmaya cesareti yoktu. Gerekli kelimeleri toparlayamıyordu. Gözleri önündeki pakete takıldı kaldı.

"Budalaca bir davranış." dedi sonunda. "Tadını çıkaracak kadar yaşayamazsın."

"Bu bir suikast değil. Talimatıma uyarsanız, size bir şey olmaz. Bunu kabul ediyor musunuz?"

"Pek ataksınız, bayım."

Yabancı bu söze aldırış etmedi. Bir ilkokul öğretmeniymiş de, kuralları anlatıyormuş gibi konuşmayı sürdürdü. "Bomba parçalayıcı türden. Yirmi metre yarıçaplı alan içindeki tüm et ve kemiği parçalar. Muhafızlarınızı uyarmaya kalkarsanız, bileğime bağlı elektronik kontrolle onu patlatırım. Lütfen hiçbir şey olmamış gibi golf oyununuza devam edin."

Topa birkaç metre kala arabayı durdurdu, çimenlere indi, yorgun bakışlarla gizil servis ajanlarına doğru baktı, onların çevresindeki ormanları seyretmekte olduğunu görünce rahatladı, Sonra torbaya elini daldırıp bir sopa çekti.

Başkan, "Golftan hiç anlamadığınız belli," derken, kontrolünü bir dereceye kadar yeniden kazandığı için memnundu. "Bu vuruş dokuz numara sopa ister."

Yabancı denileni yaptı. Başkan topa vurdu, deliğe soktu. Gelecek vuruş yerine ilerlerken Başkan yanındaki adamı inceledi.

Hasır şapkanın altından birkaç tutam kır saç görünüyordu. Göz kenarlarındaki kırışıklarsa, ellilerin sonlarına yakın bir yaşa işaret etmekteydi. Vücudu ince, hatta aşırı ince, kalçaları dardı. Reggie Salazar'ın yerine geçmeye uygundu. Ama bu adam ondan sekiz dokuz santim kadar daha uzundu, Yüzü ince uzun, biraz İskandinav tipliydi. Sesinin tonundan eğitim görmüş biri olduğu anlaşılıyordu. Omuzlarının köşeli biçimi, otorite kullanmaya alışık olduğunu açığa vurmakla birlikte, genel davranışında pek kötülük yok gibiydi.

Başken sakın bir sesle, "Bana öyle geliyor ki, bu işi bana bir şey söylemek için ayarladınız." dedi.

"Haklısınız. Çok zekisiniz. Ama sizin gücünüze sahip birinden de beklenir zaten bunlar."

"Kimin nesisiniz siz?"

"Bu görüşme boyunca bana Joe deyin. Vuruş yerine varır varmaz konuyu açıklayıp sizi soru sormaktan kurtaracağım. Orada bir tuvalet var," Bir an sustu, gömleğinin içinden bir dosya çekip çıkardı, koluğun üzerinden Başkana doğru kaydırıldı. "Tuvalete girin, dosyayı hızla okuyun. Sekiz dakikadan fazla kalmayın. Daha çok oyalanırsanız muhafızlarınız kuşkulandır. Sonuçlarını siz de bilirsiniz... tarife gerek yok."

Elektrikli araba yavaşlayıp durdu. Başkan tek kelime söylemeden tuvalete girdi, oturdu, okumaya başladı. Tam sekiz dakika sonra çıktı. Yüzündeki ifade pek karmaşıktı.

"Bu ne çılgınca bir oyun böyle!"

"Oyun değil."

"Bana kurgubilim bir çizgi roman okutmak için neden bu kadar zahmete katlandığınızı anlayamıyorum."

"Kurgu da değil."

"Öyleyse bir sahtekârlık olmalı."

"Jersey Kolonisi gerçekten var," dedi Joe sabırla,

"Evet, Atlantis de var."

Joe buruk buruk gülümsedi. "Şu anda çok gizli bir kulüple tanışmış oluyorsunuz. Bu projeye ilgili bilgi verilen ikinci başkansınız. Şimdi bence vuruşunuzu yapın, ben de oyun boyunca size durumu anlatmaya devam edeyim. Çok geniş bilgi veremeyeceğim, çünkü vaktimiz dar. Ayrıca bazı ayrıntıları bilmeniz de şart değil."

"Önce bir soru. Bu kadarını bana borçlusunuz."

"Peki."

"Reggie Salazar?"

"Yardımcılar kulübesinde derin bir uykuda."

"Yalan söylüyorsanız Tanrı, yardımcımız olsun."

"Hangi sopa?" diye sordu Joe masum masum.

"Mesafe kısa. Bana dört numarayı verin."

Başkan dikkatsiz bir vuruş yaptı, ama top düzgün gitti, üç buçuk metrelik mesafeyi aldı, deliğe girdi. Başkan sopayı Joe'ya fırlattı, arabaya binip oturdu ve bekledi.

Joe pedala basarken, "Evet, başlayalım." dedi. "1963 yılında Başkan Kennedy, ölümünden iki ay önce Hyannis Port'daki evinde dokuz adamla buluştu. Bu adamlar ona çok gizli bir fırlatma projesi teklif ettiler. Proje uzaya insan yollama programının perdesi ardında geliştirilip uygulanacaktı. 'İç Çekirdek' dediğimiz bir grup genç ve parlak bilim odamı vardı. Aralarında büyük şirketlerin sahibi olan işadamları, mühendisler, politikacılar da bulunuyordu. Bunlar da kendi dallarında büyük başarılar ulaştırmış kimselerdi. Kennedy projeyi kabul etti, hatta vergi gelirlerinden bir bölümünü Jersey Kolonisi şifre adıyla gerçekleştirilecek projeye aktarmak için paravan bir devlet dairesi bile kurdu. Fonun bir bölümü de işadamlarından geliyordu. Hükümet ne kadar veriyorsa, onlar da kuruşu kuruşuna aynı parayı koymak zorundaydılar. Araştırma tesisleri, zaten mevcut binalarda çalışmaya başladı. Bazıları eski depo ve antrepolardı. Ülkenin her yanına dağılmış durumdaydılar. Böylelikle başlama masraflarımdan milyonlar tasarruf edilmiş oldu. Yeni bir merkez inşa edip meraklıların sorular sormasından da kurtulmuş olduk."

"Operasyon nasıl sır olarak saklanabildi?" diye sordu Başkan. "Herhalde bilgi sızması olmuştur"

Joe omuzlarını kaldırdı. "Basit bir teknik. Araştırma ekiplerinden her birinin kendi seçtikleri, kendi projeleri vardır. Her biri ayrı bir yerde çalışıyordu. Hani sağ elin yaptığını sol elin bilmemesi hikâyesi. Donanım küçük imalâtçılara ısmarlanıyordu. Hepsi basit şeylerdi zaten, Asıl zor olan, bu

çabaları NASA'nın burnunun dibinde koordine ederken onlara neler olup bittiğini çaktırmamaktı. Bunu başarabilmek için Cape Canaveral ve Houston'daki uzay merkezlerine sahte subaylar sokuldu. Bir tane de Pentagon'a sokuldu. Can sıkıcı kuşklar doğacak olursa gidersen diye."

"Yani Savunma Bakanlığı bu konuda hiçbir şey bilmiyor mu diyorsunuz siz?"

Joe gülümsedi. "O en kolay yanı. İç çekirdek üyelerinden biri yüksek rütbeli bir kurmay subayıydı. Adının sizin için önemi yok. Pentagon'un labirentleri arasına bir askeri projeyi daha gömmekte hiç zorluk çekmedi."

Topa yaklaşıp durduklarında Joe sustu. Başkan vuruşunu uyurgezer gibi yaptı. Arabaya döndü, Joe'ya baktı.

"NASA'nın böyle uyuyacağına inanmak kolay değil."

"Uzay Dairesinin önde gelenlerinden biri de iç çekirdek üyesiydi. Onun da amacı, aya belirsiz aralarla birkaç kere insan indirmektense, devamlı bir üs kurmaktı. Ama NASA'nın iki girift ve pahalı projeyi bir arada yürütemeyeceğinin de farkındaydı. Bu nedenle Jersey Kolonisine katıldı. Projenin gizli tutulmasının nedeni, hükümetten, Kongreden ve askeri kanattan bir müdahale olmasın diyeydi. Şimdi bakınca anlıyoruz ki akıllıca bir karar vermişiz."

"Ve sonuç olarak bugün ABD'nin ayağı sağlam biçimde aya basmış bulunuyor."

Joe ciddi ciddi başını salladı. "Evet, Sayın Başkanım, o doğru."

Başkan bu olayın büyüklüğünü hâlâ pek kavrayamamıştı. "Bu kadar kapsamlı bir projenin o sızılmaz güvenlik perdesi ardında, bilinmeksizin, anlaşılmaksızın, yirmi altı yıldır yürütüldüğüne inanmak güç."

Joe öndeki yola doğru baktı. "Karşılaştığımız sorunları, karşımıza çıkan engelleri, yüz yüze geldiğimiz acıları size anlatmaya kalksam bir ay sürer. Su elde etmek için hidrojen arıtma işleminin bilimsel ve teknik açısından zorlukları, oksijen çekme aygıtı yapmanın sorunları, türbini sıvı azotta çalışan bir enerji jeneratörü yapmak, masrafı 'iç çekirdek' tarafından karşılanan bir özel sektör uzay ajansı kanalıyla teçhizatın seçilen yörüngeye yollanması... Sonra onları dünya yörüngesinden alıp Jersey Kolonisine götürecek bir ay taşıtının yapılması!"

"Ve bütün bunlar bizim uzay programımızın burnunun dibinde yapıldı öyle mi?"

"Büyük iletişim uyduları diye duyuruları şeyler, aslında ay transfer aracının gizli bölümleriydi. Her birinin iç kapsülünde bir adam gizliydi. Bunun planlanmasına ayrılan on yıldan hiç söz etmeyeceğim. Birbirleriyle nasıl kenetlendiklerini, terk edilmiş bir uzay laboratuvarının nasıl montaj üssü olarak kullanıldığını da anlatmayacağım. İtici yakıt olarak oksijen kullanan bir güneş-elektrik motoru yapımını anlatmaya hiç gerek yok, Ama sonunda hepsi başarıldı."

Joe durdu, Başkanın bir vuruş daha yapmasına olanak verdi, "Ondan sonrası, hayat idame sistemlerini vs malzemeyi yörüngeye oturtup, sonradan ayın belli bir yerine adeta çekerek götürmek oldu. Eski bir Sovyet laboratuvarı da yörüngesinden alınıp götürüldü. İşe yarayabilecek bir yığın uzay çerçöpü topladık. Başlangıçta ancak elzem şeylere önem verdik. Bu iş insanoğlunun dünyadaki yuvasından ilk ayrılışını temsil ediyordu. Devrimsel bir adımdı. 300 milyon yıl önce ilk balık karaya çıktığı zaman nasılsa, bu da öyle. Ama başardık. Biz burada sizinle konuşurken, 240.000 mil uzakta on adam, uygunsuz çevre şartlarında yaşayıp duruyor."

Joe konuşurken gözlerine Mesih gibi bir ifade gelmişti. Derken o havası geçti, kolundaki saate göz attı, "Biraz acele etsek fena olmaz. Yoksa Gizli Servis neden yavaşladığınızı merak edecek. Her neyse, meselenin özü bu zaten. Siz oynarken ben de sorularınızı cevaplamaya çalışayım."

Başkan ona dehşet dolu gözlerle baktı. "Tanrım." diye inledi. "Bunca şeyi sindirebileceğimi sanmıyorum."

"Bu kadar kısa zamanda bu kadar çok şeyi size aktardığım için özür dilerim." dedi Joe hemen. "Ama gerekliydi."

"Ayın tam neresinde bu Jersey Kolonisi?"

"Ay çevresinde yörüngeye oturan ilk uydulardan ve Apollo seferlerinden gelen fotoğrafları inceledikten sonra, güney yarıkürede, ayın bizden uzak tarafında bulunan volkanik bir bölgede geysir dumanları fark ettik, Yakından incelediğimizde oranın kocaman bir mağara olduğunu anladık, ilk tesisi kurmak için ideal bir yerdi."

"Orada on kişi var dediniz, değil mi?"

"Evet."

"Peki ya rotasyon? Ya nöbet değişme?"

"Rotasyon olmadı."

"Tanrım! Demek ki, ilk ay transferi taşıtını monte eden ekip altı yıldır uzayda."

"Doğru," dedi Joe. "Biri öldü, sonra tesis daha fazla hayatı kaldırabilecek duruma gelince ekibe yeni yedi kişi eklendi."

"Ya aileleri?"

"Hepsi de bekâr. Hepsi zorlukları ve tehlikeleri bilerek işi kabul ettiler."

"Bu projeyi duyan ikinci Başkanın ben olduğumu söylediniz."

"Evet, doğru."

"Devlet başkanını projeye katmamak Başkanlık mevkiine hakarettir."

Joe'nun lacivert gözleri daha derinleşti. Başkana sert bakışlarla baktı. "Başkanlar politik yaratıklardır. Oylar onların gözünde her şeyden önemlidir. Nixon belki Jersey Kolonisini kullanıp kendini Watergate'in kara gölgesinden kurtarmaya uğraşırdı. Carter da İran rehineleri fiyaskosunda aynı şeyi yapabiliirdi. Reagan Ruslara meydan okurken kendi imajını büyütmek için bundan yararlanmaya kalkardı. Ama en beteri, Kongrenin bu projeye neler yapabileceği. O partizan politikalar, parayı savunmaya mı aktarsak, yoksa yoksulları beslemeye mi ayırsak diye tartışmalar! Ben ülkemi seviyorum. Sayın Başkanım. Kendimi pek çoklarından daha vatansever görüyorum. Ama artık hükümete pek o kadar güvenim yok."

"İnsanların ödediği vergi gelirlerini kullandınız."

"Karşılığı bilimsel yararlarla, faiziyle ödenecek ama. Zaten unutmayın ki, özel şahıslar ve şirketler paranın yarısını koydular, Hem bunu çıkar ve kâr amacı gütmeyen yaptıklarını da eklemek isterim. Savunmanın ve uzay projelerinin ihalelerine katılanlar pek aynı iddiayı ileri süremez."

Başkan bunu tartışmadı. Topu yavaşça düzeltti on sekizinci yeşile doğru savurdu.

Sonra acı bir sesle. "Eğer başkanlara güvenini bu kadar azsa ne diye böyle apansız gökten zembille inip bana anlatmaya karar verdiniz?" diye sordu.

"Bir sorunumuz olabilir." Joe dosyanın arka tarafından bir fotoğraf alıp uzattı." Bazı dostlarımız aracılığıyla. Hava Kuvvetlerinden Küba üzerinde keşif uçuşu yapan bir uçağın çektiği fotoğrafı buldum."

Başkan, Joe'ya fotoğrafı nasıl ele geçirdiğini sormaya artık gerek görmedi. "Ne göreceğim bu resimde?"

"Lütfen adanın kuzey kıyısına ve Florida Keys'in güneyine bakın."

Başkan gömleğinin cebinden bir gözlük çıkardı, takıp fotoğrafı inceledi. "Goodyear Şirketinin zeplinine benziyor."

"Değil. Bu Prosperteer, Raymond LeBaron'a ait eski bir hava gemisi."

"Karaiplerin orada iki halta önce kayboldu sanıyordum."

"On gün önce. İçinde LeBaron ve iki de uçuş görevlisiyle."

"Öyleyse bu resim hava gemisi kaybolmadan önce çekilmiş."

"Hayır. Filmi çeken uçak sekiz saat önce getirdi"

"O zaman LeBaron hayatta demektir."

"Umarım öyledir, ama telsizle Prosperteer'i bulma çabaları hep sonuçsuz kalıyor."

"LeBaron'un Jersey Kolonisiyle ilişkisi ne?"

"O da iç çekirdeğin üyesiydi."

Başkan öne doğru eğildi. "Ya siz, Joe? Siz de bu projeyi tasarlayan dokuz kişiden biri misiniz?"

Joe cevap vermedi, Vermesi de gerekmiyordu. Başkan ona bakarken cevabın olumlu olduğundan emin oldu.

Kendinden memnun, arkasına dayanıp rahatlamış gibi bir hareket yaptı. "Pekala, sorunuz nedir?"

"On güne kadar Sovyetler en yeni ağır uzay taşıtlarını ambardan çıkarıp insanlı bir ay iniş kapsülüyle birlikte yollayacaklar, Onlarıki Apollo programında bizim astronotların kullandığından altı kat daha büyük. Ayrıntıları CIA raporlarından biliyorsunuzdur."

"Onların ay projesi konusunda bana bilgi verildi, evet" dedi Başkan.

"Herhalde son iki yılda üç de insansız uyduyu ay çevresinde yörüngeye oturttuklarını, iniş yerleri için keşif yaptırmak, fotoğraf çekirmek istediklerini de biliyorsunuzdur. Sonuncusu olan üçüncüsü ayın yüzeyine çarpıp parçalandı, ikincisinde motor bozukluğu oldu, yakıtı patladı. Ama birincisi görevini başarıyla yaptı. En azından başlangıçta. Ay çevresinde on iki tur attı. Derken bir aksilik oldu. Dünya yörüngesine döndükten sonra, atmosfere girmeden önce yerden gelen tüm emirleri reddetti. On sekiz ay boyunca Sovyet uzay kontrolörleri o uyduyu sağ salim indirme savaşı verdiler. Uydunun getirdiği görüntüleri elde edip etmediklerini bilme olanağımız yok. Sonunda retro-roketleri ateşlemeyi başardılar. Ama Selenos 4 adlı ay uydusu Sibiryaya yerine Karaip Denizine indi."

"Bunun LeBaron'la ilgisi ne?"

"Oraya Sovyet ay uydusunu aramaya gitmişti."

Başkanın yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi, sonra geçti. "CIA raporuna göre Ruslar o uyduyu Küba açıklarındaki derin sularda bulmuşlar."

"Mahsus Öyle diyorlar. Hatta sudan çıkardıklarını bile iddia ettiler. Ama aslında onu hiçbir zaman bulamamışlardı."

"Ve sizinkiler onun nerede yatmakta olduğunu biliyor, öyle mi?"

"Tam yerini bulduk, evet."

"Neden birkaç ay fotoğrafını Rusların elinden almak istiyorsunuz ki? Ortalıkla her isteyenin inceleyebileceği binlerce ay fotoğrafı var."

"Onların hepsi Jersey Kolonisi kurulmadan çekilmişti. Yeni Rus keşif uydusu koloninin yerini kesinlikle açıklayacaktır."

"Ne zararı olabilir?"

"Bence Kremlin gerçeği öğrenirse, SSCB'nin ilk ay seferinin amacı saldırıp kolonimizi ele geçirmek ve kendi amaçları için kullanmak olacaktır."

"Buna inanmıyorum. Kremlin o zaman kendi uzay programını açığa vurmuş olur, bizim misilleme yapmamıza çanak tutar."

"Bizim ay projemizin gizli olduğunu unutuyorsunuz, sayın Başkanım. Kimse Rusları var olmayan bir şeyi çalmakla suçlayamaz."

Başkan sert bir sesle, "Bulanık suda balık avlıyorsunuz." dedi.

Joe'nun gözleri de sertleşti. "Önemi yok. Aya ilk ayak basanlar bizim astronotlarımızdı. Orayı ilk kolonileştiren de yine bizler olduk. Ay artık ABD'ye aittir ve kim burnunu sokmak isterse karşı koyarız."

"Biz on dördüncü yüzyılda değiliz ki!" Başkan'ın sesinde dehşete düştüğünü gösteren bir ton vardı. "Silahlarımıza sarılıp Rusları ya da başkalarını aydan uzaklaştırmaya kalkışamayız. Hem Birleşmiş Milletler kararına göre ay ve gezegenler üzerinde hiçbir ülke hak iddia edemez."

"Kremlin bizim yerimizde olsa Birleşmiş Milletler kararına pabuç bırakır mıydı? Hiç sanmıyorum." Joe oturduğu yerde hafifçe döndü, çantadan bir golf sopası çekti. "On sekizinci yeşil. Son vuruşunuz, Sayın Başkanım."

Başkan sersemlemiş gibi vuruşunu yaparken, "Sizi engelleyebilirim," dedi. Sesi soğuktu.

"Nasıl? NASA'nın oy yüzeyine asker indirecek hazır aracı yok. Sizin ve sizden öncekilerin dar görüşlülüğü yüzünden, NASA'nın çabaları yalnızca yörüngede dönüp duran uzay istasyonlarına dönük kaldı."

"Uzayda savaş başlatmanıza, sonradan bu savaşın dünyaya sıçramasına izin veremem."

"Elleriniz bağlı."

"Ruslar konusunda yanılıyor olabilirsiniz."

"Umarım öyledir," dedi Joe. "Ama bence Raymond LeBaron'u şimdiden öldürmüş olabilirler."

"Bu yüzden mi bana açıldınız?"

"Eğer en kötü ihtimaller gerçekleşirse, hiç değilse uyarılmış olurdunuz, sonrası için stratejinizi hazarlıyorsunuz."

"Ya sizi muhafızlarıma deli bir Suikastçı olarak tutuklatır, sonra da Jersey Kolonisini kamuoyuna açıklarsam?"

"Beni tutuklatırsanız Reggie Salazar ölür. Projeyi açıklarsanız, bu projenin gerçekleşmesi için başvurulmuş olan tüm gizil temaslar, tüm kalleşlikler, sahtekârlıklar, yalanlar ve... evet... ölümler bile hep sizin sırtınıza kalır. Hem de ta senatör seçilip ilk yemininizi ettiğiniz günden bu yana. Beyaz Saraydan ayrılırken Nixon'dan kötü duruma düşersiniz. Tabii o kadar uzun yaşayabilirsiniz."

"Sana şantaj mı yapıyorsunuz?" Başkan şu ana kadar öfkesini hep kontrol altında tutmuştu, ama artık fikir fikir kaynıyordu. "Salazar'ın hayatı, başkanlığın dürüstlüğünü korumak için oldukça ucuz bir fiyat sayılır."

"İki hafta sonra Jersey Kolonisinin varlığını dünyaya açıklayabilirsiniz. Borular öter, davullar çalar, siz de kahraman rolüne çıkmış olursunuz. İki hafta... ondan sonra bu ülkenin yüzyılın en büyük bilimsel zaferine nasıl ulaştığınızı açıklayabilirsiniz."

"Bunca zaman gizli kaldıktan sonra neden iki hafta?"

"Çünkü Jersey Kolonisindeki ilk ekibin, yirmi yıllık uzay araştırmalarının sonuçlarıyla birlikte dünyaya dönmeleri için o tarihi kararlaştırmıştık. Getirecekleri araştırma sonuçları arasında meteoroloji ve ay keşif raporları, binlerce biyolojik, kimyasal ve atmosferik deney, sayısız fotoğraf, kilometreler uzunluğunda video kayıtları, insanoğlunun ilk gezegen uygarlığını kurduğu yerin filmleri var. Projenin ilk aşaması tamamlandı. İç Çekirdeğin hayali gerçekleşti. Artık Jersey Kolonisi Amerikan halkına aittir."

Başkan elindeki sopayla oynarken düşünceliydi. Birden sordu. "Kimsiniz siz?"

"Belleğinizi yoklayın. Yıllar önce tanıştık."

"Sizinle nasıl ilişki kurabilirim?"

"Gerektiği kanısına varınca ikinci bir buluşma ayarlarım." Joe sopaların torbasını arabadan aldı, dar patika üzerinden kulübe doğru yürümeye koyuldu. Sonra birden durup döndü.

"Bu arada, söyleyeyim... o bomba değildi, iç çekirdekten size bir armağan. Bir kutu golf topu."

Başkan ona çaresiz bakışlarla baktı. "Cehennemin dibine git. Joe..."

"Haa. bir şey daha var... tebrikler."

"Tebrikler mi?"

Joe skor kartını ona uzattı. "Oyununuzun sayılarını tuttum. Yetmiş dokuz vurdunuz."

Kısım 4

Sörf bordunun ince gövdesi, kıpır kıpır suları sisle atılmış bir okun zarafetiyle aşıyordu. Bordun güzel kavisleri göze hoş görüldüğü kadar, dalgalar üzerinde sürat yapma acısından da çok elverişliydi. Yelken sistemlerinin belki de en basatine göre yapılmıştı. Sert plastik köpük üzerine polietilen bir kabuk. Bu yüzden hem hafif, hem de esnekti. Lateral kontrolü sağlamak için kış tarafla küçük bir kaması vardı. Rüzgar yana savurmasın diye konmuş olan bir salma da orta bölümün altındaydı.

Üçgen biçiminde bir yelkeni vardı. Mora boyanmış, üzerine enli bir turkuvaz şerit atılmıştı. Yelken direği alüminyumdandı. Oval bir bumba yelkeni çevreliyor, bumbanın ucunu ince uzun, güneş yanığı, nasırlı bir çift elin tuttuğu görülüyordu.

Dirk Pitt yorgundu. Uyuşan zihninin kabul edemeyeceği kadar yorgundu. Kol ve bacak kasları kurşun taşımış gibi ağırlaşmıştı. Sırtının ve omuzlarının ağrısı her manevrada kendini daha çok hissettiriyordu. Son yarım saatte belki üçüncü defa . İradesini kullandı, en yakın kumsala yanaşıp bir güzel uyku kestirme isteğini engelledi.

Yelkenin alt bölümündeki saydam pencereden yarış grubunun en önündeki turuncu yelkene baktı. Biscayne Körfezinden başlayıp Cape Florida'da bitecek maraton yarışı yapılıyordu. Pitt kendi pozisyonunu ayarladı, sonra rüzgâr sörfçülerinin en zarif manevrasını seçmeye karar verdi, yoğun trafik yaklaşmadan dümen tarafını suya doğru alçalttı, burnu kaldırdı, yeni rotasına yerleşti. Bir eliyle direği tutmuş durumda rüzgâra doğru döndü, ayaklarını kıpırdattı, öteki eliyle bumbayı biraz serbest bıraktı. Sonra yelkenin ipini rüzgâra karşı çekerken bumbayı tekrar yakaladı. Kuzeyden gelen saatte yirmi kilometrelik rüzgârı alıyordu yelken. Kıpırdayan suların üzerinde kısa zamanda hız kazandı, saatte otuz mille ilerlemeye koyuldu.

Pitt yarışa katılan kırk bir kişiden çoğunun kendinden en az on beş yaş küçük olmasına rağmen, kendisinin üçüncü durumda oluşuna, öndekilerin hemen peşinden gelişine şaşıyordu. En öndekiyle arasında yirmi metre var yoktu.

Sörfçülerin rengârenk yelkenleri mavimsi yeşil suların üzerinde çılgın bir prizmanın tayfi gibiydi. Fenerin oradaki bitiş yeri görünüyordu artık. Pitt önündekine baktı, ne zaman atak yapması gerektiğini hesaplamaya çalıştı. Ama daha onu geçmeye kalkışmadan önce, rakibi bir dalgayı yanlış hesapladığı için devrildi. Pitt artık ikinci sıradaydı. Yarışın bitmesine de yarım milden az kalmıştı.

Yüz metre kadar ileride, ortalığı tıpkı güneş tutulması gibi zeplin gökten aşağı inmekteydi. Koca burnun doğrultusuna bakılırca yelkenlerle çarpışacaktı. Kontrolsüz hareket ediyor, havada sürükleniyor gibiydi. İki motoru pek düşük bir hızla, belli belirsiz dönüyordu. Onu ilerleten aslında kuvvetli bir rüzgârdı. Yelkenciler üstlerine gelmekte olan o dev konuğa çaresizlik içinde bakıp durmaktaydılar.

Gondol bir dalganın doruğuna çarptı, zeplin tekrar havaya sıçradı. Suyun iki metre üzerinde, ilk yelkenlinin önündeydi. Yelkenliyi kullanmakta olan on yedi yaşlarındaki çocuk vaktinde dönüş yapamadı. Direkle yelken zeplinin sancak pervanesine çarpıp parçalanmadan bir saniye önce kendini suya attı.

Pitt çevik bir hareketle yön değiştirdi, savrulan hava gemisine paralel bir rotaya girdi. Göz ucuyla adını da okumuştü. Zeplinin yan tarafında kocaman kırmızı harflerle Prosperteer yazılıydı.

Gondolunun kapısı açıktı ama içeride bir hareket gözüküyordu. Pitt bağırdı... rüzgârın uğultusundan sesi hiç duyulamadı. Çirkin hava gemisi denizin üzerinde kendi kafasına buyruk hareket ediyormuş gibi kayıp gidiyordu.

Pitt birden sırtının alt tarafında bir ürperti halinde felaket önsezisini hissetti. Prosperteer plaj tarafına doğru kayıyordu. Kumsalla arası çeyrek mil var yoktu. Burnunun doğrultusuna bakılırsa dosdoğru Soneta Plaj Otelinin geniş yan terasına gitmekteydi. Gerçi havadan hafif bir geminin sağlam beton bir binaya çarpması pek fazla zarar vermezdi, ama yakıt tanklarının delinip yakıtın alev alması, çevreye yayılması, odalarında uyumakta olan konukları kavurup terasta yemek yiyenleri alevler arasında bırakması tehlikesi vardı.

Pitt tüm yorgunluğuna boş verip sörf bordunun burnunu kıvırdı, hava gemisinin burun altına yöneldi. Gondol o sırada yeni bir dalgaya çarptı, pervane tuzlu suları Pitt'in gözlerine doğru fişkırttı. Bir an görüşü bulanınca devrilmesine ramak kaldı. Olduğu yerde çömelip mesafeyi kaparken dengesini tekrar sağladı. Kumsalda güneşlenenler otele doğru gelmekte olan bu garip nesneyi fark etmiş, heyecanlı hareketler yapıyorlardı.

Pitt'in zamanlaması kusursuz olmak zorundaydı, ikinci kere dememesine fırsat olmayacaktı. Iskalarsa, vücudu pervanelere yem olabilirdi. Başı hafiflemiştir sanki. Dermanı hemen hiç kalmamıştı. Kaslarının artık beyninden gelen komutlara daha yavaş uyduğunun da farkındaydı. Yelkenli tam hava gemisinin burnu altına girerken kendini hazırladı.

Ve birden sıçradı.

Elleri Prosperteer'in burun iplerinden birine sarıldı, ama ıslak yüzeyde kaydı, avuçlarının ve parmaklarının derisi yüzüldü. Pitt çaresizlik içinde bacağını savurup ipin üzerinden attı, toparlayabildiği tüm enerjiyi kullanarak tutundu. Ağırlığından hava gemisinin bumu aşağı sarkmış, suların içine girmek üzereydi. Pitt dalgalar altındaydı. İpe tırmandı, kafasını sulardan çıkarmayı başardı. Vücudu suların içinde sürüklenir durumda ilerledi. Bir yandan da hava ve tuzlu Su yutuyordu. Avcıyken birden av durumuna düşmüştü.

Pitt'in vücudunun sürtünme etkisi dev hava gemisini yavaşlatabilecek kadar değildi. Rüzgârın neden olduğu hareketi de yavaşlatamıyordu. Tam ipi bırakmaya karar verdiği sırada ayaklarının kumlara değdiğini hissetti. Hava gemisi onu sürüklüyor, Pitt kendini lunapark trenine binmiş gibi hissediyordu. Birden plajın sıcak kumlarına doğru savrulduğunu hissetti. Başını kaldırıp baktı, otelin alçak bahçe setini otuz metre uzakta gördü.

Tanrım, diye düşündü. Buraya kadar... Birkaç saniye sonra Prosperteer otelin duvarına çarpacak, belki de patlayacaktı. Bir şey daha vardı. Dönüp duran pervaneler o çarpmanın etkisiyle parçalanacak, madeni parçacıklar dört bir yana saçılacak, terastakilere şarapnel gibi batacaktı.

"Tanrım, bana yardım et!" diye bağırdı Pitt.

Plajdaki kalabalık donmuş kalmıştı. Ağızları açık, duruyorlardı. Bu garip görünüme çocuksu bakışlarla hayran hayran bakıp durmaktaydılar. Birden yeni yetme iki kızla bir delikanlı fırlayıp diğer iplerden birine sarıldılar. Peşlerinden bir plaj cankurtararı koştu, sonra onu iri yapılı bir kadın izledi. Bu ilk hareketler barajı yarmış oldu. Yirmi kişi daha atıldı, iplere sarılıp asıldılar. Sanki yarı çıplak bir yerli grubu, dinozorla karşı karşıya çekişmece oynuyordu.

Çıplak ayaklar kumlara gömülüyor, eller iplere asılıyor, ama inatçı balon onları kumsal boyunca sürükleyip duruyordu. Sonunda ipe asılanların basıncından, burun okluğu yerde yüz seksen derece

döndü, kuyruk otele yaklaştı. Gondolun altındaki tek teker, setin üzerindeki çalılara çarptı, pervaneler betonu birkaç santimte ıskalayıp dalları, yaprakları parçalamaya koyuldu.

Deniz tarafından oldukça güçlü bir rüzgâr esmekteydi, Prosperteer o rüzgârla geri geri gidiyor, terastaki şemsiyeleri, masaları deviriyor, kuyruğunu otelin beşinci kat pencerelerine doğru yaklaşıtıyordu. İpler ellerden kurtuldu, Kumsaldakileri bir çaresizlik sardı. Savaş kaybedilmiş benziyordu.

Pitt tüm gücünü toplayıp ayağa fırladı, yarı sendeleyip yarı koşarak en yakındaki palmiye ağacına ilerledi. Umutsuzca, son bir girişimle elindeki ipi ağacın incecik gövdesine doladı, içinden inşallah gövde kırılmaz diye dua etti.

İp az sonra gerildi. Yirmi metre boyundaki palmiye titredi, sallandı, sonra birkaç saniye boyunca eğildi. Bütün kalabalık soluğunu tuttu. Derken ağaç insanın içini ezen bir yavaşlıkla tekrar doğrulmaya başladı, eski dimdik haline döndü. Pek de derine inmeyen kökler, doğrusu toprağa sağlam tutunmuştu. Hava gemisi durduğunda kuyruğuyla otel duvarı arasında iki metre aralık kalmıştı.

İki yüz kişinin bağrından bir sevinç çılgılığı yükseldi, herkes alkışlamaya koyuldu. Kadınlar oldukları yerde zıp zıp zıplıyor, gülüyor, erkekler bağırıyor, başparmaklarını zafer işaretiyle kaldırıyorlardı. Hiçbir final maçında bu derece içten tezahürat görülmemişti. Otelin güvenlik görevlileri o sıra ortaya çıktılar, kendinden geçmiş kalabalığı halâ dönen pervanelerden uzaklaştırmaya çalıştılar. .

Pitt soluk almak için durduğunda ıslak vücudunu uçuşan kum tanecikleri kapladı. Avucundaki acıyı ancak o zaman fark etti. Prosperteer'e bakarken dizaynının eskiliği içinde bir heyecan ve hayranlık uyandırdı. Goadyear'ın zeplinlerinden çok deha eski olduğu kesindi.

Devrik masa ve sandalyelerin arasından ilerledi, gondola girdi. Uçuş ekibi hâlâ koltuklarında, kayışlarla bağlı, oturmaktaydılar. Ne kıpırdıyor, ne de konuşuyorlardı. Pitt pilotun omzu üzerinden eğildi, kontak düğmelerini buldu, çevirip kapadı. Motorlar bir iki dönüş daha yaptıktan sonra durdu.

İçeride bir mezar sessizliği vardı.

Pitt yüzünü buruşturup çevresine bakındı. Hasar belirtisi yoktu. Aletler ve kontroller çalışır durumda gibiydi. Onu asıl şaşırtan elektronik teçhizatın zenginliği oldu. Gradiyometreler herhalde maden aramak içindi Bir yan sonar vardı. Bir dip altı profil aygıtı vardı. Sualtı aramaları için akla ne geliyorsa vardı.

Gondolun açık kapısından içeriye bakmakta olan suratları fark etmiyordu bile. Yaklaşan canavar düdüklerinin de farkında değildi. Bu dünyanın dışındaymış gibi hissediyordu kendini. Nerede olduğunun farkında bile değildi. İçerinin o sıcak, nemli havasına bir de çürümüş et kokuları eklenmekteydi.

Uçuş ekibinden biri küçük bir masanın başındaydı. Masaya kapanmıştı. Uyuyormuş gibi bir hali vardı. Giysileri ıslak ve lekeliydi. Pitt elini onun omzuna dayayıp hafifçe sarstı. Adamın etinde o canlı sertlik yoktu. Sünger gibiydi. Pitt'in içini buz gibi bir ürperti doldurdu, tüyleri diken diken oldu. Bir yandan da sırtından terler süzülüyordu.

Dikkatini kontrollerin başında oturan iki kişiye çevirdi. Suratlarına karasinekler konmuştu. Çürüme artık tüm hayat belirtilerini silip süpürmüştü. Çeneler sarkmış, ağızlar açık, dudaklar ve diller şişmiş, çatlamıştı. Gözler açık, boş ve bulanık bakıyordu. Eller hala kontroller üzerindeydi, ama tırnaklar

mosmordu. Enzimlerin kontrolü olmayınca bakterilerin oluşturduğu gazlar mideleri doldurup şişirmiş, iğrenç bir görünüş vermişti. Nemli hava ve yüksek ısı da kokuşma sürecini hızlandırıyordu.

Prospeteer'in içindeki çürüyen cesetler bilinmeyen bir mezardan uçurularak getirilmiş, hayalet bir hava gemisiyle korkunç bir sefere çıkarılmışa benziyordu.

Kısım 5

Otopsi odasının parlak ışıkları altındaki sedyede yetişkin bir zenci kadının çıplak cesedi yatmaktaydı. Ceset iyi durumdaydı. Şiddete başvurulduğunu gösteren yaralar yoktu. Uzman gözler ölümün son yedi saat içinde olduğunu kolayca anlayabilirdi. Yaşı yirmi beşle otuz arasında gözüküyordu. Vücudu bir zamanlar erkeklerin bakışlarını üzerine çekmiş bir vücut olmalıydı, ama şu anda besinsiz kalmış, zayıf düşmüş bir hali vardı. En az on yıldan beri uyuşturucu kullanmanın sonuçlarıydı bunlar.

Dade ilçesi adli tabibi Doktor Calvin Rooney bu otopsiyi yapmaktan pek de hoşnut sayılmazdı. Emrindeki kadroyu günde yirmi dört saat meşgul tutacak kadar ölüm olayı meydana geliyordu Miami çevresinde. Kendisine kalsa daha dramatik, daha şaşırtıcı otopsiler yapmayı tercih ederdi. Sıradan bir yüksek doz ölümü onun pek ilgisini çekmiyordu. Ama bu seferki kadını ilçe yargıcının bahçesine atılı bulmuşlardı. Üçüncü sınıf bir elemana devredilemeyecek bir vaka!

Standard beyaz gömleklerden nefret ettiği için Rooney mavi bir laboratuvar gömleği giymişti, Florida'nın yerlisiydi. ABD ordusundaki askerlik tecrübesi azımsanacak gibi değildi. Harvard Tıp Okulunu bitirmişti. Yanı başında duran teybe yeni bir kaset koydu, sonra kuru bir sesle ceset hakkındaki yargılarını kaydetti.

Neşteri eline aldı, ilk kesigi yapmak üzere eğildi. Çenenin birkaç santim altından başladı, karın altına doğru inerken göğüs boşluğuna vardığında birden durdu, eğilip baktı, iri camlı gözlükleri ardandan göğsü inceledi. On beş dakika sonra yüreği çıkarıp incelerken hâlâ teybe bulgularını kaydediyordu.

Rooney son kontrolünü yaparken Şerif Tyler Sweat kapıyı açıp otopsi odasına girdi. Ne zayıf, ne şişman, asık suratlı bir adamdı. Omuzları hafif yuvarlak, suratındaki ifade kararlıydı. Sistemli çalışan, dürüst bir insan olduğu belliydi. Emrindeki kadın ve erkekler ona büyük saygı gösterirlerdi.

Masadaki açılmış kadavraya şöyle bir baktı, sonra başını sallayarak Rooney'i selamladı. "Güzel bir et yığını!" dedi.

Rooney, "Yargıcın bahçesine bırakılan kadın," diye açıkladı.

"Yine mi yüksek doz?"

"Bu sefer şansımız tutmadı. Cinayet masasını seferber etmen gerek. Kadın öldürülmüş. Kalbinin delinmiş olduğunu fark ettim."

"Buz kancası mı?"

"Öyle görünüyor."

Sweat kafası kelleşmeye başlayan doktora baktı. Doktordan çok, mahalle papazına benzer bir hali vardı adamın. "Seni bir türlü kandıramıyorlar, doktor," dedi.

Rooney tatlı bir sesle, "Kötü adamların boş belasını, forensik sarayına getiren onuru neye borçluyuz?" diye sordu. "Vakit öldürmeye mi çalışıyorsun."

"Hayır. Çok önemli kişilerin teşhisi söz konusu. Sen de gereklisin."

"Zeplindeki cesetler," diye tahmin yürüttü doktor.

Sweat başını salladı. "Bayan LeBaron teşhis etmeye geldi."

"Pek tavsiye etmem. Kocasının kalıntıları pek iç açıcı bir manzara değil. Hele her gün ölü görmeye alışmamış olanlar için."

"Ben de söyledim. Eşyalarını teşhis etseniz yeter, dedim. Ama ısrar etti. Yanında valilikten bir memur bile getirmiş. Sözü dinletebilmek için.*

"Neredeler?"

"Morgun yazıhanesinde bekliyorlar."

"Gazeteciler?"

"Televizyon ve basın muhabirleri çılgın gibi koşturuyor. Onları lobide tutsunlar diye adamlarıma emir verdim."

"Şu dünya ne garip!" Rooney'in bugün yine filozofluğu üstündeydi. "Raymond LeBaron'un her hareketi birinci sayfaya manşet oluyor da, zavallı cesedi küçük ilanlarda bir santime sığan haber oluyor." içini çekti, laboratuvar gömleğini çıkarıp bir sandalyenin üzerine fırlattı, "Haydi, yapalım bitsin bari. Öğleden sonra iki otopsim daha var."

O arada tropikal bir fırtına başlarının üzerinden geçti, gök gürültüsünü duydular. Rooney sırtına bir spor ceket geçirdi, kravatını düzeltilti. Uygun adım yola koyuldular, Sweet'in gözleri yerde, halının desenlerindeydi.

"LeBaron'un ölüm nedeni hakkında herhangi bir tahminin var mı?" diye sordu.

"Henüz erken. Laboratuvar sonuçları kesin sayılmaz. Birkaç test daha yapmak istiyorum. Bazı noktalar anlam ifade etmiyor. İtiraf etmem gerek, bu olay epey şaşırtıcı."

"Bir şey tahmin edemiyor musun?"

"Rapora yazılacak tahmin yok henüz. Asıl sorun, o hızlı cürüme. Dokuların bu kadar çabuk bozulduğunu pek az gördüm. Bir kere 1974'de rastlamıştım. O kadar."

Sweat daha Rooney'in hatırladığı eski olayı deşmeden morg yazıhanesinin kapısına varıp içeri girdiler. Valilikten gelen adam yelek, takım elbise giymiş kaypak bir tipti. Hemen sıçrayıp ayağa kalktı, daha ağzım açamadan Rooney onun hakkında "zıpçıktının biri" diye yargıya varmıştı bile.

"Artık başlayabilir miyiz şu işe, şerif? Bayan LeBaron çok rahatsız oluyor ve mümkün olduğu kadar çabuk oteline dönmek istiyor."

"Kendisine hak veriyorum, dedi şerif hecelerine üzerine basa basa, "Ama izlenecek bir takım kurallar ve yasalar bulunduğunu herhalde bir devlet memuruna hatırlatmaya gerek yoktur."

"Valinin de, Bayan Le Baron'un üzüntüsünü büsbütün artırmamak için her kolaylığı göstermenizi rica ettiğini benim size hatırlatmama gerek yok."

Rooney, Sweat'in taş gibi ifadeli suratına hayranlıkla bakakalmıştı. Şerif sanki kaldırımdaki bir çöp yığınının yanından geçiyormuş gibi zıpçıktının yanından geçip ilerledi.

"Bu adli tabibimiz Doktor Rooney," dedi bir yandan. "Teşhiste yardımcı olacak."

Jessie LeBaron hiç de rahatsız görünmüyordu. Turuncu plastik koltuğa rahatça oturmuş, soğukkanlı görünüyor, başını dik tutuyordu, Rooney yine da onun üzüntüsünü iradesi ve cesaretiyle saklamakta

olduğunu hissetti Akrabaların gelip cesetleri teşhis etmesi olayını defalarca yaşamıştı Rooney. Yüzlerce kere. İçgüdüsel olarak yumuşak bir sesle konuşmaya başladı.

"Bayan LeBaron, ne durumda olduğunuzu anlıyorum ve bu işi sizin için mümkün olduğu kadar acısız hale getirmeye çalışacağım. Ama her şeyden önce hatırlatmak istediğim bir şey var. Yalnızca cesetler üzerinden alınan eşyaları teşhis etmeniz eyalet yasalarınca yeterli, bu bir. İkincisi, hatırlayabileceğiniz ayrıntılar, yani yara izi, diş dolguları, kemik çatlakları ya da ameliyat izleri gibi şeyler benim kendi teşhisimde son derece yararlı olacaktır. Üçüncüsü de, sizden kalıntılara bakmamanızı içtenlikle rica ederim. Yüz çizgileri hala tanınabilir durumda olmasına rağmen, çürüme yine de kendine düşeni yapmış. Sanırım Bay LeBaron'u hayattaki haliyle hatırlamak, morgdaki haliyle hatırlamaktan daha mutlu edecektir sizi."

"Teşekkür ederim. Doktor Rooney," dedi Jessie. "İlginiz gerçekten makbule geçti. Ama kocamın sahiden ölmüş olduğundan emin olmalıyım."

Rooney üzüntüyle başını salladı, sonra üzerinde birkaç parça giysi, cüzdan, kol saati gibi özel eşyalar bulunan masayı başıyla işaret etti, "Bay LeBaron'un eşyalarına baktınız mı?"

"Evet onları elden geçirdim."

"Ona ait olduktan kanısında mısınız?"

"Cüzdanla içindekiler için hiç kuşku yok. Saat ise ilk yıldönümümüzde benim ona armağanımdı."

Rooney ilerleyip saati eline aldı. "Altın Cartier saat ve madeni bileziği. Bu Roma rakamları da... elmas desem yanlış olur muyum acaba?"

"Haklısınız. Çok nadir bulunan bir kara elmas. Kocamın doğum taşı."

"Nisan doğumlu herhalde."

Kadın başını sallamakla yetindi.

"Kocanızın kişisel eşyaları dışında. Buck Caesar'la Cavilla' ya ait herhangi bir şeyi tanımıyor musunuz. Bayan LeBaron?"

"Takılarını hatırlamıyorum, ama giysiler onları son gördüğümde giydikleriydi, eminim."

Sweat söze karıştı. "Soruşturmacılarımız Ceasar'la Cavilla'nın yakın akrabalarını bulamadılar. Giysilerden hanginin kime ait olduğunu söylerseniz çok yardımınız dokunmuş olur."

Jessie LeBaron ilk kez kararsızlık gösterdi. "Emin değilim... galiba blucin şortla çiçekli gömlek Buck'ındı, ötekiler de herhalde Cavilla'nın." Durakladı. "Artık kocamın cesedine bakabilir miyiz?"

Rooney anlayışlı bir sesle, "Sizi caydıramadım demek." dedi.

"Hayır, kararlıyım."

Valilikten gelen görevli hâlâ kendini tanıtmamış olduğu halde, "Bayan LeBaron ne istiyorsa yapsanız iyi olur," diye atıldı.

Rooney, Sweat'e bakıp çaresizlikle omuzlarını kaldırdı. "Lütfen beni izleyin. Soğuk odada saklanıyor."

Herkes onun peşine düştü, Rooney göz hizasında cam penceresi olan kalın tahta kapıya yürüyüp koca bir kilidi açarken sabırla beklediler. Kapıdan dışarı buz gibi bir hava saldırdı, Jessie ister

istememez ürperdi, Rooney eliyle girmelerini işaret etti. Bir yerden bir morg görevlisi ortaya çıktı, onları duvara dizilmiş kare kapaklardan birine götürdü. Kapağı açtı, paslanmaz çelikten sedyeyi dışarı çekti, kenara çekilip durdu,

Rooney cesedi örten çarşafın bir ucunu kaldırmadan önce durakladı, işinin en nefret ettiği yanı buydu, insanların cesede baktıklarında gösterdikleri tepki genellikle dört çeşit olurdu. Kusanlar, bayılanlar, ağlayanlar, ama Rooney'in asıl ilgisini çeken dördüncü gruptu. Taş kesilip bakan, hiçbir duygu belirtisi göstermeyenler. Bu tiplerin aklından geçen düşünceleri öğrenmek için bir maaşını feda etmeye hazırdı.

Çarşafı kaldırdı.

Valilikten gelen adam bir göz attı, ağzından acı bir inilti çıktı, hemen şerifin kollarına yığılıp bayıldı. Cesetteki çürüme bütün korkunçluğuyla gözler önündeydi,

Rooney, Jessie'nin tepkisine şaşırdı. Kadın sedyenin üzerinde çürümekte olan o iğrenç şeye uzun uzun ve dikkatle baktı, soluğunu içine çekti, tüm vücudu gerildi. Sonra gözlerini kaldırdı sakın, kontrollü bir sesle konuştu.

"Bu benim kocam değil!"

"Emin misiniz?" diye sordu Rooney alçak sesle.

"Kendiniz bakın." Kadının sesi tekdüzeydi. "Alın çizgisi değişik. Kemik yapısı da öyle. Raymond'un yüzü üçgen biçimindeydi. Bununki yuvarlak."

"Etin çürümesi yüz hatlarını değiştirir," dedi Rooney.

"Lütfen dişlere bakın."

Rooney başını eğdi. "Nesi var?"

"Dolguları gümüş."

"Anlayamadım."

"Kocamın dolguları altındı."

Bu konuda onunla tartışmaya olanak yok, diye karar verdi Rooney. Raymond LeBaron kadar parası olan bir adam herhalde ucuza diş doldurtmaya razı olmazdı."

"Ama kol saati, giysiler... onları kocanızın olarak teşhis etmişsiniz."

"Ne dediğim umurumda bile değil," diye bağırdı kadın. "Bu iğrenç şey Raymond LeBaron değil."

Rooney onun bu parlamasına şaşalamıştı". Kadın yıldırım hızıyla odadan çıkarken, o gözleri kamaşmış gibi bakıyordu. Şerif bayılan valilik memurunu morg görevlisine devretti, adli tabibe döndü.

"Buna ne anlam veriyorsun şimdi?" Rooney, "Bilemiyorum." diyerek başını iki yana salladı. "Bence kadın şoka girdi. Belki bu bardağı taşıran damla oldu, saçmalamaya başladı. Sen benden iyi bilirsin. Çoğu insan sevdiği birinin ölümünü kabullenemez. Belki zihnini kapattı, gerçeği kabullenmek istemedi."

" Saçmalamıyordu."

Sweat ona baktı. "Ne yapıyordun peki?"

"Zekice düşünüyordun."

"Nereden anladın?"

"Kol saati." dedi Rooney. "Geceleri kuyumcu yanında ek iş yapan bir tıp öğrencisi çalışıyor burada. O görür görmez anlamıştı. Bayan LeBaron'un kocasına armağan ettiği bu saat bir taklit. Tayvan'da ya da Meksika'da ucuza yapılan kopyalardan biri."

"Bir milyon dolarlık çek yazabilecek güçte bir kadın, ne diye kocasına ucuz bir taklit saat armağan etsin?"

"İş şıklığa gelince. Raymond LeBaron doğrusu şık adamdı. Taklit olduğunu hemen anlamış olmalı. Acaba neden takmaya razı oldu?"

"Yani sence kadın rol yaptı, kimlik konusunda yalan mı söyledi?"

"İçimden gelen duyguya bakarsan, kadın kendini en kötü ihtimale hazırlamıştı," dedi Rooney. "Ayrıca yeni Mercedes'im üzerine bahse girebilirim ki, çok kötü durumdaki cesetten alabildiğim genetik bulgular, diş raporu ve kalan parmak izleri de laboratuvarında kadının doğru söylediğini onaylayacaktır." Dönüp cesede baktı. "Bu sedyede yatan Raymond LeBaron değil," diye bitirdi sözlerini.

Kısım 6

Detektif Harry Victor, Dade ilçesi Polis Müdürlüğünün soruşturma baş görevlisiydi. Döner koltuğuna oturmuş, Prosperteer'in kontrol kabininde çekilen fotoğrafları inceliyordu. Birkaç dakika baktıktan sonra çerçevesiz gözlüğünü alına itti, sarı perukasının dibine doğru sürdü, yorgun gözlerini ovaladı.

Victor çok derli toplu adamdı. Her kâğıdı yerine kaldırır, dosyalarını alfabe sırasına göre yerleştirir, ayrıca numaralardı. Teşkilatta rapor yazmaktan hoşlanan tek polis de oydu. Herkes tatile çıktığında ya da hafta sonlarında televizyon seyreder, yüzme havuzlarına gider, hafiye romanları okurken, Victor çözülmemiş vakaların dosyalarını gözden geçirirdi, İnatçıydı, Yarım kalmış işleri tamamlamak, onun gözünde bir sanığı tutuklamaktan daha önemliydi.

Prosperteer olayı on sekiz yıllık meslek hayatında rastladığı olaylardan hiçbirine benzemiyordu. Bir zeplin içinde gökten düşen üç ölü, polisin her an karşılaştığı bir durum değildi. İpucu hiç yoktu. Morgda yatmakta olan üç ceset, aradaki bir buçuk haftayı nerede geçirdiklerini hiç belli etmiyordu.

Gözlüğünü tekrar indirip resimlere bir daha bakmaya hazırlanırken masasındaki telefon çaldı. Victor kulaklığı kulağına götürdü, düşünceli bir sesle, "Evet?" dedi.

"İfade vermeye gelen bir tanık var," dedi resepsiyoncunun sesi,

Victor, "Arka merdivenden çıkarak gelsin," diye talimat verdi.

Fotoğraf dosyasını kapattı, madeni masanın üzerinde kenara itti. Masanın üzeri hemen hemen bomboştu. Yalnızca detektifin adı yazılı bir plaka, bir de telefon vardı. Kulaklığı sanki görüşme yapıyormuş gibi kulağına götürdü, koltuğunda hafif yana döndü, gözlerini koca salonun ucuna, koridora açılan kapıya dikti.

Eşikte üniformalı bir resepsiyoncu görüldü, eliyle Victor'u gösterdi. Uzun boylu bir adam başını salladı, kadının yanından geçip yaklaştı. Victor eliyle masasının karşısındaki koltuğu gösterdi. sonra kulağından çevir sesine karşılık tek yanlı bir konuşmayı sürdürmeye koyuldu. Eski bir sorgu hilesiydi bu. Karşısındaki tanığı ya da sanığı bir dakika kadar inceleyip kafasında ona bir kişilik çizmesine yardımcı olurdu. Adamın alışkanlıklarını, varsa tiklerini, hareketlerini gözlemlemek ileride sorgu sırasında yararlı olabilirdi.

Şu anda karşısında oturmakta olan adam otuz yedi, otuz sekiz yaşlarındaydı. Boyu bir seksen beş kadar, kilosu doksan dolaylarındaydı. Belki iki üç kilo oynayabilirdi, o kadar. Siyah saçları hatif dalgalıydı, henüz ağarmamıştı. Teni yılın her mevsiminde güneş görebilen yanık tenlerdendi. Karakaşları biraz çalı gibi, burnu düz ve ince, dudakları ciddi biçimli, uçları hafif, ama sabit bir gülümsemeye hafifçe yukarı dönüktü. Açık mavi spor ceket, bej pantolon, açık sarı yakalı tişört giymiş, yakasını açık bırakmıştı. Zevkli, ama pek pahalı olmayan bir kıyafet. Moda butiklerden değil de, Saks'dan alınmış gibi bir kıyafet. Sigara içmiyor olmalıydı. Ne ceketinde, ne de gömleğinde sigara paketinin çıkıntısı vardı. Kollarını sakın bir kayıtsızlıkla kavuşturmuştu. Elleri ince uzun ve spor yapmış ellerdi. Yüzük gibi takılar takmamıştı. Yalnız bileğinde turuncu kadranlı bir dalgiç saati görünüyordu.

Bu adam genel kurallara uymuyordu. Diğerleri bir süre sonra tedirgin olurdu. Kimisi sıkıntısını küstahlıkla örter, sinirli bakışlarla çevreye bakınır, pencerelerden bakar, duvarlardaki resimleri inceler, çalışmakta olan adamları gözden geçirir, bacaklarını üst üste atar, indirir, tekrar atardı.

Victor hatırlayabildiği kadarıyla ilk olarak kendini yenik durumda hissediyordu. Alıştığı rotanın dışına çıkmıştı. Taktiği boşa gidiyordu.

Ziyaretçi kendisine edilen muameleden hiç sarsılmamıştı. Açık yeşil gözleri Victor'a eğlenir gibi bir ilgiyle baktı. İpnotize edici bir nitelik vardı gözlerde. Sanki detektifin içinden geçiyordu bakışları, ve geçerken orada ilginç bir şey bulamayıp arkadaki duvara asılmış resme yöneldi. Sonra bakışlar masadaki telefona doğru indi.

"Çoğu polis merkezlerinde Ufuk İletişim Sistemi kullanılır," dedi ölçülü bir sesle. "Eğer karşı tarafta biriyle konuşmak istiyorsanız. bence düğmeye basın da hat açılsın."

Victor telefona baktı. Dört düğmesinden biri ışıklıydı ama hiçbiri basılı değildi. "Çok dikkatlisiniz. Bay..."

"Pitt. Dirk Pitt. Eğer detektif Victor sizseniz, bir randevumuz var."

"Victor benim." Susup telefonun kulaklığını yerine koydu. "Prosperteer zeplininin kontrol kabineine ilk giren sizdiniz."

"Evet, öyle."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Hele pazar günü böyle erken saatte. Birkaç sorunu çözmede işbirliğiniz makbule geçecek."

"Rica ederim. Uzun sürer mi?"

"Yirmi dakika, belki yarım saat. Bir yere mi yetişecektiniz?"

"İki saat sonra Washington'a kalkan uçağa yer ayırtmıştım."

Victor başını salladı. "Uçağınıza rahat rahat yetişmenizi sağlarım." Bir çekmeceyi çekip açtı, içinden küçük boy bir teyp çıkardı. "Yalnız kalabileceğimiz bir yere gidelim."

Pitt'i koridora çıkarıp küçük bir mülakat odasına götürdü, içerisi pek az eşyalıydı. Bir masa. İki sandalye, bir de kül tablası. Victor oturdu, teybe yeni bir kaset koydu.

"Sesi kaydetmeme bir itirazınız var mı? Çok kötü not tutarım. El yazımı sekreterlerin hiçbiri okuyamaz."

Pitt rahat bir hareketle omuzlarını kaldırdı.

Victor kayıt makinesini masanın ortasına itti, düğmeye bastı.

"Adınız?"

"Dirk Pitt.",

"Orta adın baş harfi filan?"

"E. Eric yerine."

"Adresiniz?"

"266 Airport. Washington, D.C. 20001."

"Telefon numarası?"

Pitt işyeri numarasını verdi.

"Mesleğiniz?"

"Ulusal Sualtı Acentesinde özel projeler müdürü. Kısaca NUMA diye bilinir."

"20 Ekim günü öğleden sonra tanık olduğunuz olayı anlatabilir misiniz?*

Pitt detektife kontrolünü kaybetmiş hava gemisini nasıl yarışın ortasındaiken gördüğünü, nasıl ipe asılıp sürüklendiğini, sonunda felaketi nasıl birkaç saniye kala önlediğini anlattı. Gondola nasıl girdiğini de tarif etti.

"Bir tarafa elinizi sürdünüz mü?"

"Yalnızca kontak anahtarı ve batarya düğmeleri. Sonra seyir görevlisinin masasında oturan cesedin omzuna elimi koydum."

"Daha başka?"

"Parmak izim ancak biniş merdiveninin tırabzanında kalmış olabilir."

"Bir de pilotun koltuğunun arkasında." diye gülümsedi Victor kibirle. "Kontağı kapamak için eğildiğinizde."

"Hızlı çalışmışınız. Bir dahaki sefere cerrah eldiveni kullanırım."

"FBI epey yardımcı oldu."

"İşinin ehil olanlara hayranlık duyarım."

"Oradan bir şey aldınız mı?"

Pitt, Victoria keskin gözlerle baktı. "Hayır."

"Başkası girip bir şey almış olabilir mi?"

Pitt başını iki yana salladı, "Ben çıktığımda otelin güvenlik görevlileri gondolu kapattılar. Ondan sonra ilk giren üniformalı polisler oldu."

"Sonra ne yaptınız?"

"Otelin plaj cankurtaranlarından birine para verdim, yüzüp yelkenli sörfümü getirmesini istedim. Adamın küçük bir kamyoneti de vardı. Konuk kaldığım dostlarımın evine bıraktı beni."

"Miami'de mi?"

"Coral Goble'da."

"Bölgeye neden geldiğinizi sorabilir miyim?"

"NUMA için bir keşif projesini bitirmiştım, bir hafta dinlenmeye karar verdim."

"Cesetlerden tanıdığınız oldu mu?"

"Nasıl tanırdım? O durumda babam olsa tanıyamazdım."

"Kim oldukları hakkında bir fikriniz var mı?"

"Galiba biri Raymond LeBaron'muş."

"Prosperteer'in kaybolduğunu duymuş muydunuz?"

"Basın olaya çok yer ayırdı, Duymamak için sağır sultan olmak gerekirdi."

"Zeplinle içindekilerin on günü nerede geçinmiş olabilecekleri hakkında kendinizce bir açıklama yapabilir misiniz?"

"Zerre kadar fikrim yok."

"Şöyle bir tahmin falan?" diye diretti Victor.

"Belki reklam numarasıdır. LeBaron'un yayınevleri imparatorluğuna dikkat çekmek içindir."

Victor'un gözlerindeki ilgi artıverdi. "Devam edin..?"

"Ya da belki LeBaron şirketlerinin hisselerinden para vurmak için hazırlanmış kurnazca bir plandır. Adam kaybolmadan önce bol hisse satmak, sonra kaybolup fiyatlar düşünce ucuza geri almak, daha sonra adam canlanınca da pahalıya satmak gibi."

"Ölümlerini nasıl açıklıyorsunuz?"

"Planı fosladı."

"Neden?"

"Adli tabibinize sorun."

"Ben size soruyorum."

"Belki indikleri ıssız adada zehirli balık falan yemişlerdir." Pitt bu oyundan usanmıştı. "Ben nereden bileyim? İstedığınız senaryoysa kendinize senarist tutun."

Victor'un gözlerindeki ilgi söndü. Sandalyesinde arkaya yaslandı, içini çekti. "Bir an için belki bize ışık tutacak bir şey düşünmüşsünüzdür diye umutlanmıştım. Ama sizin kuramlarınız da ötekiler gibi kof çıktı."

"Pek şaşırmadım." Pitt'in gülümsemesi kayıtsızdı.

"Kontrol kabinine girince kontağı hemen birkaç saniyede nasıl kapatabildiniz?" Victor bu soruyla, sorguyu tekrar rayına sokmuş oluyordu.

"Gerek askerliğim sırasında, gerek sonradan sivil hayatta, yirmi çeşit uçak kullanmış biri olarak nereye bakmam gerektiğini biliyordum."

Victor tatmin olmuş gibiydi. "Bir soru daha. Bay Pitt Zeplini ilk gördüğünüzde hangi yönden geliyordu?"

"Kuzeydoğu rüzgârına kapılmış geliyordu."

Victor uzanıp teybi durdurdu. "Bu kadarı yeter herhalde. Sizi iş saatlerinde o telefonda bulabilir miyim?"

"Yoksam sekreterim beni bulur."

"Yardımlarınız için teşekkür ederim."

"Korkarım pek fazla yardımım olmadı." dedi Pitt.

"Her izi sürmek zorundayız. LeBaron'un çok nüfuzlu olması üzerimize büyük baskı bindiriyor. Herhalde teşkilatın karşısına çıkmış çıkacak en garip olay bu olmalı."

"Durumunuza pek imrendiğimi söyleyemem." Pitt kolundaki saate göz attı, sandalyesinden kalktı. "Havaalanına doğru yola çıksam fena olmayacaktı" dedi.

Victor da kalktı, elini uzattı. "Aklınıza bir başka açıklama gelirse lütfen bana bir telefon açın, Bay Pitt. İyi bir hayal her zaman ilgimi çeker."

Pitt tam kapıdan çıkacakken durdu, döndü. Yüzünde tilki gibi bir ifade vardı. "İpucu mu istiyorsunuz, memur bey? Şunu kullanmak ister misiniz? Hava gemilerinin kalkabilmek için helyum gazına ihtiyacı vardır, Prosperteer gibi eski bir zepline herhalde yüz binlerce fitküp helyum gerekmiş olmalı. Bir hafta geçtiğinde bunun çoğu sızar, gemi inişe geçer, yükselmezdi. Anlıyor musunuz?"

"Sözü nereye getirmek istediğinize bağlı."

"Tecrübeli bir yer ekibi, kırk sekiz saat önce ikmal yapmamış olsa, o hava gemisinin Miami açıklarında belirmesine imkân yoktu."

Victor'un yüzünde vaftiz edilmeye hazırlanan bir adamın ifadesi belirmişti. "Ne öneriyorsunuz?"

"Bence bu yakınlarda dost bir servis istasyonu arayın. İki yüz bin fitküp helyum pompalayabilecek bir yer."

Pitt bunu söyledikten sonra döndü, odadan çıktı, görünmez oldu.

Kısım 7

"Teknelerden nefret ederim," diye homurdandı Rooney. "Yüzmeyi de bilmem, su yüzünde durmayı da bilmem... çamaşır makinesinin içine baksam deniz tutar beni."

Şerif Sweat ona bir duble martini uzattı. "Al, bu giderir kuşkularını."

Rooney körfezin sularına kaygılı bakışlarla bakarken içkisinin yarısını yutuverdi. "Umarım okyanusa çıkacak değildir."

"Hayır, körfezde şöyle rahat rahat bir dolaşacağız." Sweat pırıl pırıl beyaz balıkçı teknesinin ön kabinine girdi, motoru çalıştırdı. 260 beygirgücündeki turbo-dizel harekete geçti. Kıçtan egzoz dumanları yükseldi, güverte tabanları altında titredi. Sweat halatları aldı, tekneyi rıhtımdan uzaklaştırdı, demirlemiş yatlar arasından Biscayne Körfezine yöneldi.

Demirli yatları aştıklarında Rooney ikinci içkisine hazırды. "Cesaret iksirini nerede saklıyorsun?"

"Ön kabinde; Kendin al. Dalgıç miğferinin içinde de buz var,"

Rooney tekrar güverteye döndüğünde sordu. "Nedir bütün bunların anlamı, Tyler? Bugün pazar bir kere. Herhalde beni güzelim futbol maçının başından kaldırıp buraya getirmen sırf Miami plajını göstermek için olamaz."

"Aslına bakarsan, zeplindeki cesetlerle ilgili raporunu dün akşam bitirdiğini duydum."

"Gecenin üçünde bitti."

"Belki bana bir şey söylemek istersin diye geldi aklıma."

"Tanrı aşkına, Tyler... yarın sabahı bekleyemeyecek kadar önemli mi bu?"

"Bir saat kadar önce Washington'dan bir federal görevli beni aradı." Sweat sustu, motorun hızını biraz artırdı. "Kendini hiç duymadığım bir yurtiçi haberalma dairesinin elemanı olarak tanıttı. Sesi nasıl kavgacı çıkıyordu, anlatıp da canını sıkmak istemem, Bu kuzeyliler neden hep güneylileri ezebileceklerini sanırlar, onu da anlayamıyorum. Sonuç olarak zeplindeki cesetleri federal yetkililere teslim etmemi istedi."

"Hangi federal yetkililere?"

"Adlarını vermeyi reddetti. Ben diretince daha da kaçamak konuşmaya başladı."

Rooney birden pek ilgilenir olmuştu. "Cesetleri neden istediklerine ilişkin bir şey söyledi mi?"

"Güvenlik sorunu diye iddia etti."

"Sen tabii olmaz dedin."

"Düşünürüm, dedim."

Bu duyduklarının etkisi, cinin etkisiyle birleşince Rooney'e deniz korkusunu unutturmuştu. Fiberglas teknenin zarif çizgilerinin ilk defa farkına varıyordu. Burası Şerif Sweat'in ikinci yazıhanesiydi. Zaman zaman izleme teknesi olarak görev yapar, daha çok hafta sonlarında amirleri balığa çıkarmak için kullanılırdı.

"Adı ne bunun?" diye sordu Rooney.

"Neyin?"

"Teknenin."

"Southern Comfort diyorum ona. Boyu otuz beş fit, hızı on beş deniz mili. Avustralya'da Stebercrait diye bir dokta yapılmış,"

Rooney martinisini yudumlarken, "LeBaron konusuna dönelim." dedi. "Onlara teslim olacak mısın?"

Sweat, "Heves etmiyorum değilim," diyerek gülümsedi. "Cinayet masası daha bir tek ipucu bile bulamadı. Basın, işi sirk olayına çeviriyor. Vali dahil herkes bana baskı yapıyor. Üstelik suçun işlendiği yer de büyük ihtimalle benim bölgemin dışında. Evet, doğrusu işi Washington'a devretmek geliyor içimden. Ne var ki, bu keşmekeşten bir sonuç çıkarmak isteyecek kadar da inatçı adamımdır."

"Pekâlâ, benden ne istiyorsun?"

Şerif dümenin başında döndü, ona ciddi bakışlarla baktı. "Raporuna ne yazdığını bana söylemeni istiyorum."

"Bulgularım bilmeceyi daha da çıkmaza soktu."

İçinde dört genç bulunan yelkenli burunlarının açığından geçti. Sweat yavaşlayıp onlara yol verdi. "Bana anlat."

"Sondan başlayın başa doğru gidelim. Sakıncası var mı?"

"Öyle yap."

"Önce beni pek afallattı. Çünkü öyle bir şey beklemiyordum. On beş yıl önce yine buna benzer bir olay görmüştüm. Bir evin arka bahçesinde, koltukta oturan bir kadın cesedi bulunmuştu. Kocasının anlattığına göre, akşam karşılıklı içki içiyorlarmış, odaya yatmaya gitmiş, karısının da peşinden geleceğini sanmış. Sabah uyandığında onu aramış, bıraktığı yerde, bahçedeki koltukta oturur bulmuş. Ama ölmüşmüş kadın. Doğal ölüme benziyordu. Organları sağlamdı. Hastalık ya da bozukluk işareti yoktu. Kırklık bir kadındı, ama vücudu yirmi beşinde gibiydi. Ne şiddet izi, ne zehir... yalnızca bol bol alkol. Çok şaşırmıştım. Derken olay yavaş yavaş aydınlanmaya başladı. Ölümünden sonraki renk... yani kanın yerçekimi nedeniyle aşağıya inmesi yüzünden cildin rengi, genellikle morumsu olur. Bununki kiraz kırmızısıydı. Bu da ya siyanid, ya karbon monoksit zehirlenmesine, belki de hipotermiye işaret eder. Ayrıca pankreasta kanama da buldum, ilk ikisini boş verdik, Olay kocanın mesleği sayesinde aydınlandı. Kanıtlar somut değildi, ama yargıcın adamı elli yıla mahkûm etmesine yetti."

"Neymiş adamın işi?" diye sordu Sweat.

"Donmuş besin şirketinin kamyonlarından birinde şofördü. Kurnazca bir plan. Kadına sızıncaya kadar içki içinmiş, sonra onu kamyonun içine oturtmuş. Kamyonu geceleri ve hafta sonları hep evin önüne çekermiş. Soğutmayı açmış, kadının donmasını beklemiş. Kadın ölünce, çıkarıp, tekrar bahçeye bırakmış, yatmaya gitmiş. "

Sweat boş boş bakıyordu. "O zeplindekilerin de donarak Öldüğünü söylüyor olamazsın herhalde," dedi

"Öyle diyorum."

"Yanılıyor olamaz mısın?"

"On üzerinden sekiz, kesin."

"Bu kulağa ne kadar saçma geliyor, farkında mısın?"

"Çok çılgınca geliyor olmalı."

"Üç adam. Karaiplerin kırk beş derece sıcaklığında kayboluyor ve soğuktan donup ölüyorlar, ha?"

dedi Sweat. "Bunu asla tutturamayız doktor. Soğutma kamyonu falan bulamazsak, tutmaz.?"

"Zaten tutturmak sana kalmıyor,"

"Yani?,"

"FBI'nın raporu da geldi, Jessie LeBaron'un teşhisi doğru. Morgdaki onun kocası değil, ötekiler de Buck Caesar'la Joseph Cavilla değil."

"Tanrım, daha nefer!" diye inledi Sweat, "Kim peki bunlar?"

"FBI dosyalarında parmak izleri yok. Yabancı uyruklu olduktan tahmin ediliyor."

"Kimliklerine işaret sayılacak herhangi bir şey buldun mu?"

"Boylarıyla kilolarını verebilirim, dişlerinin, eski kemik kırık ve çatlaklarının röntgenlerini verebilirim. Karaciğerlerine bakılırsa üçü de sert içkilerden hoşlanıyor. Ciğerler çok sigara içtiklerini, hem de filtresiz markalardan içtiklerini ortaya koyuyor. Ayrıca pek de oburlar. Son yedikleri yemek, kepekli ekmek, çeşitli meyveler ve pancar, ikisi otuz yaş dolaylarında, biri kırkını geçmiş. Fiziksel kondisyonları ortanın üzerinde. Bunların dışında, onlara kimlik bulmana yarayacak pek fazla şey söyleyemem."

"Bu da bir başlangıç."

"Ama LeBaron'u, Caesar'ı ve Cavilla'yı bulmaya yetmiyor."

Sweat cevap veremedi teknenin telsizinde bir kadın sesi duyuldu. Sweat telsize bir şeyler söyledi, verilen talimata göre başka frekansa geçti.

Rooney'e. "Bir dakika müsaade," dedi. "Telefonda acil mesaj varmış."

Rooney başını salladı, dönüp ön kabine indi, kendine bir içki daha aldı. Vücudunda tatlı bir ürperti dolaştı, sonra beynini de etkiledi. Güverteye çıktığında Sweat telefonu kapatıyordu. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Lanet olası domuzlar!" diye tısladı.

"Sorun ne?"

"Onları almışlar!" Sweat yumruğunu dümen tekerine indirdi. "Mendebur federaller morga girmiş, zeplinden çıkan cesetleri almış, gitmişler."

Rooney, "Ama yasal muameleler var," diye itiraz etti,

"Altı siville iki üniformalı federal komiser gelmiş. Ellerinde gerekli belgeler hazırmış. Cesetleri içi buz dolu alüminyum sandıklara koymuş, donanmanın helikopteriyle gitmişler."

"Ne zaman olmuş bu?"

"On dakika bile geçmemiş daha. Harry Victor cinayet masası bölümündeki çekmecelerini de aramış olduklarını söylüyor. O tuvaletten bakmışlar çekmelere. Dosyaları almışlar."

"Ya benim otopsi raporum?"

"Onu da almışlar."

İçtiği cin Ronney'i pek keyifli ve iyimser bir havaya sokmuştu. "Eh, işe başka bir açıdan bakmakta yarar var. Seni de, teşkilatı da baskıdan kurtardılar."

Sweat'in öfkesi de yavaş yavaş geçiyordu. "Gerçi bana bir iyilik yaptılar, onu inkâr edemem. Ama yöntemlerine bozuluyorum."

"Bir de züğürt tesellisi var," diye mırıldandı Rooney, Artık dik durmakta bile zorluk çekiyordu. "Sam Amca her şeyi alamadı."

"Ne gibi?"

"Raporuma yazmadığım bir şey vardı, Laboratuvar sonuçlarından biri rapora giremeyecek kadar tartışmalı, tımarhane dışında ağza alınamayacak kadar çılgınca bir şeydi."

"Neden söz ediyorsun sen?" diye sordu Sweat "Ölüm sebebinden."

"Hipodermi dedin ya."

"Doğru, ama en önemli yanını söylemedim, ölümün ne zaman yer aldığını atladım." Rooney'in dili dolaşıyordu.

"Son birkaç gün içinde olmalı."

"Yoo, değil, O zavallı adamlar donalı çok olmuş."

"Ne kadar çok?"

"Bir yılla iki yıl orası."

Şerif Sweat inanmaz bakışlarla Rooney'e baktı. Adli tabip sırtlanlar gibi sırtıp duruyordu. Birden teknenin kenarına kapanıp kusmaya boşladığında, dudaklarında hala o gülümseyen ifade vardı.

Kısım 8

Dirk Pitt'in evi Washington'un dışındaki ağaçlıklara bakan bir ev değildi. Ne manzarası vardı, ne bahçesi, ne de çocukları çığlık atan, köpekleri havlayan komşuları. Zaten burası ev de değil, başkentin Uluslararası Havaalanının kenarında duran eski bir uçak hangarıydı.

Dıştan bakılınca terk edilmiş bir yere benziyordu. Binayı yaban otları sarmış, oluklu tenekeden duvarlarını rüzgârlar hırpalamış, boyasını soymuştu. İçeride hayat bulunduğu işaret eden tek şey, yuvarlak damın altındaki bir sıra pencereydi. Camlar lekeli, tozlu, ama boş hangarlarda genellikle rastlandığı gibi kırık değildi.

Pitt kendisini terminalden alıp getiren alan görevlisine teşekkür etti. Çevresine bakındı, izlenmediğini anlayınca ceketinin cebinden bir verici çıkardı, ona birkaç emir fısıldadı, güvenlik sistemleri yol verdi, hangarın kapısı sanki otuz yıldır kıpırdamıyormuş gibi menteşelerinde inleyerek açıldı.

Pitt girdi, cilalı beton zemine bastı. Burada üç düzine kadar pırıl pırıl, klasik model otomobil duruyordu. Ayrıca bir antika uçak, bir de yüzyılın başından kalma tren vagonu vardı. Durakladı, onarımına yeni başladığı French Talbot-Lago spor iki kapılı arabanın karoserine sevgiyle baktı. Bir patlamada hemen hemen harap olmuştu araba. Pitt onu restore etmeye, ona eski güzelliğini ve zarafetini yeniden kazandırmaya kararlıydı.

Elindeki bavulu dönerek tırmanan bir merdivenden üst kata taşıdı. Saati 2:15'i gösteriyordu, ama zihni ve vücudu onu gece yarısına yaklaşıldığını fısıldamaktaydı. Bavulunu açıp eşyalarını yerleştirdikten sonra Talbot-Lago'yla birkaç saat uğraşıp, duşunu sonra yapmaya karar verdi. Tulumunu giymiş, alet çekmecelerini açarken, hangarın içini bir zil sesi doldurdu. Pitt tulumun bir cebinden telsiz telefonu çekti.

"Alo."

"Bay Pitt. Lütfen," dedi bir kadın sesi.

"Benim."

"Bir dakika."

Pitt iki dakika kadar bekledikten sonra telefonu kapadı. Talbotun distribütörüyle uğraşmaya başladı. Aradan beş dakika daha geçtikten sonra zil tekrar çaldı. Pitt telefonu açtı, hiçbir şey söylemedi.

"Halâ orada mısınız, efendim?" diye sordu aynı ses.

Pitt telefonu başıyla omzu arasına kıştırıp elleriyle çalışmayı sürdürürken, "Evet." diye karşılık verdi.

"Ben Sandra Cabot. Bayan Jessie LeBaron'un özel sekreteriyim. Bay Dirk Pitt'le mi konuşuyorum?"

Pitt kendi telefonunu kendi çeviremeyen tiplerden pek hoşlanmazdı, "Evet."

"Sayan LeBaron sizinle görüşmek istiyor. Saat dörtte eve gelebilir misiniz?"

"Çok hızlı program yapıyorsunuz, değil mi?"

"Özür dilerim."

"Özgünüm, Bayan Cabot. Ben şu anda hasta bir arabanın doktorluğunu yapıyorum. Bayan LeBaron buraya uğramak isterse konuşabiliriz."

"Korkarım olmaz. Bu akşam serada resmi bir kokteyl parti verecek. Dışişleri Bakanı da geliyor. Buradan pek ayrılamaz."

"Başka bir zaman öyleyse."

Buz gibi bir sessizlik oldu, sonra Bayan Cabot konuştu. "Anlamıyorsunuz."

"Haklısınız. Anlamıyorum."

"LeBaron adı size bir şey ifade etmiyor mu?"

"Shagnasty, Quagmire, Smith adları ne ifade ediyorsa, o da öyle." diye yalan söyledi Pitt gaddarca.

Kız bir an afalladı, "Bay LeBaron,.."

"Oyunu bırakalım," diye onun sözünü kesti Pitt. "Raymond LeBaron'un şöhretini çok iyi biliyorum. Kaybolmasına ve ölümüne yeni ışıklar tutacak bilgim olmadığını söylersem belki ikimiz de zaman kazanmış oluruz. Bayan LeBaron'a söyleyin, kendisine başsağlığı dilerim. Tek yapabileceğim bu."

Cabot derin bir soluk aldı, sonra saldı. "Lütfen. Bay Pitt... Kendisiyle görüşebilirsiniz çok minnettar olacaktır, biliyorum."

Pitt onun bu "lütfen" sözünü sıkı sıkı dişileri arasından zorlukla çıkarışını görür gibi oluyordu. "Pekala." dedi. "Se1ki de gelebilirim, Adres nedir?"

Kızın küstahlığı ses tonuna hemen geri döndü. "Sizi olmak üzere bir şoför yollarım."

"Sizce bir sakıncası yoksa kendi arabamla gelmeyi tercih ederim. Limuzinlerde klostrofobim tutuyor."

"Eh, ısrar ediyorsanız..." Kızın sesi donuktu. "Bu ev. Great Falls kesiminde. Beacon Drive yolunun ucunda."

"Kent haritasına bakarım."

"Nasıl bir arabayla geleceksiniz?!"

"Neden soruyorsunuz?"

"Kapıdaki nöbetçiye bildirmek için."

Pitt bir kararsızlık geçirdi, hangarda park etmiş bekleyen arabalara göz attı. "Eski ve üstü açık bir araba."

"Eski mi?"

"Evet, 1951 modeli."

"Öyleyse lütfen hizmetkarların otoparkına bırakır mısınız? Bahçe yolundan gelirken hemen sağınızda."

"İnsanlara böyle tahakküm etmek sizi hiç utandırmıyor mu?"

"Ben hiçbir şeyden utanmak zorunda değilim. Bay Pitt. Sizi saat dörtte bekliyoruz."

Pitt alaycı bir sesle. "Konuklar gelmeden benimle işiniz bitecek mi?" diye sordu. "Köhne arabamın

o bahçede görünüp de kimseyi utandırmasını istemem."

"Kaygılanmayın." dedi kız. "Parti sekizden önce başlamıyor. İyi günler."

Sandra Cabot telefonu kapadıktan sonra Pitt kalkıp üstü açık arabaya yürüdü, onu birkaç dakika seyretti. Arka kanepenin altındaki döşemeyi kaldırdı, akü şarjörünün kablolarına baktı, sonra tekrar Talbot-Lago'nun başına döndü, işine bırakıldığı yerden, sakin sakin devam etti.

Saat tam sekiz buçukta. LeBaron malikânesinin ön kapısındaki bekçi sarı bir Ferrari'yle gelen genç çifti selamladı, davetliler listesinden adlarını kontrol etti, elini sallayıp geçmeleri için işaret verdi. Onların ardından bir Chrysler limuzin. Başkanın başdanışmanı Daniel Fawcett'le karısını getirdi.

Bekçinin egzotik arabalara ve içindeki ünlü isimlere karşı bağıışıklığı vardı. Ellerini havaya kaldırıp gerindi, esnedi... birden elleri ağzının önünde dondu, ağzı kapandı... gözleri ömründe gördüğü en büyük arabaya bakmaktaydı.

Gerçek bir canavardı bu araba. Boyu tampondan tampona yaklaşık yedi metre, ağırlığı üç tonun üzerindeydi. Motor kapağı ve kapıları gümüş rengi, çamurlukları metalik bir kahverengiydi. Üstü açıktı. Tentenin kenarları hiç belli olmuyordu. Biçimi zarif, düzgün ve görkemliydi. Eşine ender rastlanır bir restorasyon sanatının ürünü olduğu belliydi.

"Yaman bir araba," diyebilirdi bekçi sonunda. "Nedir bu?"

Pitt. "Bir Daimler." diye karşılık verdi. "İngiliz arabası mı?"

"Evet."

Bekçi başını hayranlıkla salladı, konuk listesine baktı. "Adınız lütfen."

"Pitt."

"Adınızı listede bulamıyorum. Davetiyeniz yanınızda mı?" "Bayan LeBaron'la daha erken saatte randevum vardı."

Bekçi kulübeye girdi, asılı programa baktı. "Evet efendim, randevunuz dörtteymiş."

"Geç kalacağımı telefonla bildirdiğimde, partiye gelin dedi "

"Eh, madem sizi bekliyormuş, herhalde bir sakıncası yoktur." Bekçi hala Daimlerin çizgilerini inceliyordu, "İyi akşamlar, efendim."

Pitt başını sallayıp teşekkür etti, dev arabayı bahçe yolundan sessizce LeBaron'ların evine doğru sürdü. Yol kıvrılarak gidiyor, ev alçak bir tepenin üzerinde görünüyordu. Hemen aşağısında bir tenis kortuyla bir yüzme havuzu vardı. Mimarisi bu yöreye uygundu. Üç katlı, tuğladan, kolonyel bir ev. Çatıyı tutan bir dizi beyaz sütun balkonun önüne sıralanmıştı. Sağ tarafta bir küme çam ağacı garajı saklıyor, onun altında da Pitt'in hizmetkârlar otoparkı olarak tahmin ettiği yer göze çarpıyordu. Solda kalan büyük serada ise, kristal avizelerin ışıkları parıldamaktaydı. Yirmi kadar yemek masasının çevresinde egzotik çiçekler vardı. Şelalenin altındaki sahnede bir orkestra çalıyordu. Pitt doğrusu epey etkilenmişti. Ekim ayında bir parti için çok uygun bir yerdi burası. Raymond LeBaron'un orijinal buluşları pek ünlüydü zaten. Doimler'i seranın önüne sürdü. Kapıda arabaları park etmekle görevli adam yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle arabaya bakıp duruyordu.

Pitt direksiyonun arkasından indi, smokinin ceketini düzeltirken, seranın cam duvarının gerisine insanların toplanmakta olduğunu gördü. Parmaklarıyla arabayı işaret ediyor, aralarında

konuşuyorlardı. Pitt park görevlisine vitesi nasıl değiştireceği konusunda talimat verdi, sonra cam kapıdan geçti. Orkestra o sıra John Barry müziği çalıyordu. Zarif giyinmiş bir kadın kapının hemen iç tarafında durmuş, konukları karşılamaktaydı.

Bu kadının Jessie LeBaron olduğundan kuşku yoktu. Serinkanlı bir zarafet. Kadınların elli yaşından sonra da güzel olabileceklerinin canlı bir kanıtı. Parıltılı, boncuklu, yeşil ve gümüş karışımı bir tünikle uzun kadife etek giymişti.

Pitt yaklaşıp hafifçe başını eğdi. "İyi akşamlar," dedi. Yüzüne en tatlı gülümsemesini yerleştirdi.

"Nedir o harikulâde araba öyle?" diye sordu Jessie. Kapının kenarından dışarıya bakıyordu.

"Bir Daimler. 5,4 lük sekiz silindirli motor ve Hooper karoserle donatılmış."

Kadın kibarca gülümseyip elini uzattı. "Geldiğimize çok teşekkür ederim Bay..." Bir kararsızlık geçirdi, yüzüne merakla baktı. "Bağışlayın, ama daha önce tanıştığımızı hatırlayamıyorum."

"Çünkü birbirimizi hiç görmedik de ondan." Pitt bunu söylerken kadının o pes boğuk sesine, o sesteki tok titreşime hayranlık duyuyordu. "Adım Pitt. Dirk Pitt."

Jessie'nin kara gözleri Pitt'e garip bir bakışla baktı. "Tam dört buçuk saat geç kaldınız, Bay Pitt Yolda kaza falan mı yaptınız?"

"Kaza olmadı, Bayan LeBaron. Geliş saatimi dikkatle ayarladım."

"Siz bu partiye davet edilmemiştiniz." dedi kadın sakın bir sesle. "Bu yüzden gitmeniz gerek."

"Yazık." dedi Pitt üzgün bir sesle. "Smakin giyme fırsatı elime pek seyrek geçer."

Jessie'nin yüzünde sert bir ifade belirmişti. Yanı başında duran, iri camlı gözlük takmış, kazık gibi kadına döndü. Pitt bu kadının Sandra Cabot olduğunu tahmin etti.

"Angelo'yu bul, bu baya yolu göstereyim,"

Pitt'in gözleri muzip muzip parıldıyordu. "Kötü niyet yaratmakta üstüme yoktur zaten. Sessizce gitmemi mi istiyorsunuz, yoksa olay çıkarmamı mı?"

"Sanırım sessizce gitmeniz en iyisi olur."

"Öyleyse benimle konuşmayı neden istediniz?"

"Kocamla ilgili bir iş için."

"Ben onu hiç tanımadım. Ölümü konusunda sizin bilmediğiniz hiçbir yeni bilgi veremem."

"Raymond ölmedi," dedi kadın inatla.

"Zeplinin içinde ne kadar da iyi ölü taklidi yapıyordu!"

"O değildi."

Pitt kuşkuyla kadının yüzüne baktı, bir şey söylemedi.

"Bana inanmıyorsunuz, değil mi?"

"Aslında beni ilgilendirmiyor."

"Bana yardım edersiniz diye ummuştum."

"Yardıma rica etme yönteminiz pek ilginç."

"Bu resmi bir yardım yemeği. Bay Pitt. Siz buraya uymuyorsunuz. Yarın için bir saat kararlaştırırız."

Pitt duyduğu öfkenin önemsiz olduğuna karar verdi, onu bir yana itti. "Kocanız kaybolduğunda ne yapıyordu?" diye sordu birden.

"El Dorado hazinesini arıyordu." Kadın bunu söylerken gözleri konuklarındaydı. "Cyclops adlı bir gemiyle battığına inanıyordu."

Pitt bir şey söyleyemeden Cobot yanında Kübalı şoför Angelo'yla döndü.

"Güle güle. Bay Pitt," dedi Jessie. Sonra onu bırakıp yeni gelen çifti karşılamak üzere döndü.

Pitt omuzlarını silkti, kolunu Angelo'ya uzattı. "Haydi, bu işi resmi yapalım. Sen götür beni." dedi. Sonra Jessie'ye döndü. "Son bir şey. Bayan LeBaron. Ben kötü muameleye iyi tepki göstermem. Benimle bir daha ilişki kurmaya çalışmayın. Hiçbir zaman."

Bunları söyledikten sonra Angelo'nun kendisini seradan uzaklaştırıp, Daimler'in yanına götürmesine izin verdi. Koca araba gecenin karanlığında gözden kaybolurken Jessie arkasından baktı, dönüp konuklarının arasına karıştı.

Dışişleri Bakanı Douglas Oates, Başkan danışmanı Daniel Fawcett'le konuşurken başını çevirip onun yaklaştığını gördü. "Çok nefis bir parti. Jessie."

"Gerçekten öyle." diye yanıtladı Fawcett. "Washington'da hiç kimse bundan iyisini yapamaz."

Jessie'nin gözleri parladı, dolgun dudakları sıcak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Teşekkür ederim, baylar."

Oates başını kapıya doğru salladı. "Hayal mi görüyordum, yoksa az önce Dirk Pitt kapıdan mı kovuldu?"

Jessie boş bakışlarla Oates'a baktı. "Onu tanıyor musunuz?" diye sordu şaşkın bir sesle.

"Elbette. Pitt, NUMA'nın iki numaralı adamıdır. Savunma Bakanlığı hesabına Titanic'i sudan çıkaran oydu."

Fawcett, "Louisiana'da Başkanın hayatını kurtaran da oydu." diye ekledi.

Jessie gözle görülür derecede solmuştu. "Hiç bilmiyordum."

Oates. "Umarım onu kızdırmamışsındır." dedi.

"Galiba biraz kaba davrandım." diye kabul etti kadın.

"Sen Son Diego'nun güneyinde, sualtı petrol sondajı yapmak istemiyor muydun?"

"Evet. Sismik araştırmalar geniş bir rezerv olduğunu gösterdi. Şirketlerimizden biri sondaj haklarını koparabilmek için forslu tanıdıklarını kullanıyor. Neden sordunuz?"

"Devlet arazilerinde petrol sondajı kararlarını veren senato komitesinin başkanı kim, bilmiyor musun?"

"Tabii biliyorum. Başkanın adı..." Jessie'nin sesi söner gibi oldu. omuzları sarktı.

"Dirk'in babası, California Senatörü George Pitt. Onun desteği ve NUMA'nın çevre konularındaki onayı olmadan sondaj hakkını çatlasan çıkaramazsın."

Fawcett alaycı bir sesle, "Galiba forslu tanıdıklar kuramın iki seksen yattı," dedi.

Kısım 9

Otuz dakika sonra Pitt, Daimler'ini NUMA'nın merkez binası otoparkına sokuyordu. Güvenlik masasına uğrayıp imza verdi, denizcilik ajansının zengin elektronik iletişim sistemleriyle dolu koridorlarına daldı.

Hiram Yaeger at nalı biçimindeki masasından başını kaldırdı, masaya yığılı bilgisayar donanımının arasından bakıp gülümsedi. "Merhaba, Dirk. Giyinmiş kuşanmış, gidecek yer bulamamış gibisin."

"Partiyi veren ev sahibesi beni istenmeyen kişi ilan etti, kapıdan çevirdi."

"Tanıdığım biri mi?"

Gülümseme sırası Pitt'e gelmişti. Yaeger'e baktı. Bilgisayar sihirbazı bin dokuz yüz yetmişlerin hippie modasından kalma gibiydi. Uzun saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Sakalı hiç düzeltilmemiş, bukle bukle sarkıyordu. Çalışırken ve eğlenirken giydiği üniforma, blucin pantolon ve mont, ayağında da kovboy çizmeleri idi,

Pitt, "Jessie LeBaron'la aynı çevreden olduğunuzu sanmıyorum," dedi.

Yaeger hafif bir ıslık çaldı. "Jessie LeBaron'un partisinden mi kovuldun? Yahu sen hor görülenlerin kahramanı gibi bir şeysin desene bugün!"

"Senin canın bilgi deşmek istiyor mu?"

"Kadın hakkında mı?"

"Adam hakkında."

"Adam hakkında, ha? Hani kaybolan mı?"

"Raymond LeBaron "

"Yine mi fazla mesai?*

"Ne istersen öyle de,"

Yaeger yusuvarlak camlı gözlüğünün üzerinden bakarak, "Dirk, amma da her işe burnunu sokmaya meraklı adamsın," dedi. "Ama seni yine de severim. Beni buraya geniş arşivli bir bilgisayar yapayım diye aldılar. Denizcilik bilimi ve tarihi hakkında. Ama ne zaman kafamı kaldırsam, sen çıkageliyor, sistemimi karanlık işlerde kullanmak istiyorsun. Ne diye uyuyorum ki sana? Neyse, pekala, ben söyleyeyim nedenini. Ben senden daha hilekâr bir adamım da ondan. Evet... ne kadar derin taramamı istersin?"

"Geçmişinin derinliklerine kadar. Nereden gelmiş? Kurduğu imparatorluğun parasal temelleri nereden geliyor?"

"Raymond LeBaron özel hayatını sır gibi saklardı. Belki izini örtmeyi başarmıştır."

"Olabilir. Ama son daha önce de ne sırlar açıkladın"

Yaeger başını düşünceli bir tavırla salladı. "Evet, Birkaç ay önceki Bougainville Nakliye Şirketi olayını kastediyorsun, ilginç bir bulguydu."

"Bir şey daha."

"Dökül bakalım."

"Cyclops diye bir gemi. Tarihçesini çıkarabilir misin?"

"Dert değil. Daha başka?"

"O kadarı yeterli" dedi Pitt.

Yaeger onun yüzüne baktı. "Bu sefer neler oluyor, dostum? Bir sosyete partisinden atıldın diye LeBaron'ların peşine düşeceğine inanasım gelmiyor. Benim halime baksana. Kentin en köhne meyhanelerinden bile kovulmuşluğum vardır, öylece kabulleniyorum."

Pitt güldü, "İntikam için değil. Yalnızca meraklandım, Jessie LeBaron kocasının kaybolmasıyla ilgili, bana garip gelen bir şey söyledi."

"Olayı Washington Post'ta okumuştum. Seni günün kahramanı olarak tanıtan bir de paragraf vardı. LeBaron zeplinini palmyeye ip geçirme numarasıyla kurtarmışsın. Aslı ne bu işin peki?"

"Kocasının kontrol kabininde bulduğum ölümler arasında olmadığını söyledi." Yaeger durakladı. Anlamamış gibi bakıyordu. "Anlamsız. Eğer LeBaron o gaz balonuyla uçtuysa, balan döndüğünde de içinde olmalıydı."

"Yaslı karısı öyle demiyor."

"Bir amacı mı var dersin? Sigorta ya da para işi gibi bir şey?"

"Belki var, belki de yok. Ama olay denizde olduğuna göre, büyük ihtimalle incelerken NUMA yardıma çağrılacaktır."

"Ve biz zaten orada, hazır bekliyor olacağız."

"Öyle bir şey."

"Cyclops bu senaryonun neresine oturuyor?"

"LeBaron'un kaybolduğunda onu aramakta olduğunu söyledi."

Yaeger sandalyesinden kalktı. "Pekala, öyleyse işe koyulalım. Ben bir tarama programı hazırlarken, sen o gemi hakkında veri dosyalarında neler olduğuna bak."

Pitt'i küçük bir tiyatroya benzetilmiş projeksiyon odasına soktu. Karşıda kocaman bir ekran vardı. Yaeger genç adamı bilgisayar klavyeli bir konsolun başına oturttu, sonra onun omzu üzerinden eğildi, klavyede birkaç kontrol düğmesine bastı.

"Geçen hafta yeni bir sistem monte ettik. Terminal artık bir ses makinesine bağlı."

"Konuşan bir bilgisayar..." diye mırıldandı Pitt.

"Evet. On binin üzerinde ses komutunu anlayabiliyor, uygun cevabı veriyor, âdeta bir sohbeti sürdürüyor. Ses gerçi biraz garip... 2001 filmindeki Hal adlı bilgisayar gibi konuşuyor. Ama insan alışıyor ona da. Ona Hope adını verdik.",

"Hope mu? Yani Umut mu?"

"Evet, doğru cevapları vereceğini umuyoruz."

"Komiksin."

"Yardıma ihtiyacın olursa ben terminal masasındayım. Telefonu kaldır, kırk yediye çevir, yeter."

Pitt ekrana baktı. Mavimsi gri renkteydi. Mikrofonu tembel bir hareketle kaldırıp konuştu.

"Hope, benim adım Dirk. Benim için bir tarama yapmaya hazır mısınız?"

Hay Allah! Kendini tam bir budala gibi hissediyordu. Bir ağaca laf söyleyip cevap beklemek gibi bir şeydi bu.

"Merhaba, Dirk." diye bir kadın sesi duyuldu. Sanki armonikadan çıkıyormuş gibi bir kadın sesi, "Sen hazır olduğun zaman ben de hazırım."

Dirk derin bir soluk çekti, dalışını yaptı. "Hope, bana Cyclops adlı bir gemiden söz etmeni istiyorum."

Beş saniyelik bir duraklama oldu, "Biraz daha açık konuşman gerek. Bellek disklerimde bu isimde beş ayrı gemi var."

"Bu bir hazine taşıyordu."

"Üzgünüm, hiçbirinin kargo manifestosunda hazine yazmıyor."

Üzgünüm, ha? Pitt bir makineyle konuşmakta olduğuna hâlâ inanamıyordu, "Hope, konuyu bir anlığına saptırmama izin verirsen, sana çok zeki ve alışılmadık bir bilgisayar olduğunu söylemek istiyorum."

"İltifatına teşekkürler, Dirk. Belki ilgileniyorsundur diye söyleyeyim, ses taklitleri de yaparım. Hayvan sesleri çıkarırım, şarkı söylerim... Pek iyi söyleyemem ama! Sonra... bazı karmaşık kelimeleri telaffuz edebilirim. Örneğin, supercalifragilisticexplalidocicus diyebilirim... yalnız anlamının tam ne olduğu bana programlanmadı. Aynı kelimeyi tersinden de söylememi ister misin?"

Pitt güldü. "Başka sefere," dedi. "Şimdi Cyolops'a dönelim. Banim aradığım gemi sanırım Karaipler dolayında batmış."

"O zaman iki gemi kalıyor. Biri küçük bir buhar gemisi. Montego Koyunda, Jamaica'da. 5 Mayıs 1966'de koraya oturmuş. Öteki de ABD donanmasına ait bir şilep. Cevher ve kömür taşımakta kullanılıyormuş. iz bırakmadan yok olmuş. 1968 Şubatında, ayın 5'iyle 10'u arasında."

Raymond LeBaron herhalde yirmi yıl önce herkesin gözü önünde karaya oturan bir gemiyi aramak için uçuyor olamazdı. Pitt bunu düşünürken, donanmanın şilebine ait hikâyeleri hatırladı. O gemi ünlü Bermuda üçgeninin kayıpları arasında sayılıyordu.

"Donanmanın şilebine bakalım," dedi Pitt.

"Eğer yazılı veri basmamı istersen, klavyende PT tuşuna bas. Ayrıca eğer ekrana bakarsan, sana elimdeki fotoğrafları da gösterebilirim."

Pitt denileni yaptı, bilgisayar çalışmaya başladı. Hope sözünü tutmuş, ekrana Cyclops'un isimsiz bir limanda demirliyen çekilmiş resmini yansıtmıştı.

Bordası ince, burnu eski model, düz çizgi halindeydi. Kıç tarafı şampanya şişesi gibi kavisliydi. Yapısında çocukların oyuncaklarında rastlanan garip bir hava vardı. Bir yığın direk, örümcek ağı gibi teller, kablolar, orman gibi dolaşıktı. Uzun bir güverte arkaya doğru uzanıyor, makine dairesinin üzerini kapatıyordu. Orada bir de upuzun oda vardı. Çatısı iki bacaya taban oluşturuyordu. Birkaç da yüksek vantilatör vardı. Ön tarafta kaptan köprüsü görünüyordu. Dört ayaklı bir masayı andıran,

yuvarlak lombozlu, altı açık bir yer. Bu köprüden iki direk yükseliyordu, Sanki futbol sahasında kale direkleriydi. Çirkin bir gemiydi aslında. Hiçbir zaman kuğu olamayacak çirkin ördekçiğe benziyordu.

Hayaletleri, hortlakları hatırlatır bir yanı da yok değildi. Başlangıçta Pitt bunun nedenini anlayamamıştı, ama sonra birden farkına vardı. Çok garip" Güvertede tek bir tayfa göze çarpmıyordu. Sanki terk edilmiş bir gemiydi.

Pitt monitörü çevirdi, gemiye ait istatistiklerin yazılmakta olan kâğıda göz attı;

Denize indirilişi: 7 Mayıs 1910. Yapan şirket William Cramp ve Oğulları, Philadelphia Tonajı; 18360, dağınık. Boyu: 542 fit (çağının savaş gemilerinden uzun) Eni: 65 fit Derinliği: 27 fit 9 inç Hızı: 15 deniz mili (ikinci Dünya Savaşının Liberty gemilerinden 3 deniz mili daha hızlı) Silahları: Dört adet 4 inçlik top. Tayfa: 246 Süvari: G.W. Worley. Deniz Kuvvetleri Yedek Hizmetler Bölümünden

Pitt bu arada, geminin kayboluşu sırasında da Worley' in kaptan olduğunu fark etti. Arkasına yaslandı, geminin resmine bakarken düşüncelerinin kanatlanmasına izin verdi,

"Başka resim var mı sende?" diye sordu Hope'a.

"Aynı açıdan çekilmiş üç tane, ayrıca kıçtan çekilmiş bir tane, gemi adamlarından da dört kişinin resimleri."

"Adamlara bir bakalım."

Ekran bir an karardı, sonra güverte parmaklığına dayanmış bir adam görüldü. Küçük bir kız çocuğunu elinden tutuyordu.

"Kaptan Worley'le kızı dedi Hope"

İriyarı bir adamdı. Saçları seyreliyordu. Bıyığını dikkatte düzeltmişti. Kocaman elleri koyu renk elbisesinin katlarından fırlamış, kravatu ceketinin üzerine kaymış, pabuçtan pırıl pırıl boyalıydı. Kameraya bakmış, görüntüsü yetmiş beş yıl önce öylece donmuş kalmıştı. Yanındaki küçük sarışın kızın dizlerine kadar gelen askılı eteği, küçük bir şapkası vardı. Elinde şişeye benzer kaskatı bir oyuncak bebek tutuyordu.

Hope açıklamayı sürdürüyordu. "Asıl adı Johann Wichman. Almanya'da doğmuş, 1878 yılında bir ticaret gemisinden San Francisco açıklarında atlayıp yüzerek Amerika'ya kaçak girmiş. Gerekli belgelerde nasıl tahrifat yaptığı bilinmiyor. Cyclops'un süvarisi olduğu süre içinde Norfolk-Virginia'da, karısı ve kızıyla birlikte yaşıyormuş."

"1918 yılında Almanlar hesabına çalışıyor olması ihtimali var mı?"

"Hiçbir şey kanıtlanamamış. Trajediye inceleyen donanma ekibinin raporlarını ister misin?"

"Sen yazılı ver. Daha sonra okuruma"

"Bundan sonraki resim. Yüzbaşı David Forbes'a ait, Geminin birinci subayı." dedi Hope.

Kamera, Forbes'i üniformalı olarak, 1816 modeli bir Cadillac'ın yanında yakalamıştı. Tazı suratlı bir adamdı. Uzun, ince bir burun, siyah beyaz resimde rengi belli olmayan açık renk gözler. Yüzü temiz Kaşlıydı. Kaştan kavisli, dişleri biraz fırlaktı.

"Nasıl adamdı bu?" diye sordu Pitt

"Donanma sicili kusursuz. Ama sonunda Worley onu amire itaatsizlikten oda hapsine almış."

"Nedeni?"

"Kaptan Worley, Forbes'in saptadığı rotayı değiştirmiş, bu yüzden Rio limanına girerken geminin parçalanmasına ramak kalmış. Forbes hesap sorunca Worley öfkelenmiş, onu kamarasına kapatmış."

"Son yolculuk sırasında Forbes hâlâ kamarasında hapis miymiş?"

"Evet"

"Sıra kimde şimdi"

"Yüzbaşı John Church, ikinci subay."

Fotoğrafta ufak tefek, çıt diye kırılacak bir adam belirdi. Sivil kılıkta, bir restorandaki masada oturuyordu. Yüzünde gün boyu tarlada çalışmış bir çiftçinin yorgun ifadesi vardı. Ama yine de kara gözleri muzipçe parıldıyordu. Kırışmaya yüz tutmuş saçları geniş alnından geriye doğru taranmış, küçük kulaklarının üzerinden arkaya alınmıştı.

"Bu ötekilerden yaşlı görünüyor," diye gözlemde bulundu Pitt.

"Aslında yirmi dokuz yaşındaymış," diye karşılık verdi Hope. "Donanmaya on altı yaşında katılmış, sonradan subay olmuş."

"Onun da Worley'le başı derde girmiş mi?"

"Dosyada bir şey yok "

Son fotoğrafta, bir mahkeme salonunda hazırol duran iki adam görünüyordu. Yüzlerinde hiç de korkmuş bir ifade yoktu. Tersine, meydan okuyor gibiydiler. Soldaki uzun boylu, yapılı, kolları kaslı biriydi, öteki ise tam bir ayı boyutlarındaydı.

"Bu resim ateşçi James Coker'le Ateşçi Barney DeVoe'yu, ateşçi Oscar Stewart'ı öldürmekten yargılanırken gösteriyor, Üçü de Pittsburgh adlı kruvazördeymiş. Coker soldaki. İdama mahkum olmuş. Cezası Brezilya'da uygulanmış. Sağdaki DeVoe ise, "İki yılla doksan yıl arasında hüküm giymiş. Cezasını Portsmouth-New Hampshire'da çekecekmiş."

"Cyclops'la ilgileri ne?" diye sordu Pitt, "Cinayet işlendiğinde Pittsburgh Rio de Janeiro'daymış. Kaptan Worley limana varınca, DeVoe'yu ve dört başka mahkûmu Cyclops'a bindirip ABD'ye getirme emrini almış."

"Battığında da gemideymişler, öyle mi?"

"Evet"

"Gemidekilerin başka resmi yok mu?"

"Herhalde aile albümlerinde ya da başka özel kaynaklarda vardır, ama benim kütüphanemdekiler bu kadar."

"Bana geminin yok olmasından hemen önceki olayları anlatsana."

"Sözlü mü, yazılı mı?"

"Bir yandan yazarken konuşamaz mısın?"

"Özgünüm, aynı anda yalnız bir tek iş yapabilirim. Biri önce, biri sonra, olabilir. Hangisini önce istersin?"

"Sözlü."

"Pekala. Bir dakika beklersen verileri toplayayım."

Pitt'in uykusu gelmeye başlamıştı. Çok uzun bir gün geçirmişti bugün. Bu duraklamadan yararlanıp Yaeger'ın numarasını çevirdi, bir kahve rica etti.

"Hope'la ikiniz nasıl geçiniyorsunuz?"

"Onu sahici sanmaya başlıyorum neredeyse." dedi Pitt.

"Hope'un var olmayan vücudunu hayal etmeye başlama da!"

"Henüz o aşamaya varmadım."

"Onu her tanıyan sever."

"Sen LeBaron konusunda nasılsın?"

"Korktuğum gibi." dedi Yaeger. "Geçmişini gömmüş gibi bir şey. Hiç iç bilgi yok. Wall Street zenginlerinden biri olana kadar ortada yalnızca rakamlar ve istatistikler var."

"İlginç bir şey?"

"Yok sayılır. Oldukça varlıklı bir aileden geliyor. Babasının bir dizi nalbur dükkânı varmış. Babasıyla pekiyi geçinemiyormuş gibime geliyor. Hiçbir gazete biyografisinde ailesinden söz edilmemiş."

"İlk büyük paraları nereden kazandığını bulabildin mi?"

"Oraları biraz belirsiz. Kronberg adlı bir ortakla birlikte, dokuz yüz ellilerin ortalarında bir deniz kurtarma şirketi kurmuşlar. Birkaç yıl şöyle böyle idare etmişler, sonra iflas etmişler. İki yıl geçince Raymond yayıncılık işine atılmış."

"Prosperteer dergisi mi?"

"Evet, o."

"Desteği nereden bulmuş, bulabildin mi?"

"Hayır," dedi Yaeger. "Ha. aklıma germişken,, Jessie onun ikinci karısı. Birincinin adı Hillary'ymiş. Birkaç yıl önce ölmüş. Hakkında hiçbir bilgi yok."

"Aramaya devam et."

Pitt telefonu kapatırken Hope konuştu, "Cyclops'un talihsiz son yolculuğunu anlatmaya hazırım."

"Dinleyelim öyleyse."

"Rio de Janeiro 'dan 16 Şubat 1918'de hareket etmiş, Baltimore-Maryland'e gidiyormuş. Gemide 15 subay ve 231 gemi adamından oluşan kendi kadrosundan başka, Pittsburgh kruvazöründen 57 kişi daha varmış. Yeni görevlerini almak üzere Norfolk Deniz üssüne gitmek üzere binmişler. DeVoe dahil, beş de mahkûm varmış. ABD'nin Rio Başkonsolosu Alfred L. Morean Gottschalk da gemideymiş. Washington'a dönüyormuş. Kargosu 11.000 ton manganez cevheriymiş.

Bahia limanına postayı almak üzere kısaca uğradıktan sonra, gemi 4 Mart'ta, Barbados Adasının Carlisle limanına girince programsız bir duruş yapmış ve demir atmış. Worley buradan ek kömür ve erzak almış, Baltimore yolculuğu için bunların gerektiğini ileri sürmüştü. Ama sonradan bunların gereksiz olduğu anlaşılmış. Gemi denizde kaybolduktan sonra Barbados' daki Amerikan Konsolosu, Worley'in bu garip hareketi hakkında kuşkulu söylentiler dolaştığını bildirmiş. Gemide garip olaylar oluyormuş. Bir isyan havası varmış. Cyclops'u ve adamlarını en son 4 Mart'ta Barbados'tan ayrılırken görmüşler."

"Bir daha temas olmamış mı?" diye sordu Pitt

"Yirmi dört saat sonra kereste taşıyan Crogan Castie adlı bir şilep, iri bir serseri dalganın burun tarafını parçaladığını telsizle bildirmiş. Yardım çağrısına Cyclops'dan cevap gelmiş. Şilebin en son sözleri şöyleymiş. Sizden elli mil güneydeyiz ve son hızla geliyoruz."

"O kadar mı?"

"O kadar."

"Crogan Castie mevkiini bildirmiş mi?..

"Evet. Yirmi üç derece otuz dakika kuzey ve yetmiş dokuz derece yirmi bir dakika batı. Bu durumda Anguilla Cays denilen sığ kayaların yirmi mil kadar güneydoğusunda olması gerek."

"Crogan Castie' da mı yok olmuş?"

"Hayır, kayıtlara göre zar zor Havana'yı bulmuş "

"Cyclops'un enkazı bulunmuş mu?"

"Donanmanın geniş aramalarından sonuç alınamamış."

Yaeger odaya girdiğinde Pitt durdu. Yaeger bir fincan kahveyi konsolun yan tarafında bırakıp sessizce çıktı. Pitt birkaç yudum aldı. Hope'dan Cyclops'un resmini tekrar göstermesini istedi. Gemi ekranda tekrar belirince ona düşünceli gözlerle baktı.

Telefonu eline aldı, bir numara aradı, bekledi, Konsolun dijital saatinde 11:55 sayıları okunuyordu, ama telefona cevap veren ses uykulu değil, pek neşeliydi.

"Dirk!" diye patladı Doktor Raphael Q'Maero. "Ne haltlar dönüyor yine? Beni tam vaktinde buldun. Bu sabah Costa Rica'daki bir kazıdan döndüm."

"Yine bir kamyon dolusu kalıntı mı buldun?"

"Columbia öncesi sanatının bugüne kadar bulunmuş en zengin örnekleri. Şaşılacak parçalar. Bazıları Milattan üç yüz yıl öncesinden kalma J

"Yazık ki, senin olamayacak."

"Tüm bulduklarımı Museo Nacional de Costa Rica'ya gidiyor"

"Cömert adamsın, Raphael,"

"Ben bağışlamıyorum, Costa Rica hükümeti bulduklarımı ulusal mirası olarak koruyor. Ama senin gibi bir deniz kurdunun bunlarla canını sıkmanın yararı ne? Aramanı neye borçluyum?"

"Bir hazine için tecrübenden yararlanmak istiyorum."

O'Maera sesinde yarı ciddi bir tonla, "Biliyorsundur... hazine lafi saygın bir arkeolog için ayıp kelime sayılır." dedi.

"Hepimizin günahları var. Birlikte bir içki içelim mi?"

"Şimdi mi? Saatin kaç olduğundan haberin var mı?"

"Senin gece kuşu olduğundan haberim var. Bari rahatla da istediğin gibi yaşa."

"Mac Arthur Bulvarındaki Old Angier's iyi mi? Yarım saate kadar?"

"Harika."

"Hangi hazineye ilgi gösterdiğini söylemez misin?"

"Herkesin rüyasında gördüğüne."

"Yaa! Hangisiymiş o?"

"Görüştüğümüzde söylerim."

Pitt telefonu kapadı, tekrar Cyclops'a baktı. Gemide esrarengiz bir yalnızlık duygusu var gibiydi. Islak mezarına ne gibi sırları birlikte götürdüğünü merak etmekten kendini alamadı.

Hope onun düşüncelerini yarıda kesip sordu. "Başka bilgi ister misin, yoksa bitirmek mi istiyorsun?"

"Bitirelim bari." dedi Pitt, "Teşekkür ederim, Hope. Keşke sana koca bir öpücük verebilseydim."

"İltifatından ötürü minnet duyuyorum, Dirk, Ama öpülmeye psikolojik olarak yetenekli değilim."

"Yine de seni çok sevdim."

"Gel yine yararlan benden."

Pitt güldü. "İyi geceler, Hope."

"İyi geceler. Dirk."

Pitt içini çekerken, "Ah, keşke sahici olsaydı," diye düşündü.

Kısım 10

Raphael O'Maera neşeli bir sesle, "Sek bir Jack Daniels!" dedi. "Duble olsun. Beyni yosundan temizlemenin en iyi ilacıdır."

Pitt ona, "Ne kadar zamandır Costa Rico'daydın?" diye sordu.

"Üç ay. Durmadan yağmur yağdı."

Pitt, barmen kıza, "Bombay cini, içine buz, bir de limon kabuğu." diye sipariş verdi.

"Demek sen de deniz hazine avcılarının açgözlü saflarına katılıyorsun," diye takıldı. O'Maera. Kocaman sakalı yüzünün burundan aşağı bölümünü saklıyordu. "Dirk Pitt hazine avcısı! Bu gönleri görecekim aklıma gelmemiştir."

"Benim ilgim yalnızca akademik."

"Total, hepsi öyle söylerler. Beni dinlersen unu: bunu flitsin. Hazine bulmak için denize akıtılan servetlerin toplunu, bulunanlardan fazladır. Son seksen yılın şanslı bulgularım bir dimim parmaklarıyla bile sayabilirim. Serüven, heyecan ve zenginlik... hepsi hayal, hepsi efsane."

"Aynı kanıdayım."

O'Maera'nın dikenli tel gibi kaşları çatıldı, "Öyleyse neyi öğrenmek istiyorsun?"

"Raymond LeBaron'u duydun mu?"

"Zengin ve atak Raymond... Prosperteer'i yayınlayan mali deha."

"Evet, o. İki hafta önce Bahamalar yakınında bir zeplinle kayboldu."

"İnsan zeplinle nasıl kaybolur?"

"O başardı. Herhalde duymuşsundur."

O'Maera başını iki yana salladı. "Doksan gündür ne televizyon seyrettim, ne de gazete yüzü gördüm."

İçkiler geldi, Pitt esrarengiz olayı çevreleyen ayrıntıları anlattı. Bardaki kalabalık dağılmaya başlıyordu. Yalnız kalmak üzereydiler.

"Yani sence LeBaron'un o zeplinle uçmasının nedeni, ağızına kadar altın dolu bir batık aramaktı, öyle mi?"

"Karısı Jessie'ye göre öyle."

"Hangi gemi?"

"Cyclops."

"Cyclops 'u biliyorum. Yetmiş bir yıl önce kaybolmuş bir donanma şilebi. Hazine falan taşıdığını duymamıştım."

"Belli ki LeBaron taşıdığına inanıyormuş."

"Ne tür hazine?"

"El Dorado'yu."

"Şaka ediyor olmalısın."

"Ben yalnızca bana söyleneni söylüyorum."

O'Maera bir an sessiz kaldı, gözlerine dalgın bakışlar yerleşti. "El hombre dorado," diye mırıldandı sonunda, "İspanyolcada altın adam ya da yaldızlı adam anlamına geliyor. Efsanesi... bazılarına göre lanetliymiş... dört yüz elli yıldır insanların hayal gücünde kıvılcımlar tutuşturuyor."

"Aslı var mı?" diye sordu Pitt

"Her efsane bir gerçeğe dayalıdır. Ama tıpkı diğer efsaneler gibi bu da çarpıtılmış, peri masalına benzetilmiş. El Dorado hazine avlarının en uzun ömürlü olanıdır. Binlerce insan onu bir kere görebilmek uğruna ölmüş gitmiştir."

"Hikâye nasıl doğdu, bana anlatsana."

Bir Jack Daniels'le bir Bombay cin daha geldi. O'Maera önce içkinin yanında gelen suyu mideye indirirken Pitt güldü. Arkeolog suyunu bitirince yerine daha bir rahat yerleşti, gözleri başka bir çağa bakmaya başladı,

"İspanyol fatihler yaldızlı adamı ilk duyanlar olmuş. Yaldızlı adam Ant Dağları üzerinde inanılmaz zenginlikte bir krallığı yönetiyormuş. Dedikodulara göre altından yapılmış bir kentte kapalı yaşıyormuş. Kentin kaldırımları zümrüttenmiş. Orayı çok güzel, Amazonlardan kurulu kadın birlikleri koruyormuş. Bu hikâyeler Oz'u bile geçekodu mahallesi gibi gösteriyor. Tabii fazlaca abartılmış. Ama aslında birden fazla El Dorado var. Bir hanedan sülalesi onlar. Kolombiya'daki Guatavita Gölünde yaşayan bir şeytan tanrıya tapıyorlar. Tahta yeni bir kral geçince, vücudu reçinelerle sıvanıyor, sonra altın tozuna bulanıyor... ona bu yüzden yaldızlı adam deniyor. Sonra onu tören salına bindiriyorlar, sala bol bol altın ve değerli taşlar yığıyorlar, Kürekle gölün ortasına götürüyorlar, Orada kral o serveti sulara atıp tanrıya sunuyor. Tanrının adı hatırımdan çıkmış."

"Hazineleri hiç bulabilmişler mi?"

"Gölün suyunu boşaltmak için girişimler oldu, ama başarısızlığa uğradı. 1965'de Kolombiya hükümeti Guatavita gölünü kültürel alan ilan etti, tüm kurtarma girişimlerini yasakladı. Yazık oldu, çünkü o gölün dibinde tahminlere göre yüz milyonla üç yüz milyon dolar arasında bir servet yatıyor."

"Ya altın kent?"

"Hiç bulunamadı," dedi O'Maera. Bir yandan barmen kıza bir işaret yaptı, yeniden içki istedi. "Nice kişi aradı, nice kişi öldü. Nikolous Federmonn. Ambrosius Dillinger, Sebastian de Belalcazar, Gonzalo ve Hernan Jimenez de Quesada... hepsi El Dorado'yu aradılar, buldukları şey yalnızca lanet oldu Sir Waller Raleigh de öyle. İkinci sonuçsuz seferinden sonra Kral James kafasını kestirdi. Efsane kent El Dorado da hazinelerinin en büyüğü de hep kayıp kaldı."

"Biraz geri gidelim." dedi Pitt. "Gölün dibindeki hazine kaybolmadı ama."

"O dağınık durumda," diye anlattı O'Maera, "Asıl büyük ikramiye ikincisi. Adeta gökkuşağının ucundaki bir ikramiye. Belki iki kişi dışında, hiçbir yabancı görememiş. Tek tarif, 1675 yılında Orinoco Nehri boyundaki bir İspanyol yerleşme bölgesinden ormanlara dolaşmaya çıkan bir rahipten geliyor. Sonra ölürken, Portekizliler hesabına elmas madeni aramaya çıktığını anlatmış. Seksen kişi çıkmışlar, bir tek o sağ kalmış. Çevresi yüksek doruklarla çevrili terk edilmiş bir kente rastladıklarını anlatmış. Burayı Zanonolar adlı bir kabile koruyormuş. Grup o kentte üç ay kadar

yaşamış, ama birer birer ölmeye başlamışlar. İş isten geçtikten sonra anlamışlar ki, Zononalar göründükleri kadar dost değil. Yamyammışlar. Portekizlileri zehirliyor, sonra yiyorlarmış. Kurtulmayı bir tek bu rahip başarmış. Koca tapınakları, binaları, üzerlerindeki garip yazıları tarif etmiş, nice hazine avcısını mezarına yollayan o hazineyi de anlatmış."

"Gerçek bir altın adam," diye tahmin yürüttü Pitt. "Bir heykel."

"Yaklaştın. Çok yaklaştın. Ama cinsiyetini kaçırdın."

"Cinsiyet ml?"

"La mujer Dorado... altın kadın," diye karşılık verdi O'Maera. "Ya da yaygın adıyla. La Dorada. Bu ad Önce bir erkeğin ve bir törenin adıymış, sonra bir kentin adı olmuş, daha sonra da bir imparatorluğa böyle denilmiş. Yıllar geçince zengin yeraltı hazinelerinin bulunduğu yerler için kullanılır olmuş. Feministlerin nefret ettiği pek çok efsane gibi, bu da bir erkek efsanesi olarak kalmış, kahramanın kadın olduğu unutulmuş. Bir içki daha ister misin?"

"Hayır, sağol. Ben bununla oyalanacağım."

O'Maera kendine bir Jack Daniels daha ısmarladı. "Her neyse. Tac Mahal'in hikâyesini bilirsin. Bir Moğol hükümdarı orayı karısına anıt olarak diktirmiş. Kolombiya öncesi Güney Amerika Kralı için de durum aynı. Kralın adı verilmiyor ama efsaneye göre o karısı sarayındaki yüzlerce kadın arasında en çok sevdiğiymiş. Derken göklerde bir olay olmuş. Allah bilir, ya güneş tutuldu ya da Halley kuyruklu yıldızı geldi. Papazlar ondan öfkeli tanrılara o karısını kurban etmesini istemişler. O günlerde hayat kolay değilmiş. Kadın öldürülmüş, görkemli bir törenle yüreği çıkarılmış."

"Ben kalp çıkarma işi Azteklere özgü sanırdım."

"İnsan kurban etmenin patenti Azteklerin değil. Sonunda kral tüm sanatçıları çağırmış, onlara karısına tıpatıp benzeyen bir heykel yapmalarını emretmiş. Böylelikle onu tanrıça düzeyine yükseltecekmış."

"Rahip heykeli tarif etmiş ml?"

"Çok canlı ayrıntılarla. Tabii anlattıkları uydurma değilse. Heykel çıplakmış. Boyu bir doksanın üzerinde, kaidesi pembe kuvars. Vücudu som altın. Tanrım, herhalde bir ton geliyor. Göğsünde, kalbinin olması gereken yerde, kocaman, yekpare bir yakut. Bin iki yüz karat dolaylarında tahmin ediliyor."

Pitt "Ben pek uzman sayılmam." dedi. "Ama bildiğim kadarıyla yakut değerli taşların en pahalısı. Otuz karatlığı bile ender. Bin iki yüz karat inanılmaz bir şey."

"O kadarla da kalmıyor," diye devam etti O'Maera. "Heykelin tüm kafası da kocaman bir zümrütten oyulmuş. Koyu yeşilimsi mavi ve lekesiz. Karat ağırlığını tahmin bile edemem, ama herhalde on beş kilo falan geliyor olmalı."

"Saç da yapmaya çalıştılsa belki yirmi kilo."

"Bilinen en büyük zümrüt ne kadar?"

Pitt bir an düşündü. "Herhalde beş kilodan büyük değil."

"Onu Washington'daki Doğal Sanatlar Müzesinde, ışıklar altında düşünebiliyor musun?" dedi O'Maera hayal dolu bir sesle.

"Ben yalnızca bugünkü piyasa değerini merak ediyorum."

"Rahatlıkta paha biçilmez diyebilirsin,"

"Heykeli gören bir kişi daha mı varmış?" diye sordu Pitt.

"Albay Ralph Morehouse Sigler. Eski kâşiflerden. İngiliz ordusunda mühendis. Afrika ve Hindistan'ı dolaşmış. Jeologmuş da. İzinli günlerini planlar kurarak geçirirmiş. Va çok şansı varmış ya da çok yetenekliymiş ki .Güney Afrika'da ve Çin Hindi'nde bir yığın değerli taş yatağı keşfetmiş. Zengin olmuşsa da tadını çıkarmaya vakti olmamış, Kayzer o sıra Fransa'ya girmiş, Sigler de Batı Cephesine, istihkâm kurmaya yollanmış."

"Demek Güney Amerika'ya savaş bitene kadar gelememiş."

"Yoo, 1916 yazında Georgetown 'da, yani İngiliz Guyana'sında gemiden inmiş. Görünüşe göre İngiliz hazine bakanlığında serüvencinin biri, savaşın finansmanı için altın bulmak üzere birtakım uzmanları görevlendirmeye karar vermiş, Sigler cepheden geri çağırılmış, Güney Amerika'nın içlerine, göreve yollanmış."

"Rahibin hikâyesini biliyor muymuş dersin?" diye sordu Pitt.

"Anılarına bakarsan, kayıp bir kente inandığına dair işaret yok. Bu adam gözünü hırs bürümüş bir hazine avcısı değil. Aradığı ham mineral. Tarihsel kalıntılar onu hiçbir zaman ilgilendirmemiş. Karnın aç mı, Dirk?"

"Evet, sen söyleyince fark ettim. Akşam yemeği yemeyi unuttum ben."

"Yemek saati çoktan geçti, ama nazik biçimde istersek buradaki mutfak bize biraz meze çıkarabilir."

O'Maera kıza işaret etti, durumu anlatıp yalvardı, kız az sonra onlara bir tabak karidesle biraz sos getirdi.

"Bu harika," dedi Pitt.

O'Maera, "Bu minik şeytanları bütün gün yesem bıkmam." diye ona katıldı. "Nerede kalmıştık?"

"Sigler, La Dorada'yı bulmak üzereydi."

"Ha, evet. Çoğu İngiliz askerlerinden almak üzere yirmi kişilik bir ekip kurmuş ve haritası çıkarılmamış vahşi diyarlara dalmış. Aylarca andan haber alınamamış, İngilizler bir felaketten kuşkulanıp arama ekipleri yollamışlar, ama izlerini bulamamışlar. En azından iki yıl sonra demiryolu inşaatı için çıkarılmış bir Amerikan keşif grubu. Sigler'i Rio de Janerio'nun beş yüz mil kuzeyinde rastlamış, Yalnızmış. Bir tek o sağ kalmış."

"İngiliz Guyan'ından çok uzak gibi."

"İki bin mile yakın, o da kuş uçuşu."

"Ne durumdaymış?"

"Sağdan çok ölü gibiymiş. Buları mühendisler öyle diyormuş. Sigler'i küçük bir hastanesi bulunan bir köye taşımışlar, en yakın Amerikan konsolosluğuna da haber yollamışlar. Birkaç hafta sonra Rio'dan bir yardım ekibi gelmiş."

"Amerikalı mı? İngiliz mi?"

"Garip bir nokta." diye karşılık verdi O'Maera. "İngiliz konsolosluğu kendilerine Sigler'in bulunduğu hiç haber verilmediğini ileri sürmüş. Dedikodulara göre, Amerikan başkonsolosu kendi gelip onu sorguya çekmiş. Ne olduysa olmuş, Sigler ortalıktan kaybolmuş. Hastaneden kaçıp tekrar ormana girdi deniliyor."

"İki yıl cehennem hayatı yaşadıkdan sonra uygarlığa arkasını dönmesi akla uygun değil," dedi Pitt, O'Maera omuzlarını kaldırdı, "Kim nereden bilebilir?"

"Sigler kaybolmadan önce keşif gezisini anlatmış mı?"

"Çoğunlukla sayıklıyormuş. Tanıkların sonradan anlattığına göre, dik doruklarla kuşatılmış bir kentten söz ediyormuş. Çevrede sık ormanlar varmış. Hikâyesi Portekizli rahibin anlattığına benziyor. Altın kadının bir resmini bile çizmiş. Resmi hemşirelerden biri saklamış, şimdi Brezilya ulusal kütüphanesinde duruyor. Ben bir başka konuyu incelerken bir göz atmıştım. Aslı herhalde korkunç bir manzara olmalı."

"Demek hala ormanda gömülü."

"Ah, mesele orada işte," dedi O'Maera. "Sigler adamlarıyla birlikte heykeli çalıp yirmi mil taşıdıklarını bu nehre getirdiklerini ileri sürmüş. Yol boyu hep Zanono Kızılderilileriyle savaşmışlar. Sonunda bir sal yapıp La Dorada'yı yüklediklerinde üç kişi kalmışlarmış. Biri daha sonra yaraları yüzünden ölmüş, öteki de akıntıda kaybolmuş."

Pitt bu anlatılanlara kendini iyice kaptırmıştı, ama gözlerini zorlukla açık tutuyordu. "Peki, ilk akla gelen soru, Sigler bu altın kadını nereye saklamış?"

"Ah, keşke bilseydim." dedi O'Maera.

"Bir tiyo vermemiş mi?"

"Hemşireye göre, sal parçalanmış, heykel sulara gömülmüş. Keşif ekibinin Sigler'i bulduğu yerin birkaç yüz metre ilerisinde. Ama sakın umutlarına. Adam sayıklıyor, zırvalıyormuş. Hazine avcıları yıllarca metal detektörleriyle o nehri tarayıp bir tık sesi duymaya çalıştılar."

Pitt kadehindeki buzları salladı. Biliyordu. Ralph Morehouse Sigler'i ve La Dorado'ya ne olduğunu biliyordu.

"Amerikan başkonsolosu." dedi ağır ağır. "Sigler'i son sağ görendi, değil mi?"

"O noktada bulmaca biraz bulutlanıyor. Ama mantiken, evet."

"Dur bakalım, boşlukları ben doldurabilecek miyim. Bu olay 1918'in Ocak ve Şubat'ında oldu, değil mi?"

O'Maera başını salladı, sonra Pitt'e garip bir bakışla baktı.

"Başkonsolosun adı da Alfred Gottschalk'tı. Birkaç hafta sonra Cyclops'la batıp öldü, tamam mı?"

"Sen bu olayı biliyor musun?" O'Maera anlayamamıştı.

"Gottschalk herhalde Sigler'in ne görevle geldiğini oradaki İngiliz konsolosundan duymuştur. Demiryolu ekibinden Sigler'in sağ olduğunu öğrenince, bu haberi kendine saklamış, yola çıkıp adamlarla konuşmaya gitmiş, değerli haberleri kendi hükümetine ulaştırmayı, İngilizleri geride bırakmayı ummuştur, öğrendikleri herhalde içindeki tüm dürüstlük duygularını yok etmiş olmalı, Gottschalk

ikramiyeyi kendine saklamaya karar vermiş.

"Heykeli nehirde bulup çıkarmış, sonra Sigler'le birlikte Rio de Janerio'ya getirmiş olmalı. İzini örtmek için, Sigler'le konuşmak isteyenlere para dağıtmıştır. Doğru tahmin ediyorsam, heykeli bulmasına yardım edenleri de öldürtmüştür. Sonra donanmadaki forsunu kullanıp bunları Cyclops'a bindirmiş. Gemi kaybolunca, taşıdığı sırlar da birlikte batmış."

O'Maera'nın gözleri garip bir ilgiyle parıldadı. "Bak, bunu asla bilemezsin işte!" dedi.

"O zaman, LeBaron ne diye La Doroda'yı arıyordu?"

O'Maera, "Davanı iyi savunuyorsun," diye kabul etti. "Ama bir soruluk yer bıraktın. Gottschalk niye Sigler'i hemen öldürmemiş? Heykeli bulur bulmaz yani? Neden bir İngiliz'i hayatta tutmuş?"

"Basit. Başkonsolos artık altın hummasına tutulmuş. Hem La Dorada'yı, hem de zümrüt kenti istiyormuş. Sigler onu oraya götürebilecek tek kişi tabii."

"Düşünme tarzını tuttum. Dirk. Bu çılgın kuramın bir içkiyi daha hak ettiriyor."

"Çok geç. Bar kapandı. Bizim de çıkmamızı bekliyorlar. Evine gidip yatacak herkes."

O'Maera çok bozulmuş gibi yaptı. "İşte ilkel yaşamın iyi yanlarından biri de bu," dedi. "Ne saat tutuluyor, ne da yatmak zorunlu." Bardağından son bir yudum daha içti. "Eee, planların ne?"

"Fazla karmaşık bir şey değil," diyerek gülümsedi Pitt. "Cyclops'u bulacağım."

Kısım 11

Başkan sabahları erken kalkardı. Altıda falan uyanmış olur önce yarım saat kadar jimnastiğini yapar, sonra duş yapıp hafif bir kahvaltı ederdi. Evliliğinin ilk günlerinden kalma bir uygulamayla yatağından sessizce süzülür, karısını uyandırmadan güne başlardı. Karısı gececi tiplerdendi. 7.30'dan önce uyanmakta zorluk çekerdi.

Başkan üzerine bir eşofman üstü geçirdi, dolaptan küçük, deri bir evrak çantası aldı, karısının yanağını yavaşça öptükten sonra arka merdivenlerden Beyaz Sarayın jimnastik salonuna indi. Salon batıya bakan taraçanın altındaydı.

Koca salonda çeşitli jimnastik aletleri vardı. Sırtüstü yatmış ağırlık kaldıran iri yarı bir adamdan başka da kimse yoktu. Her kaldırışında, doğum yapmakta olan bir kadın gibi inliyordu. Yuvarlak kafasından, kısa kesilmiş kır saçlarının arasından terler süzülmekteydi. Göbeği kocaman ve kıllı, kolları ve bacakları ağaç kütüğü gibiydi. Geçkince karnaval güreşçilerini hatırlatıyordu.

"Günaydın, Ira," dedi Başkan. "Gelebildiğine sevindim."

Şişman adam ağırlıkları kafasının üzerindeki iki kancaya astı, yerinden kalkıp Başkanın elini sıktı. "Görüştüğümüze sevindim, Vince."

Başkan gülümsedi, Ne yerlere kadar selamlar, ne yağ çekmeler, ne de Sayın Başkan demeler! Sağlam ve güvenilir adamdır Ira Hagen, diye geçirdi içinden. İşini bilen gizli ajan, kimseye zerre kadar ödün vermezdi.

"Umarım burada buluştuk diye gücenmedin."

Hagen'in ağzından kaba bir gülüş kurtuldu, jimnastik salonunun duvarlarında yankılandı. "Daha beter yerlerde de brifing almışlığım vardır."

"Lokantacılık işi nasıl gidiyor?"

"Avrupa yemeklerinden Amerikan yemeklerine geçtiğimizden beri iyi kâr bırakıyor. Eskiden yemeklerin maliyeti canımıza okuyordu. Yirmi kadar ordövr, pahalı soslar, çeşitli otlar falan. Şimdi beş menümüz var. Klas restoranların bulundurmadığı şeyler. Domuz rosto, tavuk, balık, yahni ve köfte rosto."

"Belki de haklısın," dedi Başkan. "Çocukluğumdan beri adam gibi bir köfte rosto yemedim."

"Müşterilerimiz bayılıyor. Özellikle de şık servisi ve dekorasyonu koruduğumuz için. Garsonlarım smakin giyiyor, masalarda mumlar var, yemek takımları lüks, servis Avrupa tarzı. En iyi yanı da, müşteriler bu yemekleri daha çabuk yiyor, masalar daha hızlı boşalıp doluyor."

"Sen de yemeklerde tapi oluyorsun, kârını içkiden ve şaraptan çıkarıyorsun, öyle mi?"

Hagen tekrar güldü. "Vince, yaman adamsın. Basın senin için ne derse desin. İhtiyarlayıp emekli politikacı olduğun zaman beni ara. İkimiz kuru fasulye servisi yapan bir dizi yer açalım."

"Suç soruşturmalarını özlüyor musun, Ira?"

"Bazen."

"Adalet Bakanlığının gelmiş geçmiş en iyi gizli olanıydın... Martha ölene kadar."

"Hükümet hesabına gizlice kanıt toplamak artık gözümde önemini kaybetti. Hem zaten üç kızımı büyütme zorundaydım. İşim beni evden haftalarca uzak tutuyordu."

"Kızlar iyi mi?"

"Çok iyi. Bildiğin gibi, yeğenlerinin üçü de mutlu evlilikler yaptılar ve bana beş torun verdiler."

"Yazık ki, Martha göremedi onları. Dört kız ve iki erkek kardeşimin arasında en çok onu severdim."

"Herhalde beni Denver'den buraya askeri uçakla sırf eski günleri konuşmak için getirmedin." dedi Hagen. "Neler oluyor?"

"Ustalığını kaybettin mi?"

"Sen bisiklete binmeyi unuttun mu?"

Gülme sırası Başkan gelmişti. "Böyle soruya..." diye mırıldandı.

"Reflekslerim biraz daha yavaş. Ama beynim hâlâ yüzde yüz formunda."

Başkan evrak çantasını ona fırlattı. "Ben yürüme hareketleri yapana kadar sen şunu bir sindir bakalım."

Hagen elindeki havluyla alnını kuruladı, durmakta olan bir bisiklete olurdu, bisiklet kıvrılıverecek gibi oldu. Deri çantayı açtı. Başkan kayan şeritte 1,6 millik yürüyüşünü bitirene kadar başını kaldırmadı.

"Ne diyorsun?" diye sordu Başkan sonunda.

Hagen okumaya devam ederken omuzlarını kaldırdı, "Bir televizyon dizisi olmaya layık. Gizli fonlar, sızılmaz bir güvenlik ağı, dev boyutlarda gizli faaliyetler ve kimsenin bilmediği bir ey üssü. H.G. Wells duysa bayılırdı."

"Atıyorlar mı sence?"

"İnşallah atıyorlardır. Hangi vergi mükellefi istemez ki bunların yalan olmasını. Haberalma örgütlerimizi kör ve sağır budalalar durumuna düşürüyor. Ama eğer uydurmaysa... amacı ne olabilir?"

"Belki hükümeti dolandırmak için bir plan olabilir... aklıma başka şey gelmiyor."

"Bırak da okumayı bitireyim. Bu dosya el yazısıyla."

"Golf alanında duyduklarımın aklımda kolanlar. El yazım için özür dilerim, ama daktilo yazmasını hiçbir zaman öğrenemedim."

Hagen soru soran bakışlarla baktı "Kimseye söz etmedin mi bundan? Güvenlik konseyine bile mi?"

"Belki de paranoya var bende... ama bu 'Joe' denilen tip güvenlik örgütüne tilki gibi sızmayı başardı. Ayrıca 'iç çekirdek' üyelerinin NASA'da ve Pentagon'da yüksek mevkilerde olduğunu söyledi. Herhalde haberalma kuruluşlarına ve Beyaz Saraya da sızmışlardır."

Hagen, Başkanın golf sahası konuşmalarına ait raporu çok dikkatle okuyordu. İkide bir geri dönüyor, Jersey Kolonisi dosyasıyla karşılaştırmalar da yapıyordu. Sonunda bisikletin üzerinden kalkıp kanepeye geçti. Başkanla baktı.

"Golf arabasında, senin yanında oturan adamın resmi büyütülmüş... o Joe mu?"

"Evet. Kulübe döndüğümde Washington Post'dan bir foto muhabiriyle karşılaştım. Oyunumun fotoğraflarını tefeskopik mercekle çekiyormuş. Bana bir iyilik yapmasını, bir tanesini büyütüp Beyaz Saraya yollamasını rica ettim. Golf yardımcım için imzalamak istiyorum, dedim."

"İyi düşünmüşsün." Hagen resme dikkatle, yakından baktı., sonra bir kenara koydu. "Ne yapmamı istiyorsun, Vince?"

"İç çekirdeğin kimlerden oluştuğunu öğren."

"O kadar mı? Jersey Kolonisi konusunda bilgi ve kanıt istemez misin?"

"Kim olduklarım öğrenince hepsini toplar sorguya çekeriz." dedi Başkan ölü bir sesle. "Bakalım pençeleri ne kadar derine gidiyormuş, görürüz."

"Benim fikrimi sorarsan, her birinin göğsüne bir madalya takardım o heriflerin."

"Belki de öyle yaparım." Başkanın yüzünde soğuk bir gülümseme vardı. "Ama ayda kanlı bir savaş koparmalarını önledikten sonra."

"Demek durum yine aynı, Başkanlık çevresindeki normal istihbarat elamanlarına güvenmiyorsun, kendi özel istihbarat ajanın olarak beni tutuyorsun."

"Evet."

"En son tarihim ne?"

"Rus uzay oracı aya dokuz gün sonra iniyor. Kimsenin durduramayacağı bir uzay krizinin doğmaması, bizim kolonistlerle onların kozmonotları arasında patırtı çıkmaması için bu sürenin her saatine ihtiyacım var. İç çekirdek ikna edilmeli, geri durmalı. Rusların aracını inmeden en az yirmi dört saat önce onların elini kolunu bağlamış olmalıyım."

"Dokuz adamı bulmak için sekiz gün pek de uzun süre sayılmaz."

Başkan çaresizlik içinde omuzlarını kaldırdı. "Hiçbir şey kolay değildir."

"Senin enişten olduğumu belirten bir belge de bürokratik kanallarda yolunu açmaya yetmez. Somut bir paravan kimlik gerekir bana,"

"Kendin seç. Alfa iki görev kartı kapıların pek çoğunu sana açabilir."

"Fena sayılmaz," dedi Hagen. "Başkan yardımcısı bile Alfa Üç kartı taşıyor."

"Sana birinci derecede güvenli bir telefon hattı ayırırım. Gece gündüz bana rapor verirsin. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Soru var mı?"

"Raymond LeBaron öldü mü, yoksa sağ mı?"

"Kararsızız, karısı zeplindeki ceset onun değil diyor. Haklı da. FBI müdürü Sam Emmett'e zeplinden çıkan ceset ve eşyalara el koymasını söyledim. Şu anda Walter Reed askeri hastanesinde inceleniyorlar."

"Dade ilçesi adli tabibinin raporunu görebilir miyim?"

Başkan başını şaşkınlık içinde iki yana salkıdı. "Hiçbir şeyi gözden kaçınmıyorsun, Ira." dedi.

"Herhalde bir rapor verilmiş olmalı."

"Bir kopyasını bulurum sana."

"Ya Walter Reed'deki laboratuvar sonuçları?"

"Ondan da veririm."

Hagen dosyaları tekrar çantaya doldurdu, yalnız golf alanında çekilen fotoğrafı dışarda bıraktı. Belki dördüncü kere bakıyordu o resme. Bir yandan konuştu. "Biliyorsun, belki de Raymond LeBaron hiçbir zaman bulunamaz."

"O ihtimali de düşündüm."

"Dokuz küçük zenci, derken sekiz kaldılar... sonra yedi kaldılar..."

"Yedi mi?"

Hagen fotoğrafı Başkana uzattı. "Bunu tanımıyor musun?"

"Doğrusu, hayır. Ama yıllar önce tanıştığımızı söylemişti."

"Lisedeki beysbol takımımızdan. Sen birinci üs oynardın, ben gart... Leonard Hudson da yakalayıcıydı."

"Hudson!" Başkan şaşkınlıkla soludu. "Yan; Joe, Leo Hudson mu? Ama Leo şişman bir çocuktur. En azından yüz kiloydu."

"Sonradan sağlık manyağı kesildi. Otuz kilo verdi, maratonlarda koştu. Sen o zamanki arkadaşlar konusunda hiçbir zaman fazla duygusal değildin. Ben halâ ilişkiyi kesmedim onlarla. Hatırlamıyor musun? Leo okulun en kafalı çocuğuydu. Bilimsel projelerde dünyanın ödülünü kazanırdı. Sonradan Stanford'u birincilikle bitirdi, Harvey Pattenden Ulusal Fizik Laboratuvarının müdürü oldu. Oregon'da, Daha kimse uzay alanına el atmamışken, roket ve uzay sistemlerini icat etti, bu işin öncülüğünü yaptı."

"Onu bana getir. Ira. Hudson ötekilerin yolunu açan kilit."

"Getirmek için kürek gerek."

"Yani adam gömülü mü?"

"Ölü ve gömülü."

"Ne zaman öldü?"

"Ta 1965'de. Columbia Nehri üzerinde bir uçak kazası."

"O halde Joe kim?"

"Leonard Hudson."

"Ama demin dedin ki..."

"Cesedi bulunamamıştı. İyi usul, ha?"

"Yalancıkta mı öldü?" Başkan yeni yeni anlıyordu, "İtoğlu yalancıkta öldü, yeraltına girdi, bu Jersey Kolonisi projesini hazırladı."

"Doğrusu düşünürsen hiç de fena bir fikir dağıl. Parlak hatta. Kimseye hesap vermek zorunda değil. Gizli bir program görevine falan bağlanamaz. Kimin kılığına girmek işine geliyorsa, onun kılığına girerek saklanır. Doğumu, adı ve parmak izi binlerce bilgisayara işlenmiş bir vergi mükellefiyle karşılaştırırsan, var olmayan bir insan çok daha fazla iş çıkarabilir."

Bir sessizlik oldu, sonra Başkanın ciddi sesi duyuldu. "Bul onu, İra. Leonard Hudson'u bul, işler çığırından çıkmadan önce bana getir."

Dışişleri Bakanı Douglas Oates elindeki otuz sayfalık mektubun son sayfasına gözlük camlarının ardından baktı. Her paragrafın yapısını dikkatle inceliyor, satırlar arasından gizli anlamlar çıkarmaya çalışıyordu. Sonunda başını kaldırıp yardımcısı Victor Wykoff'a baktı.

"Bana sahte değil gibi görünüyor."

"Uzmanlar da o kanıda." dedi Wykoff. "Kelimelerin seçimi, cümlelerin akışı, kopuk cümlecikler, hepsi beklenene uyuyor."

"Fidel'in elinden çıktığını kolay kolay inkâr edemeyiz," dedi Oates alçak sesle. "Ama mektubun anlatımı beni rahatsız ediyor. Adam yalvarıyormuş gibi bir izlenime kapılıyor insan."

"Bana öyle gelmedi. Daha çok durumun acil olduğunu hissedip gizlilik gereğini vurgulamaya çalışıyor gibi."

"Teklifinin sonuçları akıl durdurucu."

"Bizim kadro her açıdan inceledi." dedi Wykoff. "Costro' nun bize oyun oynamakla kazanacağı hiçbir şey yok."

"Bu belgeyi bize ulaştırmak için pek kurnazca yollar izlediğini söylüyorsun."

Wykoff başını salladı. "Kulağa çok çılgınca geliyor, ama mektubu Miami büromuza getiren iki kurye, Küba'dan ABD'ye bir zeplinde geldiklerini söylemişler."

Kısım 12

Anastas Rykov stereoskopunun çifte merceğinden ay yüzeyinin kraterlerine, gölgeli tepelerine bakıyordu. Sovyet jeofizikçisinin bakışları üç boyutlu, canlı renkli bir ay manzarası üzerindeydi. Fotoğraf otuz mil yukardan çekilmiş olduğu halde, ayrıntılar şaşılacak kadar keskin görünüyordu. Tek başına duran çakıllar, boyları iki üç santimi geçmemesine rağmen çok belirgindi.

Rykov bir yastığın üzerine yüzüstü uzanmış, iki iri teker arasında dönen filimi stereoskopta seyrediyordu. Yaptığı iş tıpkı bir sinema montajcısının işine benzemektedir. Elleri kontrol ünitesinin üzerindeydi. Ne zaman isterse filmi durdurabilir, incelemekte olduğu alanı büyütebilirdi.

Bu görüntüler ay çevresinde birkaç tur tamamlamış Rus uydusundan gelmişti. Ayna gibi reflektörler ay yüzeyini bir prizmaya yansıtmış, prizma görüntüyü spektrum dalga boylarına bölmüş, onlara gri rengin 263 ayrı tonunu vermişti. En koyu siyah 263'de başlıyor, sıfırda beyazla noktalanıyordu. Daha sonra uzay gemisinin bilgisayarı görüntüleri yüksek yoğunlukta bir şeride almıştı. Veriler yörüngedeki uzay gemisinden alınınca, lazerle siyah beyaz olarak basılmış, mavi, kırmızı ve yeşil dalga boylarıyla filtre edilmişti. Daha sonra iki kesiksiz tabaka fotoğraf kâğıdı üzerine bilgisayarca renklendirilerek alınmış, bu ikisi stereoskopik inceleme için üst üste getirilmişti,

Rykov gözlüğünü alına itti, kan oturmuş gözlerini ovaladı, kolundaki saate göz attı. Gecenin on birini elli yedi geçiyordu. Kendisi dokuz günden beri aralarda tavşan uykusuyla yetinerek ayın tümsek ve vadilerini incelemekteydi. Gözlüğünü tekrar gözüne indirdi, iki elini yağlı siyah saçları üzerinden kaydırarak, projenin başlangıcından bu yana banyo yapmadığı gibi, üstünü de değiştirmediyiğini hatırladı.

Silkinip yorgunluğunu üzerinden attı, tekrar işine döndü. Ayın uzak tarafında, aslında volkanik olan küçük bir alanı inceleyecekti. Ruloda beş santim kadar yer kaldığında, görüntü bilinmeyen bir nedenle birden durdu. Amirleri ona bu ani kesintinin nedenini söylemişlerdi. Herhalde tarama sistemindeki bir bozukluktan ileri geliyor olmalıydı.

Yüzey benek benek ve buruştu. Sivilleli bir cilde büyüteçle bakılıyormuş gibiydi. Rengi griden çok sütlü kahveydi. Çağlar boyunca buraya düşen meteoritler peş peşe kraterler açmış, yara izi üstüne yara izi binmişti.

Rykov neredeyse gözden kaçırıyordu. Gözleri doğal olmayan bir garipliğe bakıyordu, ama yorgun zihni bu sinyali algılayamıyordu. Bezgin bir hareketle ruloyu geri aldı, görüntüyü büyüttü. Kraterin kenarında yarık gibi bir yer. Üç minik karaltı birden netleşti.

Gördüğü inanılmaz bir şeydi. Rykov yüzünü stereoskoptan uzaklaştırdı, derin bir soluk çekti, beyninin sislerini açmaya çalıştı. Sonra tekrar baktı.

Hala oradaydılar. Üç karaltıdan biri bir karaydı. Öteki ikisi ise... İnsandı!

Rykov bu gördüğü karşısında donakaldı. Sonra bir şok sardı benliğini. Elleri titredi, midesinde bir düğüm hissetti. Sarsılarak yastığın üzerinden indi, masaya yürüdü, Sovyet Askeri Komutanlığındaki özel telefon numaralarının yazılı olduğu küçük defteri açtı. Numarayı iki kere yanlış çevirdi, ancak ondan sonra tutturdu.

Votkadan dili dolanan biri, "Ne var?" diye cevap verdi.

"General Maksim Yasenin?"

"Benim. Kim arıyor?"

"Tanışmıyoruz. Adım Anastas Rykov. Kozmos Ay Projesinde çalışan bir jeofizikçiyim."

Sovyet askeri uzay projeleri komutanı rahatsız edildiğine kızmıştı. Bunu saklamadı, "Gecenin bu saatinde beni ne diye arıyorsun?"

Rykov çizmeyi aştığının farkındaydı, ama kararsızlık göstermedi. "Selenos 4'den gelen fotoğrafları incelerken inanılmaz bir şeye rastladım. İlk sizin bilmeniz gerekir diye düşündüm."

"Sarhoş musun, Rykov?"

"Hayır, generalim. Yorgunum, ama Sibiryalılar kadar ayığım."

"Eğer büsbütün aptal değilsen, amirlerini atlayıp beni aradığın için başının derde gireceğini biliyorsundur."

"Sizin yetkinizden aşağıdaki düzeylere anlatılamayacak kadar önemli, efendim."

"Sen bir uyu, sabaha bu kadar atak olmazsın," dedi Yasenin. "Sana bir iyilik yapayım, beni aradığını unutayım. İyi geceler."

"Durun" diye yakardı Rykov. Her türlü ihtiyatı bir yena bırakmıştı. "Söyleyeceğimi dinlemezseniz Vladimir Polevoi'ye anlatmaktan başka çarem kalmaz."

Rykov'un bu sözünü buz gibi bir sessizlik izledi. Sonunda Yasenin konuştu. "Devlet güvenlik şefinin bir deliyi dinleyeceğini de nereden çıkardın?"

Dosyama bakınca saygın bir parti üyesi ve akli başında bir bilim adamı olduğumu anlayacaktır."

"Ya!" dedi Yasenin. Tedirginliği meraka dönüşüyordu. Rykov'u artık konuşturmaya karar verdi. "Pekâlâ, dinleyeceğim seni. Yasal yollara sığmayacak kadar önemli olan, Rusya'yı bu derece ilgilendiren şey neymiş bakalım?"

Rykov çok sakin konuştu. "Ayda birilerinin olduğuna ilişkin kanıtım var."

Kırk beş dakika sonra General Yasenin. Jeofizik Uzay Merkezinin fotoanaliz laboratuvarına giriyordu. İri, etli, kırmızı suratlıydı. Buruşuk üniformasının göğsü nişanlarla doluydu. Saçları duman rengi, gözleri dengeli, sert bakışlıydı. Sessiz yürüyor, sanki avını ürkütmeden izlemeye çalışıyordu.

"Rykov sen misin?" dedi girişe gerek görmeden.

"Evet." Rykov da kısa ve öz konuşuyordu.

Bir an birbirlerine baktılar. İkisi de el sıkışmaya kalkışmadı. Sonunda Rykov boğazını temizledi, eliyle stereoskopu gösterdi.

"Şu tarafla generalim," dedi, "Lütfen deri yastığa uzanın, mercekten bakın."

Yasenin yastığın üzerinde gerekli pozu alırken sordu. "Ne arıyorum?"

"İşaretlediğim küçük alana bakın."

General mercekleri kendi gözüne göre ayarladı, ifadesiz bir suratla baktı. Bir dakika sonra başını kaldırdığında yüzünde garip bir ifade vardı. Tekrar stereoskopa eğildi. Sonunda ağır ağır doğruldu,

şaşkın gözlerle Rykov'a baktı.

"Fotoğraf hilesi olmasın?" dedi budala gibi.

"Hayır, generalim. Gördüğünüz şey gerçek. İki insan. Uzay giysileri içinde. Ellerindeki alet her neyse, onu Selenos 4'e doğru nişanlamışlar."

Yasen'in zihni, gözlerinin gördüğüne inanamıyordu. "İmkânsız değil. Nereden gelmiş bunlar?"

Rykov çaresizlik içinde omuzlarını kaldırdı. "Bilmiyorum. Eğer Amerikalı astronot değilse, ancak başka gezegenden olabilirler."

"Ben doğaüstü peri masallarına inanmam."

"Amerikalılar dünya kamuoyundan ve bizim istihbarat görevlilerinden gizli olarak nasıl aya adam indirebilirler?"

"Belki Apollo programı sırasında oraya adam bırakmış, malzeme yığmışlardır. Olmayacak şey değil."

"Aya bilinen son inişleri 1972'de Apollo 17'yle oldu," diye mırıldandı Rykov. "Hiçbir insan aydaki zor koşullarda, ikmal yapılmaksızın on yedi yıl sağ kalmaz."

"Başka kimseyi düşünmüyorum," diye diretti Yasenin.

Tekrar stereoskopa döndü, kraterdeki insan silüetlerini dikkatle inceledi, Güneş ışığı sağ taraftan geliyor, adamların gölgelerini sola düşürüyordu. Tulumları beyazdı. Miğferlerinin önündeki yeşil siperliği görebiliyordu. Bilmediği bir dizayna göre yapılmıştı miğferler. Yasenin kraterin tam kenarındaki kapkara gölgeden doğru gelen ayak izlerini de net biçimde görebilmekteydi.

"Ne aradığınızı biliyorum, generalim." dedi Rykov. "Ama ben genel manzarayı taradım. Kraterin tüm tabanını, Bindikleri uzay gemisi yok."

"Belki tepeyi aşmışlardır."

"Üç yüz metreyi aşkın dimdik yamaç orası."

Yasen'in alçak sesle. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum," dedi.

"Lütfen ellerinde tutup Selenos 4'e çevirdikleri alete bakın. Çok uzun telefoto merceği olan dev bir kameraya benziyor."

"Hayır." dedi Yasenin. "Şimdi benim alanıma girmiş bulunuyorsun. Bu kamera değil, bir silah."

"Lazer mi?"

"O kadar ileri bir şey değil. Elle taşınan, yerden-uzaya roket sistemine benziyor. Amerikan yapımı Lariat tip 40 olmalı. Rehber ışınıyla menzil buluyor. Yeryüzünde menzili on mil. Ayın seyrek atmosferinde herhalde çok daha fazla. NATO kuvvetleri altı yıl kadar önce kullanmaya başlamıştı bunu. Başka gezegenden gelme varsayımın böylece yattı."

Rykov dehşete kapılmıştı. "Uzay uçuşlarında her gram önemlidir. Roketatar gibi ağır ve yararsız bir şeyi neden taşısınlar?"

"Kraterdeki adamlar bir işe yaratmışlar işte. Selenos 4'e karşı kullanmışlar."

Rykov bir an düşündü. "Tarayıcıların bir an sonra neden durduğunu açıklamaya bu yetiyor. Hasar

görmüşler..."

"Roket çarpmış." diye bitirdi Yasenin.

"Uzay gemisi düşmeden bu verileri iletmişti için şansımız var."

"Yazık ki. İçindeki adamlar o kadar şanslı çıkmadı."

Rykov generale bakakaldı. Doğru duyduğundan emin olamamıştı. "Selenos 4'de adam yoktu."

Yasenin ceket cebinden ince bir altın tabaka çekti, içinden bir sigara seçti, tabakanın üzerindeki çakmakla yaktı, sonra tekrar göğüs cebine koydu.

"Evet, tabii, Selenos 4'de adam yoktu."

"Ama siz dediniz ki..."

Yasenin soğuk soğuk gülümsedi. "Hiçbir şey söylemedim.?"

Durum ortadaydı. Rykov konuyu deşmeyecek kadar akıllıydı. Başını sallamakta yetindi.

"Bu gece burada gördüklerimiz hakkında bir rapor istiyor musunuz?" diye sordu.

"Orijinali gelsin, kopyası olmasın. Yarın sabah onda masamda bulunsun. Hem, Rykov... bunu birinci derecede devlet sırrı olarak bil."

"Sizden başka kimseye sözünü etmeyeceğim, generalim."

"Aferin. Parti sana bu iş için madalya verebilir."

Rykov soluk soluğa madalya bekleyenlerden değildi. Ama yine de yaptığından gurur duyuyordu.

Yasenin tekrar stereoskopa döndü, aydaki beklenmeyen konuklara baktı. "Demek meşhur yıldız savaşları başlıyor," diye mırıldandı kendi kendine. "Ve ilk vuruşu Amerikalılar yapmış oluyor."

Kısım 13

Pitt öğle yemeği yeme fikrini kafasından itti, masasının çekmecesinde sakladığı gofretlerden birini açtı. Yıldızını çöp sepetinin üzerinde soyuyor, kırıntıların oraya dökülmesini istiyordu. Ama gözleri masasına serdiği denizcilik haritasındaydı. Kıvrılmasını önlemek için dört köşesine kitaplar koyup bastırmıştı. Kitaplardan ikisi tarihi batıklarla ilgili olup, Cyclops'un bulunduğu sayfa açılmıştı. Harita Eski Bahama Kanalı'nın geniş bir bölümünü gösteriyordu. Güneyinde Camaguey Takımadaları vardı. Bunlar Küba açıklarına saçılmış adalar grubuydu. Kuzey tarafla ise. Büyük Bahama eşiğinin sığ suları görünmekteydi. Haritanın sol üst köşesi Cay Sal eşiğini de içeriyordu. Bu eşiğin güneydoğu ucu Anguilla Cays'ı oluşturmaktaydı.

Arkasına yaslandı, gofretinden bir lokma ısırıldı, sonra tekrar haritaya eğildi. Bir kurşunkalem alıp yonttu, sonra pergeli aldı. Haritanın dibindeki ölçeğe göre ayarlayıp, Anguilla Cays'in ucundan pergelle yirmi deniz mili ölçtü, kurşunkalemle bir nokta koyarak işaretledi. Sonra güneydoğuya doğru kısa bir yay çizdi. Tepedeki noktaya Crogan Castle, alttakine de Cyclops diye yazdı, yanına bir soru işareti koydu.

Bu yayın üst taraflarında bir yerde batmıştı Cyclops. Tahminini dayandırdığı bilgi, kereste yüklü geminin SOS verdiği zamanki mevkiyle Cyclops'un ona verdiği cevaptı.

Bir tek sorun vardı. Raymond LeBaron'un bu hikâyeye hiç uymaması!

Pitt'in kendi tecrübelerinden bildiğine göre, Raymond LeBaron bu tür işleri yüz kez yapmıştı. Akıntıları incelemiş, geminin battığı sıradaki hava durumunu öğrenmiş, hızını falan hesaplamış olmalıydı. Ama bir ihtimal vardı ki, hiç değişmiyordu. Cyclops kanalın orta yerinde, 160 kulaç derinliğindeki sulara batmış olabilir, yani beş yüz metre derinde yatıyor alabilirdi. Balıklardan başka kimse göremezdi onu o zaman.

Pitt koltuğunda arkasına yastandı, haritadaki işaretlere baktı. Eğer LeBaron başka kimsenin bilmediği birtakım bilgiler edinmediyse, ne arıyordu öyleyse? Besbelli Cyclops'u aramıyordu. Hele zeplinle asla arayamazdı. Yüzeyden geniş açılı bir tarama ya da derine dalan bir araç daha uygun olurdu o işe.

Ayrıca aramanın yeri Küba'nın yirmi mil açığında olmalı, tarama ya da derine dolan bir araç daha uygun olurdu o işe. Dalınacak yerler değildi pek. Castro'nun devriye gemileri böyle kolay bir hedefe hemen "açık mevsim" ilan ederlerdi.

Gofretini kemirip düşünceleri orasında gezinir, Raymond LeBaron'un hareket planında neyi gözden kaçırdığını anlamaya çalışırken, masasındaki enterkomun zili çaldı. Pitt düğmeye bastı.

"Evet?"

"Sandecker. Odama gelebilir misin?"

"Beş dakikaya kadar oradayım, amiralim."

"İki dakikada yetişmeye çalış."

Amiral James Sandecker, Ulusal Sualtı ve Denizcilik Ajansı'nın (NUMA) baş yöneticisiydi. Yaşı ellilerin sonuna yaklaşan, kısa boylu, ince, ip gibi, ama sapasağlam biriydi. Düz saçları ve Vandyke sakalı kıpkırmızıydı. Sağlıklı yaşam delisi olduğundan, sıkı bir jimnastik ve spor programı uygulardı.

Sandecker denizcilik kariyerini, savaş taktiklerinden çok, sebatlı bir çalışmayla elde etmişti. Washington sosyal çevrelerinde pek popüler biri sayılmasa da, politikacılar ona dürüstlüğü ve idarecilikteki yeteneği nedeniyle saygı gösterirlerdi.

Amiral Pitt'i bir baş selamıyla karşıladı, sonra ona deri koltukta oturan kadını gösterdi.

"Dirk, anladığıma göre Bayan Jessie LeBaron'la tanışıyormuşsunuz."

Jessie başını kaldırıp gülümsedi... ama gülümsemesi kendini sevimli göstermeye çalışan bir gülümsemeydi. Pitt hafif eğildi, onun uzattığı eli sıkı.

"Özür dilerim." dedi umursamaz bir sesle. "Bayan LeBaron'la tanıştığımızı unutmayı tercih ederdim."

Sandecker'ın kaşları birbirine yaklaşıverdi. "Benim bilmediğim bir şey mi var?"

"Benim hatam," dedi Jessie. Pitt'in gözlerine bakıyor, orada yalnızca yeşil buzlar görüyordu. "Dün gece Bay Pitt'e çok kaba davrandım. Umarım özürlerimi kabul eder, nezaketsizliğimi bağışlar."

"Bu kadar resmi davranmak zorunda değilsiniz. Bayan LeBaron. Artık eski dost olduğumuza göre, bana Dirk de deseniz fırtına koparacak değilim. Sizi bağışlamaya gelince... acaba bu bana kaç mal olacak?"

Jessie kelime oyununa aldırmaksızın. "Benim amacım sizi işe almak." dedi.

Pitt alaylı bakışlarını Sandecker'e çevirdi. "Garip! Ben de kendimi NUMA hesabına çalışıyor sanıyordum."

"Amiral Sandecker seni birkaç gün için izinli saymaya razı oldu. Tabii sen de olumlu karşılırsan," diye ekledi Jessie hemen.

"Ne yapmak için?"

"Kocamı aramak..."

"Kabul etmiyorum."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Başka projelerim var."

"Benim hesabıma çalışmak istemiyorsun, çünkü ben kadınım... ondan mı?"

"Kararım üzerinde cinsiyetin hiçbir etkisi yok. Saygı duymadığım biri hesabına çalışmam diyelim, daha doğru olur."

Sıkıntı verici sessizlik oldu. Pitt, amirale baktı. Yaşlı adamın dudaklarının köşeleri aşağıya dönmüştü, ama gözleri enikonu ışıldıyordu. Koca tilki hoşlanıyor bu durumdan, diye düşündü Pitt

"Beni yanlış değerlendiriyorsun, Dirk." Jessie'nin yüzü kararsız duygularla kızarmıştı, ama bakışları kristaller kadar katıydı.

"Lütfen." Sandecker iki elini havaya kaldırdı. "Bir ateşkes yapalım. Benim önerim, siz ikiniz bir akşam bir araya gelin, yemek yerken bu işi düzeltin."

Pitt'le Jessie uzun süre birbirlerine baktılar. Sonra Pitt'in dudakları bir gülümseme ifadesiyle genişledi. "Bence kabul... ama yemek benim davetim olacak."

Jessie de kendini tutamayıp gülümsedi. "Bana da biraz özsaygı payı bırak. Faturayı kırışalım."

"Kabul."

"Şimdi artık eldeki işe devam edebiliriz," dedi Sandecker o ciddi haliyle. "Dirk, sen gelmeden önce biz burada Bay LeBaron'un kaybolmasıyla ilgili varsayımları tartışıyorduk."

Pitt, Jessie'ye baktı. "Zeplindeki cesetlerin Bay LeBaron ve adamlarına ait olmadıkları konusunda eminsiniz, değil mi?"

"Çok eminim."

"Ben de gördüm onları. Teşhis edilecek pek fazla bir şey kalmamıştı."

"Morgda yatan ceset Raymond'dan daha adaleliydi." diye açıkladı Jessie. "Hem Cartier saatin bir taklidini takıyordu. Taiwan'da yapıları ucuz kopyalardan. Ben kocama pahalı bir orijinal hediye etmiştim. İlk yıldönümümüzde."

"Ben de bir iki yere telefon ettim." dedi Sandecker. "Miami' deki adli tabip de Jessie'nin kararını destekliyor. Morgdaki üç cesedin fiziksel özellikleri, Prosperteer'le uçan üç kişinininkine benzemiyor."

Pitt'in bakışları Sandecker'den Jessie LeBaron'a döndü. Kaçınmaya çalıştığı bir konuya bulaşmakta olduğunun farkındaydı. Duygusal karışıklıklar, yoğun araştırma, inceleme ve kusursuz organizasyon gerektiren projeleri mahvederdi.

"Vücutlar ve giysiler değiştirilmiş," dedi Pitt "Özel takıların yerine sahteleri konmuş. Bunların ne amaçla yapıldığı konusunda bir fikriniz var mı, Bayan LeBaron?"

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Zeplinin kaybolmasıyla tekrar ortaya çıkışı arasında, gaz balonunun tekrar helyumla doldurulması gerektiğini biliyor muydunuz?"

Jessie çantasını açtı, bir kâğıt mendil çıkardı, burnuna zarif bir hareketle değdirdi, böylelikle ellerine yapacak bir şey bulmuş oldu. "Polis zeplini serbest bıraktıktan sonra kocamın yer ekibi şefi her samimini inceledi. Raporu bende... görmek istersen. Çok iyi bir gözlemcisin. Gaz balonunun tekrar doldurulmuş olduğunu oda fark etti. Ama helyumla değil, hidrojenle doldurulmuş "

Pitt başını kaldırıp şaşkın gözlerle ona baktı. "Hidrojen mi? Hindenburg yandığından beri hidrojen kullanılmamıştı hava gemilerinde."

"Kaygılanmayın." dedi Sandecker de. "Prosperteer'in gaz haznesi şimdi tekrar helyumla doldurulmuş bulunuyor."

Pitt ihtiyatlı bir sesle, "Niyet ne peki?" diye sordu.

Sandecker ona sert bakışlarla baktı. "Duyduğuma göre Cyclops'un peşine düşmüşsün."

"Sır değil," diye karşılık verdi Pitt.

"Onu kendi boş zamanında, NUMA'nın personelini ve teçhizatını kullanmadan yaparsın. Eğer devlet fonlarıyla bir define avını desteklediğim duyulursa Kongre canıma okur."

"Onun farkındayım."

"Bir başka teklife kulak vermek ister misin?"

"Dinlerim."

"Bu konuşma aramızda kalırsa iyi olur gibilerden sahtekârlık numaraları yapmayacağım sana. Eğer duyulursa hapı yutarım, ama o benim kendi sorunum, tamam mı?"

"Öyle diyorsan öyledir."

"Sen gelecek ay Bering Denizinde, Aleutions açıklarında bir deniz tabanı incelemesiyle görevlendirilmişsin. Jack Harris'i okyanus dibi maden projesinden çekip senin yerine o işe koyabilirim. İleride bürokratik yanlışlıklar konusunda doğabilecek soruşturmalara engel olabilmek için de NUMA'yla ilişkini keseriz. Şu andan itibaren, Raymond LeBaron'u bulana kadar izindesin."

"Raymond LeBaron'u bulmak, ha?" dedi Pitt alaycı bir sestle. "Ne kolay iş! İzi iki haftalık. Soğudu bile. Her geçen saatle birlikte biraz daha soğuyor. Ne amaç var, ne ipucu var, ne niçin kaybolduğunun akla yakın bir açıklaması var... ne bu işi kimin yaptığı, ne de nasıl yaptığı var! İmkânsız demek bile azımsanmak olur."

"En azından bir dener misin?" dedi Sandecker.

Pitt, amiralin odasının tik ağacından parke döşemelerine baktı, gözleri iki bin mil uzaktaki tropik denizleri gördü. Hayati bir açıklamasını bile bulamadığı bir bilmeceye bulaşmak hiç hoşuna gitmiyordu. Bu işi kabul edeceğini Sandecker biliyordu, Pitt de onun bildiğinin farkındaydı. Bilinmeyen ufuklarda bilinmeyen bir şeyi kovalamak, Pitt'in asla dayanamadığı şeydi.

"Bu işi üstlenirsem, birinci sınıf bir araştırma gemisini çalıştırmak için NUMA'nın en iyi bilimsel ekibini isterim. Beni destekleyecek kaynakları ve siyasal ağırlığı isterim. Başım derde girerse askeri destek isterim."

"Dirk, elim kolum bağlı. Sana hiçbir şey veremem."

"Ne?"

"Duydun ne dediğimi. Durum bu araştırmanın mümkün olduğu kadar sessiz yapılmasını gerektiriyor. NUMA'nın yardımları olmadan hareket etmek zorundasın."

"İki küreğin de suya mı düştü yoksa?" diye sordu Pitt. "Donanmanın, Hava Kuvvetlerinin ve Sahil Korumanın yan kadrolarıyla yapamadıkları şeyi benim tek başıma yapmamı mı bekliyorsun? Elli metre boyunda bir zeplini bile, kendi kendine ortaya çıkana kadar bulamadılar. Ben ne kullanacağım? Kayık mı, yoksa kano mu?"

Sandecker sabırla anlattı. "Ana fikir, Prosperteer'e binip LeBaron'un son rotasını yeni baştan uçmak."

Pitt kendini ağır bir hareketle kanepenin üzerine bıraktı, "Ömrümde duyduğum en delice plan." dedi kulaklarına inanamıyormuş gibi. Sonra Jessie'ye döndü, "Siz de katılıyor musunuz buna?"

Kadın kararlı bir sesle, "Kocamı bulmak için ne gerekiyorsa yaparım." dedi.

Pitt ciddi sesiyle, "Deliler koğuşu." diye mırıldandı. Ayağa kalktı, ellerini bir kenetleyip bir açarak odanın içinde gezinmeye koyuldu. "Neden sır oluyor? Kocanız önemli bir adamdı. Ünlü biriydi. Zenginlerin ve ünlülerin arasında dolanırdı. Hükümet yetkilileriyle yakınlığı olan bir mail dehaydı. En büyük şirketlerin parasal sorunlarını çözerdi. Ne diye koca ülkede bir tek ben arıyorum onu?"

"Dirk." dedi Sandecker yumuşak bir sesle. "Raymond LeBaron'un mali imparatorluğu yüz binlerce

insanı kapsıyor, ama şu anda iplik ucunda sallanıyor, çünkü kendisi kayıp. Sağ mı, ölü mü, kanıtlanamıyor. Hükümet aramalara son verilmesini emretti, çünkü şu ana kadar askeri araştırma ve kurtarma ekipleri beş milyon dolar harcadı, hiçbir şey de bulamadı. LeBaron'un nerede kaybolduğunu bile bilmiyorlar. Eğer bu işe bir kuruş hükümet parası daha harcanırsa, bütçe tutkunu Kongre üyeleri artık suçluların kellesini isteyecek."

"Ya özel sektör? Ya LeBaron'un kendi iş arkadaşları?"

"LeBaron'a pek çok büyük işadama saygı gösterirdi, ama arasına her birini başyazılarında rezil ederdi. Onu aramak için bir kuruş bile harcamazlar. Kendi çevresindekilere gelince, ölümünden kazanacakları, sağlığından kazanacaklarından fazla."

"Jessie için de öyle." Pitt, Jessie'ye bakıyordu.

Kadın hafifçe gülümsedi. "Bunu inkâr edemem. Ama servetinin asıl büyük bölümü ya bağış olarak gidiyor ya da ailenin diğer üyelerine geçiyor. Yine de... bana epey bir miktar kalıyor tabii."

"Sizin bir yatınız da vardır mutlaka, Bayan LeBaron. Neden tayfalarınızı toplayıp kocanızı aramaya çıkmıyorsunuz?"

"Nedenleri var, Dirk. Basına yansıyan büyük bir aramaya girişemem. O nedenleri senin bilmen gerekmez. Amiralle benim inancımıza göre, üç kişi Prosperteer'e binip aynı rotayı sessizce izleyebilir ve Raymond LeBaron'a ne okluğunu öğrenebilir."

"Niye zahmet edelim?" diye sordu Pitt "Zeplinin yakıt menzili içindeki tüm adalar ve kıyılar zaten ilk aramada taranmıştı. Yine aynı izi sürüyor olacağız."

"Belki gözden kaçırdıkları bir şey vardır."

"Küba gibi mi?"

Sandecker başını iki yana salladı. "Öyle olsa, Castro hemen LeBaron'un CIA hesabına Küba hava sahasına izinsiz girdiğini duyurur, zepline el koyduğunu bütün dünyaya ilan ederdi Hayır, daha başka bir açıklaması olmalı."

Pitt köşedeki pencereye yürüdü. Anacostia Nehrinde yarışan yelkenlere özlem dolu gözlerle baktı. Beyaz yelkenler karanlık suların üzerinde pırıl pırıldı.

"Dikkatlerimizi nereye yoğunlaştıracağımızı nasıl bileceğiz?" diye sordu arkasını dönmeden. "Binlerce fit karelik alanda bir arama söz konusu. Doğru dürüst taramak iki hafta sürer."

Jessie, "Kocamın bütün kayıtları ve haritaları bende," dedi.

"Onları yanına almamış mıydı?"

"Hayır. Zeplinde bulundu hepsi."

Pitt sessizce yelkenlileri seyretti. Kollarını önünde kavuşturmuştu. Bu hikâyede bir amaç arıyor, entrikaya nüfuz etmeye uğraşıyor, kesin noktaları sıraya sokmak istiyordu. Her birini düzenli şekilde sıralamalıydı.

"Ne zaman gidiyoruz?" dedi sonunda.

Sandecker, "Yarın sabah güneş doğarken," diye karşılık verdi,

"Bu balık avını benim yönetmemde ikiniz de hâlâ kararlımısınız?"

"Kararlıyız." Jessie'nin cevabı açıldı.

"Yanıma iki tecrübeli adam isterim. İkisi de NUMA'dan. Ya onları da alırım ya da ben yokum."

Sandecker'in yüzü bulutlandı. "Sana anlatmaya çalışıyorum ki..."

"Ayı eline geçirdin, şimdi de Mars'ı istiyorsun, amiralim. Uzun süredir dostuz. Yarım temel üzerinde iş görmediğimi bilirsin, istediğim adamları da izinli say. Nasıl yapacağın bana vız gelir."

Sandecker öfkelenmiş değildi. Sıkılmış bile sayılmazdı. Bu koca ülkede, asla akla gelmeyecek bir işi başarabilecek bir tek kişi varsa, o da Pitt'ti. Bunu iyi biliyordu. Oynayacak başka kozu almadığı için teslim oldu.

"Kabul," dedi alçak sesle. "Onları da al.*"

"Bir şey daha var."

"O da?.." deyip kesti Sandecker,

Pitt masum bir gülümsemeye anlara döndü. Jessie'ye. sonra amirale baktı, omuzlarını kaldırdı. "Ben ömrümde zeplin uçurmadım."

Kısım 14

Federal Soruşturma Bürosunun açık sözlü şefi Sam Emmett, "Bana öyle geliyor ki, arkamdan dolaşıp bir yere varmak istiyorsunuz," dedi.

Başkan, Oval Bürodaki masasından ona anlayışlı bir gülümsemeye baktı. "Çok haklısın. Sam. Yaptığım gerçekten de tam o."

"Dürüst konuştuğunuz için minnet duymam gerek."

"Sıkma canını, Sam. Bu durum asla senden ya da FBI'dan memnun olmadığımı göstermez."

"Öyleyse neden bana meselenin ne olduğunu anlatmıyorsunuz?" diye sordu Emmett. Gücenikliğini kontrol altında tutmaya uğraşıyordu.

"Birincisi, konu ülke içiyle değil, uluslararası ilişkilerle ilgili."

"CIA'nin baş" Martin Brogan'a danışıldı mı?"

"Martin çağrılmadı, Bana inanabilirsin."

"Ya ikinci sebep?"

Başkanın zorlanmaya niyeti yoktu. "O beni ilgilendirir." dedi.

Emmett katılaştı. "Eğer Başkan istifa etmemi islerlerse..."

"Öyle bir şey istediğim yok," diye onun sözünü kesti Başkan. "O büroyu yönetecek en yetenekli, en kalifiye adam sensin. Son derece başarılı oldun. Seni destekleyenlerin en başında ben geliyorum. Buna rağmen, sırf gururun incindi diye zıpızıplarını toplayıp evine kaçmak istiyorsan yolun açık. Hakıkında yanıldığımı ortaya koymuş olursun."

"Ama eğer bana güvenmiyor..."

"Susar mısın bir dakika, Sam yarın pişman olacağımız sözler söylemeye gerek yok. Senin sadakatini, dürüstlüğünü inkâr ediyor değilim. Kimsenin seni arkadan bıçakladığı da yok. Konumuz suç veya casusluk değil. FBI'ı ya da diğer haberalma kuruluşlarını doğrudan ilgilendiren bir şey de değil. Bu öyle bir durum ki, senin bana güvenmen gerekiyor. En azından önümüzdeki hafta boyunca. Bunu yapacak mısın?"

Bu sözler biraz olsun Emmett'in gururunu okşamıştı. Omuzlarını kaldırdı, sonra teslim oldu, "Siz kazandınız. Başkanım. Statükoyu koruyoruz. Biz sizi izleyeceğiz."

Başkan derin derin içini çekti. "Size bir kalleşlik etmeyeceğime söz veriyorum. Sam."

"Bu makbule geçti."

"İyi. Şimdi" en başından başlayalım. Florida'dan gelen cesetlerde ne buldunuz?"

O gergin tedirginlik artık Emmett'in yüz ifadesinden silinmişti, Gözle görülür biçimde rahatlamıştı adam. Evrak çantasını açtı, deri bir dosya çıkarıp Başkana uzattı.

"Burada Walter Reed patoloji laboratuvarının ayrıntılı raporu var. Yaptıkları inceleme teşhiste bize yol göstermekte çok yararlı oldu."

Başkan şaşırarak ona baktı. "Onları teşhis mi ettin?"

"Kafiyayı açan, borç macununun tahlili oldu"

"Borç da nesi?"

"Hani Dade ilçe adli tabibi hipotermiden ya da donmadan öldüler demişti, hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"İşte bu borç macunu. Rus kozmonotlarına besin diye verilen pek tatsız bir yiyecektir. Üç cesedin de midesi ondan doluydu."

"Yani sen bana Raymond LeBaron'la iki adamının cesedi alınıp, yerine üç ölü Rus kozmonotu kondu mu diyorsun?"

Emmett başını evet anlamında salladı. "Hatta batıya iltica etmiş birinin yardımıyla adamların adlarını bile bulduk. Mülteci eskiden Rus Uzay programında cerrah olarak çalışmış biri. Cesetleri bir kaç kere muayene etti."

"Ne zaman iltica etmiş?"

"Seksen yedi Ağustos'unda."

"İki yılı biraz geçmiş yani."

"Evet, öyle." dedi Emmett. "LeBaron'un zeplininde bulunan kozmonotların adları, Sergei Zoçenko, Alexander Yudeniç ve Ivan Ronsky. Yudeniç daha acemi. Ama Zoçenko'ya Ronsky tecrübeli adamlar. İkişer kere uzay uçuşları var."

"O lanet olası zepline nasıl girdiklerini öğrenebilmek için gelecek yılki maaşımı feda etmeye razı olurdum."

"Ne yazık ki, esrarın o bölümüyle ilgili hiçbir şey bulamadık, Şu anda dünya çevresinde dönmekte olan Rus kozmonotları, yalnızca Solyut 9 laboratuvarındaki dört kişi. Uçuşu denetleyen NASA yetkililerine göre de hepsi sağlıklı durumda."

Başkan başını salladı, "Bu durumda, uçuş yapan Sovyet kozmonotları fikrini bir kenara bırakıyoruz, geriye elimizde yalnızca yerdeki kozmonotlar kalıyor."

"İşte gariplik orada," dedi Emmett. "Walter Reed'deki patoloji uzmanlarına göre, muayene ettikleri üç adam büyük ihtimalle uzaydayken donmuş."

Başkanın kaşları havaya kalkıverdi. "Bunu kanıtlayabiliyorlar mı?"

"Hayır. Ama birçok noktanın o doğrultuyu işaret ettiğini söylüyorlar. Birincisi borç macunu ve Sovyet kozmonotlarının yolculuk sırasında yediği diğer konsantre besinler meselesi. Sonra adamların uzun süre ağırlıksız bir ortamda, yüksek ve sabit düzeyde oksijen solumuş olduklarına ilişkin bulgular var."

"Eh, Rusların uzaya adam fırlatıp geri alamaması ilk defa olan bir şey değil. Belki yıllardır orada dönüp duruyorlardı, yörünge bozulunca birkaç hafta önce dünyaya düştüler... olamaz mı?"

Emmett, "Ben Rusların adam kaybettiği yalnızca iki olay hatırlıyorum," dedi. "Bir tanesi kapsülü paraşüte dolanıp saatte beş yüz mil hızla Sibiryaya'ya çarpanı, öteki de Soyuz'dakiler. Hani hatalı bir kapak tüm oksijenlerini emince ölmüşlerdi."

"Bunlar örtbas edemedikleri felaketler," dedi Başkan. "CIA onların uzay programı başladığından"

bu yana en az otuz kozmonot ölümü saptadı. Dokuzu hâla yukarılarda, dönüp duruyor. Biz durumu açıklayamayız, çünkü istihbarat aldığımız kaynaklar tehlikeye girer."

"Yani, biliyoruz-ama-onlar-bildiğimizi-bilmiyor, numarası."

"Tam öyle."

"Bu da bizi burada, Washington'da yatmakta olan üç kozmonota getiriyor." dedi Emmett. Evrak çantasını kucağında sıkı sıkı tutuyordu.

"Ve oradan da yüzlerce soru çıkıyor. Birincisi, bu adamların nereden geldiği."

"Ben Aerospace Savunma Komuta Merkezinde biraz soruşturma yaptım. Teknisyenlerinin dediğine göre Rusların uzaya fırlattığı, adam taşıyabilecek kadar büyük olan tek araçları, yani yörüngede dönen laboratuvar mekikleri dışındaki tek araçları, Selenos ay keşif Gemileriymiş."

"Ay" sözü geçince Başkanın kafasında bir ampul yanıverdi. "Ne olmuş Selenos keşif gemilerine?"

"Üç tane fırlattılar, hiçbiri geri dönmedi. Savunma Komutanlığındaki çocuklara göre, Sovyetlerin basit bir ay turu işinde üç kere foslaması hiç de doğal değilmiş."

"O gemilerde adam mı varmış sence?"

"Ben öyle olduğuna inanıyorum," dedi Emmett "Sovyetler aldatmaktan hoşlanır. Sizin de dediğiniz gibi, uzay başarısızlıklarını asla kabullenmezler. Yaklaşan aya iniş programları için hazırlıklarını gizli yapmaları da her zamanki davranışlarına uyuyor."

"Pekâlâ, bu cesetlerin Selenos'ların birinden geldiğini kabul ettik diyelim. Peki, nereye indiler? Herhalde normal iniş rotasıyla Kazakistan'a inmiş olamazlar."

"Benim tahminime göre ya Küba ya da Küba'ya yakın bir yer."

"Küba." Bu iki hece Başkanın dudaklarından pek ağır biçimde döküldü, "Ruslar ulusal kahramanlarının, ister sağ, ister ölü olsun, çılgınca bir istihbarat planında kullanılmasına asla izin vermezler."

"Belki da haberleri yoktur."

Başkan, Emmett'e baktı. "Haberleri mi yoktur?"

"Laf olsun diye diyelim ki, uzay gemilerinde bir arıza oldu. İniş sırasında Küba'ya ya da Küba yakınlarında bir yere indiler. Tam o sıralarda Raymond LeBaron'la adamlarını taşıyan zeplin de bir hazine gemisini aramak üzere belirdi ve yakalandı. Sonra bizim çözemediğimiz bir nedenle. Kübalılar, LeBaron ve adamlarının yerine kozmonotların cesetlerini koydular, zeplini Florida'ya doğru tekrar uçurdular."

"Bu kulağa ne kadar saçma geliyor, farkında mısın sen?"

Emmett güldü. "Tabii farkındayım. Ama bilinen veriler ışığında, bundan iyi bir açıklama bulamıyorum."

Başkan arkasına yaslandı, süslü tavana baktı. "Biliyor musun, belki de bir yerde hakkın var."

Emmett'in yüzünde soru soran bir ifade belirdi. "Nasıl yani?"

"Şunu şöyle düşünelim bakalım. Diyelim ki... yani laf olsun diye diyelim ki... Fidel Castro bize bir

şey söylemek istiyor."

"Sinyal yollamak için amma da garip bir yol seçmiş!"

Başkan âline bir kalem aldı, önündeki kâğıda karalamalar yapmaya başladı. "Fidel hiçbir zaman diplomatik inceliklerin adamı değildi."

"Soruşturmaya devam etmemi istiyor musunuz?" diye sordu Emmett.

"Hayır." Başkanın sesi gergindi.

"Hâlâ FBI'ı karanlıkta tutmakta ısrarlı mısınız?"

"Bu Adalet Bakanlığını ilgilendirecek bir ülke içi sorunu değil, Sam. Yardımların için minnettarım, ama sen bu konuda yapabileceğini yaptın artık."

Emmett evrak çantasının kilidini kapadı, ayağa kalktı, "Duyarlı bir soru sorabilir miyim?"

"Sor."

"Şimdi artık Raymond LeBaron'un Kübalılar tarafından kaçırıldığı yolunda zayıf da olsa bir ipucu bulduğumuza göre neden ABD Başkanı bunu gizil tutuyor da. İlgili soruşturma kuruluşlarının el atmasını yasaklıyor?"

"İyi bir soru, Sam. Belki birkaç güne kadar cevabını ikimiz de öğreniriz."

Emmett'in Oval Bürodan çıkmasından birkaç saniye sonra Başkan döner koltuğunu çevirdi, pencereden dışarı baktı. Ağzı kupkuru, koltuk altları sırılsıklamdı. Jersey Kolonisiyle Sovyet ay keşif uçuşlarının kaderi arasında bir bağlantı olduğuna ilişkin korkunç bir sezgi vardı içinde.

Kısım 15

Ira Hagen kiraladığı arabayı güvenlik kontrol kapısında durdurup kimliğini gösterdi. Muhafız, Harvey Pattenden Ulusal Fizik laboratuvarının konuk merkezine bir telefon etti, sonra geçmesi için Hagen'e el salladı.

Hagen arabasını yoldan ilerletti, az sonra açık bir alan buldu. İçinde her renkten bir yığın araba park etmiş duruyordu Laboratuvarı çevreleyen arazi çamlık ve çimenlikti. Teknoloji merkezlerinin tipik havasındaydı. Bu tür yerler ülkenin her yanında mantar gibi bitmeye başlamıştı artık. Çağdaş mimari tekniği kullanılmış, tunç, cam ve tuğla duvarların köşeleri yuvarlatılmıştı.

Güzel bir resepsiyoncu at nalı biçiminde bir masada duruyordu. Başını kaldırıp Hagen'e gülümsedi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Adım Thomas Judge. Doktor Mooney'i görmeye geldim."

Bu kız da telefonla konuştu, sonra başını salladı, "Evet Bay Judge. Lütfen şu taraftan güvenlik merkezine girin. Oradan size yol gösterecekler."

"Girmeden önce, tuvaletin yerini söyler misiniz?"

"Elbette." dedi kız. Parmağıyla gösterdi. "Panonun altında. sağdaki kapı."

Hagen kıza teşekkür etti, mavimsi yeşil gezegenler arasında ilerleyen bir uzay gemisini gösteren panoya doğru yürüdü. Tuvaletlerden birine girdi, kapıyı kapadı, oturdu. Evrak çantasını açıp sarı bir bloknot çıkardı, orta sayfalarından birini açtı. Sayfanın ters yüzüne, üst tarafa birtakım şifremsi notlar aldı, şekiller çizdi. Bunlar binaya girdiğinden beri gözlemlediği güvenlik sistemleriyle ilgiliydi. Gerçi gizil bir ajan hiçbir şeyi asla yazılı olarak saklamamalıydı, ama Hagen her riski göze alarak hızlı çalışmak zorundaydı. Paravan kimliği uçarsa Başkanın kendisini nasılsa kurtaracağını biliyordu.

Birkaç dakika sonra tuvaletten çıktı, cam kapılı bir yere girdi. Orada dört üniformalı güvenlik görevlisi hazır bekliyordu. Gözleri karşılarındaki duvarda asılı yirmi televizyon ekranındaydı. İçlerinden biri konsolun başından kalktı, tezgâha yaklaştı.

"Buyurun efendim?"

"Doktor Mooney'le randevum var."

Adam konuk listesine baktı. "Evet efendim. Siz Thomas Judge olmalısınız. Kimlik gösterebilir miydiniz acaba?"

Hagen ona şoför ehliyetiyle hükümetin verdiği kimliği gösterdi. Adam ondan evrak çantasını açmasını nezaketle rica etti. Şöyle bir baktıktan sonra, kapamasını işaret etti, giriş-çıkış saatleriyle ilgili bir formu imzalattı, yakasına takması için plastik bir kart verdi,

"Doktor Mooney'in odası koridorun sonunda, karşıya gelen çift kanatlı kapı."

Hagen koridorda duraklayıp yakın gözlüğünü gözüne taktı, duvarlardaki iki tunç plakayı okudu. Her birinde, kabartma olarak bir erkek profili görünüyordu. Birincisi Doktor Harvey Pattenden'e, yani bu laboratuvarın kurucusuna aitti. Adamın fizik dalındaki başarıları kısaca özetleniyordu. Ama Hagen'in asıl ilgisini çeken, ikinci plaka oldu:

Doktor Leonard Hudson'un

anısına

1926-1965

Yaratıcı dehası onu izleyenlere

ışık tutmuştur.

Pek orijinal bir yazı sayılmaz, diye düşündü Hagen. Ama Hudson'u bu ölüm numarasını sonuna kadar ve ayrıntılarıyla oynayabildiği için takdir etti.

Bekleme odasına girip sekretere gülümsedi. Sekreter erkek elbisesine benzer lacivert bir tayyör giymiş, orta yaşlı, ciddi bir kadındı. "Bay Judge," dedi. "Lütfen girin. Doktor Mooney sizi bekliyor."

"Teşekkür ederim."

Earl J. Mooney otuz altı yaşındaydı, Hagen onun özgeçmişini ve yaptığı işleri incelerken yaşını daha fazla tahmin etmişti. Geçmişini Hudson'ununkine şaşılacak kadar benziyordu. Aynı parlak zeka, aynı yüksek akademik yetenek, hatta aynı üniversiteler. Önce şişman olup sonradan zayıflayan ve Pattenden Laboratuvarının müdürü olan bir çocuk. Çalı gibi kaşların altındaki çam yeşili gözleriyle bakıyordu. O gözlerin altında bir de Panço Villa bıyığı vardı, Beyaz kazak ve blucin giymişti. Entelektüellere özgü kalıplara itibar etmiyor, gibiydi.

Masanın arkasından dolaştı, Hagen'nin elini sıktı. Masanın üzeri saçılmış kâğıt ve defterlerle boşalmış Pepsi şişeleriyle doluydu. "Oturun. Bay Judge. Size nasıl bir yardımda bulunabilirim?"

Hagen koca gövdesini oradaki sandalyeye yerleştirdi ve konuştu. "Telefonda sözünü ettiğim gibi. Genel Muhasebe idaresinde çalışıyorum. Kongreden muhasebe sistemlerinizi inceleyip araştırma fon ve giderlerini denetlememiz için bir talep geldi."

"Bu talebi hangi Kongre üyesi vermiş?"

"Senatör Henry Kaltenback."

Mooney savunmaya geçmiş gibi, "Umarım Pattenden Laboratuvarının bir sahtekârlık falan yaptığını sanmıyordur." dedi.

"Yoo, asla. Senatör devlet parasının suistimali konusunda nasıl koku alır, bilirsiniz. Bu tür avları, seçim kampanyalarında yararlı oluyor. Aramızda kalsın, ama bizim idarede de nice kişi. keşke bir yol inşaatı çukuruna düşüp yok olsa da. biz de böyle hayali işler peşinde koşmaktan 'kurtulsak diye bekliyor. Ama senatörün hakkını yememek gerek. Nice düşünce merkezinde de birtakım yolsuzluklar yakaladığımız doğru."

Mooney onun bu hatasını düzeltmekte gecikmedi, "Biz kendimizi daha çok araştırma merkezi olarak görürüz."

"Elbette. Her neyse, bizim yaptığımız yerinde incelemeler."

"Anlamanız gereken bir nokta var. Bizim biradaki işimiz birinci derecede gizlidir."

"Nükleer roket ve üçüncü kuşak nükleer silahlarımızın gücü, dar radyasyon ışınları üzerine odaklanıyor, o ışınlar ışık hızıyla yol alıp uzayın çok uzaklarındaki hedefleri mahvedebiliyor."

Mooney, Hagen'e garip garip baktı. "Ne kadar derin bilgi sahibisiniz!"

Hagen omuzlarını silkti. "Bu amirimin bana verdiği pek genel bir tanım. Ben muhasebeciyim,

doktor, fizikçi değilim. Kafam soyut konularda çalışmaz. Lisede de matematikten çakmışım. Sırlarımız benim elimde güvende sayılır. Görevim vergi ödeyen mükelleflerin, devlet parası harcanan yerlerde paralarının karşılığını aldıklarından emin olmalı."

"Size nasıl yardımcı olabilirim."

"Muhasebe müdürünüzle ve yöneticilerinizle konuşmak istiyorum. Ayrıca mali kayıtları tutan adamlarınızla da. Denetleme ekibim Washington'dan iki haftaya kadar gelecek. Çalışabileceğimiz تنها bir yer ayırırsanız makbule geçer. Tercihan, hesapların tutulduğu yere yakın bir oda."

"Size en yakın işbirliğimizi sunacağız. Elbette ki. kendinizle ve adamlarınızla ilgili güvenlik raporlarını da verirsiniz."

"Elbette."

"Sizi şahsen dolaştırırım, muhasebe müdürümüze ve servisindekilerle tanıştıtırırım."

"Bir nokta daha," dedi Hagen. "İş saatleri dışında çalışmaya izin veriyor musunuz?"

Mooney gülümsedi. "Fizikçiler ve mühendisler dokuzdan beşe kadar çalışan masa memurlarına benzemez. Onların böyle katı saatleri yoktur. Çoğumuz yirmi dört saat çalışırız. Ben zaman zaman hiç ara vermeden otuz saat çalıştığımı bilirim. Bilgisayarlarımızla yarışır gibiyiz."

"Benim hemen başlayıp, diyelim gece ona kadar bazı ön çalışmalar yapmam mümkün mü?"

"Neden olmasın ki?" dedi Mooney tatlı bir sesle. "Kafeteryamız bütün gece açıktır. Bir alt katta. Bir şey yemek isterseniz emrinizde. Yol sormak için de güvenlik görevlileri her zaman yakınlarda bulunur."

"Gizli yerlere girmeyeyim diye!" Hagen güldü.

"Tesislerdeki güvenlik önlemlerini herhalde biliyorsunuzdur."

"Doğru." dedi Hagen. "Pentagon'un çeşitli bölümlerinde yaptığım incelemelerin her saati için on sent para ayırmış olsam, şimdiye zengin olurum."

"Şu taraftan buyrun Lütfen." Mooney kapıya yönelmişti.

Hagen yerinden kalkmaksın konuştu. "Sırf merakımdan soruyorum. Harvey Pattenden duymuşluğum var, Robert Gaddard'la çalışmış sanıyorum."

"Evet, Doktor Pattenden ilk roket motorlarımızın pek çoğunu icat etti."

"Ama Leonard Hudson'u hiç duymadım."

"Çok parlak zekâlı bir adamdı." dedi Mooney. "Daha uzay gemileri yapılıp yollanmadan yıllar önce, pek çok uzay gemisinin tasarım ve mühendislik çalışmalarını hazırladı. Genç yaşında ölmese neler başarabilirdi. Tanrı bilir."

"Nasıl öldü?"

"Uçağı düştü. Küçük bir uçak, Yanında Doktor Gunnar Eriksen'le birlikte, bir seminere katılmak üzere Seattle'a uçuyordu. Uçak havada patladı, Columbia Nehrine düştü."

"Eriksen kimdi?"

"Bir düşünce adamı. Bu ülkenin en parlak astrofizikçilerinden biri"

Hagen'in kafasında minik bir alarm zili çaldı. "Bellibaşlı bir çalışması var mıydı?"

"Evet. Sanayi kadrolarının yaşayabileceği leolunar sinoptik morfoloji."

"Bunu tercüme edebilir misiniz bana?"

"Elbette." diyerek güldü Mooney. "Eriksen kafasını ayda bir koloni kurma fikrine takmıştı."

Kısım 16

Moskova'da zaman on saat ileri olduğundan, o sırada gecenin ikisiydi. Dört adam Kremlin'de küçük bir odayı ısıtan şöminenin karşısına çevrelenmişlerdi. Oda pek yetersiz aydınlatılmış, insana dehşet veren bir havaya bürünmüştü; Sigara dumanları tek puronun dumanlarına karışıyordu.

Sovyetler Birliği Cumhurbaşkanı Georgi Antonov kıpırdayan alevlere düşünceli gözlerle baktı. Akşamüstü hafif bir yemek yedikten sonra ceketini çıkarmış, onun yerine bir balıkçı kazağı giymişti. Pabuçlarını da çıkardığı görülüyordu. Çoraplı ayaklarını işlemeli bir pufa dayamıştı.

Devlet Güvenlik başkanı Vladimir Polevoi ile Sovyet Uzay Programı şefi Sergei Kornilov siyah yünlü takım elbise giymişlerdi. İkisinin elbisesi da Londra'da ısmarlama diktirilmişti. General Yasen'in ise yine madalyalı üniformasıyla gelmişti,

Polevoi rapora ve fotoğrafları alçak bir masanın üzerine attı, başını şaşkınlıkla salladı. "Hiç bilgi sızdırmadan nasıl başardılar, anlayamıyorum."

Kornilov, "Bu kadar büyük bir ilerleme gerçekten aklın alacağı gibi değil." dedi, "Daha iyi kanıtlar görene kadar inanmam."

Yasen'in. "Kanıt zaten fotoğraflarda var," diye cevapladı onun sözünü. "Rykov'un raporu kuşkuya hiç yer bırakmıyor. Ayrıntıları inceleyin. Ay yüzeyinde ayakta duran o iki insan sahici. Gölgelemin yarattığı ya da tarama sistemindeki bir kusurun yarattığı görüntüler değil. Gerçekten var onlar.

Kornilov, "Uzay giysileri Amerikalı astronotlarınkilere benzemiyor," diye homurdandı, "Başlıkları da değişik biçimde "

Yasen'in, "Bu önemsiz noktalar üzerinde tartışmayacağım." dedi. "Buna karşılık ellerindeki silah konusunda kuşkuya hiç yer yok. Onun Amerikan yapımı, yerden uzaya roketatar olduğundan kesinlikle eminim."

"O zaman uzay gemisi nerede?" diye diretti Kornilov. "Ay modülü nerede? Yoktan ortaya çıkmış olamazlar ya!"

Polevoi, "Kuşkularını paylaşıyorum," diyerek ona katıldı. "Amerikalıların bizim istihbarat şebekemize sezdirmeden aya insan ve malzeme çıkarmış olmaları tümüyle imkansız. İzleme istasyonlarımız uzaydan aya gelen veya giden her garip kıpırtıyı fark edecek nitelikten."

Antanov, "Ondan da garibi, Amerikalıların böyle bir başarıyı neden açıklamadıkları." dedi. "Bunu sır olarak saklamakla ne kazanabilirler?"

Kornilov başını hafifçe salladı. "Bu da Rykov'un raporundan kuşku duymak için bir neden."

Yasen'in ölçülü bir seste, "Hepiniz önemli bir nokrayı unutuyorsunuz," dedi. "Selenos 4 bu adamların fotoğrafını kaydettikten hemen sonra kayboldu. Bence uzay gemimiz bu adamların attığı bir roketten zarar gördü. Gövdesi delindi, kapsülün basıncı yok oldu, kozmonotlarımız öldü."

Polevoi ona şaşırarak baktı. "Hangi kozmonotlarımız?"

Yasen'in'le Kornilov gülümseyerek bakiştılar. "KGB'nin bile bilmediği bazı şeyler vardır," dedi general.

Polevoi gözlerini Kornilov'a dikti. "Selenos 4 insanlı bir hava gemisi miydi?"

"Evet, tıpkı Selenos 5'le Selenos 6 gibi. Her birinde üç kişi vardı."

Polevoi bu sefer Havana purosunu sakın sakın tütürmekte olan Antanov'a döndü. "Siz bunu biliyor muydunuz?"

Antanov başını salladı. "Evet. Bana bilgi verilmişti. Ama unutma. Vladimir, uzayla ilgili her konu devlet güvenliği kapsamına girmez,"

"Ama sevgili uzay geminiz Batı Hint Adaları yakınlarına düşüp kaybolunca, bana koşmakta hiçbiriniz gecikmediniz!" Polevoi Öfkelenmişti.

Yasenin sabırla, "Beklenmedik bir durumda." diye açıkladı, "Aydan döndüğünde kontrol sağlanamadı, Selenos 4'ü bir türlü dünya atmosferine sokamayan uzay komuta merkezi mühendisleri onu ölü bir uydu olarak gözden çıkardılar. Selenos 4 bir buçuk yıl kadar yörüngede dolaştıktan sonra, komuta sağlamak için tekrar girişimde bulunuldu. Bu sefer sistem cevap verdi, ama atmosfere sokma manevrası ancak kısmen başarılı olabildi. Selenos 4 ineceği yerden on bin mil uzağa iniş yaptı. Kozmonot kahramanlarımızın ölümünü sır olarak saklamak zorundaydık. Ve elbette ki, KGB'nin hizmetlerine gerek duyuldu."

"Kaç kozmonot oldu bunlarla?" diye sordu Polevoi.

Antanov filozofça. "Sovyetlerin kaderi için bazı fedakârlıklar şarttır," dedi.

"Uzay programımızın fiyaskolarını paklamak, örtbas etmek de şarttır." Polevoi'nin sesi acı çıkıyordu.

"Tartışmayalım." diye onları uyardı Antanov. "Selenos 4 Karaipler Denzine düşmeden önce çok büyük yararlar sağladı."

"Düştüğü yerde de hâlâ bulunamadı." dedi Polevoi.

Yasenin, "Doğru," dedi. "Ama ay yüzeyine ait verileri aldı. Aracın asıl görevi buydu zaten."

"Sizce Amerikan uzay gözlem sistemler düşüşü izleyip tam yerini saptamamış mıdır? Eğer Selenos 4'ü çıkarmak isteseler, çoktan güvenilir bir tesise götürmüş olurlardı."

"Düşüşü elbette izlediler." dedi Yasenin. "Ama istihbarat analizcileri Selenos 4'ün sıradan bir uzay araştırma gemisi olduğunu, programı gereği Küba sularına indiğini sandılar. Bundan kuşku duymaları için hiçbir neden yoktu."

Polevoi, "Dikkatle yaptığın bu planlarda bir çatlak var," diye itiraz etti. "ABD kurtarma ekipleri bu orada kaybolan kapitalist Raymond LeBaron'u aramak bahanesiyle geniş kapsamlı hava ve deniz aramaları yaptılar. O da Selenos 4'ün yörüngeden düştüğü yerlerde kaybolmuştu. Bana öyle geliyor ki. LeBaron'u aramak bir bahaneydi. Niyetleri bizim uzay gemimizi çıkarmaktı"

Kornilov. "LeBaron'un kaybolmasıyla ilgili raporunu ve analizini okudum." dedi ona. "Vardığın sonuçlara kalılmıyorum. Zaten sualtı araması yaptıkları söylenmiyor raporda. Ayrıca aramaya kısa zamanda son verildi. LeBaron'la adamları hala kayıp listelerinde. Amerikan basını onları ölü sayıyor. Bu iş bir rastlantıdan başka bir şey değildi."

"Demek Selenos 4'le kozmonotlarının deniz dibinde bir yerlerde yatmakta olduğunu hepimiz kabul ediyoruz." Antanov susup ağzından bir duman halkası çıkardı. "Öyleyse şu anda karşı karşıya bulunduğumuz sorular şunlar: Amerikalıların ayda bir üsleri olması ihtimalini kabul edecek miyiz?"

Edeceksek, bu konuda ne yapacağız?"

"Bence var." dedi Yaseninin inançta.

Polevoi. "O ihtimali bir kenara bırakamayız dedi." Antanov gözlerini kısıp Kornilov'a baktı. "Ya sen, Sergei?"

Kornilov ağır ağır cevap verdi, "İlk insanlı aya iniş gemimiz olan Selenos 8. yedi gün sonra iniş yapacak. Bu kez programı, Amerikalılar Apollo'yla karşımıza çıktıkları sefer yaptığımız gibi erteleyemeyiz. Liderlerimiz aya ikinci inen ülke olmamızda bir şeref payı görmediklerinden, kuyruğumuzu kıstırmış, inişimizi ertelemiştik. Oysa politik ideolojiyi bilimsel başarıdan ön plana almak bir hataydı. Şimdi elimizde nitelikleri kanıtlanmış, ağır yük taşıyabilen bir uzay gemisi var. Ay yüzeyine sekiz kişi kadrolu komple bir uzay istasyonu indirebilecek. Gerek propaganda açısından, gerekse askeri sonuçları açısından yararları ölçülmeyecek kadar çok. Eğer nihai amacımız uzayda üstünlük sağlamak ve Marsa Amerikalılardan önce gitmekse, bu işi sürdürmek zorundayız. Benim önerim, Selenos 8'in sistemlerini, o astronotların kraterde durdukları noktaya yürüyüş mesafesinde bir yere inmek üzere ayarlayalım ve inince o adamları ortadan kaldıralım."

"Ben Kornilov'a tümüyle katılıyorum," dedi Yaseninin. "Gerçekler kendini gösteriyor. Amerikalılar uzayda emperyalist saldırılarına devam ediyorlar. İncelediğimiz fotoğraflar, bir uzay gemimizi ortadan kaldırıp kozmonotlarımızı öldürdüklerini kanıtıyor. Ben Selenos 5 ve 6'daki kozmonotların da aynı kadere kurban gittiğine inanıyorum. Sömürgeci tutumlarını aya da bulaştırıp orayı kendilerinin sayıyorlar. Kanıtlar tartışma götürmez. Kozmonotlarımız kızıl yıldızı ay yüzeyine dikmek üzere inince Amerikalılar onlara saldıracaklar ve hepsini öldürecekler."

Uzun bir sessizlik oldu. Kimse aklından geçenleri söylemedi.

Sessizliği ilk bozan Polevoi oldu. "Yani sen ve Kornilov, önce bizim onlara saldırmamızı öneriyorsunuz."

"Evet," dedi Yaseninin. Konuya ısınmaya başlıyordu. "Sonuçları düşünsenize, Amerikan ay üssünü ve birikmiş bilimsel teknolojisini sapasağlam ele geçirirsek kendi uzay programımızı on yıl ileriye fırlatmış oluruz."

Polevoi, "Herhalde Beyaz Saray, KAL 117 olayında olduğu gibi hemen bir propaganda kampanyasına girişir ve bizi dünya kamuoyu önünde suçlar," diye itiraz etti.

Yaseninin. "Seslerini çıkarmazlar," diye güvence verdi ona. "Var olduğu bilinmeyen bir şeyin ellerinden alındığını nasıl iddia edebilirler?"

Antanov. "Generalin hakkı var." dedi. Polevoi bu sefer, "Bir uzay savaşı başlatmaktan suçlu bulunabileceğimizi unutmayın." diye uyardı onları.

"İlk vuruşu ABD yaptı. Karşılık vermek bizim kutsal görevimizdir." Yaseninin, Antanov'a döndü. "Bu kararı siz vermelisiniz."

Sovyetler Birliği Devlet Başkanı bakışlarını ateşe dikti. Sonra Havana purosunu bir tablanın kenarına bıraktı, başını eğip titreyen ellerine baktı. Genellikle renkli olan suratı şu anda kül gibiydi. İlahi işaretin anlamı konusunda yanılmaya olanak yoktu. Şeytanların, kötü kuvvetlerin sayısı, iyilerden fazlaydı. Bu işi bir kere rayına oturtursa, artık kendi kontrolünün dışında ilerleyecekti. Ama yine de emperyalistlerin kendi ülkesine böyle tokat atmasına razı olamazdı. Sonunda karşısındaki üç odama dönüp başını yorgun yorgun salladı.

"Rusya için ve parti için," dedi en ciddi sesiyle. "Kozmonotları silahlandırın ve onlara Amerikalılara saldırmalarını emredin."

Kısım 17

Doktor Mooney'den sonra sekiz kişiye tanıştırmış, üçüyle yorucu görüşmeler yapmış olan Hagen, küçük bir çalışma odasında oturmuş, önündeki toplama makinesinin tuşlarına deli gibi basıp duruyordu. Bilim adamları bilgisayarlara âşık, mühendisler dijital kalkülatörlere hayran olabiliyorlardı, ama muhasebeci milleti eskiye bağlı adamlardı. Geleneksel toplama makinelerinin parmak kadar iri tuşlarını, uzayıp giden rakamlı şeritlerini hâlâ her şeye tercih ederlerdi.

Muhasebe müdürü, Teksas Üniversitesi iş idaresi okulundan mezun eski bir deniz subayıydı. Meşe lambrili odasının duvarlarında yaldızlı diplomalar, hizmet gördüğü gemilerin resimleri asılıydı. Hagen adamın gözlerinde bir tedirginlik sezer gibi olmuştu ama... müfettişle yüz yüze gelen herhangi bir muhasebe müdürünün hissedeceğinden fazla değildi herhalde.

Kuşkulu bakışlar, kararsızlıklar yoktu adamda. Son üç yılın telefon kayıtlarını istediği zaman bile kaygılanmamıştı. Gerçi Hagen'in Adalet Bakanlığındaki tecrübesi yalnızca geceleri bürolar boşken girip dosyalardaki evrakın fotoğrafını çekmekten ibaretti, ama muhasebe konusunda gerekli terimleri kullanabilecek kadar bilgisi vardı. Şu anda biri o odaya kafasını uzatıp da onu makinedeki toplamalara bakıp notlarını alırken görse, eski bir profesyonel olduğuna kesinlikle inanırdı,

Makinenin şeridindeki toplamalar... toplamaydı işte, Yalnızca rakamdı. Ama kendi aldığı notlar öyle basit değildi. Bloknotuna diyagramlar, şekiller çiziyor, kendi çalıştığı odayla Mooney'in odası arasında güvenlik kameralarının hangi noktalara yerleştirilmiş olduğunu işaretliyordu. Ayrıca iki isim yazdı, her birinin yanına notlar ekledi. Birincisi Raymond LeBaron, ikincisi Leonard Hudson'du. Derken bir üçüncü isim daha ekledi: Gunnar Eriksen.

Eriksen'in de Hudson'la beraber uydurmadan öldüğünü, aslında çalışmalarını Jersey Kolonisi projesinde yoğunlaştırmak üzere yeraltına girdiğini düşünüyor, bundan emin bulunuyordu. Beri yandan, Hudson'la Eriksen'in, Pattenden Laboratuvarıyla ilişkilerini asla tümüyle kesmeyeceklerini de biliyordu. Bu tesis ve içinde çalışan yetenekli genç bilim adamları azımsanacak gibi değildi, Buradan "iç çekirdek"e giden bir yeraltı yolu zorundaydı.

Üç bin kişi çalıştıran bir tesisin telefon kayıtları da elbette birkaç karton kutu dolusuydu. Kontroller sıkıydı burada. Herhangi bir amaçla telefonu kullanan herkes, ister iş için, ister özel nedenlerle kullanmış olsun, telefonu not etmek zorundaydı. Hagen besbelli bu kayıtların hepsini tarayacak değildi. O yalnızca Mooney'in aylık kayıtlarına ilgi gösteriyordu. Özellikle de şehirlerarası olanlarına.

Hagen sihirbaz falan değildi. Bazı kimseler gibi terslikleri hemen hissediverenlerden de değildi. Ama yine de sezgileri güçlüydü. Ender yanılırdı.

Son doksan gün içinde Mooney'in birden fazla aradığı altı numarayı not etti. İki özel telefon olarak kayda geçmişti, dördü ise resmi iş olarak. Piyango gibi bir şeydi bu yöntem. Ama iç çekirdeğin bir başka üyesinin izini bulmak için başka çare de yoktu.

İşi kurallarına göre yapmak üzere telefonu eline aldı. Pattenden Laboratuvarı santralinin numarasına bastı, hat istedi, telefonları kaydedeceğine de söz verdi. Saat çok geç olmuştu. Elindeki listede bulunan numaraların çoğundaki bölge kodu Orta Batı ya da Doğu eyaletlerine aitti. Onların saati iki üç saat daha da ileriydi. Büyük ihtimalle işyerini kapamış olmalıydılar. Ama Hagen sebatla aramaya koyuldu yine de.

Bir erkek sesi sikkın bir ifadeyle. "Yüzyıl Teçhizat." dedi.

"Alo. İyi akşamlar. Bu akşam kimse var mı orada?"

"Büro kapalı. Burası yirmi dört saat açık tutulan sipariş masası"

"Benim adım Judge. Federal hükümette görevliyim," dedi Hagen. Bu kimliği, belki telefon dinleniyordur diye kullanıyordu. "Ben Oregon'daki Pattenden Fizik Laboratuvarın da bir mali kontrol yapıyorum."

"Yarın sabah, büro açılınca aramanız gerek."

"Arayacağım, Ama siz bana Yüzyıl Teçhizatın tam ne işle meşgul olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Kayıt sistemleri için özel ihtisas isleyen parçalar ve elektronik araçlar yapıyoruz."

"Nerelerde kullanılıyor?"

"Genellikle iş çevrelerinde. Yönetim Kurulu toplantılarını kaydetmek için videolar, laboratuvar deneylerini, güvenlik sistemlerini falan kaydetmeye yarayan aygıtlar. Böyle şeyler işte."

"Kaç eleman çalıştırıyorsunuz?"

"On iki kadar."

"Çok teşekkür ederim," dedi Hagen. "Çok yardımcı oldunuz. Bir şey daha var. Pattenden'den epey sipariş alıyor musunuz?"

"Pek sayılmaz. Video sistemlerini modernleştirmek için iki ayda bir falan bir şeyler ısmarlarlar."

"Tekrar teşekkürler, iyi geceler."

Hagen o numarayı listeden sildi, ötekine geçti. Aradığı iki yerde telesekreter cevap verdi. Biri Brandeis Üniversitesinin kimya laboratuvarıydı. İkincisi de Washington'daki Ulusal Bilim Vakfının belirsiz bir bürosuydu, ikincisini sabah tekrar aramak üzere işaretledi, sonra özel bir şahsın numarasına geçti.

"Alo?"

Hagen, Mooney'in kaydına bakıp ismi okudu, "Doktor Donald Fremont?"

"Evet."

Hagen aynı rolü tekrarladı.

"Neyi bilmek istiyorsunuz, Bay Judge?" Fremont'un sesi yaşlı gibiydi.

"Şehirlerarası telefon görüşmeleriyle ilgili bir kontrol yapıyorum. Son doksan gün içinde Pattenden'den sizi kimse aradı mı?" diye sordu Hagen, önündeki arama tarihlerine bakarak numara yapıyordu.

"Ha, evet, Doktor Earl Mooney. Stanford'dan talebemdi. Ben beş yıl önce emekli oldum, ama hâlâ ilişkimizi sürdürüyoruz."

"Acaba sizin Leonard Hudson diye de bir öğrenciniz olmuş muydu?"

Adam. "Leonard Hudson," diye tekrarladı, hatırlamaya çalışır gibi. "Onunla iki kere karşılaştık. Benim sınıfımda değildi ama. Benden eski... yani ben Stanford'a gelmeden önce. O öğrenciyken ben

USC'de ders veriyordum "

"Teşekkürler, doktor. Sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim."

"Rica ederim. Yardım edebildiğime memnun oldum."

Dördüncü numarayı karaladı. Listede bundan sonra gelen isim, Anson Jones'du. Onu da denedi. Bu işlerin kolay olmadığını biliyordu. Altın bulmak yüzde doksan dokuz şans işiydi.

"Alo?"

"Bay Jones, benim adım Judge."

"Kim?"

"Thomas Judge. Federal hükümette görevliyim ve şu anda Pattenden Fizik Laboratuvarın da bir mali kontrol yapıyoruz."

"Ben Pattenden Laboratuvarı falan tanımıyorum. Yanlış numara çevirdiniz herhalde."

"Earl Mooney adı size bir şey hatırlatıyor mu?"

"Ömrümde duymadım."

"Son altmış günde numaranızı üç kere aramış."

"Telefon şirketinin kayıtlarında arıza var herhalde."

"Siz Anson Jones'sunuz, değil mi? Bölge kodu 303. numaranız beş-dört, yedi..."

"İsim de yanlış, adres de yanlış."

"Durun, telefonu kapatmadan önce bir mesajım var."

"Ne mesajı?"

Hagen durakladı, sonra birden boşaldı. "Leo'ya söyle, Gunnar uçağın parasını onun vermesini istiyor. Anladın mı?"

Telefonda birkaç saniye sessizlik oldu, sonunda adam konuştu. "Beni işletiyor musunuz Biz?"

"İyi geceler, Bay Jones."

Lanet olsun!

İşi garantili tutmak için altıncı numarayı da çevirdi. Hisse senedi komisyoncusu bir firmanın teybi cevap verdi. Bu kuyu kuru çıkmıştı.

Coşku. Evet, hissettiği oydu. Notlarına ekleme yaparken sevinci daha da arttı. Mooney iç çekirdeğe dahil değildi, ama ilişkisi vardı. Yüksek komuta altındaki subaylardan biri.

Hagen bu sefer Chicago numarasını aradı, bekledi. Dördüncü zilden sonra bir kadın tatlı bir sesle cevap verdi. "Drake Oteli."

"Adım Thomas Judge. Yarın gece için oda rezervasyonu yapmak istiyorum."

"Bir dakika, sizi rezervasyona bağlayayım."

Hagen aynı sözü rezervasyon görevlisine de tekrarladı. Kredi kartı numarası sorulduğunda. Anson Jones'un numarasını sondan başa doğru okudu.

"Odanız hazır, efendim."

"Teşekkür ederim."

Kaç olmuştu saat? Bir göz attığında on ikiye sekiz dakika kaldığını gördü. Evrak çantasını kapadı, ceketini giydi. Cebinden çakmağını aldı, iç bölümünü kabuğundan çıkardı. Sonra ceketinin cebinin altındaki bir yarıktan, ucuna dişçi aynası gibi ayna takılı ince madeni bir çubuk çekti.

Kapıya doğru ilerledi. Evrak çantasını dizleri arasına kıştırıp eşikten hemen önce durdu, minik aynayı koridorun ilerisine gerisine tuttu. Sonra çakmağı kapı pervazının hemen kenarına uzattı, çaktı.

Aşağıdaki lobinin gerisinde bulunan güvenlik kabininde, televizyon ekranlarından birini, birden sanki kar taneleri kapladı. Konsolda görevli adam hızla devre ışıklarını kontrol etti.

"On iki numarada arıza var." dedi.

Amiri yaklaştı, ekrana baktı. "Karışma var. Elektrofizik laboratuvarın daki ukalalar yine deney yapıyor olmalılar."

Birden karışma sona erdi, ama hemen ardından bir başka ekranda başladı.

"Bu garip işte," dedi amir. "Daha önce hiç sırayla olduğunu görmemiştim."

Birkaç saniye sonra ekran düzeldi, bomboş bir koridoru gösterdi. İki güvenlik görevlisi birbirlerine bakıp omuz silktiler.

Hagen, Mooney'in odasına girip kapıyı kapatır kapatmaz hemen minyatür elektrik akım kesicini kapadı" Yavaşça pencereye ilerleyip perdeleri çekti, kapadı. Ellerine bir çift iğne plastik eldiven geçirdi, tavan ışığını yaktı.

Hagen oda arama tekniklerinde iyice ustaydı, ilk akla gelen yerlere bakmıyordu. Çekmeceler, dosyalar, adresler, telefon listeleri onun ilgisi dışındaydı. Hemen kitap rafına yöneldi, yedi dakika dolmadan aradığı şeyi buldu.

Mooney belki ülkenin en başta gelen fizikçilerinden biri olabilirdi, ama Hagen onu açık bir kitap gibi okumayı başarmıştı. Küçük defter, Horace DeLiso'nun Gerçek Perspektifi İçinde Uzay Mekaniği adlı kitabının arasındaydı. Denklemlerle oluşturulmuş bir şifre kullanılarak notlar alınmıştı. Bunlar Hagen'e Çince gibi geliyorsa da, kendisini ürkütmesine izin vermedi. Normal olarak sayfaların fotoğrafını çeker, defteri yerine bırakırdı. Oysa bu sefer minik defteri olduğu gibi cebine attı. O şifreleri pek çabuk çözemeyeceğini biliyordu.

Hagen güvenlik odasındaki tezgâha yaklaşıırken görevliler hâlâ ekranlarla mücadele etmekteydiler. Onlara gülümsedi.

"Çıkmak için imzama istiyor musunuz?" dedi.

Baş görevli yüzünde soru soran bir ifadeyle yaklaştı. "Muhasebe servisinden şimdi mi çıktınız?"

"Evet"

"Sizi televizyon ekranında göremedik."

"Eh, elimden bir şey gelmez." dedi Hagen masum bir sesle. "Kapıdan çıktım, koridorlardan geçtim ve buraya kadar geldim. Size başka ne diyebilirim, bilemiyorum."

"Kimseyle karşılaştınız mı? Normalin dışında bir şey gördünüz mü?"

"Kimse yoktu. Ama ışıklar birkaç kere titredi ve ortalık loşlaştı."

Adam başını salladı. "Elektrofizik laboratuvarın da elektrik karışması. Biliyordum bundan olduğunu."

Hagen forma imzasını attı, kapıdan çıkıp bulutsuz geceye daldı. Alçak seste bir şarkı mırıldanıyordu.

İkinci Bölüm

Cyclops

Kısım 18

25 Ekim, 1989

Key West, Florida

Pitt iniş pistinin serin betonları üstüne sırtüstü uzanmış, başının üzerindeki Prosperteer'e bakıyordu. Güneş ufuktan yükseldi, kısa zamanda açık turuncu şalına sarındı. Zeplinin esrarengiz bir görünüşü vardı. Ya da Pitt'e öyle geliyordu. Nereyi rahatsız edeceğine karar veremeyen bir alüminyum hayalet.

Washington'dan Key West'e uçarken uçakta pek uyuyamamıştı. Hep Buck Caesar'ın çizdiği Bahama Kanalı haritasını incelemiş, Raymond LeBaron'un dikkatle işaretlenmiş rotasına bakmıştı. Gözlerini yumdu, Prosperteer'in o garip gezisini hayalinde canlandırmaya uğraştı. Eğer bu koca gaz deposu bir gemiden doldurulmamışsa ... ki bu da pek olmayacak bir şeydi... o zaman Raymond LeBaron'un nerede bulunduğu sorusuna tek akla yakın cevap Küba oluyordu.

Kafasını rahatsız eden bir şey vardı. Farkında olmadan geriye ittiği bir düşünce tekrar tekrar gelip duruyordu. Gittikçe netleşen bir tablo. Sonunda birden kristalleşiverdi.

LeBaron'un rotasını izleme uçuşu bir bahaneydi.

Mantıksal sonuç, yoğun bir sisin gerisinde bulanık bir silüet gibiydi. Mesele onu bir amaca bağlayabilmekteydi, Hangi yönde düşünmesi gerektiğine karar vermeye çalışırken üzerine bir gölge düştü.

"Vay vay." dedi tanıdık bir ses. "Bakıyorum Pamuk Prenses yine elma numarasına hazır."

Pitt'in tanıdığı bir başka ses. "Ya öyle ya da kış uykusuna yatmış." diye ekledi.

Gözlerini açtı, elini güneşe karşı siper yaptı, sırttan iki surata baktı. Biraz daha kısa boylu olanı, fiçı göğüslü, adaleli bir tipti. Siyah, kıvırcık saçları vardı. Sabah kahvaltısında tuğla yemesini seven bir insanın demir yapısına sahipti. Bu adam Pitt'in çok eski dostu. NUMA'da proje müdür yardımcısı. Al Giordino' ydu.

Al eğildi, uzatılan oil tuttu. Pitt'i hiç çaba harcamadan çekip kaldırdı. Sanki çimenlerin üzerinden boş bir bira tenekesini alan çöpçüydü.

"On iki dakikaya kadar havalanıyoruz."

"İsimsiz pilotumuz geldi mi?" diye sordu Pitt.

Giordino'dan biraz daha uzun boylu, epey daha zayıf olan öteki adam başını iki yana salladı. "Daha izi bile yok."

Rudi Gunn dünyaya o mavi gözleriyle çok kalın camlı gözlüklerinin gerisinden bakıyordu. Besinsiz kalmış muhasebe yardımcılarına benziyordu. Ama bu görünüşü aldatıcıydı. Gunn, NUMA'nın okyanus

coğrafyası projeleri amiriydi. Amiral Sandecker bir yanda Kongreye ve federal bürokrasiye karşı savaşlar verirken, Gunn da kuruluşun günlük operasyonlarını yönetirdi. Pitt'in hem Gunn'ı, hem de Giordino'yu Sandecker'ın elinin altından alabilmesi büyük bir zaferdi.

"Eğer LeBaron'un havalanış saatinde havalanmak istiyorsak galiba bu nesneyi kendimiz uçurmak zorunda kalacağız." dedi Giordino kaygısız bir sesle.

Pitt, "Yapabiliriz herhalde." diye karşılık verdi. "Sen uçuş broşürüne baktın mı?"

Giordino başını salladı. "Uçuş ruhsatı vermek için elli saat ders almayı ve tecrübe sahibi olmayı şart koşuyorlar. Aslında zor değil. Ama bu pnömatik husyeyi sabit tutmak, hele de rüzgar çıktığı zaman sabit tutmak bir alışma işi."

Pitt arkadaşının bu renkli tarifi üzerine gülümsemesini tutamadı. "Teçhizat" yüklediniz mi?"

"Yükledik ve bağladık." diye güvence verdi Gunn

"Öyleyse yola çıkalım bari."

Onlar Prosperteer'e doğru yürürken LeBaron'un yer ekibi şefi de kontrol kabininin merdivenlerinden iniyordu. Ekipten biriyle bir iki kelime konuştu, sonra dostça el salladı.

"Yolculuğa hazır, baylar."

Pitt, "Gecen uçuş sırasındaki hava şartlarına ne kadar yakın?" diye sordu.

"Bay LeBaron saatte beş millik burun rüzgârına karşı güneydoğuya uçuyordu. Sizininki sekiz mil. Kendinizi ayarlamaya bakın. Türk Adaları ve Caicos üzerinden bir mevsim sonu kasırgası da yaklaşıyor. Meteorolojidekiler adını Küçük Eva takmışlar. Çünkü küçükmüş, çapı altmış milden fazla değilmiş. Tahminlere göre, Carolina'lara doğru kayacak. Siz saat 14.00'e kadar dönmüş olursanız Küçük Eva'nın ön rüzgârı ortanızdan eser, sizi buraya rahatça getirir."

"Ya yapamazsak?"

"Neyi?"

"14.00'e kadar dönemezsek?"

Adam hafifçe gülümsedi. "Saatte elli mil hızı olan bir tropik fırtınaya yakalanmanızı tavsiye etmem. Hele altmış yaşında bir hava gemisiyle, hiç!"

"İnandırıcı konuşuyorsun." dedi Pitt.

Gunn, "Rüzgâr burundan esiyorsa. 10.30'a kadar açık denize varamayız." diye fikir yürüttü. "O zaman etrafa bakınmaya fazla vaktimiz kalmıyor."

"Evet." dedi Giordino da. "Ama LeBaron'un rotasını bilmek işimize yarayacak."

NUMA'nın üç odamı merdivenleri çıkmak üzereyken, LeBaron'un limuzini gelip hava gemisine yaklaştı, durdu. Angelo fırladı, arka kapıyı zarif bir hareketle açtı. Jessie güneşli piste indi yürüdü. Spor bir kılık giymişti. Lüks bir modaevince hazırlanmış safari takım, saçlar parlak renkli bir eşarpla bağlanmış... bin dokuz yüz otuzların modası. Elinde süet bir pilot çantası vardı.

"Hazır mıyız?" dedi şen bir sesle. Merdivenleri çıkıp hızla kontrol kabinine girdi.

Gunn, Pitt'e ciddi bakışlarla baktı. "Pikniğe gidiyoruz dememiştin bize."

"Bana da söyleyen olmadı," dedi Pitt. Gözleri Jessie'deydi. Jessie kapıya varınca durmuş, onlara dönmüştü.

"Benim hatam." diye açıkladı. "Pilotunuz benim demeyi unuttum."

Giordino'yla Gunn, canlı salyangoz yutmuşa benziyorlardı. Pitt'in yüzünde alaycı bir ifade vardı.

"Şaka etmiyorsun ya?" dedi.

"Raymond bana Prosperteer'i uçurmayı öğretti. Seksen saati aşkın uçuşum var. Ruhsatım da var."

"Şaka etmiyorsun ya?" diye tekrarladı Pitt. İlgilenmişti.

Giordino işin esprisini göremiyordu. "Dalmasını da bilir misiniz. Bayan LeBaron?"

"Gök dalışını da. Scuba dalışını da. İkisinde de sertifikam var."

Gunn kararlı bir sesle. "Yanımıza kadın alamayız," dedi.

Ekip başı. "Lütfen. Bayan LeBaron." diye yalvardı. "Kocanıza ne olduğunu bilmiyoruz. Bu uçuş tehlikeli olabilir."

Jessie ona hiç aldırmadan. "Raymond'un kullandığı haberleşme planını kullanacağız," dedi. "İlginç bir şey görürsek, normal seste bildireceğiz. Bu sefer şifre yok."

Gunn. "Gülünç bu!" diye patladı.

Pitt omuzlarını kaldırdı. "Bilmem... ben ondan yana oy kullanıyorum."

"Ciddi olamazsın!"

"Neden olmayayım?" dedi Pitt olaycı bir sırıtmayla. "Ben eşit haklara kesinlikle inanırım. Onun da bizim kadar kendini ölüme atma hakkı var."

Yer ekibi sessiz duruyordu. Birer direktiler sanki Gözleri eski zeplini güneşe doğru yükselirken izlemekleydi. Birden zeplin alçalmaya başladı. Düşüyordu. Hepsi soluklarını tuttular, tek iniş tekerinin bir dalganın tepesine değişimini seyrettiler. Koca hava gemisi tekrar yukarıya sıçradı, yükselmek için çabaladı. Biri heyecanla mırıldandı. "Kalk, bebek, kalk!" Prosperteer acılar içindeymiş gibi birkaç metre yükseldi, sonunda güvenli bir düzeye varıp yatay duruma geçti. Yer ekibi hiç hareketsiz seyrediyordu. Zeplin sessiz ufukta ufacık bir kara benek olana kadar öylece baktılar. O gözden kaybolduktan çok sonra bile, onlar hâlâ kıpırdayamamışlardı. İçgüdüsel bir sessizlik içindeydiler. Yüreklerinde bir korku vardı. Bugün voleybol oynamayacaklardı. Hep birlikte bakım kamyonuna girdiler hava sistemine aşırı yük bindirdiler, telsizin çevresine topladılar.

İlk mesai saat yedide geldi, Pitt kalkarken neden öyle sarsıntı geçirdiklerini açıkladı. Gemide hem Giordino, hem de Gunn'un bulunmasından ötürü fazla ağırlık vardı. Jessie bunun için yeterli tedbir almayı unutmuştu.

Ondan sonra saat 14.00'e kadar Pitt hep telsizi açık tuttu, sürekli ve kesintisiz konuştu, kendi gözlemlerini LeBaron'un uçuşunda tutulmuş raporla karşılaştırdı durdu.

Yer ekibi şefi mikrofonu aldı. "Prosperteer, burası büyükannenin evi. Tamam."

"Söyle, büyükanne."

"Bana son VİKOR uydu pozisyonunuzu verebilir misiniz?"

"Tamam. VİKOR göstergesinde H360B'e T8090 okunuyor."

Ekip şefi bunu hemen önündeki haritaya işledi. "Prosperteer, durumunuz iyi gibi. Yeriniz Guinchos Cay'ın beş mil güneyi Bahama eşiği üzerindesiniz, Tamam."

"Benim haritada da aynısı görünüyor, büyükanne."

"Rüzgârlar nasıl?"

"Dalga doruklarına bakılırsa, bence rüzgâr hızlandı. Beaufort ölçeğine göre altı falan."

"Beni dinle, Prosperteer. Sahil Koruma az önce Küçük Eva'yla ilgili yeni rapor açıkladı. Hızını iki katına çıkarmış, doğuya sapmış. Güney Bahama'larda kasırga uyarıları veriliyor. Şimdiki Yönünde devam ederse, bu akşam bir ara Küba'nın doğu kıyısına çarpacak. Tekrar ediyorum. Küçük Eva doğuya saptı, size doğru geliyor. Bugünlük yeter artık, Prosperteer. Dönüş yoluna başlayın."

"Pekala, büyükanne. Keys'e dönmek üzere yeni bir rotaya giriyoruz."

Pitt yarım saat boyunca sessiz kaldı. Saat 14:35'de ekip şefi tekrar seslendi.

"Prosperteer, konuşun Lütfen. Tamam."

Cevap yok.

"Konuş, Prosperteer. Burası büyükannenin evi. Duyuyor musunuz?"

Hâlâ cevap yok.

Kamyonun içindeki boğucu hava bir anda buz kesildi, herkesi korkudan bir ürperti sardı. Saniyelerin geçmesi çok uzun sürüyor, dakika olmaları için saatler istiyor gibiydi, Bu arada ekip şefi durmadan Prosperteer'e sesini duyurmaya uğraşmaktaydı.

Ama Prosperteer cevap vermiyordu.

Ekip şefi mikrofonu elinden attı, şaşırان adamlarını itiştirerek kamyondan güneşin altına indi. Park etmiş bekleyen limuzine koştu, arka kapıyı heyecanla açtı.

"Gittiler! Onları kaybettik... geçen seferki gibi!"

Arka kanepede tek başına oturmakta olan adam başını sallamakla yetindi. "Onları aramaya devam et." dedi.

Şef telsizin başına dönerken Amiral James Sandecker yanında duran telefonu açtı, bir numara çevirdi,

"Sayın Başkan."

"Evet, amiral."

"Kayboldular."

"Anlıyorum. Karaip Birleşik Kuvvetler komutanı Amiral Clyde Monfort'a bilgi vermiştim. Bahamalar dolayındaki gemi ve uçakları alarma geçirdi bile. Şimdi telefonu kapar kapamaz ona hemen arama ve kurtarma operasyonunu başlatmasını söyleyeceğim."

"Lütfen Monfort'a acele etmesinin önemini belirtin. Prosperteer'in kasırganın yolu üzerinde

kaybolduğunu öğrenmiş bulunuyorum"v

"Washington'a dönün, amiral, kaygılanmayın. Birkaç saate kadar adamlarınız da. Bayan LeBaron da görülür ve kurtarılır."

"İyimserliğinizi paylaşmaya çalışacağım, Başkanım. Teşekkür ederim."

Sandecker'in hayatta bütün kalbiyle inandığı bir tek doktrin varsa, o da politikacı milletine asla güvenmemektir. Limuzinin telefonundan bir numarayı daha çevirdi,

"Ben Amiral James Sandecker. Amiral Monfort'la görüşmek istiyorum."

"Derhal, efendim."

"Jim, sahi sen misin?"

"Merhaba, Clyde. Sesini duyduğuma sevindim."

"Hay Allah, hemen hemen iki yıl oldu. Ne oldu da arıyorsun?"

"Söylesene, Clyde, Bahamalar da bir kurtarma operasyonu için uyarıldın mı?"

"Onu nereden duydun?"

"Kulak gazetesi"

"Ben duymadım. Karaip kuvvetlerimizin büyük bölümü Jamaica'da bir çıkarma talimi yapıyor."

"Jamaica mı?"

"Sovyetleri ve Kübalıları biraz sarsabilmek için bir kas şişirme ve gövde gösterisi. Castro'nun dengesini sarsmak, bugünlerde işgal edebiliriz diye korkutmak için."

"Edecek miyiz?"

"Niye edelim? Küba bizim en iyi reklamımız. Komünizmin ekonomiyi mahvedişinin örneği. Hem zaten bırak Castro'nun kenefine günde on iki milyon doları Sovyetler atsın... biz atacağımıza!"

"Bu sabah Keys'den hareket eden zepline göz kulak olmak için hiçbir emir olmadın mı?"s

Hattın öbür ucunda karanlık bir sessizlik oldu,

"Belki sana bunu söylemem gerekirdi. Jim.. ama o zeplinle ilgili sözlü bir emir geldi bana. Gemi ve uçaklarımızı Bahama yöresinden uzak tutmam ve o bölgeden gelen tüm haberleşmeyi kestirmem istendi."

"Bu emir Beyaz Saraydan mı geldi?"

"Jim, şansını daha fazla zorlama."

"Gözümü açtığın için teşekkürler, Clyde."

"Rica ederim. Washington'a geldiğimde bir buluşalım."

"Hevesle bekliyorum."

Sandecker telefonu kapattı, Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Gözlerinden ateş çıkıyordu.

"Tanrı yardımcıları olsun," diye mırıldandı sıkılı dişlerinin arasından, "Hepimiz aldatıldık."

Kısım 19

Jessie'nin düzgün tenli, elmacık kemikleri çıkık yüzü, zepline vuran yağmur ve rüzgârlarla mücadele etmenin baskısıyla gerilmişti. Kontrol levyelerini habire itip kakmaktan kolları ve bilekleri uyuşuyordu. Yağmurun bindirdiği ek yüzle sarsılan hava gemisini dengede tutmak hemen hemen imkânsızlaşmıştı. İçinde korkunun buz gibi dokunuşunu hissetti. .

Titrek bir sesle. "En yakın karaya inmek zorundayız." dedi. "Bu titreşimde onu uzun süre hayada tutamam."

Pitt ona baktı. "En yakın kara Küba."

"Ölmektense tutuklanmak iyidir."

"Daha değil," dedi Pitt sağdaki koltuğundan. "Biraz daha dayan. Fırtına bizi Key West'e sürükleyecek."

"Telsiz kesik, suya iniş yapmak zorunda kalsak bizi nerede arayacaklarını bilemezler."

"Kahveyi vericinin üstüne döküp menzilini kısaltmadan önce düşünecektin onu."

Jessie ona yan gözle baktı. Tanrım, çıldırtıcı bir şey, diye düşündü. Pitt sancak penceresinden eğilmiş, dürbünle denize bakıyordu. Pek kaygısız bir hali vardı. Giordino da iskele penceresinden bakmaktaydı. Gunn bu arada VİKOR seyir bilgisayarındaki sayıları okuyup rotalarını haritaya işliyordu. İkide bir gradiometrenin işaretlerine de bakmaktaydı. Manyetik yoğunluğu ölçüp demir arayan bir aygıtı gradiometre. Adamların üçü de dünyada tek kaygıları yokmuş gibi davranıyorlardı.

"Dediğimi duymadınız mı?" dedi Jessie çaresizlik içinde.

Pitt, "Duyduk," diye karşılık verdi.

"Bu rüzgârda zeplini kontrol edemiyorum. Fazla ağır. Ya safra atacağız yada yere ineceğiz."

"Sonuncu safrayı bir saat önce attık."

"Öyleyse getirdiğiniz o heyulâları atın," diye emir verdi Jessie. Yere kayışlarla bağlanmış alüminyum kutular yığını gösteriyordu.

"Özür dilerim. Heyulâlar dediğin o şeyler çok işe yarayabilir.",.

"Ama yükseklik kaybediyoruz."

"Elinden geleni yapmaya çalış."

Jessie ön camdan ilerisini gösterdi. "Sancak tarafındaki ada. Cayo Santa Mario. Küba'nın kuzeyindeki ada. Ben zeplini güneye çevirip Kübalılarla şansımızı deneyeceğim."

Pitt pencereden ona döndü. Yeşil gözleri kararlı ve amaçlıydı. "Bu göreve sen kendin gönüllü oldun." dedi sert bir sesle. "Erkek gibi davranmak istedin. Şimdi de dayanmak zorundasın."

"Kalanı kullan. Pitt!" diye diklendi Jessie. "Yarım saat daha beklersek kasırğa bizi parça parça edecek."

Giordino. "Galiba bir şey görüyorum." dedi.

Pitt koltuğunu iskele penceresine doğru kaydırdı. "Hangi yönde?"

Giordino gösterdi. "Demin üzerinden geçtik, iki yüz metre kadar arkamızda."

"Kocaman bir şey," dedi Gunn heyecanlı bir sesle. "İşaretler deli gibi... ölçeğin dışına çıkıyor."

Pitt, Jessie'ye, "İskeleyle dön." diye emir verdi. "Aynı rotadan döndür bizi."

Jessie tartışmadı. Keşif heyecanına kapılınca, yorgunluğundan sıyrılıvermişti. Kontrollere uzandı, zeplini iskele yönüne çevirdi, rüzgârdan yararlanıp geri döndü. Alüminyum balona rüzgâr birden fena halde çarptı, hava gemisi titredi, kontrol kabini salıncak gibi sallandı. Sonra sarsıntı azaldı, uçuş düzeldi, sekiz kuyruk kanadı yönünü buldu, rüzgâr kıçtan esmeye başladı.

Kontrol kabininin içi bir katedral kadar sessizdi. Gunn gradiometrenin duyarga ünitesini saldı. Zeplinin karnı altında dört yüz metre sarkmasını sağladı, uç sulara değdi. Sonra dikkatini tekrar çizelgeye çevirdi, orada yatay bir çizgi oluşmasını bekledi. Az sonra çizgiler bir ileri bir geri gidip gelmeye başladı.

"Hedefe geliyoruz," dedi Gunn.

Giordino'yla Pitt rüzgâra hiç aldırış etmeden pencereden sarktılar. Deniz kabarıyor, dalgaların tepesinden sular uçuşuyordu. Dibi görmek bu havada pek kolay değildi. Jessie sarsıntıları önleme çabasıındaydı, Gemi sanki nehirde yüzmeye çalışan bir balınaydı.

"Buldum!" diye bağırdı Pitt birden, "Kuzey-güney doğrultusunda yatıyor. Yüz metre kadar sancakta." - "

Giordino kontrol kabininin öbür yanına geçti, aşağıya baktı. "Tamam. Ben de gördüm."

"Direklerini falan görebiliyor musun?" diye sordu Gunn.

"Silueti net, ama ayrıntılarını göremiyorum, Sanırım yüzeyin yirmi sekiz, otuz metre kadar derininde."

"Otuzdan fazla gibi." dedi Pitt.

Jessie heyecanlı bir sesle, "Cyclops mu?" diye sordu.

"Henüz anlamak için çok erken." Pitt, Gunn'a döndü. "Yerini VIKOR'da işaretle."

"İşaretledim." dedi Gunn.

Pitt başını Jessie'ye doğru salladı, "Evet, pilot, bir daha geçelim üzerinden. Bu sefer rüzgâra karşı dönünce hedef üzerinde oyalanmaya bak."

"Kurşundan altın yap desene bana." diye eksilendi Jessie.

Pitt yaklaştı, onu yanağından hafifçe öptü, "Çok iyi başarıyorsun," dedi, "Biraz daha dayan, sonra kontrolü senden devralırım,"

"Bana patronluk taslama." Ama bu ters sözlere rağmen gözlerine sıcak bir pırıltı gelmişti. Dudaklarının çevresindeki gergin çizgileri yumuşadı. "Otobüsü ne zaman durduracağımı söyle, yeter."

Ne kadar iradeli bir kadın, diye düşündü Pitt, ilk olarak Raymond LeBaron'a imrendiğini hissetti. Arkasını döndü, elini Gunn'ın omzuna dayadı.

"Klinometreyi kullan, boyutlarını şöyle bir ölç bakalım."

Gunn başını salladı, "Tamam." dedi.

Giordino mutlu bir sesle. "Eğer bu Cyclops'sa doğrusu çok başarılı bir tahminde bulundun," diye patladı.

Pitt "Olmuş bir olayı değerlendirme, bol bal da şans," dedi. "Sonra LeBaron'la Buck Caesar'ın bize yol göstermiş olması da var. Esas mesele. Cyclops'un neden trafik rotasının dışında yattığı."

Giordino başını çaresiz bir ifadeyle salladı. "Herhalde hiçbir zaman anlayamayız onu."

Jessie, "Tekrar hedefe yaklaşıyoruz." diye rapor verdi.

Gunn klinometrenin mesafe ayarını yaptı, sonra gözünü dayayıp baktı, suyun altındaki gölgeli nesnenin boyunu ölçtü. Jessie rüzgârlara karşı ustaca bir savaş verirken o da aygıtı hareketsiz tutmayı başarıyordu.

"Boyunu kesin ölçmek imkânsız, çünkü dik mi duruyor, yan mı yatıyor, bilemeyiz," dedi Gunn ayarları incelerken.

"Peki, dıştan dışa uzunluk?"

"Beş yüz otuzla beş yüz elli fit arası."

Pitt gözle görülür biçimde rahatlayarak, "Durum fena değil öyleyse." dedi. "Cyclops'un boyu beş yüz kırk iki fitti."

"Biraz daha alçalabilirsek daha sağlıklı bir ölçüm yapabilirim."

Pitt, "Bir kere daha, Jessie." diye seslendi.

"Pek sanmıyorum." Jessie elini kontrollerden çekip ön pencereden ilerisini gösterdi. "Bir karşılama komitesi."

Yüzü sakın görünüyordu. Hemen hemen aşın sakın. Üç erkek, zeplinin yaklaşık üç yüz metre yukarısında bulutların arasından ortaya çıkan helikoptere garip bakışlarla baktılar. Helikopter birkaç saniye boyunca olduğu yerde durdu. Gökyüzüne yapışmış gibiydi. Sanki bir atmaca, aşağıdaki güvercini gözlüyordu. Sonra yaklaşmaya başlayınca boyu büyüdü. Prosperteer'e paralel bir rotaya yerleşti. Dürbünle baktıkları zaman pilotların ciddi ifadeli yüzlerini, açık yan bölümden uzanan otomatik tüfeklerin kontrollerini kavramış ellerini net biçimde görebiliyorlardı.

Gunn, "Arkadaşlarını da getirmişler," dedi. Dürbününü dört mil kadar ilerideki Küba savaş gemisine çevirmişti. Gemi dalgalarla boğuşarak yaklaşıyor, havaya iri su dilimleri sıçratıyordu.

Giordino hiçbir şey söylemedi. Alüminyum kutulan bağlayan kayışları açtı, elinden geldiği kadar hızla kutuları indirip içindekileri çıkardı. Gunn da ona katıldı. Pitt bu arada garip görünüşlü bir ekranı dikine monte etmeye çalışıyordu.

Jessie, "İngilizce bir yazı tutuyorlar," dedi.

Pitt başını kaldırmadan, "Ne yazıyor?" diye sordu.

Jessie yüksek sesle okudu. "Bizi izleyin ve telsizinizi kullanmayın, diyorlar. Ne yapayım?"

"Telsizi kullanmayın dediklerine göre gülümse, onlara elini salla. Senin kadın olduğunu görünce-inşallah ateş etmezler diyelim.

Giordino. "Buna pek güvenemem," dedi,

Pitt. "Ve batık geminin üzerinden ayrılma," diye ekledi.

Kontrol kabininin içinde olup bitenlerden Jessie hiç hoşlanmıyordu. Yüzü dikkati çekecek derecede soldu. "Dediklerini yapsak iyi olur," dedi,

Pitt buz gibi bir sesle, "Boşver onları," diye cevap verdi. Uzanıp Jessie'nin koltuk kemerini çözdü, onu yerinden kaldırdı. Giordino bir çift hava tüpünü kaldırmış, tutuyordu. Pitt hemen tüplerin kayışını Jessie'nin omuzlarına geçirdi. Gunn, Jessie'ye bir dalma maskesi, bir çift palet, bir de suda yükselmeyi engelleyecek ağırlıklı yelek verdi.

"Çabuk." dedi. "Hemen Gly bunları."

Jessie şaşkınlık içinde duruyordu. "Ne yapıyorsunuz?"

"Biliyorsun sanmıştım," dedi Pitt. "Yüzeceğiz."

"Ne yapacağız dedin?" Kara Çingene gözleri iri iri açılmıştı, korkudan değil de... daha çok şaşkınlıktan.

"Savunma makamının kapanış konuşması yapmasına vakit yok." dedi Pitt sakin sakin. "İstersen buna sağ kalmak için çılgınca bir plan de, o kadarla bırak. Şimdi sana denileni yap, yere şu ekranın arkasına yüzüstü yat"

Giordino iki buçuk santim kalınlığındaki ekrana kuşkulu gözlerle baktı. "Dua edelim de, görevini yapsın. Bir kurşun gelir de hava tüplerinden birini delerse, buralarda bulunmak istemezdim."

"Korkma," dedi Pitt ona. Üçü hızla dalış takımlarını kuşandılar. "Yüksek gerilimli plastik. Yirmi milimetrelük fişeğe kadar her şeyi durdurmak üzere garantili."

Kontrollerle kimse meşgul olmayınca zeplin yeni bir rüzgârın itmesiyle yana yattı, burnunu aşağıya verdi. Herkes içgüdüsel bir hareketle yere yattı, en yakın sağlam şeye tutundu. Malzemenin alüminyum kutuları eğri taban üzerinde deli gibi kayıp pilot koltuklarına çarptı.

Bundan sonra ne bir kararsızlık oldu, ne de ek haberleşmeye gerek kaldı. Helikopterin Kübalı komutanı zeplinin bu ani garip hareketini kaçmak istemesine yorumladı, adamlarına ateş açmalarını emretti. Bir dizi kurşun Prosperteer'in gövdesinin sancak tarafına, en çok otuz metreden gelerek saplandı. Kontrol kabini biranda parçalandı. Sarı pencereler sanki eriyip döküldü, yerlere saçıldı. Kontroller ve ön panel eğri büğrü bir hurda haline geldi, kabinin içini kısa devreden kaynaklanan dumanlarla doldurdu.

Pitt, Jessie'nin üzerine kapanmış yatıyordu. Gunn'la Giordino'da ona siper olmuşlardı. Pitt çelik burunlu kurşunların kurşungeçirmez ekrana çarpış seslerini dinlemekteydi. Derken helikopterdeki nişancılar ateşin yönünü değiştirdiler, motorlar hedef aldılar. Alüminyum kanatlar yırtılıyor, kopuyordu. Hava akımına kapılıp uzaklaştılar. Motor bir öksürdü, sonra tekledi, daha sonra da sessiz kaldı. Silindir başlıkları gitmiş, dumanlar arasında yağlar dökülmeye başlamıştı.

"Yakıt tankları!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Jessie o sağır edici gürültünün arasında. "Patlayacak!"

Pitt onun kulağına, "En son kaygılanacağımız şeyi" diye bayırdı. "Kübalılar yangın kurşunu kullanmıyor. Depolar da kendi kendine yapışan neopren lastiğinden yapılmış."

Giordino yırtılmış, parçalanmış malzeme kutularının üzerinden aşır emekledi, Jessie'nin gözüne

tüp biçiminde kutu gibi görünen şeyi alıp geldi. Onu önünde ite ite yaklaşıyordu. "Yardım ister misin?" diye bağırdı Pitt "Rudi ayaklarıma destek verirse..." Sesi kesildi. Gunn'ın ne yapacağı konusunda daha fazla talimata ihtiyacı yoktu, Ayaklarını duvara dayadı, Giordino'yu dizlerinden sağlamca yakaladı.

Zeplin kontrolden tümüyle çıkmıştı, ölüydü artık. Burnu denize kırk beş derecelik açı yapıyordu. İniyordu. Kübalılar yukarıdaki gaz haznesini kurşunlamaya başlamışlardı. Denge kanatları hâlâ bulutlara doğruydu, ama Prosperteer artık ölüme teslim olmuştu.

Tek başına ölmeye de niyeti yoktu. Giordino tüpü açmak için güreşiyordu. İçinden M-72 roketatarı çekti, 66 milimetrelik roketi taktı. Yavaşça, ihtiyatlı biçimde hareket ederek bazukaya benzeyen silahın burnunu pencerede kalan cam parçasına dayadı, nişan aldı. Devriye gemisindeki adamlar, bir mil kadar ileride helikopterin koskoca bir alev mantarı halinde dağıldığını şaşkınlıkla gördüler. Patlamanın sesi gök gürültüsü gibiydi. Peşinden alev alev, kıvrık maden parçaları yağmur gibi yağdı, suya değince de cızırdadı.

Zeplin hâlâ havadaydı. Ekseni çevresinde ağır ağır dönüyordu. Dev deponun deliklerinden helyum gazı sızılmaktaydı. Çember biçimindeki iç kasnaklar kuru dallar gibi çıtır çıtır kırılmaya başladı. Son soluğunu verdikten sonra Prosperteer bir yumurta kabuğu gibi içine göçtü ve beyaz köpüklü dalgalara düştü.

Bütün bu felaketler öyle çabuk olup bitmişti ki! Yirmi saniyeden kısa bir zamanda motorların ikisi da yerinden fırlamış, kontrol kabinini taşıyan bağlantılar kopmuş, çatırtıyla ayrılmıştı. Yaramaz bir çocuğun kaldırım kenarına fırlatıp attığı oyuncak gibi birkaç saniyede darmadağın olmuştu zeplin.

Kontrol kabini derinlere batmaya devam elti. Kırık camlardan içeriye sular doluyordu. Sanki dev bir el aşağıya bastırıyordu onu, Sonunda görünmez olacaktı. Derken kontrol kabini zeplinin altından büsbütün ayrılıp yaprak gibi düştü, peşinde bir tel ve kablo demetini birlikte sürükledi. Düralüminyum deponun kalıntıları da peşinden iniyor, yarasalar gibi kanat çırpıyordu.

Bir grup sarıbalık, tam tabana degeceği sırada altından kaçtılar. Çarpmanın etkisinden kumlar bulut gibi yükseldi.

Ondan sonra her yan bir mezar gibi sessizleşti, bu sessizliği tek bozan, arasıra bir yerden kaçan hava oldu.

Dalgalı yüzeyde geminin şaşkın tayfaları yöreyi ileri geri taramaya koyuldular. Sağ kalanların izini arıyorlardı. Ama tek bulabildikleri, yakıt ve yağ gölcükleri oldu,

Yaklaşan kasırganın rüzgârı hızını sekize çıkarmıştı, Dalgaların boyu artık altı metreye varıyordu. Aramaya devam etmek imkânsızdı. Geminin kaptanı rotayı limana çevirmekten başka çare bulamadı, Küba'ya doğru giderken ardında köpüren, azgın bir deniz bıraktı.

Kısım 20

Prosperteer'in dipte yatan kalıntısını örten kum tabakasını zayıf bir dip akıntısı yavaş yavaş süpürüp götürdü. Pitt elleri ve dizleri üzerinde yükseldi, eskiden kontrol kabini olan bu enkaza baktı. Gunn doğrulmuş oturuyordu. Sırtını göçmüş burna dayamıştı. Sol ayak bileği şişmiş, hindistancevizi kadar irileşmişti, ama o ağızlığından hava çekmeye devam etti, iki parmağını V biçiminde havaya kaldırıp zafer işareti verdi.

Giordino da yerden doğruldu, göğsünün sağ tarafına eliyle bastırdı. Pitt içinden, tüm kaybımız bir kırık bilekle birkaç çatlak kaburga herhalde, diye düşündü. Daha beter de olabilirdi. Ucuz kurtulmuşlardı. Jessie'nin üzerine eğildi, onun başını tutup kaldırdı. Jessie'nin gözleri, maskenin gerisinde pek boş bakıyor gibiydi. Regülatörünün boğuk tıslaması, göğsünün inip kalkması, soluğunun normal olduğunu gösteriyordu. Belki biraz hızlı soluyordu o kadar. Yirmi dört saat sonra iyice koyulaşacak birkaç mavimsi çürüğün dışında sağlam gibiydi. Pitt'e bu konuda güvence vermek istiyormuş gibi uzandı, onun kolunu hafifçe sıktı.

Pitt onun iyi olduğuna kanaat getirince dikkatini kendine yöneltti. Bütün eklemleri kıpırdıyor, kasları çalışıyordu. Hiçbir yeri çarpılmış değildi. Ama yine de sıyrıksız kurtulmuş sayılmazdı. Alnında morumsu bir şişlik giderek kabarıyordu. Boynunda da garip bir tutulma hissetti. Tedirginliğini yatıştırmak için, neyse hiç kimsede kanayan yara yok, diye düşündü. Ölümle bir kere burun buruna gelmek bir gün için yeler de artardı bile. Şu onda bir köpekbalığı saldırısına uğramak tam olurdu işte.

Pitt düşüncelerini bir sonraki soruna çevirdi. Bu kabinden çıkmaları gerekiyordu. Kapı sıkışmıştı. Onca darbeden sonra şaşılacak bir şey değildi tabii. Kalçası üzerine oturdu, çarpılmış pervaza iki eliyle sarıldı, ayaklarıyla kapıya bir tekme savurdu. Tekme savurdu demek abartmaydı gerçi. Suyun basıncı vuruşu hafifletiyordu. Kocaman bir zank kavanozunun dibini tekmeliyormuş gibi hissediyordu. Altıncı deneyişinde, tem artık tabanlarının daha fazlasına dayanamayacağına karar verdiği sırada, kapı ağır ağır dışarıya doğru hareket etti.

Giordino ilk çıkan oldu. Kafasının çevresini regülatörden gelen baloncuklar kaplamıştı. Tekrar içeriye uzandı, ayaklarını kumlara bastı, kendini kasti, geleceğinden emin olduğu göğüs sancısını bekledi, sonra asıldı. Pitt'le Gunn'ın içeriden ittiği iri, çirkin bir denk kapıdan sıkışarak çıktı, kumlara düştü. Sonra dört metreküp hava içeren sekiz çelik tüp. Giordino'nun bekleyen ellerine peş peşe uzatıldı.

Kırık dökük kontrol kabininin içinde Jessie kulaklarının basınçtan çınlamasından kurtulmaya çalışıyordu. Kanı kulaklarında uğulduyor başına ağırlar saplanıyor, çarpmanın şokunu unutturuyordu. Burnunu tuttu, hızla soluk verdi. Beşinci denemesinde kulakları açıldı, öyle rahatlamıştı ki, gözlerine yaşlar doldu. Dişlerini regülatörün ağızlığı üzerine kapadı, bir ciğer dolusu hava çekti. Gün gelip kendi yatağında uyanmak ne kadar güzel olacak, diye düşündü. Eline bir şey dokundu. Bir başka eldi bu. Sağlam, sert tenli. Başını kaldırınca Pitt'in maskesinin içinden kendisine beklemekte olduğunu gördü. Gözlerinin çevresi gülümsüyormuş gibi kırışıktı. Başını sallayarak ona peşinden gelmesini belirtti.

Pitt onu dışarıya, o sıvı boşluğa çıkardı, Jessie başını kaldırıp kendi hava baloncuklarının yükselişine baktı. Yukarıdaki kudurmuş denize rağmen, dipte görüş uzaklığı altmış yetmiş metreye varıyordu. Hava gemisinin haznesini boylu boyunca kabinin biraz ilerisinde yatar gördü. Gunn'la

Giordino görünürlerde yoktu.

Pitt ona eliyle hava tüplerinin başında beklemesini işaret etti. Pusulasına baktı, mavi sisler arasında yüzüp uzaklaştı. Jessie hiç ağırlığı yokmuş gibi kıpırdadı. Azottan başının içi pek hafiflemiş gibi geliyordu. İçini derin bir yalnızlık duygusu kapladı, ama Pitt'in yaklaştığını görünce hemen bu duygudan kurtuldu. Pitt ona yine kendisini izlemesi için bir işaret yaptı, dönüp tekrar yüzmeye başladı. Jessie ayaklarını vura vura hemen ona yetişti.

Beyaz, kumluk taban, içinde çeşit çeşit balığın yaşadığı bir mercan yığına dönüştü. Balıkların doğal parlak renkleri ölgün bir griye çalıyordu. Bunun nedeni, suyun içinde kırmızı, turuncu ve sarı renkleri emen, yalnızca mat yeşil ve mavileri bırakan zerreciklerin bulunmasıydı. İki de paletlerini çırptılar. Dipteki bu garip sualtı ormanından bir kulaç boyu yukarıda yüzüyorlardı. Garip biçimli balıkları seyrettiler. Bu eğlenceli görünüm Pitt'e bayramlarda büyük mağazaların akvaryumlarını seyreden çocukları çağırıyordu.

Birden Jessie parmaklarını Pitt'in bacağına batırdı, eliyle arkalarında yukarıda bir noktayı gösterdi. Onlardan ancak yedi metre kadar bir uzaklıkta, bir barakuda sürüsü tembel tembel yüzüyordu. Belki iki yüz taneydiler. En küçüğü bile bir buçuk metreden ufak değildi. Hep birlikte döndüler, dalgıçların çevresinde tur atıp boncuk gözleriyle meraklı meraklı baktılar. Sonra Pitt'le Jessie'nin zahmete değmeyeceğine karar verip bir anda uzaklaştılar ve gözden kayboldular.

Pitt tekrar döndüğünde Rudi Gunn'ın mavilikler içinden ortaya çıktığını gördü. Gunn durdu, onlara çabuk gelmelerini işaret etti, sonra eliyle zafer işareti yaptı.

Bunun anlamı açıktı. Gunn tek paletiyle güçlü bir tekme attı, hızla yükseldi, mercan tabanın on metre kadar yukarısına çıktı. Pitt'le Jessie de onu hemen izlediler.

Yüz metre kadar gittikten sonra Gunn birden yavaşladı, dönüp suda dik durdu, parmağıyla ileride bir yeri gösterdi.

Cyclops'un hayaleti perili bir saray gibi karşılarındaydı. Karanlık ve tehlikeli... sanki içinde bilinmeyen kötü kuvvetler cirit atıyormuş gibi.

Kısım 21

Pitt nice kere batıklara dalmıştı. Titanik'i ilk gören insan da oydu. Ama bu efsaneler gemisinin hayaletine bakmak için nedensiz bir dehşetle dolduruyordu. Üç yüzü aşkın kişiye mezar olmuş olması da, geminin verdiği bu tatsız duyguyu daha artırıyordu.

Batık gemi bordasının iskele tarafına devrilmiş, yaklaşık yirmi beş derecelik bir açıyla yatıyordu. Burnu kuzeye dönüktü. Deniz dibinde bulunabilecek bir cisme hiç benzemiyordu. Nitekim tabiat ana hemen görevini yapmış, onun çelik gövdesi üzerine bir çökelti tabakası yaymış, deniz organizmalarını yerleştirmişti

Gövdenin hor yanı akla gelebilecek her türlü deniz canlısıyla kaplıydı. Süngerler, deniz kestaneleri, deniz yıldızları, tüylü yosunlar, incecik, dalgayla salınan kılıç gibi otlar.., dans ediyorlardı hepsi. Çarpılmış burun ve devrik üç direk dışında, gemi şaşılacak kadar sağlamdı.

Giordino'yu kış küpeştenin hemen altındaki bitki ve canlı katmanını kazımaya uğraşırken buldular. Onlar yaklaşırken döndü, emeklerinin sonucunu gösterdi. Cyclops adı artık okunuyordu.

Pitt kolundaki turuncu kadranlı Doxa marka dalgıç saatine baktı. Zeplinin parçalanmasından bu yana çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu, ama aslında kontrol kabininden çikalı en çok dokuz dakika geçmişti. Daha batığın için aramak zorundaydılar. Yedek depolarda da yüzeye çıkış için gerekli hava kalmalıydı. Kılı kılına yetişeceklerdi.

Jessie'nin hava borusunu kontrol etti, gözlerine baktı. Duru ve parlaktı gözleri. Kadın yavaş ve rahat bir tempoyla soluyordu. Pitt'e başparmağını kaldırıp "durum iyi" işareti yaptı, sonra da gözünü kırptı. Prosperteer'de az önce ölümle burun buruna geldiğini çabucacık unutmuştu,

Pitt de ona göz kırptı. Kadın bu işten enikonu zevk alıyor. diye düşündü.

El işaretleriyle konuşarak dördü geminin kış tarafı üzerinde yelpaze gibi yayıldılar, buruna doğru yüzmeye başladılar. Arka güvertedeki kapalı yerin kapısı çürümüş, ağacını kurtlar kemirmişti. Düz yüzeylere hep kum çöktüğünden tozlu gibi görünüyordu.

Bayrak direği boşlu. Amerikan bayrağı çoktan çürümüş gitmişti. Dümenin iki yanındaki toplar arkaya nişanlanmış, sessiz ve terk edilmişti. Çifte bacalar, vantilatörler, ray ve parmaklıklardan oluşmuş bu çürüyen enkazın üzerinde bir çift bekçi gibiydi. Her vinç parçası, kablo kümesi, deniz kestanelerini, yengeçleri, diğer deniz yaratıklarını barındıran bir gecekonduydu sanki.

Pitt, Cyclops'un iç planını incelemiş olduğu için, kış tarafı araştırmanın vakit kaybı olduğunu biliyordu. Bacalar makine dairesinin ve tayfa kamaralarının üzerindeydi. Eğer aradıkları La Dorado heykelliyse, herhalde kaptan köprüsüyle ön güvertenin altındaki genel kargo ambarlarında olması gerekirdi. Ötekilere aramaya devam etme işareti verip buruna doğru yüzdü.

Ağır ağır ilerliyorlardı. Kömür depolarının üzerinden geçtiler, vinç yükleme kovalarının çevresinden dalaştılar, yukarıdan gelen hafif ışıklara doğru yükselen direkleri aştılar. Cyclops'un hızlı ve ani bir ölümle battığını görüyorlardı. Cankurtaran kayıkları olduğu yerde donmuş, duruyordu. Geminin gövdesi dev bir yumruğun etkisiyle ezilmiş gibiydi.

Mavimsi yeşil gölgeler arasında kaptan köprüsü yavaşça netleşti. Kutu gibi, garip bir biçimi vardı. Sancak tarafındaki kalanları bükülmüş, ama geminin iskeleye devrilmesi o açığı dengelemişti. Kaptan köprüsü, geminin geri kalanına uymaksızın, tam yatay duruyordu,

Köprünün içindeki karanlık pek korkunçtu, Pitt dalgıç fenerini yaktı, yavaşça içeriye süzüldü. Güvertedeki çökeltiyi havalandırmamak için çok dikkat ediyordu, ölgün ışık ön taraftaki lombozlardan içeri süzülmekteydi. Lombozların camları çok kirliydi. Pitt geminin saati üzerindeki çamur tabakasını silip temizledi, Yelkovanla akrep 12.21'i gösterirken donakalmışlardı. Pitt yandaki pusulaya da baktı. İçine su geçirmediğinden, ibre hala gaz içinde yüzüyor, ısrarla manyetik kutbu işaret ediyordu.

Pusulanın iki yanında, Pitt'in fenerinin ışığında kıpkırmızı görünen süngerlerden başka, iki de direk gibi cisim vardı. Tabandan yükseliyor, sonra yayılıyorlardı. Pitt meraktandı, iskele tarafındakinin çamurunu sildi. Bir cam yüzey, altında da açılara bölünmüş dilimler gördü. Üzerlerinde yazılar vardı. TAM YOL İLERİ, YARIM YOL AGIR, PEK AGIR, STOP ve bir de MAKİNE TAMAM. Köprüden makine dairesine gelen telgraf işaretleriydi bunlar. Ortadaki pirinç ibrenin TAM YOL İLERİ üzerinde durmakta olduğunu gördü. Olduğu yerde dönüp sancak tarafındaki direği de temizledi. Buradaki ibre, MAKİNE TAMAM üzerinde donmuştu.

Jessie iki buçuk metre kadar arkasındayken öyle garip bir çığlık attı ki. Pitt'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Yıldırım hızıyla dönerken, ona bir köpekbalığının sürtünmekte olduğunu falan düşünüyordu. Ama kadın yerdeki çökelti orasından yükselmekte olan bir çift çıkıntıyı gösteriyordu. Telaş içindeydi.

İki kurukafalı insan! Burun deliklerine kadar gömülmüş, boş göz çukurlarıyla bakıyorlardı. Pitt birilerinin kendisini seyrettiği duygusuna kapıldı. Bir başka denizcinin kemikleri de oradaydı. Pitt, acaba bunlardan biri zavallı Kaptan Worley mi, diye düşündü.

Görülecek başka hiçbir şey yoktu. Pitt, Jessie'yi köprüden çıkardı, koridordan tayfa ve yolcu kamaralarına doğru yüzdürdü. Aynı sıralarda Gunn'la Giordino da bir kargo ambarına giren küçük delikten aşağıya iniyorlardı..

Geminin bu bölümünde çökelti tabakası daha inceydi. Kum katmanı üç saatimi pek geçmiyordu. Pitt'le Jessie upuzun bir koridora geçtiler, iki yanda küçük kamaralar vardı. Her birinde ranza yataklar, fayans lavabolar, dağılmış özel eşyalar ve kamara sakininin iskeleti görülüyordu, Pitt kısa zamanda ölülerin sayısını kaçırdı. Duraklayıp hafiflik kompansatörüne biraz hava ekledi, vücudunun yatay duruşunu korumasına yardımcı olmaya çalıştı. Paletlerini birazcık çırpırsa hemen ortalık çamura bulanacaktı.

Pitt, Jessie'nin omzuna dokundu, fenerini içinde bir banyo küveti ve iki tuvalet bulunan yere tuttu, soru soran bir ifade takındı. Jessie sırtıttı, komik bir olumsuzluk işareti yaptı.

Pitt fenerini yanlışlıkla tavandaki buhar borusuna çarptı, fenerin düğmesi bir anlığına kapandı. Yoğun karanlığın etkisi öyle farklıydı, öyle boğucuydu ki, kendilerini bir tabuta konup kapağı kapatılmış, gibi hissettiler, Pitt. Cyclops'un mezarında, karanlıklar içinde kalmaya meraklı değildi. Feneri hemen tekrar yaktı, sarılı kırmızılı nefis bir sünger kolonisi ortaya çıktı.

La Dorado heykelini buralarda bulmayacaklarını çabucak anladılar, ölüm koridorunu bir kere daha geçip güverteye çıktılar. Giordino yukarıda onları bekliyordu. Yarı kalkık durumda donmuş ambar kapağını gösterdi. Pitt sırtındaki tüpleri pervaza değdirip takırdatarak kapaktan geçti, fena halde potlanmış merdivenden aşağıya yüzdü.

Bagajların konulduğu ambar gibi bir yerdi burası. Çürüyen eşyaların arasından kıvrılarak, Gunn'ın fenerinin parıldadığı tarafa ilerlediler. Birbirine yapışmamış birkaç kemiğin üzerinden geçtiler.

Kafatasının ağız, Pitt'e çığlık gibi görünen bir ifadeyle acık duruyordu.

Gunn'ı kocaman bir sandığın içini dikkatle inceler buldular. İki adamın iskeleti o sandıkla duvarın arasına sıkışmış kalmıştı.

Pitt'in yüreği bir an heyecan ve umutla çarptı. Zihni, denizlerin paha biçilmez hazinesini bulduklarından emin oldu. Gunn başını salladı. Pitt onun gözlerindeki hayal kırıklığını okudu sandık boştu.

Kargo ambarını umutsuzca aramaları ortaya şaşırtıcı bir sonuç çıkardı. Karanlık gölgeler arasında lastik bir bebek gibi kıvrılmış duran şey dalgıç giysisiydi. Kolları uzanmış, ayakları Frankenstein gibi ağırlıklı çizmeler içindeydi. Paslı pirinç bir dalgıç başlığı ve göğüs zırhı, başı ve boynu örtüyordu. Yana doğru, ölü bir yılan gibi uzanan hava borusu ve hayat ipi da görülmekteydi. Başlıktan iki metre kadar ilerde bir yerden kesilmişlerdi.

Dalgıç giysisinin üzerine birikmiş çökelti tabakası, onun orada uzun yıllar yatıp beklediğini göstermekteydi. Pitt sağ baldırına takılı bıçağını çekti, onunla başlığın göz camını çıkardı. Çekip aldı, fenerini içeriye tuttu. Başlığın deniz canlılarından koruduğu cesedin saçları ve etlerinin bir bölümü hala duruyordu.

Pitt'le arkadaşları, Cyclops'un dehşet dolu sırlarını ilk keşfedenler olmuyorlardı. Buraya birileri daha gelmişti. Gelmişler... ve El Dorado hazinesini alıp gitmişlerdi.

Kısım 22

Pitt kolundaki Doxa saate baktı, dekompresyon sürelerini hesapladı, güvenlik payını düşü. Hava balonları çıkaracak, kanlarında ve dokularında sarsılmaya neden olacak, vurgun yiyecek hale gelmemeliydiler.

Cyclops'dan çıktıktan sonra, hemen hemen boşalmış bulunan hava tüplerini değiştirmiş, kontrol kabininin yanına bıraktıkları yedekleri takmışlardı. Sonra da ağır ağır yüzeye doğru yükselmeye koyuldular. Gunn'la Giordino o ağır dengi taşıyabilmek için hava eklemesi yaptılar.

Aşağıda, ıslak karanlıklarda, Cyclops tek başına, unutulmaya mahkum öylece yatıyordu. On yıl daha geçmeden paslanan duvarları çökmeye başlayacak, yüz yıl sonra da kıpırtılı deniz tabanı üzerini örtecekti. Mezarını ancak üzeri mercan dolu bir çökelti tümseği işaret edecekti.

Tepelerinde denizin yüzü gümüş rengi bir keşmekeşti. Bir sonraki dekompresyon molasında dev dalgaların hareketini hissettiler, birbirlerinden kopmamaya çalıştılar. Altı metre kaldığında, artık durmak düşünülemezdi. Hava stokları tükenmek üzereydi. Derinlerde onları ancak ölüm bekliyordu. Yüzeye çıkmaktan, şanslarını o fırtınada denemekten başka çareleri yoktu.

Jessie kendine hâkim gibiydi. Pek sarsılmış görünmüyordu. Pitt onun yüzeyde kendilerini bekleyen tehlikeyi pek kavrayamadığını düşündü. Tok düşündüğü gökyüzünü tekrar görmeyi.

Pitt zamanı son bir kere daha kontrol etti, başparmağıyla yukarıyı işaret etti. Birlikte yükselmeye başladılar. Jessie elini Pitt'in bacağına dayamıştı. Gunn'la Giordino yine o dengi taşıyorlardı. Işık arttı. Pitt yukarıya baktığında, başının bir metre üzerinde köpükleri görünce şaşırıldı.

Başı suların oluşturduğu bir çukurun ortasından dışarı çıktı, derken dev bir yeşil duvar onu kaldırdı, banyoda yüzen oyuncak gibi dalganın doruğuna çıkardı. Rüzgâr kulaklarında uğulduyor, denizin suları yanaklarını dövüyordu. Maskesini yüzünden kaldırdı, gözlerini kırptırdı. Doğu gökleri kapkara, dönüp duran bulutlarla doluydu. Gri yeşil denizin üzerinde kömür gibi karaydı o bulutlar. Doğudan geliyor, gökyüzünü hemen hemen bir ufuktan öbürüne kadar kaplıyordu.

Jessie onun yanı başında kafasını çıkardı, koskocaman açtığı kaygılı gözlerle üstlerine gelen bu karanlığa baktı. Ağzılığını ağzından fırlatarak, "Ne bu?" diye sordu.

"Kasırga!" diye bağırdı Pitt sesini ona duyurmaya çalışarak. "Herkesin sandığından daha hızlı geliyor."

"Tanrım!" diye soludu Jessie.

"Ağırlık kemerini at, hava tüplerini çıkar."

Ötekilere bir şey söylemeye gerek yoktu. Onlar gerekenleri zaten atmış, ellerindeki dengi yırtıp açmaya uğraşıyorlardı. Bulutlar başlarının üzerinde yuvarlanırken onlar renksiz ve karanlık bir dünyaya doğru itilmekteydiler. Atmosferik gücün bu şiddet dolu gösterisi onları şaşırtıyordu. Rüzgâr bir anda hızını iki kat artırdı, havayı köpüklerle doldurdu, dalga başları çatlayıp yarılmaya başladı.

O sıra Prosperteer'den yanlarında getirdikleri denk açıldı, kendiliğinden şişen bir lastik bot oldu. Yirmi beygirgüçlük motoru da içindeydi. Su geçirmez plastikten kılıfı vardı. Giordino yan döndü. Gunn onu izledi, ikisi birlikte motor kılıfını yırtmaya savaştılar. Vahşi rüzgârlar botu bir anda Pitt'le Jessie'den uzaklaştırdı. Aradaki uzaklık endişe verici bir hızla artmaya başladı.

"Su demirli" diye bağırdı Pitt, "Su demirini atın!"

Gunn rüzgârın çığlıkları arasında Pitt'in sesini ancak duyabildi. Koni biçiminde bir jüt torbayı kaldırıp, ucundaki demiriyle birlikte sulara attı, ipi bollaştırdı, ucunu botun burnuna taktı. Ağırlık sürüklenmeyi kesti, botun burnu rüzgâra karşı döndü, kendisi yavaşladı.

Giordino motorla uğraşırken Gunn bir ipi Pitt'e fırlattı, Pitt yakalayıp Jessie'nin koltuk altlarından geçirerek bağladı. Jessie bota doğru çekilirken Pitt de onun peşinden yüzdü. Dalgalar ikide bir başının üzerinde yarılıyordu. Maske kafasından kopup gitmişti, tuzlu sular gözlerine doluyordu. Çabalarını iki katına çıkardı, çılgın suların botu kendi yüzebileceğinden çok daha hızlı sürüklediğini gördü.

Giordino'nun kaslı kolları sulara uzandı, Jessie'yi bileklerinden yakaladı, beş kilodan fazla ağırlığı yokmuş gibi, hiç zorlanmadan botun içine attı. Pitt gözlerini kısıtı, kısıtı, gözleri birer çizgi haline geldi. İpin sol omzuna düştüğünü görmekten çok hissetti. Giordino'nun sırttan suratını hayal meyal görüyordu. Koca elleri ipi çekmekteydi. Az sonra Pitt de deliler gibi sallanan botun içinde soluk soluğa, tuzlu sulardan kurtulmak için gözlerini kırpıştırarak yatmaktaydı,

Giordino, "Bir dakika daha geçse, ip sana yetişmeyecekti," diye haykırdı.

Pitt de "İnsan eğlenirken zaman ne kadar da çabuk geçiyor," diye bağırdı.

Bu küstahça espri üzerine Giordino gözlerini devirdi, tekrar motorla uğraşmaya koyuldu.

Şimdi karşılarındaki en büyük tehlike alabora olmaktı. Motor çalışıp bir dereceye kadar denge sağlamadan, dalganın biri onları pekala devirebilirdi, Pitt'le Gunn safra torbalarını iki yandan sarkıttılar, bu tehlikeyi bir dereceye kadar önlemeye çalıştılar,

Rüzgârın hızı inanılır gibi değildi. Saçlarını, vücutlarını kırbaçlıyor, derileri kum fırtınasında kalmış gibi sızlıyordu. Ufacık pişirme bot çılgın denizin baskısıyla esniyor, kıvrılıyor, ama her nasılsa alabora olmayı reddediyordu.

Pitt sert lastik tabana çömeldi, kurtarma ipini sağ eliyle kavradı, sonra sol kolunu uzattı, sırtını rüzgâra döndü. Kuzey yarıkürede her zaman iyi sonuç veren bir hileydi tu. Denizci hilesi. Bu durumda sol kolu tam kasırganın gözüne doğru uzanmış oluyordu. Kasırganın esas yolu kırk mil kadar kuzeybatıdandı. Demek en kötü dönemi daha gelecekti.

Tepelerinde bir dalga yarıldı, sonra bir tane daha. İkisi böyle üst üste gelince, daha büyük ve sert yapıda bir teknenin rahat omurgasını kırardı. Ama sağlam, esnek şişirme bot hemen suları üzerinden silkti, tekrar çabalayıp yüzeye yükseldi. Oyuncak gibiydi. Herkes bir kenara sıkıca tutunmayı başardı, kimse denize düşmedi.

Sonunda Giordino motorun çalışmaya başladığını işaretle bildirdi. Sesini bu gürültüde kimse duyamıyordu. Pitt'le Gunn hemen su demiriyle safra torbalarını aldılar.

Pitt ovucunu ağzına siper yapıp Giordino'nun kulağına "Fırtınayı arkaya al!" diye bağırdı.

Sağa ya da sola gitmek imkânsızdı. Rüzgarla suyun birleşik kuvveti rahat devirirdi onları. Bunu rüzgâra vermekse, büyük darbeler yemelerine yol açacaktı ki, bundan sağ kurtulmaları pek kolay değildi. Tek umutları, en az karşı çıkan yönde ilerlemektir.

Giordino başını ciddi bir ifadeyle salladı, levyeyi itti. Bot keskin bir hareketle döndü, bembeyaz köpüklerle kuduran denizin ortasında ileri atıldı. Hepsi yere yamyassı uzanmışlardı. Bir tek

Giordino'nun dışında. O tek kolunu kurtarma ipine sarmış, öbür eliyle levyeyi tutmuş, oturuyordu.

Gün ışığı solmaktaydı. Bir saate kadar karanlık basacaktı. Hava çok sıcak, boğucu, soluk almayı zorlaştırıyordu. Somut bir duvara benzeyen sular görüş uzaklığını yüz metreye kadar indiriyordu. Pitt, Gunn'ın dalgıç maskesini ödünç aldı, takıp kafasını kenardan yukarı çıkardı..Kendini Niagara Çağlayanı altında durmuş, yukarı bakar gibi hissetti.

Kasırğa tüm gazabını üstlerine saldıığında Giordino buz gibi bir umutsuzluğa kapıldı. Bu kadar süre sağ kalmış olmaları mucize sayılırdı. Kükreyen sularla deli gibi boğuşuyor, minik, serap gibi botu dalgaların altında, kalmaktan kurtarmaya uğraşıyordu. İki de bir omzunun üzerinden, on metre geriden gelmekte olan ikinci dalgaya bakıyordu.

Sonlarının ancak birkaç dakika ileride olduğunu biliyordu Giordino. Şansları çok iyi gitse bile asla yarım saatten fazla süremezdi. Dümeni dalgaların içine çevirip işi şimdiden bitirmek ne de kolay olurdu! Gözleri ötekilerin yüzlerinde gezindi, Pitt'in dudaklarındaki cesaret verici gülümsemeyi gördü. Otuz yıllık dostu kendini ölüme yakın hissediyorsa bile, kesinlikle belli etmiyordu. Pitt bir dalganın aşmasını bekledi, sonra tekrar kenardan baktı. Buruna doğru. Giordino onun neye bakıp durduğunu merak etmekten kendini alamadı.

Pitt dalgalan inceliyordu. Giderek boyları daha da yükselmişti dalgaların. Yamaçları daha dikleşmişti. Birinin tepesindeki köpükler ikincisinin tepesine doğru uçuyordu. Doruklar arasındaki uzaklığı tahmin etti, mesafenin gittikçe kısalmakta, dalgaların sıklaşmakta olduğunu gördü. Hızını azaltmakta olan bir tabur askerin, saflarının sıkışması gibi bir şeydi.

Dip yükseliyordu. Bu akım onları sığ sulara sürüklemekteydi.

Pitt'in gözleri su duvarının ardını görebilmek çabasıyla kasıldı. Yavaş yavaş, yeni develope alan bir fotoğraf gibi, gölgeli görüntüler netleşmeye başladı. İlk beliren görüntü, lekeli dişlere benziyordu. Kararmış azı dişleri, üzerinde de beyaz diş macunu. Sonra görüntü netleşince, koyu renk kayalara çarpan dalgalara dönüştü. Her seferinde patlama sesleri çıkarıyordu dalgalar. Sular göklere çıkıp iniyordu. Sonra dalgalar biran için yatışınca, ilerideki geniş kumsalın kıyısına dizilmiş kayalara paralel, alçak bir kaya dizisi gördü. Burası herhalde Küba'nın Santa Maria Adası olmalı, diye akıl yürüttü.

Pitt yaklaşan yeni kâbusun getirdiği ihtimalleri görmüyor değildi. Mercan kayalarda vücutları delik deşik olabilirdi. Ya da kayalara çarpıp yamyassı olabilirdi. Maskenin camından tuzları sildi, tekrar baktı. İşte o zaman gördü. Bu kâbustan kurtulmak için binde bir ihtimal!

Giordino da görmüştü... kayalar arasında ufacık bir girinti vardı. Dümeni o tarafa çevirdi. Çamaşır makinesi içinde dönüp duran dikiş iğnesine iplik geçirmenin bile daha kolay olduğunu bilmiyor değildi.

Bundan sonraki otuz saniye içinde kasırğa ve dalgalar onları yüz metre birden ilerletti. Kayaların üzerindeki deniz bulanık bir köpük halinde kayıyor, rüzgârın hızı ve uçuşan sular görüşü imkânsız kılıyordu. Jessie'nin yüzü bembeyaz kesildi, vücudu kasıldı. Gözleri bir an Pitt'in kileri buldu. Bakışlarında hem korku, hem güven vardı. Pitt'in kolu onun beline sarıldı, sıktı.

Bir dalga onları kaptı, dağdan yuvarlanan çığ gibi yuvarladı. Motor pervanesinin havada döndüğünü duydular. Motorun itiraz dolu sesini rüzgâr boğuyordu. Gunn bir uyarı haykırmak üzere ağzını açtı, hiç sesi duyulmadı. Dalga botun üzerine kapandı, onları inanılmaz bir güçle aşağıya bastırdı. Gunn'ın kurtarma ipini tutan eli çözüldü. Pitt onun ipi kopmuş uçurtma gibi havada uçup

uzaklaştığını gördü.

Bot köpüklere gömülü durumda kayaların üzerinden aştı. Mercanların sivri ucu lastik dokuyu kesti, hava odacıklarından birini buldu. Jilet yetiştirilen bir tarla olsa bundan iyisini başaramazdı. Deniz dibi gözlerinin önünden geçti. Birkaç saniye boyunca suyun tümüyle altında kaldılar. Sonunda sadık minik bot tekrar yüzeye yükseldi. Kendilerini ilk kaya dizisinin iç tarafında buldular. Kumsaldaki kaya dizisiyle aralarında elli metre uzaklık ancak vardı.

Gunn birkaç metre ileride kafasını sudan çıkardı. Soluk almaya çalışıyordu. Pitt uzandı, onu omuzuna takılı kompansatör kayışından yakaladı, bota çekti. Tam vaktinde kurtarabilmişti. Bir sonraki dalga kayaları aşır, yanmakta olan ormandan kaçan kudurmuş bir hayvan gibi geldi.

Giordino motoru hâlâ inatla çalıştırıyordu. Motor da pistonlarının sağlayabildiği tüm beygircücünü harcamaktaydı. Botun dağılmakta olduğunu anlamak için falcı olmaya gerek yoktu. Onu yüzdüren, içinde hâlâ kalmış olan havaydı.

Kayalar arasında o boşluğa dokunacak kadar yaklaştıkları sırada bir dalgaya yakalandılar. Önce suların çukur yeri altlarından kaydı, dalga boyunun iki kat büyük görünmesine yol açtı. Kayalara yaklaşırken hızı da artıyordu.

Pitt başını kaldırıp baktı. Korkunç köpüklü doruklar tepelerdeydi Çevrede sular kuduruyordu. Bot o dalganın önünde yükseldi... Pitt bir an için, dalganın yarılmadan onları kayadan aşıracağını sandı. Ama dalga bir anda parçalandı, öne doğru devrildi, aralık yerin karşısındaki kayalara gök gürültüsü gibi çarptı, parçalanmış botu ve içindekileri çevreye saçıverdi.

Pitt, Jessie'nin çığlığını duydu. Ses çok uzaklardan geliyor gibiydi. Uyuşmuş zihnine zar zor ulaştı. Cevap vermek istediği sırada her şey bulanıklaştı. Bot büyük bir sarsıntıyla düştü, motor bölümü yırtılıp ayrıldı, kumsala savruldu.

Pitt bundan sonrasını hatırlayamadı. Kocaman, kara bir çukur açılmış, onu içine çekivermişti.

Kısım 23

Jersey Kolonisinin gerisindeki itici güç sayılan adam, projeye ilgili gizli merkez binasının bir odasında kanepeye uzanmıştı. Gözlerini dinlendirirken. Başkanla golf alanında yaptığı o görüşmeyi düşünmekteydi.

Leonard Hudson, Başkanın sakin sakin oturup gelecek görüşme talebini beklemeyeceğinden emindi. Bunu bitecek kadar aklı vardı. Ülkenin baş yöneticisi hiçbir şeyi şansa bırakmayan, hareketli bir insandı. Gerçi Hudson'un Beyaz Saray içindeki istihbarat kaynakları herhangi bir soruşturmaya falan başladığından söz etmiyorlardı, ama Başkanın "İç çekirdek"i saklayan kabuğu delmeye çalışacağından emindi.

Çevresine bir ağ atılmakta olduğunu hemen hemen hissediyordu.

Sekreteri kapıyı yavaşça tıklattı, sonra açtı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama Bay Steinmetz ekranda. Sizinle görüşmek istiyor."

"Bir dakikaya kadar geliyorum."

Hudson pabuçlarını bağlarken kalasındaki düşünceleri yeniden sıraya sokmaya çalıştı. Tıpkı bir bilgisayar gibi birinci sorunu bir yere getirip bırakıyor, ikincisine el atıyordu. Steinmetz'le cebelleşmeye hevesli değildi. Adam çeyrek milyon mil uzakta olsa bile.

Eli Steinmetz sorunlarını, önce mekanik bir çözüm planı hazırlayıp, sonra o planı kendi elleriyle inşa ederek çözen türden mühendislerdendi. Durumlara çare bulabilme yeteneğinin büyük olması nedeniyle, Hudson onu Jersey Kolonisinin lideri olarak seçmişti. Caltech mezunu, MIT'den mastırlı bir adamdı. Dünya ülkelerinin yansında çok sayıda projenin inşasını yönetmişti. Rusya'da bile.

İç çekirdek ona. oy üzerinde ilk insan yerleşim merkezini inşa etmesi için teklifte bulununca, Steinmetz'in cevap vermedi bir hafta sürmüştü. O süre içinde kafası hep o korkunç olumsuz şartlarla, böyle bir projenin lojistik açıdan ekil durduracak zorluklarıyla meşguldü. Sonunda kabul etmişti, ama... kendi şartlarıyla.

Ayda yaşayacak insanları kendisi seçecekti. Bu seçime hiç kimse karışmayacaktı. Oraya öyle primadonna tavırlı astronotları falan yollamayacaktı. Uzay uçuşlarının tümü yerden kontrolle ya da bilgisayarlarla yönetilecekti. Ancak özel nitelikleri aydaki üssün yapımı için en uygun olanlar alınacaktı, Steinmetz'in yanı sıra koloniyi ilk kurmaya giden üç kişi, güneş ve yapı mühendisleriydi. Aylar sonra bir biyolog doktor, bir jeokimya mühendisi, bir de hortikültür uzmanı gitti. Diğer bilim adamları ve teknisyenler de, uzmanlık dallarına gerek duyuldukça, peyderpey gönderildiler-

Başlangıçta Steinmetz'in fazla yaşlı olduğu düşünülmüştü. Aya ayak bastığında yaşı elli üçtü. Şimdi elli dokuzuna girmişti. Ama Hudson'la diğer iç çekirdek üyeleri tecrübeyi yaştan önde tutmaya karar verdiler ve bundan ötürü bir kere bile pişmanlık duymadılar.

Şu anda Hudson, video monitöründe Steinmetz'in yüzüne bakıyordu. Steinmetz elindeki şişeyi kaldırmış, ekrana göstermekteydi. Üzerinde el yazması bir de etiket vardı şişenin. Steinmetz'in yüzünde, koloninin öbür adamları gibi sakal yoktu. Teni esmer, gözleri kapkaraydı. Gerçi beş kuşaktan beri Amerikalı olan bir Yahudi'ydi ama hangi Müslüman camiine girse rahatça araya karışabilir, dikkati çekmezdi.

"Kendine yeterli konusunda buna ne dersin?" diye sordu Steinmetz. "Choteau Lunar Chardannay,

1939, Pek bol ürünlü bir yıl sayılmaz. En çok dört şişe şarap yapabilecek kadar oldu. Asmaların seralarda bir yıl daha olgunlaşmasına zaman tanımak vardı, ama sabırsızlaştık."

Hudson, "Bakıyorum şişenizi bile kendiniz imal etmişsiniz," dedi.

"Evet, pilot kimya fabrikamız çalışmaya başladı. İmalatı artırdık. Artık iki ton ay malzemesinden yüz kilo alaşım metal ya da iki yüz elli kilo cam yapabiliyoruz. On beş gün içinde,"

Steinmetz upuzun bir masanın başında oturuyormuş gibi görünüyordu. Masa küçük bir mağaranın içindeydi. İnce bir pamuktu gömlek ve şart giymişti.

"Serin ve rahat görünüyorsun," dedi Hudson.

Steinmetz gülümseyerek, "İner inmez tik önem verdiğimiz konuydu, unuttun mu?" dedi.

"Mağaranın ağzını kapatmak, içende basıncı ayarlamak, uzay tulumunun rahatsızlığı olmaksızın rahatça çalışmak."

"Sekiz ay o lanet olası kılık içinde yaşadıkten sonra, normal kılığına dönmek insanı nasıl rahatlatıyor, bilemezsin!"

"Murphy ısı derecelerini yakından izliyorduk. Mağaranın duvarlarında ısı emme hızı giderek artıyormuş. Bir adam çıkarıp, solar kolektörlerin açısını yarım derece azaltmasını tavsiye ediyor."

"Baktırırım."

Hudson durakladı. "Artık çok kalmadı,"

"Ben görmeyeli dünyada çok değişiklik oldu mu?"

"Hep bildiğin gibi. Yalnız hava kirliliğı arttı, trafik arttı, nüfus arttı."

Steinmetz güldü. "Burada beni bir dönem daha çalıştırmaya mı uğraşıyorsun, Leo?"

"Aklımın ucundan bile geçmez. Sen gökten yere inince. Lindbergh'den bu yana en büyük adam sayılacaksın."

"Yola çıkışımızdan yirmi dört saat önce tüm kayıtlarımızı ay transfer aracına bindirmiş ve güven altına almış olacağım,"

"İnşallah yolculuk sırasında o ay şarabını açmayı falan düşünmüyorsunuzdur."

"Hayır, veda partimizi daha erken yapıp, alkolü vücudumuzdan atmış olacağız."

Hudson konuya yandan yaklaşılmaya çalışmıştı, ama sonunda apaçık söylemenin daha iyi olacağına karar verdi, "Yola çıkmadan hemen önce Ruslarla çatışmak zorunda kalacaksınız," dedi tekdüze bir sesle.

Steinmetz kesin konuştu, "Bunu daha önce de tartışmıştık. Jersey Kolonisine iki bin milden yakın yere inmeleri için hiçbir neden yok."

"O zaman siz onları arayıp bulun ve yok edin. Silahınız, teçhizatınız var. Bu av seferini yapabilirsiniz. Onların bilim adamları silahlı olmayacak. En son bekleyecekleri şey, aya yerleşmiş birilerinin saldırısı."

"Çocuklar da, ben de, barınağımız" seve seve koruruz, ama bizim için hiçbir tehlikesi olmayan silahsız adamları vurmak için sefere falan çıkacak değiliz,"

"Dinle beni, Eli," diye yalvardı Hudson, tehlike var. Hem de gerçek bir tehlike. Eğer Sovyetler şu yo da bu şekilde Jersey Kolonisinin varlığını öğrenirlerse, hemen üstünüze gelebilirler. Sen ve adamların onların inişinden yirmi dört saat sonra dünyaya dönmek üzere hareket edeceğinize göre, koloni boş kalmış olacak, içindeki her şeyi de kolayca ele geçirebilecekler."

"Onu ben de senin kadar düşünüyorum," dedi Steinmetz sert bir sesle. "Bu durumdan senden çok ben nefret ediyorum. Ama işin acı yanı, buradan ayrılış programımızı geciktiremeyiz. Dayanma gücümüzü en sonuna kadar zorladık. Bu adamlara altı ay ya da bir yıl daha dayanmalarını sizin bize yumuşak iniş yaptırabilecek yeni bir uzay gemisi ayarlamamızı beklemelerini söyleyemem. Rusların aya iniş tarihlerini, işimizi erteleyemeyeceğimiz bir zamanda açıklamaları şanssızlık, o kadar."

"Ay, tarihi açısından bizim hakkımız." diye diretti Hudson öfkeyle. "Ay yüzeyinde ilk yürüyen, Amerikalılar oldu. Orada ilk koloni kuran da yine biziz, Tanrı aşkına, Eli, her şeyi bir tomar hırsız komüniste bırakma."

"Öff, lanet olsun, Leo! Ay herkese yetecek kadar büyük. Hem zaten burası pek de cennet sayılmaz. Mağaranın dışında gece gündüz arasındaki sıcaklık farkı iki yüz elli santigrada kadar çıkabiliyor. Burada kumarhane bile çalışmaz sanırım. Bak, eğer kozmonotlar bizim koloniyi bulsa bile. Öyle çok bilgi bulacak değiller. Tüm bilgi birikimimiz bizimle birlikte dünyaya dönüyor. Geride bırakacaklarımızı da yok edebiliriz."

"Sersemlik etme. Daha sonraki kolonicilerin kullanabilecekleri şeyleri ne diye yok edelim? Yararlanabilecekleri her avantaj gerekli onlara."

Steinmetz önündeki ekrana baktığında, Hudson'un yüzünün nasıl kızardığını ta 240.000 mil uzaktan bile görebiliyordu. "Ben tulumumu kesin biçimde belirttim, Leo. Gerekirse Jersey Kolonisini savunuruz, ama masum kozmonotları öldürmek için sefere çıkmamızı bekleme. Adamsız bir uzay keşif gemisine ateş etmek başka şey, hakkı olan yere ayakbastı diye bir insanı öldürmek başka şey."

Bu sözlerden sonra tedirginlik dolu bir sessizlik oldu. "Hudson zaten Steinmetz'den bu kadarını bekliyordu. Korkak değildi bu adam. Hem de hiç değildi. Hudson nice kavga ve çatışmaların hikâyesini dinlemişti. Belki Steinmetz bayılıp yere yıkmak mümkündü ama, ayağa kalktığına, eğer yeterince öfkeliyse, on şeytan gibi dövüşürdü. Steinmetz efsanesi, nice bar sahibinin yediği dayakların öyküleriyle doluydu.

Hudson sessizliği bozdu. "Ya Sovyet kozmonotları koloniye, elli millik uzaklıkta bir yere inerlerse, o zaman Jersey Kolonisini işgal etmek niyetinde olduklarına inanır mısınız?"

Steinmetz taştan oyma sandalyesinde kıpırdandı, ödün vermeye yanaşmadı. "Bekleyip görelim bakalım," dedi,

Hudson ona. "Hiç kimse bir savunma planı uygulayıp da savaş kazanmamıştır," diye konferans çekti. "Eğer iniş yerleri vuruş mesafesindeyse koloniye doğru, geldikleri de görülürse, o zaman ödün vermeye razı olur, saldırır mısınız?"

Steinmetz traşlı kafasını evet anlamında eğdi. "Madem sırtımı ille de duvara yaslamakta diretiyorsun, o zaman bana pek fazla seçme şansını tanıyorsun demektir."

"Riziko çok fazla," dedi Hudson. "Seçme şansın hiç yok."

Kısım 24

Pitt'in beynindeki sis dağıldı, duyuları birer birer, devre panelinin ışıklarını yaka yaka hayata döndü. Gözkapaklarını kaldırıp bakışlarını en yakındaki cisim üzerinde odaklaştırmaya çalıştı, Yarım dakika boyunca sol elinin sulardan buruşmuş derisine baktı, sonra dalgıç saatinin turuncu kadranım ömründe ilk defa görüyormuş gibi inceledi.

Fosforlu kollar hafif ışıpta 6:34'ü gösteriyordu. Parçalanmış kontrol kabininden çıkışlarından bu yana ancak iki saat geçmişti. Oysa bir ömür gibi geliyordu. Hem hiçbir yanı da gerçek değil gibiydi.

Rüzgâr denizde hala bir ekspres trenin hızıyla uğulduyor, sırtına hâlâ sular yağıyordu. Elleri ve dizleri üzerinde doğrulmaya çalıştıysa da, bacadan betona sıkışmış gibiydi. Dönüp baktı. Dalganın yığıldığı kumların o itina gömülmüştü bacaları. Yarıya kadar.

Pitt birkaç saniye daha yattı, kuvvetini toplamaya çalıştı. Kendini sahile vurmuş bir kütük gibi hissediyordu. Yattığı yerin iki yanında kayalar yükseliyordu, iki bina arasındaki dar beton yoldaydı sanki. İlk bilinçli düşüncesi Giordino başardı, oldu. Onları iğne deliğinden geçirmiş, kayayı aşırıp içeriye sokmuştu.

Derken rüzgârın orasında Jessie'nin seslendiğini duyar gibi oldu. Bacaklarını kurtardı, kendini dizüstü doğrulmaya zorladı. Sarsılıp sendeledi, midesinden tuzlu sular yükseldi, ağzına, burnuna doldu.

Yon emekleyip yan sürüklenerek, batan kumların üzerinde ilerledi, Jessie'yi sersemlemiş durumda oturur buldu. Saçtan ıslak tutamlar halinde omuzlarına sarkmıştı. Gunn'ın başı onun kucağındaydı. Pitt'e boş gözlerle baktı, sonra gözlerinde birden rahatlarca ifadesi okundu.

"Ah, Tanrıya şükür." diye mırıldandı. Kelimeleri fırtınada boğuldu gitti.

Pıtı kollarını onun omuzlarına sardı, güven verircesine kucakladı. Sonra dikkatini Gunn'a çevirdi.

Gunn yan baygındı. Kırık bileği futbol topu kadar şişti. Saçlarının dibinde çirkin bir yarık göze çarpıyordu. Vücudunun çeşitli yerleri mercanlardan kesilmişti. Ama sağdı. Soluğu derin ve düzenliydi.

Pitt gözlerini kısıp kumsalı taradı. Giordino görünürlerde yoktu. Pitt önce buna inanmayı reddetti. Dakikalar geçiyor, o kök salmış gibi duruyordu. Yanındaki kayaya dayanmış alaca karanlığın her santimini gözleriyle taramaktaydı, ölmekte olan bir dalganın sularında bir turunculuk çarptı gözüne. Bir an parıldadı, yok oldu. Onun şişirme botun parçası olduğunu hemen tanıdı.

Her dalgayla geliyor, sonra gidip tekrar geliyordu.

Pitt kalçalarına kadar suya girdi. Çevresindeki dalgalara aldırmadı. Parçalanmış botun altına daldı, ellerini uzattı, körler gibi çevreyi yokladı. Parmaklarına yalnızca yırtık kumaş parçaları değdi. Emin olmak için son irade gücünü kullanıp botu kıyıya çekti.

İri bir dalga onu hazırlıksız yakaladı, sırtına çarptı, ama o her nasılsa devrilmemeyi başardı, botu sığ sulara getirdi. Köpükler dağıldığı zaman patlak botun altından bir çift bacağın uzanmakta olduğunu gördü. Şok, inanmazlık. Giordino'nun ölümünü reddetme duyguları doldurdu zihnini. Kasırganın darbelerine aldırmaksızın botun parçalarını çekip ayıkladı, Giordino'nun vücudunu dik durumda yüzer gördü. Kafası botun hava haznelerinden birinin içine girmişti. Pitt önce umutlandı,

sonra iyimserliği arttı, tüm benliğini sardı.

Giordino hâlâ sağ olabiliyordu.

Pitt botun iç astarını da yırtıp çıkardı, Giordino'nun yüzü üzerine eğildi, O yüzün cansız ve morarmış olmasından korkuyordu. Ama renk vardı yüzde. Soluk da vardı. Kesik ve yüzeysel bir soluk... ama vardı. Esmer, kısacık İtalyan, o haznedeki havayla idare edip sağ kalmayı başarmıştı.

Pitt birden kemiklerinin bile yorgunluktan sızladığını hissetti. Fiziksel olarak da duygusal olarak da tükenmişti artık. Sendeledi. Rüzgâr onu devirmeye çalışıyordu. Ayakta kalmasını sağlayan, herkesi kurtarma konusundaki kararlılığı oldu. Kazık kesilmiş, kesikler ve çürükler içindeki kollarıyla Giordino'yu yavaşça kavradı, kucaklayıp kaldırdı. Giordino'nun doksan kiloluk ağırlığı ona bir ton gibi geldi.

Gunn da kendine gelmişti. Jessie'yle sarılmış oturuyorlardı. Soru soran gözlerle Pitt'e baktı. Pitt kumsalın rüzgârı altında kucağında Giordino'nun hareketsiz vücuduyla yaklaşıyordu.

"Rüzgârsız bir siper bulmalıyız" diye bağırdı Pitt. Sesi tuzlu su yutmaktan boğuklaşmıştı, "Yürüyebilecek misin?"

Jessie, "Ben ona yardım ederim." diye haykırdı. İki kolunu Gunn'ın beline sardı, ayaklarını kumlara sağlamca bastı, onu çekip kaldırdı.

Pitt kendi yükü altında soluk soluğa, kumsalın sınırını çizen palmiye ağaçlarına yöneldi. Her yirmi adımda bir arkasına bakıyordu. Jessie her nasılsa dalgıç maskesini hâlâ kaybetmemişti, Böyle olunca, aralarında gözlerini acık tutup karşılara bakabilen tek kişi oydu. Gunn'ın ağırlığının yarısını o taşıyor, Gunn onun yanında topallayarak ilerliyordu. Gözlerini o batıcı kumlar girmesin diye kapamıştı. Fena halde şişmiş olan ayağını sürüklüyordu.

Ağaçlara vardılar, ama kasırgadan korunamadılar. Palmiyelerin tepeleri hemen hemen yere kadar eğiliyordu. Gövde kabuklan kâğıt gibi yırtılıp durmaktaydı. Hindistan cevizleri yerinden kopuyor, top güllesi gibi yere çarpıyordu. Tehlikeliydiler. Biri Pitt'in omzunu sıyırdı, hatta kabuğu çıplak deriyi yardı. Sanki bir savaşta, iki hattın arasındaki boşlukta koşuyorlardı.

Pitt kafasını eğik tutuyor, çevresine yan yan bakıyordu. Gözleri az sonra basacağı yerdeydi, Farkına varmaksızın, kendini bir tel örgü çite gelmiş buldu, Jessie'yle Gunn da yanına gelip durdular. Pitt sağına, soluna baktı, çitte bir aralık göremedi. Tırmanıp aşmak olanak dışıydı. Çit en azından üç metre yüksekliğindeydi, tepesi dikenli teldi. Pitt az ilerdeki minik porselen izolatorü görünce telin elektrikli olduğunu anladı.

"Ne yana?" diye bağırdı Jessie.

Pitt onun kulağına, "Sen yol göster." diye seslendi. "Ben pek göremiyorum."

Jessie başını sola doğru salladı, yanında seken Gunn'la birlikte yola koyuldu. Pitt uzun süre dayanamayacaktı. Kolları uyuşuyordu. Kör gibi adımlarını saymaya koyuldu. Giordino'yu zor taşıyordu. Yoldan sapmamak için, bir omzu çite değer durumda yürüyordu. Kasırga herhalde elektriği kesmiştir, diye ummaktaydı.

Jessie'nin bir şey bağırdığını duydu, tek gözünü birazcık araladı. Jessie parmağıyla ilerideki bir yeri gösteriyordu. Pitt dizüstü çöktü. Giordino'yu yavaşça yere koydu, Jessie'nin ilerisine baktı. Palmiyenin biri kasırgada yerden sökülmiş, ileri fırlamış, çite çarpıp bir yerini ezerek devirmişti..

Gece inanılmayacak bir hızla bastırıldı, gökyüzü kapkara kesildi. Devrik çiti kör gibi aşılar, içgüdülerine uyararak düşe kalka ilerlediler. Yatıp her şeyden vazgeçmelerine ancak iradeleri engel oluyordu. Pitt, Giordino'yu omzuna almıştı. Gunn'ın mayosunun belini tutuyordu. Destek olarak değil de... daha çok, birbirlerinden kopmamak için.

Yüz metre, sonra yüz daha... derken Gunn'la Jessie sanki yer yarılıp içine düştüler. Pitt elini Gunn'ın mayosunun belinden çekip sırtüstü devrildi, Giordino'nun tüm ağırlığı göğsüne yıkılınca inledi, ciğerlerindeki hava boşalıverdi. Sonra debelenip Giordino'nun altından çıktı, elini uzatıp karşısındaki karanlığı yokladı, eli hiçbir şeye değmedi.

Jessie'yle Gunn iki buçuk metrelik dik bir bayırdan, aşağıdaki yola düşmüşlerdi,

"Yaralandınız mı?" diye seslendi.

Gunn'ın seei boğuktu, "Zaten her yanımız yara içinde, yenisinin farkını anlayamıyoruz." Sesin boğukluğuna rağmen, sıkı dişlerin arasından çıktığı belli oluyordu.

"Jessie?"

"Ben iyiyim., sanıyorum."

"Giordino için yandım edebilir misin?"

"Denerim."

"Uzat onu aşağıya," dedi Gunn, "İdare ederiz."

Pitt, Giordino'nun külçe gibi vücudunu yamacın kenarından sarkıttı, korlarından tutup alçalttı, ötekiler bacaklarına sarıldılar. Pitt aşağıya inip ağırlığı yükleninceye kadar öylece beklediler. Giordino rahatça yere yatırıldıktan sonra Pitt çevresine bakındı, durumu kestirmeye çalıştı.

Alçak yol rüzgârdan korunmuştu. Kuşlar gözlerine girmiyordu. Pitt sonunda gözlerini açabiliyordu. Yol deniz kabuğu kırıklarıyla döşenmişti. Sıkıştırılmış, sağlamlaştırılmıştı ve pek az kullanılmış gibi görünüyordu. İki yönde de ışıktan eser yoktu. Pitt bunda şaşılacak bir yan göremedi. Kıyıda yaşayanlar herhalde kasırğa gelmeden önce buraları boşaltmış olmalıydılar.

Jessie'yle Gunn'ın güçleri hemen tümüyle tükenmiş gibiydi. Soluklan kesik kesik, acı dolu hışırtılarla çıkıyordu. Pitt kendi solumasının da hızlı ve zor olduğunu fark etti. Kalbi buhar motoru gibi gümbürdemekteydi. Yorgun ve bitkindiler, ama Pitt'e göre rüzgârın yarı hızını kesen bir yerde bulunmak yine de cennet sayılırdı.

İki dakika sonra Giordino inlemeye başladı. Yavaşça doğrulup oturdu, çevresine hiçbir şey görmeyen gözlerle baktı.

"Tanrım, amma da karanlık," diye mırıldandı kendi kendine. Zihni yoğun sislerin arasından yeni yeni sıyrılıyordu.

Pitt onun yanına diz çöktü, "Yürüyen ölüler arasına hoş geldin," dedi.

Giordino karanlıkta elini kaldırıp Pitt'in yüzüne dokundu. "Dirk?"

"Evet... sağ salım."

"Jessie'yle Rudi?"

"İkisi de burada"

"Burası neresi?"

"Kumsaldan bir mil kadar içerisi." Pitt kıyıya nasıl çıkıp yola nasıl vardıklarını anlatma zahmetine kalkışmadı. Onlara sonra sıra gelirdi. "Neren yaralı?"

"Her yerim. Kaburgalarını alev alev yanıyor. Sanırım sol omzum çıktı. Bir bacağını dizden burkulmuş gibi. Ense köküm fena halde zonklıyor." Tiksinti dolu bir sesle bir küfür savurdu. "Allah kahretsin, yüzüme gözüme bulaştırdım. Kayalardan geçebileceğimizi sanmıştım. Beceremediğim için bağışlayın."

"Sen olmasan hepimiz balıklara yem olurduk desem inanır mısın bana?" dedi Pitt. Sonra gülümsedi, Giordino'nun dizini bir yokladı. Herhalde tendonlar zedelenmişti. Sonra dikkatini omuza çevirdi. "Kaburgalarına, dizine, kalınlaşan kafana bir şey yapamam, ama omzun gerçekten çıkmış. Razıysan onu yerine Oturtabilirim."

"Galiba bunu bana lisede futbol oynarken de yapmıştın. Takımın doktoru kıyameti koparmıştı, işi ona bırakman gerekirmiş, öyle dediydi."

"O sadistin tekiydi de ondan." dedi Pitt. Bir yandan Giordino'nun kolunu yakaladı. "Hazır mısın?"

"Haydi, kopar bakalım."

Pitt asıldı, eklem bir "pop" sesiyle yerine oturdu. Giordino bir çığlık attı, sonra rahatlayıp içini çekti. Pitt karanlıkta çevreyi biraz yokladı, sağlam bir dal bulup geldi. Çam dalıydı. Onu Gunn'a baston diye kullanması için uzattı. Jessie dengesini sağlamasına yardımcı olmak için Gunn'ın koluna girdi, Pitt, Giordino'yu sağlam ayağı üzerine bastırdı kolunu beline sarıp destek verdi.

Bu sefer yolu Pitt buluyordu. Hayalinde yazı tura atıyor, sağa sapmayı seçiyordu. Hep sağdan gidiyor, yamacın onları rüzgârdan korumasına çalışıyorlardı. Artık daha kolaylaşmıştı ilerlemek. Kum tabakasına batmak yoktu, devrik ağaçların üzerinden atlamak yoktu, onlara işkence eden yağmur bile kalmamıştı. Yamaçtan gelen yağmur onların üzerinden aşırıp uzağa düşüyordu. Sadece, bilinmeyen karanlıklara giden düzgün bir yol o kadar.

Bir saat geçtiğinde Pitt bir mil kadar gitmiş olmaları gerektiğine karar verdi. Tam dinlenmelerini söyleyeceği sırada Giordino birden dikleşti, beklenmedik bir anda durdu, Pitt'in desteğini kaybedip yere yuvarlandı.

"Izgara!" diye bakırdı. "Koklasanıza! Birileri sığır ızgarası yapıyor!"

Pitt havayı kokladı. Koku zayıftı, ama gerçekten vardı. Giordino'yu kaldırıp ileriye doğru yöneldi. Kömürde kızaran et kokusu giderek güçleniyordu. Elli metre sonra karşılıklarına kocaman bir demir kapı çıktı. Parmaklığında demirden yunus desenleri vardı. Kapının iki yanında, üzeri kırık cam parçalarıyla kaplı bir duvar yine karanlıklara uzanıyordu, ileride bir nöbetçi kulübesi görünüyordu. Bu kasırğa sırasında kulübenin boş olmasında da şaşılacak bir şey yoktu.

Kapının yüksekliği dört metreden az değildi. Kilitliydi de. Ama nöbetçi kulübesinin hem iç, hem dış kapıları açıktı. Oradan geçtiler. Biraz ötede yol bitti, karşılıklarına o karanlıkta ıssız bir tepe gibi görünen bir şey çıktı. Yaklaştıklarında buranın şato gibi bir yapı olduğunu anladılar. Damı ve iç tarafı kumlu topraklarla örtülmüş, üzerine de minik palmiyeler dikilmişti. Çalılar da vardı. Binanın yalnız ön tarafı açıktı. Hiç penceresi yoktu. Yalnızca kocaman bir maun kapısı vardı. Tahtası ustalıkla oyulmuş balık desenleriyle doluydu.

Gunn. "Bana gömülü bir Mısır tapınağını hatırlatıyor." dedi.

Pitt, "Oymalı kapı olmasa, bir askeri ikmal deposu derdim," diye karşılık verdi,

Jessie onlara ışık tuttu. "Bina yalıtılmış, toprak aslında ısıya ve hava koşullarına karşı en etkin yalıtım maddesidir. İlk Amerikalı göçmenlerin kullandığı yöntem. Bu konuda ihtisas yapmış bir mimar tanıyorum."

"Boş gibi." diye gözlemede bulundu Giordino.

Pitt kapının tokmağını yokladı. Tokmak döndü. Kapıyı itip açtılar. Yemek kokusu içerideki karanlıktan geliyordu.

"Kokuya bakılırsa boş değil." dedi Pitt.

Hol İspanyol motifli fayanslarla döşenmiş, yüksek bir şamdandaki uzun mumlarla aydınlatılmıştı. Duvarlar siyah püskürük kayadan oymaydı. Tek süsü, bir deniz canavarının çatal diline asılmış bir adamı gösteren tabloydu. İçeriye girdiler. Pitt kapıyı arkalarından kapattı.

Garipti, ama dışarıdaki fırtınanın sesiyle herkesin yorgun soluğu, içerinin ölüm sessizliğini daha da yoğunlaştırır gibiydi,

Pitt, "Kimse var mı evde?" diye seslendi,

Aynı soruyu iki kere daha tekrarlardı, ama aldığı tek cevap sessizlik oldu. Karanlık bir koridor onları çağırıyordu. Pitt kararsızdı. Burnuna bir başka koku daha geldi. Tütün dumanı. Amiral Sandecker'in purolarından daha keskin hem de. Pitt pek uzman sayılmazdı, ama pahalı puroların ucuzlarından daha beter koktuğunu bilirdi. Bu duman herhalde lüks kalite Havana purolarından çıkıyor olmalıydı.

Ötekilere döndü. "Ne dersiniz?"

Giordino sersem gibi, "Seçme şansımız var mı?" diye sordu.

"İki tane." dedi Pitt, "Birincisi, buradan çıkabilecek durumdayken çıkıp kasırgada şansımızı dener ve rüzgâr kesilince de bir bot falan çalıp Florida'ya dönmeye çalışabiliriz.,,"

Gunn, "Ya da Kübalıların insafına sığınırız," diyerek onun sözlerini tamamladı.

"Aşağı yukarı öyle."

Jessie başını iki yana salladı, ana yumuşak, şefkatli gözlerle baktı. "Geri dönemeyiz," dedi alçak sesle. Sesinde korkudan eser yoktu. "Fırtına günlerce sürecek. Hiçbirimizin dört saat bile dayanmaya hali yok. Ben Castro hükümetiyle şansımızı denemeyi öneriyorum. En kötü ihtimalle bizi hapse atarlar, Dışişleri kurtarma pazarlıkları yapana kadar orda kalırız."

"Durumumuz bitik, Dirk. Mantık Jessie'den yana"

"Al, ya sana göre?"

Giordino omuzlarını kaldırdı, "Sen haydi dersin. Amerika'ya kadar yüzerim bile, dostum." Pitt onun ciddi olduğunu biliyordu. "Ama dürüst davranmamı islersen, doğrusu fazla dayanamayız. Söylemek acı veriyorsa da bence havlu atmak daha iyi."

Pitt onlara tekrar baktı, böyle tatsız bir durumda bunlardan iyi bir ekip bulunamayacağına karar verdi. İşlerin daha da tatsızlaşacağını kestirmek için kâhin olmaya da gerek yoktu.

"Pekâlâ." dedi ciddi bir gülümsemeye. "Partiyi basalım bakalım."

Koridora daldılar, az sonra kemerli bir kapıdan, eski İspanyol tarzında döşenmiş, antikalarla dolu kocaman bir salona girdiler. Duvarlarda dev halılar asılıydı; Üzerlerinde guruba doğru giden kalyonların resimleri vardı, kimi de fırtınada kayalara sürükleniyordu. Eşyalar hep denizi çağırıyordu. Fenerler, bakırlı ve renkli camlı gemi feneriydi. Şöminede çıtır çıtır bir ateş yanıyor, koca salonu iyice ısıtıyordu.

Görünürlerde kimseler, yoktu,

"Korkunç," diye mırıldandı Jessie. "Ev sahibimiz her kimse, dekorasyon zevki bir felaket."

Pitt onu susturmak için elini havaya kaldırdı. "Sesler geliyor" diye fısıldadı, "Şu iki zırhın arasındaki kemerli kapıdan geliyor,"

Bir başka koridora saptılar. Orası her üç metrede bir mumlarla aydınlatılmıştı. Gülüşmeler, kadın ve erkek sesleri daha iyi duyulur oldu. İlerideki perdelerin altından ışık sızıyordu, Bir an durdular, sonra perdeyi yana çekip girdiler.

Uzun bir yemek salonunda buldular kendilerini, içeride bir kırk kişi kadar vardı. Hepsi konuşmalarını yarıda kesip dehşet dolu gözlerle kapıdan girenlere baktılar. Sanki uzaydan gelenleri ilk defa gören köylülerdi masanın başındakiler.

Kadınlar şık tuvaletler giymişlerdi. Erkeklerin yarısı smokinli, yarısı da askeri üniformalar içindeydi. Servis yapan garsonlar, sinema filminin karesi dondurulmuş gibi taş kesilmişlerdi. Sessizlik yün bir battaniye gibi yoğundu. Bin dokuz yüz otuzların Hollywood melodramlarındaki sahnelere benzer bir sahne yer almaktaydı.

Pitt kendisinin de yanındakilerin de dehşet verici bir halde olduklarını kavradı. Sırılsıklam, giysileri yırtık pırtık, her yanları çürükler ve yarıklar içinde, kemikleri kırık, saçları kafalarına yapışmıştı hepsinin. Kirli bir dereye boğulmuş farelere benziyorlardı.

Pitt, Gunn'a baktı, "İspanyolca 'affedersiniz, rahatsız ettik' nasıl denir?"

"Haberim yok. Ben okulda Fransızca sınıftaydım."

Pitt o zaman ancak ayıldı. Bu üniformalıların çoğu yüksek rütbeli Sovyet subaylarıydı, Küba ordusundan yalnız bir tek kişi var gibiydi.

Jessie kendini iyi toparlamıştı. Üstü başı perişan olmasına rağmen, kraliçeler gibi görünüyordu.

"Aranızda bir bayana bir sandalye uzatacak kibar bir bey var mı?" diye sordu.

Daha kimse ona cevap veremedi, ellerinde Rus tipi makineli silahlarla on adam salona dalıp çevrelerini sardı. Sfenks suratlı adamlardı, Tüfeklerini yeni gelenlerin midesine nişanlanışlardı. Gözleri buz gibi, dudakları gergindi. Pitt bunların bir emir üzerine öldürmeye alışkın olduklarından emindi.

Giordino çöp kamyonu çarpmış gibi haline rağmen, acıyla doğruldu, onlara baktı. Rahat bir sesle, "Bu kadar tatlı gülümsemeler gördünüz mü ömrünüzde?" diye sordu.

"Hayır," diye karşılık verdi Pitt. Sırıtmaya yeni başlıyordu. Küstahça.

Jessie onların ne dediğini duymuyordu bile. Trans halindeymiş gibi omuzlarıyla itiştiyerek kendine yol açtı, silahlı adamların arasından geçip masa başına yakın bir yerde durdu, resmi takım elbise

giymiş, kır saçlı adama baktı... adam da ona şok içinde, inanmazlıkla bakıyordu. Jessie ıslak saçlarını arkaya attı, başını dikleştirdi, kendine hâkim bir sesle konuştu. "Haydi, nezaketini takın da karına bir kadeh şarap doldur, Raymond."

Kısım 25

Hagen Colorado Springs'den 94 numaralı otoyola çıkıp arabayı doğuya doğru yirmi mil kadar sürmüş, Enoch Yoluna gelmişti. Oradan sağa saptı. Birleşik Uzay Operasyonları Merkezinin ana kapısına vardı.

160 dönüm arazi üzerine kurulmuş, içinde 5.000 üniformalı ve sivilin çalıştığı iki milyar dolarlık proje, tüm askeri uzay taşıtlarını ve mekik uçuşlarını kontrol ettiği gibi, uydu kontrol programlarını da uygulamaklardı. Merkezin çevresinde komple bir uzay uçuş kenti mantar gibi bitivermişti. Binlerce dönümlük alan, bu insanların oturduğu evlerle, bilim ve sanayi fuarlarının açıldığı parklarla, ileri teknolojik araştırma ve üretim fabrikalarıyla, Hava Kuvvetlerinin tesisleriyle doluydu. On kısa yıl içinde, eskiden küçük sığır sürülerinin otladığı bu arazi, dünyanın uzay başkenti olup çıkmıştı,

Hagen güvenlikten izin kartını gösterip geçti, otoparka daldı, koca binanın bir yan kapısında durdu. Arabadan inmedi. Evrak çantasını açıp eskimiş bloknotunu çıkardı. Üç ismin alt alta yazıldığı sayfayı açtı, altına bir dördüncü isim ekledi.

Raymond LeBaron Yeri belli değil.

Leonard Hudson... Aynen.

Gunnar Eriksen Aynen.

General Clark Fisher Colorado Springs.

Hagen'in Pattenden Laboratuvarından Drake Oteline açtığı telefon, FBI'daki eski bir dostunu harekete geçirmiş, bu dost da Anson Jones'un telefon numarasını, Colorado Springs dışındaki Peterson Hava Kuvvetleri üssünün subay lojmanlarında bir eve kadar izlemişti. O evde Birleşik Askeri Uzay Komuta Merkezi Başkanı Orgeneral Clark Fisher oturuyordu.

Hagen kendini haşeratla mücadele görevlisi olarak tanıtip, generalin karısından evi gezme izni koparmış bulunuyordu. Bereket versin onun beklenmedik gelişini kadın büyük bir şans saymış, evi apansız işgal eden örümceklerden yakınmaya başlamıştı. Hagen bu yakınmaları dikkatle dinledi örümceklere dağarcığındaki tüm silahlarla saldıracığına söz verdi. Daha sonra kadın mutlakta aşçıyla birlikte yeni bir yemeği pişirmeye uğraşırken. Hagen de generalin çalışma odasını arayıp bitirdi.

Yaptığı aramanın ortaya koyduğu tek şey, Fisher'in bir güvenlik manyağı olduğuydu. Masanın gözlerinde, dosyalarda, ajanların arayabileceği yerlerde Hagen hiçbir şey bulamadı. General işinden çıkıncaya kadar bekleyip, merkezdeki çalışma odasını da aramaya karar verdi. Hagen evin arka kapısından çıkarken kadın telefonda konuşuyordu. Ona ancak el sallayarak veda etti. Hagen kapıda bir an durakladı, kadının kocasına akşam gelirken bir şişe şeri almasını söylediğini duydu.

Hagen bloknotu tekrar evrak çantasına koydu, çantadan bir Diyet-Kola'yla bir kocaman salamlı sandviç çıkardı. Arasında turşu dilimleri de vardı. Sandviğin konduğu yağlı kâğıttan torbanın iki yanında, alındığı mezecinin adı yazılıydı. Gün Rocky Dağlarının ardına kaydığı anda, Colorado'nun iklimi hemen korkunç bir ısı kaybına uğruyordu. Pike's doruğunun gölgesi ovaya vuruyor, ağaçsız manzaranın üzerine karanlık bir örtü örtüyordu.

Hagen ön pencereden gözüken güzel manzaraya pek dikkat etmedi. Onu rahatsız eden, hala iç çekirdeğin hiçbir üyesini kıskaca alamamış olmaktı. Üstedeki adlardan üçü hâlâ gizli yerlerdeydi. Tanrı bilir nerelerdeydiler! Dördüncüsü ise suçluluğu kanıtlanana kadar masum sayılırdı. Bu adama

ait kesin kanıt yoktu. Yalnızca bir telefon numarası, bir de Fisher'in Jersey Kolonisi komplosuna karışmış olduğuna ilişkin sezgi... Hagen emin olmak zorundaydı. Daha da önemlisi, bir sonraki adama uzanan ipucunu buradan çıkarmak zorundaydı.

Düşüncelerini yarıda kesti, gözlerini dikiz aynasına dikti. Lacivert subay üniformalı bir adam binanın yan kapısından çıkıyordu. Kapıyı bir başçavuş açık tutmaktaydı. O da havacıydı. Subay uzun boylu, sportmen yapılıydı. Omuzlarında dörder yıldız vardı. Grogory Peck'i andıran bir yakışıklılığa sahipti. Çavuş onunla birlikte, hazır bekleyen lacivert arabaya yürüdü, arka kapıyı açtı.

Seyrettiği sahneye ait bir şey Hagen'in kafasında bir şimşek çakmasına yol açtı. Dikleşti, başını çevirdi, hiç saklamadan yan pencereden baktı. Fisher arabanın arka koltuğuna binmek üzere eğilmişti. Evrak çantasını elinde tutuyordu. Tamamdı işte. Bu evrak çantası herkesin yaptığı gibi sapından tutularak taşınmıyordu. Fisher futbol topuna sarılır gibi sarılmıştı ona. Kolunun altına kısırmış, göğsünün yan tarafına yaslamıştı.

Hagen yaptığı planı yarı yolda değiştirmekten çekinmezdi. Hemen kararını değiştirdi, Fisher'in bu binadaki çalışma odasını aramaktan vazgeçti. Eğer apansız gelen bu ilham bir sonuç vermezse, tekrar dönüp arayabilirdi odayı nasılsa. Motorunu çalıştırdı, generalin arabasının ardı sıra otoparkın çıkışma yöneldi.

Fisher'in şoförü yol kavşağına çıktı, bir sarı ışığın altından 94 numaralı otoyola saptı, Hagen trafik seyrekleşene kadar geride kaldı, sonra kırmızı ışığı geçip gaza bastı, Hava Kuvvetlerinin arabasına yetişti. Katta öndeki arabanın dikiz aynasında şoförün yüzünü görecektik kadar da yaklaştı. Bir süre bu yakınlığı korudu, şoförle oralarında bir göz teması olacak mı diye bekledi. Böyle bir şey olmadı. Çavuş pek kuşkucu bir tip değildi. Arkasını kontrol etmeden gidiyordu. Besbelli terörist saldırıları ihtimaline karşı savunma şoförlüğü konusunda eğitim görmemişti.

Otoyol hafif bir kavis çizdikten sonra, ilerideki bir alışveriş merkezinin ışıkları ortaya çıktı. Hagen hız göstergesine baktı, Çavuş bu yolda izin verilen hızın beş mil altında, rahat bir tempoyla gidiyordu. Hagen sol şeride kayıp onu solladı, biraz hızlandı, sonra alışveriş merkezi girişine doğru yavaşladı. Bir kumar oynuyordu. Bürodaki dükkânlardan biri herhalde içki sorar diye düşünüyor, Fisher'in de karısından gelen siparişi unutmayacağını umuyordu. Bir şişe şeri al, demişti karısı ona.

Hava Kuvvetlerinin arabası orada durmadan geçti,

"Allah kahretsin!" diye mırıldandı Hagen kendi kendine. İş işten geçtikten sonra aklına geliyordu. Subaylar bu tür şeyleri PX'den alabilirlerdi. Hem de çok ucuza.

Park etmiş arabasını çıkarmaya çalışan bir kadın yüzünden birkaç saniye daha gecikti. Sonunda oradan kurtulunca, lastiklerinden duman tüttürerek bir kere daha otoyola fırladı. Bereket versin Fisher'in şoförü ilk kavşakta kırmızı ışığa rastlamış bekliyordu. Hagen tekrar ona yetişip geçmeyi başardı.

Gazı kökledi, aralarındaki uzaklığı açmaya uğraştı, iki mil sonra. Peterson Hava Kuvvetleri üssünün ana kapısına giden dar yola saptı. Oradaki güvenlik görevlisine izin kartını gösterdi. Adam kazık gibi duruyordu. Beyaz bir miğfer, beyaz bir fular siyah kemere takılı, kabzası inci kokmalı bir tabanca taşıyordu.

"PX ne tarafta?" diye sordu Hagen.

Adam yolun ilerisini işaret etti. "Dosdoğru gidin, ikinci dur işaretine kadar sapmayın. Sonra sola,

su kulesine doğru dönün. Büyük, gri bir bina. Mutlaka görürsünüz."

Hagen ona teşekkür etti, tam Fisher'in arabası arkaya yanaşırken oradan ayrıldı. Nöbetçi generalin arabasını durdurmadan, eliyle geç işareti yaptı. Hagen telaş etmeksizin ilerledi, P.X.'in otoparkına Fisher'den yirmi metre önde girdi. Arabasını bir Jeep Wagoneer'le bir Dodge kamyonetin arasına soktu, elinden geldiği kadar dikkati çekmeyecek biçimde sakladı, inerken ışıkları söndürdü, ama motorunu durdurmadı.

Generalin arabası da durmuştu. Hagen ona doğru yürüdü. Acaba içki olmak üzere Fisher'in kendisi mi inecek, yoksa çavuşu mu yollayacak, diye merak ediyordu.

Birden kendi kendine gülümsedi, önceden bilmesi gerekirdi aslında. General şoförünü yolladı tabii.

Tom çavuş döner kapıdan binaya girerken Hagen de arabanın yanına vardı. Çevresine hızla baktı, park etmiş arabaların birinden kendisini seyreden var mı diye arandı. Yok gibiydi.

Hiç kararsızlık göstermeden, bir an bile kaybetmeden, anorağının koltuk kolundaki özel cepten bir cop çekti, arka kapıyı açtı, kolunu kısa bir yay çizecek biçimde savurdu. Ne bir selam, ne bir sohbet sözü! Cop Fisher'in çenesinin yanına çarptı.

Hagen evrak çantasını generalin kucağından kaptı, kapıyı çarparak kapattı, telaşsız adımlarla tekrar kendi arabasına yürüdü, iş baştan sona dört saniyenin içine sığmıştı.

Arabayı PX'den üssün ana kapısına sürerken kafasında zaman hesaptan yapıyordu. Fisher yirmi dakika kadar baygın kalacaktı. Belki de bir saat boyunca aklı başına gelmeyecekti. Çavuşun dükkanda şerilerin durduğu rafı bulması, içkiyi alıp parasını ödemesi için bir altı dakika gerekse... en azından beş dakika da çavuş durumu bildirip alarma geçilmesini sağlayana kadar ziyan olacaktı. Tabii eğer çavuş generalin arka koltukta saldırıya uğradığını fark ederse.

Hagen kendinden pek memnundu. Hava Kuvvetleri polisi olup biteni anlayana kadar kendisi ana kapıdan çıkmış, Colorado Springs Havaalanının yan yoluna gelmiş olacaktı.

Gece yarısından hemen sonra Güney Colorado yöresine mevsimsiz bir kar yağmaya başladı, önce kar taneleri toprağa düşer düşmez eridi, ama kısa zamanda buz gibi bir tabaka oluştu, kar örtüsü beyazlaşmaya başladı. Daha doğuda rüzgâr şiddetleniyor, tipi nedeniyle otoyol devriyesi yolları kesmeye başlıyordu.

Havaalanının terminale uzak köşesinde park elmiş duran İşaretsiz bir Lear jetinde. Hagen bir çalışma masasının başına oturmuş. General Fisher'in çantasından çıkanları incelemekteydi. Evrakın çoğu uzay üssünün günlük işlerini ilgilendiren çok gizli belgelerdi. Dosyalardan biri uzay mekiği Gettysburg'un uçuşuna aitti. Gettysburg daha iki gün önce California'daki Vandenberg Hava Üssünden fırlatılmıştı. Hagen çantada bir de açık saçık dergi bulunca kendi kendine gülümsedi. Ama buldukları arasında en büyük ikramiye, siyah deri bir defterdi. İçinde otuz dokuz isim ve telefon numarası vardı. Yanlarında adres ya da notlar yoktu, Yalnızca isimler ve telefon numaraları. Bunlar üç grup halinde yazılmıştı. Birinci grupta on dört, ikincisinde on yedi, üçüncüsünde de sekiz isim vardı.

Hiçbiri Hagen'in kafasında bir ampul yakmıyordu. Belki de Fisher'in özel dostlarıydı bunlar. Üçüncü listeye baktığında yorgunluktan yazıları bulanık görmeye başlamıştı.

Birden baştaki isim netleşiverdi. Soyadı değil... adamın ilk adı!

Bu kadar basit bir şeyi gözden kaçırdığına şaşarak, bakmayı sürdürdü. Aşırı basit bir şifreydi bu. Akla bile gelmezdi. Hemen listeyi kendi bloknotuna çekti, uydurma soyadlarının yanına bildiklerinin gerçek soyadlarını yazdı.

Gunnar Monroe / Eriksen

Irwin Dupuy

Leonard Murphy / Hudson

Daniel Klein

Steve Larson

Ray Sampson / LeBaron

Dean Beagle

Clyde Ward,

Dokuz isim yerine sekiz isim. Hagen kafasını iki yana sallayıp kendi saflığına bir kere daha şaştı. Dokuzuncusu da General Clark Fisher'in kendisiydi tabii. Herhalde kendi adıyla telefonunu ekleyecek değildi adam.

Hemen hemen başarmış sayılırdı. Ama sevincini yorgunluk gölgeliyordu. Yirmi iki saattir uyku yüzü görmemişti. General Fisher'in çantasını kapma fikri beklenmedik ödüller getirmişti.

Bir ipucu yerine, beş ipucu verdi elinde. İç çekirdeğin tüm bilinmeyen üyeleri. Şimdi artık yapacağı şey, bu adlara birer uygun soyadı yakıştırmaktı. Telefon numaralarından yararlanarak. O zaman her şey elinde hazır olacaktı.

Ama bütün bunlar hep iyimser umutlardı. Aslında amatörce bir hata yapmış bulunuyordu. General Fisher'e, onu Anson Jones olarak bildiği sırada boşboğazlık etmişti telefonda. O zaman adamı telaşlandırıp bir hata yapmaya sürüklemek için yapmıştı bunu. Oysa şimdi anlıyordu. Budalaca, ukalaca bir şeydi yaptığı. Yararı da olmamıştı.

Fisher hemen iç çekirdeği uyaracaktı. Belki şimdiden uyardı bile. Hagen'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. Olan olmuştu. Yoluna devam etmekten başka çare kalmamıştı.

Dalgın bakışlarla uzaklara bakarken pilot kapıda belirdi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bay Hagen ama tipinin artması bekleniyor. Kontrol kulesi az sonra alanı kapatacaklarını bildirdi. Şimdi havalanmazsak belki yarın sabaha kadar buradan ayrılamayız."

Hagen başını salladı. "Oyalanmakta yarar yok."

"Hedef belirtebilir misiniz?"

Bir anlık sessizlik oldu, Hagen elindeki listeye baktı. Hudson'u sona bırakmakta kararlıydı. Eriksen'in, Hudson'un ve Daniel Klein her kimse onun telefonları hep aynı bölge koduyla başlıyordu. Clyde Ward'in kodunu tanıdı, hemen onda karar kıldı. Bunun bir nedeni, o bölgenin Colorado Springs'den yalnızca yüz mil kadar güneyde olmasıydı.

"Albuquerque, "dedi sonunda.

"Başüstüne, efendim. Lütfen kemerinizi bağlayın, beş dakikaya kadar kalkmış oluruz."

Pilot kontrol kabinine geçer geçmez. Hagen Őortunu ayağından çıkarıp kendini yatağa attı.
Tekerlekler pistte dönmeye başlarken çoktan uyumuŐtu.

Kısım 26

Başkanın Özel Kalem Müdürü Dan Fawcett'in Beyaz Saraya saldığı korku müthiş bir şeydi. Washington kentindeki en forslu mevkilerden birine sahipti. Bu kutsal yerin kutsallığını korumak onun göreviydi. Abartmasız, Başkana yollanan her not, her rapor, önce ondan geçirdi. Bakanlar ve başta gelen Kongre liderleri dahil hiç kimse, Oval Büroya onun onayı olmadan adımını atamazdı.

Mevkii ya da rütbesi ister yüksek, ister alçak olsun, hiç kimse onun "hayır" cevabına itiraz etmemişti o güne kadar. Bu yüzden Fawcett masasından başını kaldırıp Amiral Sandecker'in ateş saçan gözlerine baktığı zaman nasıl hareket etmesi gerektiği konusunda bocaladı. Ömründe bu kadar öfke yansıtan bir adam daha gördüğünü hatırlamıyordu. Amiralin kendini tutabilmek için büyük bir irade gücü harcadığını hissetti.

"Özgünüm, amiralim," dedi, "Ama Başkanın programı çok dolu. Sizi araya sıkıştırabilmenin gerçekten hiçbir yolu yok."

"Beni o odaya sok!" Sandecker gergin dudakları arasından tıslıyordu.

"İmkânı yok," dedi Fawcett kesin bir sesle.

Sandecker kollarını yavaşça uzatıp avuçlarını Fawcett'in masadaki evrakı üzerine saygısızca bastırdı, eğildi, burunları arasında birkaç santim uzaklık ancak kaldı.

"Söyle o itoğluna." diye hırladı. "En iyi üç dostumu öldürmüş bulunuyor. Bana bunun için çok geçerli bir neden söyleyemezse, buradan çıkar çıkmaz basın toplantısı yapar, hükümetine kara çalacak ne kadar kirli sır biliyorsam açıklarım. Anlatabiliyor muyum. Dan?"

Fawcett oturduğu yerde kalakalmıştı. Kabaran öfkesi, duyduğu dehşeti dengelemeye yetmiyordu. "Kendi meslek hayatını mahvedersin. Ne yararı olur ki?"

"Beni dikkatli dinlemiyorsun. Bir kere daha söyleyeyim. Başkan benim en sevgili dostlarımdan üçünün ölümünden sorumlu Birini sen de tanırdın. Adı Dirk Pitt Eğer Pitt olmasaydı, Başkan şimdi denizin dibinde yatıyor olur, Beyaz Sarayda oturuyor olmazdı. Şimdi... benim istediğim. Pitt'in hangi sebepten öldüğünü sormak. Eğer bu bana NUMA'daki kariyerime mal olacaksa, varsın olsun, anladın mı?"

Sandecker'in suratu o kadar yakınındaydı ki, Fawcett. amiralin kızıl sakalının ayrı bir hayatı olduğuna yemin edebilirdi. "Pitt Öldü mü?" diye sordu bön bön. "Duymamıştı..."

"Sen Başkana benim geldiğimi bildir," diye onun sözünü kesti Sandecker. Sesi çelik gibiydi. "Beni görecektir."

Haber öyle ani gelmişti ki. Fawcett afallamış durumdaydı. "Başkan'a Pitt'i söylerim." dedi yavaşça.

"Zahmet etme. Ben biliyorsam, o da biliyordur. Aynı istihbarat kaynaklarını kullanıyoruz."

Fawcett, "Bunların ne anlama geldiğini anlamak için zamana ihtiyacım var." diye geveledi.

"Zamanın yok." dedi Sandecker sert sert. "Başkanın nükleer enerji yasası yarın Senatoda oya konulacak. Senatör George Pitt oğlunun ölümünde Başkanın parmağı olduğunu bir duyarsa ne dur, sen düşün. Başkanın proleterini desteklemekten vazgeçer de muhalefete başlarsa neler olacağını sen

kendin tahmin et artık."

Fawcett önünde beliren tuzağı görecektedir kadar zekiydi. Koltuğunu geriye itti, ellerini birbirine kenetledi, bir süre parmaklarına baktı, sonra ayağa kalktı, koridora çıktı.

"Benimle gelin amiralim. Başkan şu anda Savunma Bakam Jess Simmons'la görüşüyor. Herhalde şimdi bitirirler."

Sandecker Oval Büronun kapısı dışında bekledi, Fawcett içeriye girdi. Başkana birkaç kelime fısıldadı. İki dakika sonra Jess Simmons kapıdan çıktı, amirali dostça selamladı. Peşinde Fawcett vardı. İçeri gelmesi için işaret etti.

Başkan masasından kalkıp Sandecker'in elini sıktı. Yüzü ifadesiz, vücudu gevşek, genelde kendine hâkimdi. Zeki gözleri konunun katı, yakıcı bakışlarına dikilmişti.

Fawcette döndü "Bize izin verir misin. Dan? Amiralle yalnız görüşmek istiyorum,"

Fawcett tek kelime söylemeden çıkıp kapıyı kapadı.

Başkan elini boş bir koltuğa doğru salladı, gülümsedi. "Oturup rahatlayalım, olmaz mı?"

"Ben ayakta durmayı tercih ederim," dedi Sandecker ters bir seste.

"Nasıl isterseniz" Başkan rahat koltuğa yerleşti, bacaklarını üst üste attı. "Pitt ve ötekiler için üzgünüm," dedi girişe gerek görmeden. "Kimse böyle olmasını istememişti."

"Saygılarımla ne haltlar döndüğünü sorabilir miyim?"

"Bana bir şeyi söyleyene, amiralim. Size zeplinle bir ekip çıkarmanız için ricada bulunduğum zaman, bu işin yalnızca kayıp bir insanı aramaktan daha başka nedenleri olduğunu söylesem bana inanır mıydınız?"

"Sözlerinizi destekleyecek sağlam sebepleriniz olursa inanırdım."

"Peki. Bayan LeBaron'un kocasını aramasının yanı sıra, Castro'yla doğrudan haberleşebilmemi sağlamak için oynanan bir oyunun piyonu olduğumu söylesem?"

Sandecker Başkana baktı. Öfkesini bir an için kızağa almıştı. Ulusun lideri onda hiçbir çekingenlik uyandırmıyordu. Nice başkanın gelip geçtiğini görmüştü. Onların insani zaafalarını biliyordu. Birini bile kutsal kaide üzerine oturtamazdı.

"Hayır, Sayın Başkanım, bunu kabul edemem," dedi alaycı bir sesle. "Eğer belleğim yanılmıyorsa, Dışişleri Bakanınız Douglas Oates çok yetenekli bir kimse, emrinde de oldukça başarılı bir bakanlık kadrosu var. Diplomatik kanalları kullanarak Castro'yla haberleşmekte onların çok daha başarılı olacağı kanısındayım."

Başkan buruk buruk gülümsedi. "Aralarında dostluk bulunmayan ülkeler zaman zaman normal devlet adamlığı standartlarından sapmak zorunda kalıyorlar. Buna inanıyorsunuzdur."

"İnanıyorum."

"Siz politikayla, devlet işleriyle. Washington partileriyle, hizip ve gruplarla ilgilenmezsiniz, değil mi, amiralim?"

"Haklısınız."

"Ama size bir emir versem, uygulardınız."

"Evet, efendim, uygulardım." Sandecker hiç kararsızlık göstermemişti. "Yeter ki yasaya ya da ahlâka aykırı olmasın ve anayasa çerçevesinde olsun."

Başkan bunu bir düşündü, sonra başını salladı, eliyle koltuğu tekrar gösterdi. "Lütfen, amiralim. Zamanım sınırlı, ama neler olup bittiğini kısaca anlatacağım." Sandecker oturana kadar bekledi. "Evet, şöyle başlayalım..."

"Beş gön kadar önce, Fidel Castro tarafından yazılmış çok gizli bir belge. Dışişleri Bakanlığımız tarafından Havana'dan gizlice getirildi, Konusu temel olarak, Küba'yla Amerika arasında olumlu ve yapıcı ilişkiler kurulmasıyla ilgiliydi"

"Bunda o kadar şaşılacak ne var?" diye sordu Sandecker. "Başkan Reagan onu Grenada'dan bir tekmeyle attığından beri daha yakın ilişkiler peşinde zaten."

"Doğru," diye onayladı Başkan. "Bu ona kadar pazarlık masasında varabildiğimiz tek sonuç, Amerika'ya gelen asi Kübalılara ait göçmen kotasının artırılması oldu. Ama bu yeni gelişme çok daha ileri gidiyor. Castro Rusların boyunduruğunu fırlatıp atabilmek için bizden yardım istiyor!"

Sandecker ona kuşkuyla baktı. "Castro'nun ABD'ye duyduğu nefret bir tutku halinde. Hâlâ işgal tatbikatları yaptırıyor. Rusların oradan atılmaya falan niyeti yok. Küba onların Batı Yarıkürede tek eşikleri. Bir anlık bir cinnete kapılıp desteklerini kesseler, ada hemen ekonomik krize girer. Küba uzun süre kendi ayakları üzerine basamaz. Kaynakları yetmez. Fidel'in numarasını, Hazreti İsa'nın kendisi desteklese bile yutmam."

"Adam dönemdir, ama amaçlarını pek küçümseme," dedi Başkan. "Sovyetler kendi ekonomik krizleriyle boğuşur durumdadır. Kremlin'in dış dünyaya karşı paranoyası askeri bütçelerini göklere yükseltti, artık paraları yetmiyor. Vatandaşların yaşama düzeyi sanayileşmiş ülkelerin hepsininkinden düşük. Tarım rekoltesi, sanayi bedelleri, petrol ihracatı hep batık. Doğu bloku ülkelere büyük yardımları sürdürme olanağını kaybettiler. Küba konusunda da, artık daha az verip daha fazla isteme noktasına geldiler. Milyarlık yardım ve bağışlar, yumuşak krediler, ucuz silahlar geçti artık. Beleşçilik sona erdi."

Sandecker başını iki yana salladı. "Yine de eğer ben Castro'nun yerinde olsaydım, bu girişimi kötü bir adım olarak nitelendirirdim. Kongre asla Küba'yı desteklemek için milyarlarca dolarlık yardımlara oy vermez. Adanın on iki milyonluk nüfusu da ithal malları olmadan hayatta kalamaz"

Başkan şöminenin üzerinde duran saate bir göz attı. "Birkaç dakikam ancak kaldı," dedi. "Her neyse, Castro'nun asıl büyük korkusu ekonomik kaostan veya karşı ihtilalden kaynaklanmıyor. Sovyet nüfuzunun kendi hükümetinin her köşesine yavaş yavaş sızmasından kaynaklanıyor. Moskova'nın adamları şuradan biraz yontuyor, buradan biraz çalıyor, hükümete egemen olup ülkenin kaynaklarını kontrol edebilecekleri günü sabırla bekliyorlar" Castro daha yeni uyandı, Kremlin'deki dostlarının ülkeyi kendi ayakları altından çalmakta olduklarını yeni fark etti. Kardeşi Raul, emrindeki Kübalı subayların artık kendisine değil, Sovyetler Birliği'ne sadık olduklarını anladığı zaman iyice şaşaladı "

"Buna çok şaşırdım. Kübalılar Ruslardan nefret eder. Hayat görüşleri asla birbirine uymaz."

"Küba elbette ki, bir Kremlin piyonu olmayı hiçbir zaman istememişti. Ama ihtilalden bu yana binlerce Kübalı öğrenci gidip rus üniversitelerinde öğrenim gördü, Pek çoğu ülkelere dönüp hükümetçe gösterilen, büyük ihtimalle nefret edecekleri bir işte çalışmaktansa, Rusların prestij ve

para konularındaki sinsî tekliflerine kapıldılar. Kurnaz olanlar, kendi geleceklerini vatanseverliklerinin üstünde tutanlar, gizlice Castro'dan kopup Sovyetler Birliği'ne bağlılık yemini etti. Rusların da hakkını teslim etmeniz gerek. Sözlerini tuttular. Küba hükümetindeki nüfuzlarını kullanıp yeni adamlarını yüksek makamlara getirdiler."

"Küba halkı hala Castro'ya tapıyor." dedi Sandecker. "Nasıl Moskova'nın onu yok etmesine göz yumarlar anlayamıyorum."

Başkanın ifadesi ciddileşti. "Asıl tehlike. Rusların Castro kardeşleri öldürüp suçu CIA'in üzerine atması. CIA bin dokuz yüz altmışlarda birkaç kere Castro'ya suikast girişiminde bulunmuş olduğundan, buna herkes kolayca inanır. "

"Ve o zaman Kremlin açık kapıdan girip bir kukla hükümet mi kurar?"

Başkan başını evet anlamında salladı. "Bu da bizi, teklif edilen ABD-Küba paktına getiriyor. Castro Rusları ürkütüp vaktinden önce harekete geçirmek istemiyor. Yani biz razı olup, Rusları Karaiplerden atma planını desteklediğimizi belirtene kadar, içi onlara duyurmak istemiyor. Ama ne yazık ki. İlk girişimi yaptıktan sonra sağır kesildi, ne benden, ne de Douglas Oates' den giden mesajları alıyor."

"Sizin iştahınızı kabartmak için bir numara çekmişe benziyor. "

"Ben de öyle görüyorum."

"Peki, LeBaron'ların ne ilgisi var bunlarla?"

"Onlar rastlantı eseri olarak bulaştılar," dedi Başkan buruk bir sesle. "Hikayeyi bilirsin. Raymond LeBaron antika zeplinine kayıp bir hazine gemisini aramak üzere uçtu. Aslında niyeti başkaydı. Başka bir şeyi arıyordu, ama orası NUMA'yı da, sizi de ilgilendirmez. Kader oyununu oynadı, o sıra Raul Castro Havana dışındaki savunma tesislerini teftişe çıktı. Bu arada LeBaron'u kıyı tarama sistemlerinde gördüler. Raul'un aklına, bu temasın yararlı olabileceği ihtimali geldi. Yanındaki askeri birliklere zeplini yakalayıp Cardenas yakınındaki havaalanına getirmelerini emretti."

"Bundan sonrasını kendim tahmin edebilirim." diye atıldı Sandacker. "Kübalılar balonu tekrar şişirdiler, zepline bir kurye sakladılar. Söz ettiğiniz gizli belgeyi taşıyan kuryeyi. Sonra uçurdular, rüzgârların onu Florida'ya getireceğini umdular."

"Yaklaştın." dedi Başkan gülümseyerek. "Ama rüzgârlara güvenme kumarını oynamadılar. Fidel'in yakın dostu olan bir pilot, yanında o belgeyle hava gemisine bindi. Zeplini Miami'ye getirdiler, kendileri suya atladılar. Kıyıdan birkaç mil açıktaki bekleyen bir yat onları aldı."

Sandecker. "Kontrol kabinindeki üç cesedin oraya nereden geldiğini bilmek isterdim," diye nabız yokladı.

"Castro'dan iyi niyetini gösteren melodramatik bir jest. Ayrıntılarını anlatmaya vaktim yok."

"Ruslar kuşkulanmadı mı?"

"Henüz kuşkulanmadılar. Kübalıları hor gördükleri için Latin kurnazlıklarını gözden geçiriyorlar."

"Demek Raymond LeBaron sağ ve Küba'da bir yerde."

Başkan iki elini açtı. "Öyle olduğunu ancak tahmin yoluyla bulabiliyorum. CIA kaynakları Sovyet istihbaratının LeBaron'u sorguya çekmek istediğini bildirdi. Kübalılar razı olmuş. LeBaron'u da bir

daha gören olmamış."

"LeBaron'un serbest bırakılması için girişimde bulunmayacak mısınız?" diye sordu Sandecker.

"Durum zaten LeBaron'u pazarlık konusuna katmadan da yeterince duyarlı. ABD-Küba paktını perçinleyip imzaladığımız zaman, Castro'nun LeBaron'u Rusların elinden alıp bize geri vereceğinden hiç kuşku yok."

Başkan sustu, tekrar saate baktı. "Bütçe toplantısına geç kaldım," deyip ayağa kalktı, kapıya yöneldi. Sonra durup Sandecker'e döndü. "Sözlerimi kısaca toparlayayım. Jessie LeBaron'a konu hakkında brifing verildi, Castro'ya cevabımız kendisine ezberletildi. Planın aslı, aynı zeplini, içinde bir başka LeBaron'la geri yollamaktı. Castro bundan, cevabımın kendi seçtiği yolla gönderildiğini anlayacaktı. Ama bir terslik oldu. Sen girerken Jess Simmons çıkıyordu buradan. Bana verdiği bilgiler, hava keşif uydularımızın çektiği fotoğraflara dayanıyor. Zeplini durdurup Cardenas'a getirecekleri yerde, Küba devriye helikopteri ona ateş açmış. Sonra bilinmeyen bir nedenle helikopter de patlamış, ikisi birlikte denize düşmüşler. Anlaman gerek, amiralim.. kurtarma ekibi çıkaramam çünkü durum aşırı hassas. Pitt için gerçekten çok üzgünüm. Ona asla ödeyemeyeceğim şeyler borçluyum. Onun da Jessie LeBaron'la diğer arkadaşlarınızın da sağ salim kurtulması için ancak dua edebiliriz."

Sandecker acı bir sesle, "Kasırgada denize düşüp de kurtulmak imkânsızdır," dedi, "Özür dilerim, Sayın Başkanım, ama Miki Mause bile bundan daha iyi bir operasyon planı yapardı."

Başkanın yüzünde üzüntülü bir ifade belirdi. Bir şey söyleyecek oldu, caydı, kapıyı açtı. "Çok üzgünüm, amiralim, toplantıya geç kaldım." dedi, başka da bir şey söylemedi. Oval Bürodan çıktı, Sandecker'i şaşkın durumda yalnız bıraktı.

Kısım 27

Küçük Eva kasırgasının en şiddetli rüzgârları adanın yanından geçti, kuzeydoğuya kıvrıldı, Meksiko Körfezine yöneldi. Hızı saatte kırk mile düştü, ama normal güney rüzgârlarının onların yerini alması daha iki gün sürecekti,

Santa Maria boş bir ada gibi görünüyordu. Üzerinde ne insan, ne de hayvan yaşıyordu sanki. On yıl önce, cömert bir dostluk anında, Raul Castro adayı komünist dostlarına bir iyi niyet jesti olarak devretmiş bulunuyordu. Sonra da oranın Sovyet toprağı olduğunu açıklayıp Beyaz Sarayın suratına bir şamar daha aşketmişti.

Adanın yerlileri sessizce, ama zorla, Küba Adasına taşınmış, yeniden iskân edilmiş, yerlerine GRU (Sovyet Genelkurmay istihbarat Müdürlüğü) kadroları gelmişti Bu kuruluş KGB'nin askeri karşılığıydı. Adada derhal gizli yeraltı tesisleri kurmaya başladılar. Yalnızca gece karanlığında çalışıyorlardı. Yaptıkları tesisler yavaş yavaş şekillendi, palmiyelerle kaplı kumluk tepenin altında gelişti, CIA casus uçakları adayı kontrol ediyorlardı, ama istihbarat analizleri savunma tesislerini yapımını da, ağır malzeme teslimatının deniz yoluyla yapılışını da saptayamayıp gözden kaçırdı. Büyütülen fotoğraflarda, giderek bozulan yollardan başka bir şey gözüküyordu. Ada artık normal rutin gereği inceleniyor, ABD güvenliğini tehdit edecek bir durumdan kuşulanılmıyordu.

Rüzgârın dövdüğü adanın derinliklerinde, yerin altında bir köşede Pitt küçük, boş bir odada uyandı. Altında ince bir şilte vardı. Tavandaki flüoresan lamba sürekli yanıyordu. Şiltesi kaz tüyündendi. Daha önce kuştüyü şiltede yatıp yatmadığını hatırlamıyordu ama bunu çok rahat bulmuştu. Washington'a dönebilirse kendine bir kuştüyü şilte satın almaya karar verdi.

Vücudundaki çürükler, acıyan eklemler, kafasındaki zonklama bir yana, kendini oldukça sağlam hissediyordu. Yattığı yerden griye boyanmış tavana baktı, dün geceyi hatırladı. Jessie'nin kocasını buluşunu, muhafızların onu, Giordino ve Gunn'ı revire indirişini, Rus kadın doktorun yaralarını sarışını... Yemekhanede onlara koyun yahnisi verilmişti. Pitt altı tabak yemişti o yemekten. Sonra da onu içinde tuvalet, lavabo, yatak ve dar bir gardırop bulunan bu odaya getirip kilitlemişlerdi.

Ellerini çarşafın altına kaydırıp vücudunu yokladı. Birkaç metrelik sargı bezi dışında çırılçıplaktı! Kadın doktorun sargı düşkünlüğüne şaşığını hatırladı, çıplak ayaklarını beton yere sallandırdı, oturup ne yapacağını düşündü. İdrar torbasındaki basınç, ona hâlâ insan olduğunu hatırlattı. Tuvalete yürüdü. Keşke bir fincan kahve olsaydı, diye geçirdi içinden. Daxa saatini almamış, bileğinde bırakmışlardı, Saat 11.55'i gösteriyordu. Ömründe daha saatten fazla uyumuşluğu olmadığından, herhalde sabahın 11.55'i olmalı diye Karar verdi. Haklıydı.

Bir dakika sonra lavaboya eğilip yüzüne soğuk su çarptı. Asılı duran tek havlu sertti. Nemi pek emmedi, Gardıroba yürüyüp açtı, arada hâki bir gömlekle pantolon, bir çift de sandalet buldu. Giyinmeden önce sargılarından bazılarını açtı, yaraların kabuk tutmaya başladığını gördü. Biraz hareket edip yeni özgürlüğünün tadını çıkardı. Giyindikten sonra ağır demir kapıyı yokladı, Hala kilitliydi. Yumruğuyla vurdu, boğuk uğultu beton koridorlarda çınladı.

Yaşı on dokuzdan fazla göstermeyen, Sovyet ordusu eğitim üniforması giymiş bir delikanlı kapıyı açıp geri durdu, elindeki minik çekiç kadar makineliyi Pitt'in karnına tuttu, uzun koridorun sol tarafını gösterdi. Pitt boyun eğdi. Birkaç demir kapının önünden geçtiler. Pitt, acaba Gunn'la Giordino da bu kapıların ardında mı, diye merak etti.

Bir asansörün önünde durdular. Bir başka muhafız asansörün kapılarını açık tutuyordu. Girdiler. Kabin yükselirken Pitt tabanlarında hafif basıncı hissetti. Kapının üzerindeki ibreye baktı, orada beş katın varlığına işaret eden ışıklar bulunduğunu gördü. Epey geniş bir tesis, diye düşündü. Asansör durdu, otomatik kapılar açıldı.

Pitt'le muhafızı halı kaplı bir odaya girdiler. Tavan kemerliydi. İki yanlardaki duvarlarda kitap rafları vardı, Kitapların çoğu İngilizce, bir bölümü de çağdaş Amerikalı yazarların çoksatan kitaplarıydı. Diğer duvarı dev bir Kuzey Amerika haritası kaplıyordu. Bu oda Pitt'e birinin özel çalışma odası gibi göründü. Kocaman, antika, oymalı bir yazı masası vardı. Üzeri mermerdi. Masaya Washington Post, New York Times, Wall street Journal, USA Today gibi gazeteler fırlatılıp atılmıştı. Kapı girişinin iki yanındaki masalarda ise teknik dergiler deste desteydi. Yeri kaplayan halı bordoydu. Özerine aralıklı olarak altı tane yeşil deri koltuk dizilmişti.

Muhafız sessizce tekrar asansöre bindi, Pitt'i koca odanın ortasında tek başına bırakıp gitti.

Herhalde incelenme zamanım geldi, diye düşündü Pitt duvarları yoklayıp video-kamera merceği aramaya kalkışmadı. Bir yerlere saklı olduğundan emindi. Hareketlerini kaydediyor olmalıydı. Karşı tarafın tepkisini ölçmek amacıyla bir an sarhoş gibi sallandı, gözlerini tavana devirdi, kendini halının üzerine atıverdi.

On beş saniye geçmeden, kenarları duvardaki haritanın enlem boylam çizgilerine tam oturmuş gizli bir kapı açıldı, Sovyet askeri üniforması giymiş şık bir adam odaya girdi, Çömeli Pitt'in yarı açık gözlerine baktı.

"Beni duyabiliyor musunuz?" diye sordu İngilizce olarak.

Pitt, "Evet," diye mırıldandı.

Rus kalkıp masaya yürüdü, kristal bir sürahiyi aynı takımdan bir bardağa eğdi, doldurdu, dönüp Pitt'in başını tuttu,

"Bunu için," diye emir verdi.

"Nedir o?"

"Courvaisler konyak. Tadı biraz acı." dedi Rus subayı. Amerikan aksanı kusursuzdu. "Derdinize iyi gelir."

Pitt bardağı havaya kaldırarak, "Ben Remy Martin'in tadını tercih ederime dedi. "Şerefte."

Konyağı dikip bitirdi, sonra çevik bir harekette ayağa kalktı, bir koltuğa oturdu.

Subay eğlenir gibi gülümsedi. "Oldukça hızlı bir iyileşme kaydettiniz. Bay..."

"Snodgrass. Adım Elmer Snodgrass. Illinois'in Moline kentinden."

"Güzel bir Orta Batı adı." dedi Rus. Gelip kendi masasının başına oturdu. "Ben Peter Velikov."

"Rus rütbeleri konusunda belleğim beni yanıltmıyorsa, galiba General Velikov."

"Haklısınız," diye onayladı Velikov. "Bir konyak daha alır mıydınız?"

Pitt başını iki yana salladı, karşısındaki adama baktı, Velikov'un boyunu bir yetmiş beş dolaylarında tahmin etti. Kilosu seksen kadar olmalıydı. Yaşı da elliye yaklaşıyordu. Davranışında rahat, dostça bir hava vardı. Ama Pitt altta yatan soğukluğu yine de sezebiliyordu. Saçları kısa,

siyahtı. Yalnızca şakaklarında kır vardı. Alnında saçları biraz seyrelmişti. Gözleri Alp gölleri kadar maviydi. Beyaz tenli yüzünün çizgileri Slavdan Çok, klasik Roma tipi idi. Üzerine bir harmani sarıp başına bir çelenk oturtsanız, pekâlâ Julius Caesar büstleri için poz verebilirdi,

Velikov nezaketle, "Umarım size birkaç soru sormama itiraz etmezsiniz." dedi.

"Elbette etmem. Bugün hiçbir programım yok. Günüm sizindir."

Velikov'un gözleri bir an için parıldadı, sonra hızla soldu. "Nasıl olup da Cayo Santa Maria'ya geldiğinizi bana anlatsanız?"

Pitt ellerini bir çaresizlik ifadesiyle iki yana açtı. "Vaktinizi ziyan etmeye gerek yok. Açıkça anlatabilirim. Ben CIA'in başkanıyım. Yönetim kurulumla birlikte oya koyup karar verdik, kiralık bir zeplin tutup Küba üzerine tuvalet kâğıdı parçalan atmak çok iyi olur dedik. Orada bu konuda kıtlık varmış diye duymuştuk. Ama ne yazık ki, Kübalılar bizim pazarlama stratejimizi beğenmediler ve bizi vurup düşürdüler."

General Velikov, Pitt'e sabırlı, ama tedirgin bir bakışla baktı. Okuma gözlüğünü alıp burnunun üzerine yerleştirdi, masasında duran bir dosyayı açtı.

"Dosyanızdan görebildiğime göre. Bay Pitt... Bay Dirk Pilt galiba, ince espriler kişiliğinizin bir parçasıymış."

"Patolojik bir yalancı olduğumu da yazıyor mu?"

"Hayır. Ama hayranlık uyandıracak bir geçmişiniz var. Bizim tarafımızdan olmamanız yazık."

"Haydi, haydi, generalim... bir kurulu düzece uymayan Moskova'da ne gibi bir geleceği olabilir ki?"

"Korkarım geleceği biraz kısa olur."

"Dürüstlüğünüzden ötürü kutlarım."

"Neden bana gerçeği söylemiyorsunuz?"

"Ancak inanmaya razıysanız söylerim,"

"İnanabileceğimi sanmıyor musunuz?"

"Her taşın altında bir CIA planı gören komünist manyaklığından sıyrılmazsanız. İnanmazsınız."

"Sanırım Sovyetler Birliği hakkında düşünceleriniz pek yüceltici değil."

"Son yetmiş yılda yaptıklarınız arasında insanlık açısından ödüle lâyık bir tek şey söyleseniz! İşin en şaşırtıcı yanı, Rusların dünyanın maskarası durumuna düştüklerini nasıl olup da hâlâ anlayamadıkları. İmparatorluğunuzun tarihi acıklı bir espri oldu. Yirmi birinci yüzyıl kapıyı çalmak üzere. Sizin hükümetiniz ise hâlâ bin dokuz yüz otuzlardan ileri geçememiş gibi yaşıyor."

Velikov gözünü bile kırpmadı, ama Pitt onun yüzünde hafif bir kızarıklık hissetti. Belli ki general "devlet düşmanı" diye değerlendirdiği kimselerden nutuk dinlemeye alışkın değildi. Gözleri Pitt'i incelerken, bakışlarında idam hükmü giymiş bir katilin hayatının değerini tartan bir ifade vardı. Sonra bakışlarına düşünceli bir ifade geldi. Kuru bir sesle, "Düşüncelerinizin Politbüroya yansıtılmasını sağlayacağım." dedi. "Şimdi eğer konferansınız bittiyse, Bay Pitt, buraya nasıl geldiğinizi duymak beni çok ilgilendiriyor."

Pitt sürahiye doğru başını salladı. "Şimdi o konyaktan alabiliyor muydum?"

"Buyrun."

Pitt bardağını yarıya kadar doldurup tekrar koltuğuna döndü. "Size söyleyeceklerim gerçeğin ta kendisidir. Yalan söylemek için hiçbir nedenim olmadığını anlamanızı istiyorum. Kendi bildiğim kadarıyla, hükümetimin herhangi bir istihbarat görevinde falan çalışıyor değilim. Buraya kadarını anlıyor musunuz, generalim?"

"Anlıyorum."

"Gizli teybiniz de çalışıyor mu?"

Velikov başıyla evet işareti yapma nezaketini gösterdi, sonra. "Çalışıyor." diye ekledi.

Pitt bundan sonra başıboş zeplini nasıl bulduğunu. Amiral Sandecker'in odasında Jessie LeBaron'la nasıl karşılaştığını, Prosperteer'le son kez nasıl havalandıklarını, kasırgadan nasıl kıl payı kurtulduklarını anlattı, devriye helikopterinden ateş edilmesini ve Cyclops'a dalışlarını anlattı.

Pitt sözlerini bitirip susunca Velikov başını kaldırıp bakmadı. İfadesinde hiçbir değişiklik olmaksızın önündeki dosyayı incelemeye devam etti. Zihni ışık yılları uzaktaymış da, söylenenlerin tek kelimesini duymamış gibi davranıyordu.

Bu oyunu oynamasını Pitt de bilirdi, Konyak bardağını alıp koltuğundan kalktı, Washington Postu eline aldı. O gün çıkan sayı olduğunu görerek şaşırıldı.

"Kurye sisteminiz iyi olmalı." dedi.

"Özür dilerim?"

"Bu gazeteler birkaç saat önce basılmış da..."

"Beş saat önce."

Konyak Pitt'in boş midesinde alev alevdi. Üçüncü kadehte, içinde bulunduğu koşulları yarı unuttu ve saldırıya geçti.

"Raymond LeBaron'u neden tutuyorsunuz?" diye sordu.

"Şu an için kendisi konuğumuz."

"Ama iki haftadan beri varlığının bildirilmemesi bu sözle açıklanmış olmuyor."

"Size hiçbir şey açıklamak zorunda değilim, Bay Pitt"

"Neden LeBaron'a ziyafet yemekleri sunuluyor da. arkadaşlarımla ben sıradan mahkûmlar gibi yiyip giyiniyoruz?"

"Öylesiniz de ondan. Bay Pitt Sıradan mahkûmlarsınız. Bay LeBaron son derecede varlıklı ve güçlü bir insan, sohbeti de çok ışık tutucu. Siz ise yalnızca rahatsızlık veriyorsunuz. Merakınızı giderebildim mi?"

"Hiçbir şeyi gideremediniz," dedi Pitt esneyerek.

"Devriye helikopterini nasıl patlattınız?" diye sordu Velikov birden.

"Pabuçlarımızı fırlattık ona. Dört sivilden ne beklenir? Üstelik biri de kadın. Gemimiz de kırk

yıllık bir gaz bohçası!"

"Helikopterler durup dururken havada patlamaz."

"Belki üzerine yıldırım düşmüştür."

"Bay Pitt, eğer siz yalnızca hazine ararken kaybolan Bay LeBaron'un yerini bulmaya çalışıyorsanız, devriye gemimizin raporunu nasıl açıklarsınız? O rapora göre zeplinin kontrol kabini öylesine parçalanmış ki. İçinde kimsenin sağ kalmasına olanak yokmuş. Ayrıca helikopterin patlamasından birkaç saniye önce zeplinden bir ışık çıkmış, Yörede yapılan aramada sağ kalen bulunamamış. Oysa siz kasırganın orta yerinde, sihir gücüne sahipmiş gibi bir adada belirlerdiniz. Nöbetçilerin bile içeriye sığındığı bir sırada. Çok garip... sizce de öyle değil mi?"

"Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Ya zeplin uzaktan kumandalıydı ya da helikopter devriyelerinin silahla taradığı kişiler başkalarıydı. Sizi ve Bayan Lo Baron'u bir denizaltı bu yakınlarla getirdi. Ama karaya çıkarken kayalara çarptınız ve yaralandınız."

"Yaratıcılıktan geçer not aldınız, generalim.. ama gerçeği tutturamadınız. En önemli noktayı unuttunuz: Amaç. Dört silahsız sivil, buradaki tesisiniz her ne tesisiyse ne diye saldırınsın ona?"

"Bunun cevabını henüz bilmiyorum," dedi Velikov tatlı bir gülümsemeye.

"Ama öğrenmek niyetindesiniz." .

"Ben başarısızlığı kolay kabul eden bir insan değilimdir. Bay Pitt. Anlattığınız hikâye hayal gücü bakımından zengin bir hikaye ama yutulmuyor. Masasındaki enterkom düğmesine bastı, "Yakında tekrar konuşuruz," dedi.

"Hükümetimizle ne zaman temas edeceksiniz? Bizi kurtarma pazarlığına ne zaman başlayabilecekler?"

Velikov. Pitt'e horgörüyle baktı. "Özür diterim. Hükümetinize bir saat önce rapor verdiğimizizi söylemeyi unuttum."

"Kurtarıldığımıza ilişkin mi?"

"Hayır, öldüğünüze."

Pitt'in durumu kavraması epey uzun sürdü. Sonra yavaş yavaş uyanmaya başladı. Çenesi kasıldı, gözleri Velikov'a dikildi.

"Açık konuşun, generalim."

"Çok basit." dedi Velikov. Sanki kapıya gelen postacıyla çene çalıp vakit geçiriyordu. "İster kaza, ister plan sonucu olsun. Sovyet sınırları dışındaki en hassas askeri tesisimize rastladınız. Buradan ayrılmanıza izin verilemez. Ben gerçekleri öğrenince öleceksiniz."

Kısım 28

Hagen en sevdiği işle meşguldü. Yemek yiyordu. Bir saatlik bir süre çalmış, nefis bir Meksika yemeğini mideye indirmektedir. Hesabı ödedi, lokantadan çıktı, Clyde Ward'ın adresi olarak saptanan adrese doğru arabayı sürdü. Telefon şirketindeki adamı, General Fisher'in defterindeki numarayı bir benzincideki umumi telefon olarak saptamıştı. Hagen saatini kontrol etti. Altı dakikaya kadar pilotu Jetten o numarayı arayacaktı.

Benzinciye demiryolu istasyonuna yakın bir sanayi bölgesinde buldu. Herkesin kendi servisini kendi yaptığı bir yerdi. Tanınmamış bir marka yakıt satıyordu. Kırmızı boyası çamurlanmış bir pompanın yanına arabayı çekti, pompanın ucunu arabanın benzin deposuna dayadı. Bunu yaparken gözünü dükkânın içindeki paralı telefona dikmemeye özen gösterdi.

Albuquerque havaalanına indikten kısa bir süre sonra Hagen bu arabayı kiralamış, içinden de on kilo benzini boşaltmıştı. Benzinciye gelmesi doğal güzüksün diye. Deponun içindeki hava boşlukları guruldadı, Hagen kapağı kapadı, pompayı yerine taktı. Sonra dönüp yazıhaneye girdi. O cüzdanını çıkarırken duvardaki paralı telefon da çalmaya başladı.

Oradaki tek görevli bir oto lastiğini yamamakla meşguldü. Ellerini bir paçavraya silip kulaklığı kulağına tuttu. Hagen tek yanlı konuşmayı dinlemeye koyuldu.

"Mel'in Servis istasyonu... Kim?.. Burada Clyde diye biri yok... Elbette eminim. Yanlış numara, arıyorsunuz... O numara doğru ama ben altı yıldır burada çalışırım, Clyde diye birini duymadım."

Telefonu kapatıp kasaya yürüdü, Hagen'e gülümsedi. "Ne kadar aldınız?"

"On virgül iki galon. On üç dolar elli yedi sent."

Adam yirmi doların üstünü verirken Hagen çevreye baktı. Burayı kurarken gösterilen profesyonelliğe hayran olmamak elde değildi, ama yine de sırf dekor olduğu belli oluyordu. Yerler yıllardır bez yüzü görmemişti. Tavanlardan örümcekler sarkıyordu. Aletlerin üzerinde yağdan çok pas vardı. Görevli adamın avuçlarıyla tırnakları da yağ diye bir şeye ömründe değmemiş gibiydi. Ama Hagen'ı asıl şaşırtan, güvenlik sistemi oldu. Keskin gözleri, normal benzincilere hiç yakışmayan karmaşık bir kablo tesisatını hemen ayırt etmişti. Mikrofon ve kameraları görmekten çok hissetti.

Parasının üstünü alırken görevliye. "Bana bir iyilik yapar mısınız?" diye sordu.

"Ne lâzım?"

"Motorumda garip bir ses var. Kaputu açsan bir bakıp bana ne olduğunu söyler misin?"

"Tabii, Neden olmasın? Zaten fazla bir işim yok."

Hagen adamın ustaca kesilmiş saçlarına dikkat etti, mahalle berberlerine hiç gitmediği belliydi. Pantolon paçasındaki şişkinliği de gördü. Sağ baldırında, bilekten biraz yukarıda.

Hagen arabayı pompanın öbür yanına, istasyondan uzağa park etmişti. Motoru çalıştırıp kaputu açan düğmeye bastı. Görevli ayağını ön çamurluğa dayadı, radyatöre doğru eğildi.

"Ben bir şey duymuyorum."

"Bu tarafa gel," dedi Hagen. "Bu tarafta daha iyi duyuluyor,"

Sokağa arkasını dönmüştü. Pompada bulunabilecek kameradan da onu arabanın kaputu koruyordu.

Adam çamurluğa abanıp eğilerek kafasını motora doğru sokunca Hagen koltuk altından tabancasını Çekti, adamın iki kalçasının arasından namluyu yukarı doğru itti.

"Buna iki bucuk inç namlulu Magnum .357 derler, içi de dolu. Anladın mı?"

Adam gerildi, ama korku göstermedi. "Tamam, anlıyorum, dostum."

"Bu tür silah yakın mesafede ne yapar, onu da biliyor musun?"

"Bilirim."

"İyi. Öyleyse tetiği çekersem kışından beynine enfes bir tünel açacağımı da biliyorsundur."

"Ne istiyorsun, dostum?"

"Satıcı aksanına ne oldu?" diye sordu Hagen.

"Arasına gelir gider."

Hagen eğildi, boş eliyle adamın baldırındaki Beratta .38'i aldı. "Tamam dostum, Clyde'ı nerede bulabilirim?"

"Adını bile duymadım."

Hagen Magnum'un namlusunu omurganın köküne öyle şiddetli indirdi ki adamın pantolonu yırtıldı, ağzından bir acı homurtusu kurtuldu.

"Kimin hesabına çalışıyorsun?" diye soludu.

"İç çekirdek." dedi Hagen.

"Olamaz."

Hagen namluyu bir daha yukarı itti. Adamın yüzü buruştu, vücudunun alt tarafına bir sancı saplanırken inledi.

"Kim Clyde?" diye sordu Hagen.

"Clyde Booth," Adam etkili dişleri arasından mırıldanıyordu.

"Sesini duyamıyorum dostum."

"Adı Clyde Booth."

"Anlat onu bana."

"Bir tür dâhi olarak tanınıyor. Uzayda kullanılan aygıtları icat eder ve yapar. Hükümetin istediği gizli sistemler falan. Tam bilmiyorum. Ben yalnızca güvenlik kadrosunda görevliyim."

"Yeri?"

"Fabrika Santa Fe'nin on mil batkında. Adı da QB-Tech."

"QB neyin işareti?"

"Quarter Back." dedi adam. "Booth, Arizona'nın milli futbolcularındandı. Bek oynardı."

"Geleceğimi biliyor muydun?"

"Şişman bir adam için gözünüzü açık tutun dendi." "

"Benzincinin çevresindeki güvenlik görevlilerinin yerleri?" dedi Hegen.

"Üç kişiler. Biri sokağın ilerisindeki çekme kamyonetinde, öteki şu arkadaki deponun damında, üçüncüsü de bitişikteki barın yanında Park etmiş kırmızı kamyonette."

"Neden harekete geçmediler?"

"Bize verilen emir yalnızca sizi izlemektir."

Hagen tabancasının basıncını hafifletti, sonra adamın otomatiğindeki kurşunları boşalttı, silahı yere attı, bir tekmeyle o arabanın altına itti.

"Tamam," dedi adama. "Şimdi içerideki yerine yürü. Koşmadan yürü.""

Adam beton alanın yan yoluna vardığında, Hagen bir blok ötedeki köşeyi dönmüştü. Dört hızlı viraj daha aldı. Çekme vinciyle kamyoneti ekti, son hızla havaalanına doğru ilerledi.

Kısım 29

Leonard Hudson kendisini Jersey Kolonisi karargahına indiren asansörden dışarıya adımını attı. Elinde yağmurdan sırılsıklam olmuş bir şemsiye taşıyordu. Bir de pırıl pırıl cilalı cevizden şık bir evrak çantası vardı.

Sağa sola bakmadan, yanında çalışanların selamına pek kısa karşılık vererek ilerledi. Hudson sinirli biri sayılmazdı. Evhamlı da değildi. Ama şu anda kaygılıydı, iç çekirdeğin diğer üyelerinden gelen mesajlarda hep tehlike çanları çalıyordu. Birisi sistemli biçimde hepsini izlemekteydi. Dikkatle kurulmuş gizli sistemlerine bir yabancı sızmıştı.

Şimdi ay üssüyle ilgili bütün o çabalar, buluşlar, planlar, oraya gidenlerin hayatları, onca para, onca emek hep tehlikeliydi... bu bilinmeyen yabancı yüzünden.

Geniş, tozla gösterişli olmayan bir odaya girdi, Gunnar Eriksen'i kendisini bekler buldu.

Eriksen kanepeye oturmuş, sıcak kahvesini yudumluyor kıvrık bir pipoyu tütürüyordu. Yuvarlak, kırışksız suratında ciddi, karamsar bir ifade vardı. Gözleri bir garip parlıyordu, rahat bir kıyafet giymişti, ama pantolonu buruşuk falan delildi. Pahalı bir kaşmir spor ceket, bej rengi V yaka kazak, yine bol yünlü pantolon, Jaguar ya da Ferrari marka otomobil satıyor olsa, bu kılığı pek yadırganmazdı.

Hudson şemsiyeyi asıp çantayı masaya koyarken, "Fisher ve Booth'la konuştun mu?" dedi,

"Konuştum."

"Kimmiş, öğrenebildin mi?"

"Hayır."

"Hiç parmak izi bırakmaması garip." Hudson da kanepeye oturdu, kendine biraz kahve aldı.

Eriksen tavana duman üfledi. "Daha da garibi, vidao bandındaki resimlerinin bulanık çıkması."

"Üzerinde bir elektronik silme aygıtı taşıyor olmalı."

Eriksen. "Belli ki, sıradan bir özel hafiyeye değil," diye yüksek sesle düşündü. "Üst düzeyden, birinci emir bir profesyonel. Arkası da kuvvetli."

"Ne yapacağını biliyor, geçerli kimlik ve güvenlik belgeleri sunuyor. Mooney'e yutturduğu muhasebe teftişi dolması harikaydı. Ben bile yutardım."

"Hakkında ne biliyoruz?"

"Birbirini tutmayan bir yığın eşkâl tarifi. Sadece adamını cüssesi konusunda birleşen tarifler. Hepsi ondan şişman adam diye söz ediyor."

"Belki de Başkan sonunda istihbarat örgütlerinden birini üzerimize salmıştır."

Hudson kuşkulu bir sesle, "Öyle olsa karşımızda bir yığın gizli ajan olurdu," dedi. "Bu herif herhalde tek başına çalışıyor."

Eriksen bu sefer, "Acaba Başkan hükümetin dışında, gizlice özel bir ajan tutmuş olabilir mi?" diye sordu.

"Bu benim de aklımdan geçti ama pek sanmıyorum. Beyaz Saraydaki dostumuzun Oval Büroda ettiği her laf dinleniyor! Giren çıkan herkesin çetelesi tutuluyor. Tabii Başkanının özel hattı ver, ama bence bu konu telefonda konuşulabilecek bir konu değil."

"İlginç," dedi Eriksen. "Şişman adam aramalarına bizim Jersey Kolonisini ilk düşündüğümüz yerden başladı."

"Doğru," diyerek ona katıldı Hudson. "Earl Mooney'in Pattenden Laboratuvarındaki odasını aradı. General Fisher'e telefon edildiğini buldu. Hatta uçağın parasını benim ödemem gerekliliği yolunda senin ağzından bir laf bile etmiş."

"Yaşadığımızı bildiğini anlatmak istiyor belli ki." Eriksen'in sesi düşünceliydi, "Demek ilişkimizi öğrendi."

"Sonra Colorado'ya gidip Fisher'e saldırı düzenliyor, Jersey Kolonisi projesiyle ilgili telefon numaralarının bulunduğu bir defteri çalıyor. En üst düzeydekilerin. İç çekirdek üyelerinin de. Sonra New Mexico'da ona tuzak kurduğumuzu anlamış olmalı ki kurtulabildi. Albuquerque havaalanındaki adamımızın bildirdiğine göre şişman bir adam, işaretsiz, küçük bir uçakla gelmiş. İki saat sonra da gitmiş."

"Araba kiralamış olmalı. Bu iş için kimlik göstermiş olması gerekir."

Hudson başını iki yana salladı. "New Orleans'dan George Goodfly adına düzenlenmiş ehliyet ve kredi kartı göstermiş. Öyle biri yok."

Eriksen piposunun küllerini cam bir tablaya döktü. "Santa Fe'ye gidip Clyde Booth'un fabrikasına sızmak istememesi garip."

"Bence adam yalnızca gerçekleri saptama avında."

"Ama parasını kim ödüyor? Ruslar mı?"

"Bir kere KGB olamaz." dedi Hudson. "Onlar ne telefonlarda imalı mesajlar yollarlar, ne de ülkenin içinde özel jestlerle dolaşırlar. Bu adam hızlı hareket ediyor. Bence belli bir tarihte işi bitirmesi emredilmiş."

Eriksen kahve fincanına baktı. "Sovyet ay projesi beş gün sonra aya ayak basmaya programlı. Süresi, o kadar olmalı."

"Haklı olabilirsin."

Eriksen ona baktı. Alçak sesle. "Herhalde şimdi anlamışsındır... bu adamın arkasındaki kuvvet Başkandan başkası olamaz." dedi,

Hudson başını yavaşça salladı. "Ben bu ihtimale gözlerimi kapamıştım." diye karşılık verdi dalgın bir sesle. "Jersey Kolonisinin güvenliğini destekleyecek, onu Ruslara bırakmak istemeyecek sanıyordum."

"Görüşmeniz hakkında bana anlattıklarına bakılırsa, ayda bizimkilerle Sovyet kozmonotlar arasında bir savaş çıkmasına hiç razı değil. Steinmetz'in üç Sovyet uzay gemisini yok etmesi hoşuna gitmeyecek."

"Beni rahatsız eden bir nokta var." dedi Hudson. "Bu işin Başkandan çıktığını kabul edersek... emrinde onca kadro varken ne diye bir tek adam yolluyor?"

"Çünkü Jersey Kolonisini bir gerçek olarak kabul etti. Bizi destekleyenlerin, her hareketini izlemekte olduğunu da farkında. Birtakım hilelerle soruşturmaların yolunu saptırabileceğimizi, sahte ipuçları falan bırakabileceğimizi biliyor. Akıllı adamdır Başkan. Kalktı, eski kulağı kesiklerden birini getirdi, biz neye uğradığımızı anlayamadan içimize sızdırdı."

"Adama yolunu şaşırtmak hala mümkün olabilir."

"Geç kaldık. Şişman adamda Fisher'in defteri var, bu adam gerçek bir tehlike. İçe kuyruğundan başladı, şimdi başa doğru geliyor. Bak Leo şişman edam şu kapıdan girdiği zaman Başkan kesinlikle Sovyet kozmonotlarıyla Jersey Kolonisi halkı arasında çatışma çıkmasını önlemek için harekete geçecektir."

"Şişman adamı ortadan kaldırmamız gerektiğini mi söylemek istiyorsun?" diye sordu Hudson.

Eriksen. "Hayır." dedi. "Bence Başkanı kendimize düşman etmemek daha iyi. Adamı yalnızca birkaç günlüğüne durduralım"

Hudson, "Bakalım bundan sonra nerede ortaya çıkacak?" diye mırıldandı.

Eriksen piposunu tekrar doldurdu, "Cadı avına Oregon'dan başladı, Colorado'ya, sonra New Mexico'ya geçti. Bence bundan sonraki durağı Teksas olacak. NASA'nın Houston üssündeki adamımıza uğrayacak."

Hudson masadaki telefonda birkaç numaraya bastı, itoğlunu yakaladığımız zaman yazık ki, kendim orada olamayacağım."

Kısım 30

Pitt iki saat boyunca yatağında sırtüstü yatıp demir kapıların açılma kapanma seslerini dinledi, dışarıdaki ayak seslerine kulak kabarttı. Genç gardiyan yemek getirdi, o yiyene kadar bekledi, giderken çatal bıçakların hepsini dikkatle topladı. Bu sefer gardiyan daha keyifli gibiydi. Silahı da yoktu. Yemek sırasında hücrenin kapısını da açık bırakmış. Pitt'e kapıdaki kilidi inceleme olanağı tanımıştı.

Sürgülü kilit değil, sıradan, kapı tokmağıyla çatışan bir kilit olması Pitt'i biraz şaşırttı. Bu hücre hiçbir zaman adam kapatmak için düşünülmemişti. Bir şeyler depolamak için yapılmışa benziyordu daha çok.

Pitt kaşığı kötü kokulu bir balık yahnisinin içinde dolaştırdı, sonra geri uzattı. Psikolojik savunma mekanizmalarını yıkmayı amaçlayan bu pisliği yemektense, kapının nasıl kilitleneceğini seyretmeye daha Çok ilgi duyuyordu. Genç muhafız dışarı çıktı, demir kapıyı çekerek kapattı, Pitt kulaklarını dikti, bir tek çıt sesi duydu.

Dikkatle diz çöktü, kapıyla kilit dilinin arasını inceledi. Aralık dört milimetre kadardı. Dönüp hücreyi aradı. Oraya kaydırabileceği, kilidin yerine oturmasını önleyecek incelikte bir şey aradı.

Şiltenin serildiği yatak tahtadandı. Madeni menteşesi falan yoktu. Muslukların parçaları da ayrılacak gibi değildi. Lavabo seramik, alttaki tesisatla tuvaletin boruları elle sökülemeyecek türdendi. Gardıroba gelince şansını tuttu. Menteşelerin hangisi olsa işi görürdü. Ne var ki, onları parmakları ve tırnaklarıyla sökmek olanaksızdı.

O bu sorunu düşünürken kapı açıldı, muhafız kapıda belirdi, Gözleri bir an hücreyi şöyle bir taradı, sonra sert bir hareketle Pitt'e çıkmasını işaret etti, onu gri koridorlardan dolaştırarak geçirtti, sonunda kapısında 6 sayısının okunduğu bir odanın önünde durdu.

Pitt ufacık, kutu gibi bir odaya kabaca itildi. İçeride hastalık kokusu gibi iğrenç bir koku vardı. Yerler çimento kaplıydı, orta yerinde bir delik göze çarpıyordu. Duvarlar iğrenç bir kırmızıya boyanmıştı. Belli ki, üzerindeki aynı renk lekeleri örtmek için böyle düşünülmüştü. Odadaki tek ışık, tavandaki kablonun ucunda sallanan ampulün sarı ışığıydı. Pitt'in ömründe girdiği en kasvetli odaydı burası.

Odada eşya olarak yalnızca ucuz, iyice aşınmış bir tahta sandalye vardı. Pitt'in gözleri sandalyede oturan adama dikildi. Kendisine bakan gözler buz kalıpları kadar ifadesizdi. Pitt adamın boyunu tahmin edemiyordu ama göğsü ve omuzları o kadar iriydi ki sakat gibi görünüyordu. Vücut geliştirme egzersizlerini fazla kaçırmış, bu konuda binlerce saat ter dökmüş bir hali vardı. Kafası pırıl pırıl traşlıydı. Kırık burnunun uyumsuzluğu olmasa, suratu yakışıklı bile sayılırdı. Ayağında dize kadar gelen bir şortla lastik çizmeler vardı. Geri kalanı çıplaktı. O Bismarck bıyığına rağmen Pitt'e tanıdık geliyordu.

Başını kaldırmaksızın, Pitt'in nelerden suçlu bulunduğunu okumaya başladı, öncelikle Küba hava sahasını ihlâl etmek, sonra bir helikoptere ateş edip düşürmek, CIA hesabına çalışmak, ülkeye yasadışı yolla girmek. Suçlamalar devam edip gidiyordu. Sonuncusu askeri bölgeye izinsiz girmekti. Adamın sesi, hafif batı aksanı taşıyan bir Amerikalı sesiydi.

"Ne diyorsun?"

"Şeytanlar kadar suçluyum."

Kocaman el ona bir kâğıtla bir kalem uzattı, "Lütfen İtirafnameyi imzala "

Pitt kalemi aldı, kâğıdı duvara dayadı, yazılan okumadan imzayı bastırdı.

Sorgucu imzayı düşünceli bakışlarla inceledi. "Sanırım bir hata yaptın."

"Nasıl hata?"

"Senin adın Benedict Arnold değil."

Pitt parmaklarını şaklattı. "Vay canına, haklısınız. O geçen haftaydı. Bu hafta adım Millard Filimore."

"Çok komik."

"General Velikov, Amerikan yetkililerine ölümümü bildirmiş olduğuna göre, itirafname imzalamanın yararını göremiyorum," dedi Pitt ciddi bir sesle. "Bir cesede penisilin yapmaya benziyor. Ne işe yarayabilir ki?"

"Bazı olaylara karşı sigorta olur, propaganda için yararlı olur, hatta bir pazarlık gücü bile kazandırabilir." dedi sorgucu sevimli bir sesle. "Bir yığın yararı olabilir." Durakladı, dosyaya baktı, "General Velikov'un bana verdiği dosyadan anladığıma göre, Saint Lawrence Nehrinde Empress of Ireland batışı için bir kurtarma operasyonu düzenlemiştiniz vaktiyle"

"Doğru."

"Ben de aynı projede çalıştım."

Pitt ona baktı. Adam tanıdık geliyordu, ama bir türlü çıkaramıyordu. Başını iki yana salladı. "Benim ekibimde çalıştığınızı hatırlamıyorum. Adınız nedir?"

"Foss Gly," dedi adam yavaşça. "Operasyonunuzu bozmak için Kanadalıların emrinde çalışıyordum."

Sahne birden Pitt'in gözünün önünde belirdi. Römork gemisi, Rimouski-Quebec'te bir rıhtıma bağlıydı. Elindeki sopayla Gly'in kafasına vurarak bir İngiliz gizli ajanının hayatını kurtarmıştı. Evet, iyi hatırlıyordu, o sırada Gly'in arkasının dönük olması ve yaklaştığını görememesi de büyük sevinç vermişti ona,

"Öyleyse hiç yüz yüze gelmedik," dedi Pitt sakın bir sesle. Gly'in gözünde bir tanıma pırıltısı aradı, görür gibi de oldu ama renk vermedi.

"Herhalde öyle."

"Evinizden çok uzaklara düşmüşsünüz."

Gly koca omuzlarını kaldırdı, "Özel hizmetlerime kim en yüksek parayı verirse onun emrinde çalışırım."

"Bu sefer de para makinesinden rubleler yağıyor."

"Ve altına çevriliyor." diye ekledi Gly, içini çekti, ayağa kalkıp gerindi. Teni öyle gergin, damarları öyle belirgin ki, tam anlamıyla iğrenç görünüyordu. Ayakta durduğunda kafasının tepesi Pitt'in çenesiyle aynı hizaya geliyordu. "Geçmiş günlerle ilgili sohbete devam etmeyi isterdim. Bay

Pitt, ama birtakım sorulara cevap almam ve itirafnameye imzanızı attırmam gerek."

"Sizi ilgilendiren her konuda konuşmaya hazırım, ama LeBaron'lara ve arkadaşlarıma bir zarar gelmeyeceğine inandığım zaman."

Gly cevap vermedi, kayıtsız bir bakışla baktı,

Pitt vuruşun gelmekte olduğunu hissetti, vücudunu darbeye birlikte esnemek üzere hazırladı. Ama Gly işbirliğine yanaşmadı. Onun yerine, tek elini uzattı, Pitt'i boynunun dibinden, omuzla boynun birleştiği yumuşak yerden kavradı. Başlangıçta basınç hafifti. Sonra pençe sıkıldı, acısı alev gibi parladı,

Pitt iki eliyle Gly'in bileğine sarılıp demir pençeyi geri çekmeye uğraştı, ama asırlık bir meşe ağacını yerden sökmeye çalışsa daha kolay olurdu. Dişlerini kenetledi, kırılacaklarını sandı. Beyninde patlayan fişekler arasında Gly'in sesini zar zor duyabildi.

"Pekala. Pitt, bunlara dayanmak zorunda değilsin, biliyorsun. Bana bu adaya gelişini kimin hangi amaçla planladığını söyle yeter. Profesyonel bir mazohist değilsen, boşuna acı çekmeye gerek yok. İnan bana, bu tecrübeyi sevimli bulmayacaksın, Generale neyi bilmek istiyorsa söyle. Sakladığın her neyse, nasılsa tarihin akışını değiştirecek değil. Tehlikeye girmiş binlerce hayat da yok. Ne diye vücudun günlerce acı çeksin, kırılmamış kemiğin kalmasın, eklemlerin yerinden çıksın, kasların patates püresine dönsün? Çünkü benim oyunuma pas vermezsen son olacağı bu. Anladın mı?"

Gly pençesini gevşetirken o korkunç acı da hafifledi. Pitt ayakları üzerinde sallandı, yan açık gözleriyle işkencecisine baktı. Bir eliyle omzuna yayılan çirkin çürüğü ovalıyordu. Söyleyebileceği herhangi bir şey, ister doğru, ister uydurma olsun, asla kabul edilmeyecekti. Bunu biliyordu. Bu işkence, vücudunun tüm fiziksel kaynakları teslim olup uyuşana kadar böylece sürecekti.

Kibar bir sesle. "Her itiraf için de ikramiye alıyor musun?" diye sordu.

"Komisyon karşılığı çalışmam."

"Sen kazandın." diye karşılık verdi Pitt "Benim acı eşiğim alçaktır. Neyi itiraf etmemi istiyorsun? Fidel Castro'ya suikast girişimi mi? yoksa Rus danışmanları demokrasiye ayartmaya çalışmak mı?"

"Yalnızca gerçeği. Bay Pitt."

"Onu General Velikov'a zaten söyledim."

"Evet. Zabıtlar burada."

"Öyleyse Bayan LeBaron'un, Al Giordino, Rudi Gunn ve benim sırf hazine gemisi ararken kaybolan Raymond LeBaron'u aramak üzere yola çıktığımızı biliyorsunuzdur. Bunun nesi bu kadar garip?"

"General Velikov bunu gizli bir görevin paravanı olarak görüyor, "

"Örneğin?"

"Castro'larla iletişim kurma girişimi."

"İlk akla gelen kelime 'gülünç' oluyor. Hükümetlerimizin birbiriyle temas edebilmesinin daha kolay yolları olmalı."

"Gunn bize her şeyi anlattı." dedi Gly. "Göreviniz, Küba karasularına sızdı. Orada devriye gemileri sizi yakalayacak, karaya götürecekti. Oraya vardıldıktan sonra da. ABD-Küba ilişkilerinde

hayati önem taşıyan bilgiler verecektiniz."

Pitt gerçekten afallamıştı. Bütün bunlar ona son derece zırva geliyordu. "Bu ömrümde duyduğum en ipe sapa gelmez hayal." dedi.

"O halde neden Küba devriye helikopterini düşürecek biçimde silahlıydınız?"

"Bizde silah yoktu." diye yalan söyledi Pitt. "Helikopter birden burnumuzun dibinde patladı. Nedenini söyleyebilecek durumda değilim."

"Öyleyse Küba devriye gemisinin orada sizi neden bulamadığını açıkla!"

"Biz sudaydık. Ortalık karanlıktı, deniz de fırtınalıydı. Bizi görememişlerdir."

"Ama buna rağmen o fırtınalı sularda kasırganın içinde altı mil yüzmeyi, dört kişilik bir grup olarak birarada kalmayı, Cayo Santa Maria'ya sağ salim çıkmayı başardınız, Bu nasıl mümkün oldu?"

"Herhalde şansımız yaver gitti."

"Şimdi kim sapıyor inanılmaz hayallere?"

Pitt cevap verme fırsatı bulamadı. Gly'nın yumruğu hiç uyarsız vücudunun yan tarafına, sol böbreğinin yakınına indi.

Acı duymasıyla gerçeği anlaması aynı anda yer aldı. Bilinçsizliğin kara havuzuna gömülürken Jessie'ye doğru uzandı, ama o yalnızca güldü, elini Pitt'e uzatmadı.

Kısım 31

Derin, tok titreşimli bir ses bir şeyler söylüyordu. Hemen hemen kulağının dibindeydi. Bir akrepler ordusu yatağa tırmandı, zehirli kuyruklarını vücudunun yan tarafına batırdılar. Pitt gözlerini açtı. Tepedeki parlak florasan ışık gözünü aldı, hemen tekrar kapattı. Yüzü ıslak gibiydi. Kendini yüzüyor sandı, kollarını uzattı. O zaman yanı başındaki ses daha açık seçik konuştu.

"Sakin ol dostum. Yalnızca yüzünü siliyorum."

Pitt gözlerini tekrar açtı, bakışlarını kendinden yaşlı, kır saçlı adamın yüzünde odaklaştırmaya çalıştı, Yumuşak bir sesi vardı adamın. Görmüş geçirmiş birine benziyordu. Gözleri karşılaşıncı adam gülümsedi.

"Çok canın acıyor mu?"

"Biraz"

"Su ister misin?"

"Evet. Lütfen."

Adam ayağa kalkınca saçları tavana değecek gibi oldu. Bir torbadan bir fincan çıkardı, musluktan su doldurdu.

Pitt belinin yanını tuttu, yavaşça doğrulup oturdu. Kendini berbat hissediyordu. Karnının çok aç olduğunu fark etti. En son ne zaman yemişti? Dalgın zihni pek hatırlayamıyordu. Suyu minnetle kabul etti, hemen içti. Sonra kendisine bu iyiliği yapan adama baktı.

"Zengin ve atak Raymond'sunuz herhalde."

LeBaron'un yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Pek gurur duyduğum bir tanımlama değil."

"Yerinizi bulmak da kolay değil."

"Karım hayatını nasıl kurtardığınızı anlattı. Size teşekkür etmek istiyorum."

"General Velikov'a bakılırsa bu kurtuluş yalnızca geçici."

LeBaron'un gülümsemesi yok oldu. "Size ne dedi?"

"Onun sözlerini aynen tekrarlıyorum, 'Hepiniz ötmek zorundasınız.' " dedi.

"Bir sebep söyledi mi?"

"Bana söylediğine göre, en duyarlı Sovyet askeri tesisine düşmüşüz."

LeBaron'un yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Sonra konuştu, "Velikov yalan söylüyor. Burası aslında ABD çevresindeki mikrodalga yayınlarını toplamak için kurulmuş, ama dinleme uydularının hızla gelişmesi burayı kısa sürede modası geçmiş duruma getirmiş. Daha tesisin yapımı bitmeden."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Adayı dolaştırdılar bana. Öyle önemli bir yer olsa, dolaştırmazlardı. Çok gelişmiş haberleşme sistemleri ve anten falan görmedim. Ayrıca pek çok Kübalı konukla dostluk ettim. Onlar da ağızlarından birkaç şey kaçırıldılar. Anlayabildiğim kadarıyla burası işadamlarının gizli yeri gibi bir şey. Şirket başkanlarının toplanıp gelecek yılın pazarlama stratejisini kararlaştırdıkları gizli bir köşe.

Ama burada yüksek rütbeli Sovyet ve Küba yetkilileri buluşuyor, siyasal ve askeri politikayı belirtiyorlar."

Düşünmek Pitt'e çok zor geliyordu. Sol böbreği deliler gibi ağrıyordu. Uykusu varmış gibiydi. Tuvalet'e doğru sendeleyerek ilerledi. İdrarı kandan pembe geliyordu. Ama pek de kırmızı sayılmazdı. Hasarın çok ciddi olduğunu sanmıyordu,

"Bu konuşmaya devam etmesek daha iyi olur," dedi. "Hücremde herhalde mikrofon vardır."

LeBaron başını iki yana salladı. "Yoo, sanmıyorum. Binanın bu katında güvenlik önlemi alınmamış, çünkü buradan çıkış yolu yok. Fransızların Şeytan Adasındaki o eski zindan gibi. Kaçmak olanaksız. Küba yirmi mil ileride. Deniz köpekbalıklarıyla dolu. Akıntı da kıyıdan açığa doğru, öteki yanda en yakın kara Bahamalar. Yüz on mil kuzeydoğuda. Eğer kaçmayı düşünüyorsan, bu işi unutmanı tavsiye ederim."

Pitt yatağın kenarına dikkatli bir hareketle olurdu. "Ötekileri gördünüz mü?"

"Evet."

"Durumları?"

"Giordino'yla Gunn birarada. koridorun on metre ilerisindeki bir odada kalıyorlar. Yaralı olduktan için altı numaralı odaya götürülmemişler. Şu ana kadar onlara iyi davranılmış."

"Jessie?"

LeBaron'un yüzü hafifçe gerildi. "General Velikov nezaket gösterip bize bir konuk odası verdi. Hatta subaylarla yemek yememize bile izin var."

"Al'ı numaralı odadan kurtulduğunuza sevindim."

"Evet, Jessie'yle ben şanslıyız. İnsanca davranıyorlar."

LeBaron'un ses tonu pek inandırıcı değildi. Kelimeler ağzından tekdüze bir sesle dökülüyordu. Gözlerinde hiç ışık yoktu. İş dünyasının içinde ve dışında onca serüvene korkusuzca atılan adam bu değildi. Dünyanın ekonomi ve finans otoritelerinin akıl danıştığı o dâhi, bu adam olamazdı. Pitt'in gözüne dayak yemiş bir çiftçi gibi görünüyordu. Hem dövülmüş, hem de toprağına el konmuş bir çiftçi gibi.

"Yo Buck Caesar'la Joe Cavillo'nun durumu?" diye sordu Pitt.

LeBaron omuzlarını üzgün bir ifadeyle kaldırdı. "Buck açık hava jimnastiği sırasında muhafızlardan kaçıp yüzerek gitmeye çalıştı. Sal olarak, devrik bir palmiye ağacının kütüğünü kullandı. Vücudu daha doğrusu köpekbalıklarının bıraktığı kalıntıları üç gün sonra kumsala vurdu. Joe'ya gelince, altı numaralı odada birkaç seanstan sonra komaya girdi ve öldü. Çok yazık oldu. General Velikov'la işbirliği yapmaması için hiçbir neden yoktu."

"Siz Foss Gly'ı hiç ziyaret etmediniz mi?"

"Hayır, ben o acıyı çekmedim. Nedendir, bilmem, Belki de General Velikov beni pazarlık aracı olarak fazlaca değerli buluyordur."

"Demek ben seçildim," dedi Pitt ciddi bir sesle,

"Keşke size yardım edebilseydim. Ama General Velikov, Joe'yu kurtarmak için tüm yakarılarımı

reddetti. Siz söz konusu olunca da aynı derecede soğuk."

Pitt içinden LeBaron'un neden Velikov'dan söz ederken rütbesine saygı gösterir gibi konuştuğunu merak etti. "Bu gaddarca sorguyu anlayamıyorum. Cavitta'yı öldürmekle ne kazanılabilirdi? Benden neyi öğrenmek istiyorlar?"

"Gerçeği," dedi LeBaron sakin sakin.

Pitt ona sert bir bakışla baktı. "Benim bildiğime göre, siz ve ekibiniz Cyclope'u ararken kayboldunuz. Karınız ve biz ise, size ne olduğunu öğrenmek amacıyla o batığı aradık. Bunun neresi yalan geliyor, söyler misiniz?"

LeBaron alnındaki terleri kollarıyla sildi. "Benimle tartışmanın yararı yok, Dirk," dedi. "Sana inanmayan ben değilim. Rus mantığına göre her gerçeğin gerisinde bir yalan vardır."

"Siz Jessie'yle konuştunuz. Herhalde Cyclops'u nasıl bulduğumuzu, bu adaya nasıl çıktığımızı anlatmıştır."

Cyclope'un adı anılınca LeBaron gözle görülür biçimde bozuldu. Birden Pitt'den uzaklaşır gibi oldu. Torbasını eline aldı, kapıya vurdu. Kapı hemen hemen aynı anda açıldı, adam çıkıp gitti.

LeBaron altı numaralı odaya girdiğinde Foss Gly onu bekliyordu. Kötülüğün somut simgesi gibi oturmuştu oraya, insan kılığında bir cinayet makinesiydi. Acıya ve ölüme karşı bağışıklığı vardı. Çürümekte olan etler gibi kokuyordu.

LeBaron titreyerek durdu, torbayı ona uzattı. Gly içini aradı, küçük teypi çıkarıp başa sardı. Birkaç dakika dinledi, seslerin net olup olmadığını kontrol etti. Sonra, "Sana itiraf etti mi?" diye sordu.

"Evet. Hiçbir şeyi saklamaya çalışmadı."

"CIA hesabına mı çalışıyormuş?"

"Sanmıyorum. Adaya çıkışı bir rastlantı."

Gly kalkıp yaklaştı, LeBaron'un belinin yen tarafındaki gevşek deriyi kavradı, hem sıkıp hem bükmeye başladı. Yayıncının gözleri yuvalarından fırladı, acı vücudunu sararken soluğu boğazına tıkanmıştı. Yavaşça dizleri üzerine çöktü.

Gly eğildi, gözlerine birkaç santim uzaktan baktı. "Benimle oyun oynama, sersem," dedi tehdit dolu bir sesle. "Yoksa bundan sonra yara alan karın olur."

Kısım 32

"Ira Hagen, Hudson'u da, Eriksen'i de kandırdı" Houston'u pas geçti. Oraya uğramaya gerek yoktu. Jet uçağındaki bilgisayar ona bilmek istediğı her bilgiyi veriyordu. General Fisher'i kara kaplı defterindeki Teksas telefon numarasından, NASA'nın uçuş operasyonları Başkanı Irwin Mitchell çıkmıştı. Yani listede Irwin Dupuy diye gösterilen adam. Steve Larson olarak geçen kişinin de. NASA'nın California'daki Uçuş Araştırma Merkezi Müdürü Steve Busche olduğu anlaşılımıştı. Dokuz küçük Kızılderili... ve sonra dört kaldılar...

Hagen'in iç çekirdek listesi şimdi aşağıdaki gibiydi:

Raymond LeBaron Küba'da olduğu sanılıyor.

General Mark Fisher Colorado Springs.

Clyde Booth Albuquerque.

Irwin Mitchell Houston.

Steve Busche California.

Dean Beagle (?) Philadelphia. (Kimlik ve yer

Daniel Klein (?) belirsiz)

Leonard Hudson Washington D.C. (Aynen)

Gunnar Eriksen Maryland. (Yeri belirsiz)

Maryland. (Aynen)

Tanınan sürenin sonuna otuz altı saat kalmıştı. Başkanı görüşmelerden hep haberdar etmiş, soruşturmanın şansa bağlı olduğunu söyleyip onu uyarılmıştı. Başkan şimdiden iç çekirdek üyelerini toplamak ve belirteceğı yere getirmek için güvenilir kişilerden bir ekip kurmaya başlamıştı. Hagen'in asıl kozu, listedeki son iki adın da başkente bu kadar yakın yerde olmasıydı. Üçünü birarada bulacağı konusunda kumar oynuyordu.

Hagen bu sefer yöntemini değiştirdi. Uçağı Philadelphia'ya indiğinde gidip araba kiralamadı. Zamandan kazanmaya çalışıyordu. Pilotu önceden telsizle bir limuzin Lincoln çağırılmıştı. Uçağın merdivenlerinden inince onu hazır buldu. Schuylkill Nehri boyunca. Forge State Park kenarından geçerek yirmi dört millik yolu alırken, Başkan'a vereceğı rapor üzerinde çatıştı, Hudson'la Eriksen'i bir an önce bulmak için de bir plan kurdu. İkisinin ortak kullandıkları telefon numarası, Washington yakınlarında boş bir evin kesilmiş telefonuydu.

George Washington'un ordusunun 1777-78 kışında kamp kurduğu parkın yanından geçerken evrak çantasını kapadı. Ağaçların çoğunda hâlâ altın renkli yapraklar vardı. Tepelerin yamaçlarındaki otlar da henüz kahverengileşmemişti. Şoför bir tepenin çevresinden dolaşan bir yola saptı. Yolun iki yanında taş duvarlar vardı.

Tarihi At ve Cephane Hanı, 1790 yılında posta arabalarının yolcuları için yapılmıştı. Koloni gezginlerinin mola verdiği, gecelediğı bu han çimenler arasında, ağaçların gölgesinde bir yerdi. Tablo gibi üç katlı bir bina, pencerelerinde mavi panjurlar, görkemli bir veranda. O dönemlerin kireçtaşı mimarisine bir örnekti aynı zamanda. Tarihi yapı olarak seçildiğine ilişkin, kapısında bir de

plaka vardı.

Hagen limuzinden indi, merdivenlerden verandaya çıktı. Burada eski model, sallanan koltuklar vardı. Antika mobilyalarla dolu lobiye girdi. Şöminede çıtır çıtır bir ateş yanıyordu. Yemek salonunda, koloni stili elbise giymiş bir kız ona masasını gösterdi.

"Dean buralarda mı?" diye sordu Hagen rahat bir sesle.

Kız, "Evet, efendim" diyerek gülümsedi. "Senatör mutfakta. Görmek mi istiyorsunuz?"

"Bana birkaç dakika ayırırsa memnun olurum."

"Bu arada yemek listesine bakmak ister miydiniz?"

"Evet, Lütfen."

Hagen listeye baktığında, eski Amerikan yemeklerini pek çekici buldu. Ama kafası yemekte değildi. Acaba Dean Beagle'nin gerçekten Senatör Dean Porter olması mümkün mü, diye merak ediyordu. Dış ilişkiler Komisyonunun eski forslu başkanı... Başbakanlık ön seçiminde adaylığı kıl payıyla George McGovern'e kaptıran adamı Otuz yıl Senato üyeliği yapmıştı, ülke politikasında silinmez izler bırakmış, iki yıl önce de emekli olmuştu.

Seksene merdiven dayanmış, kel kafalı bir adam, ellerini önlüğüne silerek mutfaktan çıktı. Sıradan bir vücut yapısı ve bir dede suratu. Hagen'in masasında durup, ona ifadesiz bir yüzle baktı. "Beni görmek mi istiyorsunuz?"

Hagen ayağa kalktı. "Senatör Porter?"

"Evet"

"Adım Ira Hagen. Ben de lokantacıyım. Amerikan yemekleri konusunda uzmanım. Ama yemeklerim sizinkiler kadar ilginç şeyler değil."

"Leo bana bu kapıdan girebileceğini söylemişti," dedi Porter apaçık.

"Lütfen oturamaz mısınız?"

"Yemeğe kalacak mısınız, Bay Hagen?"

"Niyetim öyleydi."

"Öyleyse izninizle size müesseseden yöresel bir şarap ikram edeyim."

"Teşekkür ederim."

Porter garson kıza seslendi, siparişi verdi. Sonra tekrar Hagen'e döndü, dosdoğru gözlerine baktı. "Kaç tanemizi buldunuz?"

"Siz altıncımanız," dedi Hagen.

"Houston'a uğramadığınız için şansınız varmış. Leo orada bir karşılama komitesi bekletiyordu."

"Siz baştan beri iç çekirdek üyesi miydiniz, senator? "

"Ben 1964'de katıldım ve el altından finans düzeninin kurulmasına yardımcı oldum."

"Büyük başarınızı kutlarım."

"Herhalde Başkan hesabına çalışıyorsunuz."

"Doğru."

"Bize ne yapmak niyetinde?"

Herhalde sonunda hak ettiğiniz madalyaları dağıtacaktır. Ama asıl kaygısı, ayda bir savaş başlatmanızı önlemek."

Garson kız soğutulmuş beyaz şarabı getirirken Porter sustu. Mantarı ustaca açtı, kadehin birine biraz döktü. Büyük bir yudum aldı, ağzında dolaştırdı, başını salladı. "Enikonu iyi," dedi. Sonra Hagen'in kadehini doldurdu.

"On beş yıl önce hükümetimiz aptalca bir hata yaptı ve, uzayda el sıkışma denilen enayi dolması uğruna uzay teknolojimizin büyük bölümünü açığa vurdu. Hatırlarsanız Amerikan ve Rus uzay programları arasında reklamı pek yüksek sesle yapılan bir ortak girişim söz konusuydu. Apollo astronotlarımız ekip halinde Soyuz kozmonotlarıyla buluşacaklardı yörüngede. Ben başından beri karşıydım buna. Ama olay detant yıllarında yer aldığından, benim sesim hiç duyulmadı. Ruslara o zaman da güvenmiyordum, şimdi de güvenmiyorum. Tüm uzay programları siyasal propagandaya dayanıyor, teknik başarıları pek az. Biz Ruslara Amerikan teknolojisini gösterdik. Bizimki onlarınkinden yirmi yıl ileriydi. Aradan bunca yıl geçmesine rağmen Sovyet uzay donatımları hâlâ bizimkine göre hurda yığını. Dört yüz milyon doları bilimsel bir hibe olarak ziyan ettik. Biz Rusların tabanını yalarken, onlar bize kazık attılar. Böyle bir olaya bir daha asla izin vermemeye kararlıydım, işte bu yüzden, şimdi de kenara çekilip Rusların Jersey Kolonisinin meyvelerini çalmasına izin veremem. Teknik açıdan bizden ileri olsalar, bize asla aya ayak bastırmazlardı, ondan da eminim."

"Yani aya ayak basan Rusların öldürülmesi konusunda Leo'yla aynı görüştesiniz."

"Ay üssümüzden onlara ne miras kaldıysa kapacaklarından eminim. Gerçeği görün artık. Bay Hagen, bizim ajanların Rus ileri teknolojisi satın alıp batıya getirdiğine hiç rastladınız mı? Sovyetler bizim ilerlememize bağlı kalmak zorunda, çünkü kendi teknolojilerini yaratacak akılları da hayal güçleri de yok."

"Ruslara pek saygı duymuyorsunuz," dedi Hagen.

"Kremlin daha iyi bir dünya yaratmaya çaba gösterir, dünyayı bölüp diktası altına almaktan vazgeçerse fikrimi değiştirebilirim."

"Leo'yu bulmama yardım edecek misiniz?"

"Hayır," dedi Senatör kesin bir sesle.

"İç çekirdek en azından Başkanın bu konuda ne düşündüğünü bir dinlemeli."

"Sizi bu yüzden mi yolladı?"

"Vakit varken hepinizi bulabileceğimi umuyordu."

"Neye vakit varken?"

"Sovyet kozmonotlarının aya inmesine dört gün bile kalmadı. Eğer Jersey Kolonisindeki adamlar onları öldürürse, onların hükümeti de karşılık olarak bir uzay mekiğini ya da uzay laboratuvarını patlatmaya kendinde hak görür."

Hagen'e bakarken senatörün gözleri yavaş yavaş buz kesildi. "İlginç bir tahmin. Herhalde bekleyip görmekten başka çare yok. Öyle değil mi?"

Kısım 33

Pitt kol saatinin kopçasını tornavida gibi kullanıp gardırobun menteşelerini tutan vidaları onunla söktü. Sonra bir menteşenin yassı tarafını kapının kilidiyle pervazın arasına kaydırıldı. Sığıyordu, Şimdi tek yapacağı, muhafızın yemeği getirmesini beklemektir.

Yatağına uzanıp esnedi. Düşünceleri tekrar Raymond LeBaron'a döndü. Ünlü ve zengin yayıncı konusunda hayal kırıklığına uğramıştı. LeBaron pek ününü hak etmiyordu. Korkan bir adam hali vardı üstünde. Jessie'den ya da Al ve Rudi'den tek bir haber bile iletmemişti. Oysa cesaret verici bir haber yollamış olmalıydılar. Garip bir yanı vardı LeBaron'un davranışlarının. y

Kapının kilidi açılırken doğrulup oturdu. Nöbetçi girdi. Tepsiyi tek eliyle tutuyordu. Pitt'e uzattı, o da alıp kucağına koydu.

"Bu gece ne harikalar getirdin?" diye sordu neşeyle.

Nöbetçinin dudakları bir tiksinti ifadesiyle kıvrıldı, kayıtsızca omuz silkti. Pitt onu suçlayamıyordu, Tepside bir topak, hamur gibi, tatsız ekmek, bir kâse de berbat tavuk yahnisi vardı.

Pitt Çok açtı. Ama daha önemlisi, kuvvetini korumak zorundaydı, Yiyecekleri zorla yuttu, öğürmemeye çalıştı. Sonunda tepsiyi nöbetçiye uzattı, adam sessizce aldı, koridora çıkarken kapıyı arkasından çekti.

Pitt yataktan fırladı, kendini dizüstü yere etti, gardırop menteşelerinden birini kilidin arasına uzattı, dilin yuvaya girmesini önledi. Aynı hareketle birlikte omzunu kapının kanadına dayadı, ikinci bir menteşeyi birincisine vurdu, kilidin yerine oturma sesini çıkarmaya çalıştı.

Nöbetçinin ayak seslerinin koridorda uzaklaştığını duyunca kapıyı yavaşça araladı, kolundaki yaraların birinden yara bandını söktü, kilidin yuvasına soktu, kapının kilitlenmeyeceğinden emin oldu.

Sandaletlerini çıkarıp kuşağına tıktı, kapıyı arkasından kapadı, aralığa bir saç teli yapıştırdı, usulca boş koridora adımını attı. Duvar dibinden ilerliyordu. Ortalıkta ne nöbetçi, ne de güvenlik tertibatından eser vardı.

Pitt'in ilk amacı arkadaşlarını bulup bir kurtulma planı yapmaktır. Ama koridorun yirmi metre kadar ilerisinde dar, yuvarlak bir tehlike bacası gördü. Bir merdiven döne döne yukarıya, karanlıklara çıkıyordu. O yolun nereye vardığını görmeye karar verdi. Tırmanışın sonu gelmeyecek gibiydi. Üst katların hizasını da geçmekte olduğunu hissetti. Sonunda parmakları başının üzerindeki bir tahta kapağa değdi. Sırtını oraya yaslayıp itti. Kapak kalkarken gürültüyle gıcırdadı.

Pitt soluğunu içine çekip dondu. Beş dakika öylece geçti, hiçbir şey olmadı. Ne kimse bağırdı, ne de bir hareket oldu. Sonunda kapağı biraz daha kaldırdı, kendini bir garajın beton zeminine bakar buldu. Burada birkaç askeri taşıtla birkaç inşaat makinesi vardı. Garaj genişti. Yirmiye otuz metre gibiydi. Yüksekliği de beş metre kadardı. Tavanı çelik sütunlar tutuyordu. Karanlık içerisi. Karşı uçta bir ofis apaydınlık parlıyordu. Askeri eğitim forması giymiş iki Rus bir masanın başına oturmuş, satranç oynamaktaydı.

Pitt bacadan yılan gibi süzüldü, park etmiş taşıtların çevresinden dolaştı, ofisin penceresi altından sürünerek geçti, ana kapıya vardı. Hücrelerinden bürolara kadar gelmek şaşılacak kadar kolay olmuştu, ama en beklemediği sırada karşısına bir engel çıktı. Kapı elektrik kontrollüydü. Satranççıları uyarmadan açmasına imkân yoktu.

Gölgelere sinip duvar dibinden ilerleyerek bir başka çıkış aradı. Bunun yararı olmadığını için için biliyordu. Eğer bu bina yeryüzündeysen, herhalde yine öteki gibi bir kum tepesi altında olmalıydı. Ana kapı tek giriş çıkış yeri idi herhalde.

Duvar diplerini boydan boya dolandı, başladığı yere döndü. Cesaretini kaybedip vazgeçeceği sırada başını kaldırdı ve damdaki havalandırma bacasını gördü. İçinden geçilebilecek kadar geniş gibiydi.

Pitt bir kamyonun üzerine sessizce tırmandı, yukarı uzandı, kirişe tutunup kendini çekti. Sonra da on metrelik bacayı, kendini santim santim iterek çıktı, delikten geçti, açık havayı buldu. Temiz, nemli hava insanı zindeleştiriyordu. Kasırganın ölmekle olan rüzgârları ancak on iki mil hızla esmekteydi. Gökyüzü parçalı bulutluydu. Hilal çıkmıştı. Otuz metre mesafedeki cisimleri hayal meyal gösterecek kadar ışık veriyordu.

Bundan sonraki sorun, tesisin yüksek duvarından çıkabilmektir. Kapıdaki nöbetçi kulübesinde adamlar vardı, iki gece önceki gibi elini kolunu sallayıp geçemeyecekti.

Sonunda şansı bir kere daha yardımcı oldu. Duvarın altından geçen bir drenaj hendeği buldu. Hemen girdi, ama demir parmaklıklar onu durdurdu. Bereket versin tropik tuzlu havadan fena halde paslanmıştı. Onları kolayca eğip araladı.

Üç dakika sonra Pitt tesisin dışında ve epey uzaklaşmış durumdaydı. Çökmüş yolun kenarı boyunca dizilmiş palmyelerin arasından koşuyordu. Ne nöbetçi vardı, ne de elektronik kamera. Alçak çalılar, açık renk kumlara gölgesinin vurmasından koruyordu onu, Çaprazlama kumsala doğru koşuyordu. Sonunda elektrikli çite geldi.

Biraz dolaşıp kasırganın kopardığı yeri buldu. Onarılmıştı, ama orası olduğundan emindi. Devrik palmye de yan tarafta yatıyordu çünkü. Dizüstü çöktü, çitin altındaki kumları kazmaya başladı. Kazdıkça yanlara yığıldığı kumlar içeri kayıyordu. Altından geçebileceği kadar derin bir çukur açması hemen hemen bir saat sürdü.

Sırtı ve böbreği ağrıyordu. Ter içindeydi. Kayalara ilk çıktıkları yeri bulmaya çalıştı. Ayın soluk ışığı altında buraları hiç tanıyamıyordu. Zaten kasırga sırasında da gözleri hep kapalı olduğu için pek fazla görememişti.

Kumsalda yukarı aşağı gezindi, kayaların arasına girip çıktı, Tam umut kesip vazgeçeceği sırada kumlardaki bir şeyin ay ışığını yansıttığını fark etti. Uzandı, elleri şişirme botun motorunun yakıt deposuna değdi. Şaft ve pervane kuma gömülmüştü. Met çizgisinden on metre kadar ileride bir yere. Kumları kazdı, motoru çıkardı. Sonra omzuna vurup kumsalda tesisinin ters yönüne doğru yürümeye koyuldu.

Nereye gitmekte olduğunu da, motoru nereye saklayabileceğini de bildiği yoktu. Ayakları kumlara gömülüyor, otuz kiloluk motor yürümeyi zorlaştırıyordu. Birkaç yüz metrede bir durup dinlenmek zorundaydı.

İki mil kadar yürüdüktan sonra, ot bürümüş bir yola vardı. Bu yol terk edilmiş, çürümekte olan birkaç sıra evin arasından geçiyordu. Çoğu kulübeydi bunların. Ufacık bir koyun çevresindeydiler. Herhalde bir zamanlar balıkçı köyüymüş burası, diye düşündü, Sovyetlerin zorla Küba'ya iskân ettiği köylülerin evleri olduğunu bilmiyordu.

Motoru sevinerek sırtından indirdi, evlerin içini aramaya başladı. Duvarlarla çatılar ondüle

levhalarından ve tahta parçalarından yapılmıştı. Eşyaların pek azı kalmıştı. Kumlara çekilmiş bir sandal buldu, ama onu kullanma umudu çabuk söndü. Dibi çürümüş gitmişti çoktan.

Bir sal yapmayı düşündü. Çok uzun sürerdi. Karanlıkla aletsiz çalışmak olacak şey değildi. Kaba dalgada güven verici olamazdı yapacağı sal.

Saatinin fosforlu kollan 1.30'u gösteriyordu. Giordino'yla Gunn'ı bulup konuşmak istiyorsa, dönüş yoluna koyulmak zorundaydı. Yakıt bulmak da bir sorundu, ama şu anda aramaya vakit yoktu. Hüccresine dönmesi bile bir saat sürerdi

Yıkık bir kulübenin dışında, eskimiş bir çinko banyo küveti buldu. Motoru yere koyup küvetin üzerine başaşağı etti. Çürümekte olan birkaç araba lastiğiyle bir eski şilteyi getirip tepesine yığıdı, uzaklaşırken ayak izlerini bir palmiye dalıyla süpürdü.

İçeriye giriş, dışarı çıkıştan daha kolay oldu. Tek hatırlaması gereken, hendekteki parmaklığı tekrar düzeltmekti. Buraların neden nöbetçilerle kaynamadığını merak etmek çok sonra aklına geldi. Ona da bir açıklama buldu. Buralarda Amerikan casus uçakları sık sık uçuş yapıyor kameraları bir golf topunun üzerindeki yazıyı bile otuz bin metreden okuyabiliyordu.

Sovyetler herhalde ağır güvenlik önlemlerini feda etmiş, burayı cansız, terk edilmiş bir oda gibi göstermeyi seçmişlerdi, Castro yönetiminden kaçan Kübalılar uğramazdı buraya. Küba sürgünlerinden oluşturulan komando ekipleri de... çünkü doğru Küba'ya gitmeyi tercih ederlerdi. Kimse uğramadığına, kimse buradan kaçmadığına göre, Rusların burayı savunma gereksinimi duymamaları doğaldı.

Pitt hava bacasından indi, garajdan geçti, merdivenleri buldu. Koridor hâlâ sessizdi. Hüccresinin kapısını kontrol etti. Saç teli de yerli yerindeydi.

Şimdi sıra Gunn'la Giordino'yu bulmaya gelmişti. Ama şansını fazla zorlamak istemiyordu. Gerçi güvenlik önlemleri biraz gevşekti, ama rastlantı sonucu yakalanmak her zaman mümkündü. Eğer hüccresi dışında yakalanırsa, her şeyin sonu gelmiş demekti. Velikov'la Gly onu hemen idam etmeseler bile, sıkı kilit altına alırlardı artık.

Yine da tehlikeyi göze alması gerektiği kanısındaydı. Belki ikinci bir fırsat bulamazdı. Beton koridorda her türlü ses yankı yapıyordu. Fazla uzaklaşmazsa, ayak seslerini duyar, vaktinde kendini hüccresine atardı.

Kendininkine bitişik oda, boyaların durduğu depoydu. Birkaç dakika arandı, ama yararlı bir şey bulamadı. Karşı taraftaki iki oda boştu. Üçüncüsünde su tesisatı parçaları duruyordu. Bir kapı daha açınca kendini Gunn'la Giordino'nun şaşkın yüzlerine bakar buldu. Çabucak içeriye girdi, kapının kilitlememesine dikkat etti,

"Dirk!" diye bağırdı Giordino,

Pitt. "Bağırma." diye fısıldadı.

"Seni görmek ne hoş, dostum!"

"Burada mikrofon aradınız mı?" diye sordu Pitt, "İçeri atıldıktan otuz saniye sonra olmadığını anladık," diye cevap verdi Gunn. "Bu oda temiz."

Pitt, Giordino'nun gözlerinin çevresindeki mor gölgeleri o zaman fark etti. "Bakıyorum altı numarada Foss Gly'ı ziyaret etmişsin." dedi.

"İlginç bir sohbet yaptık. Ama daha çok tek yanlı oldu."

Pitt, Gunn'a baktı, onda iz göremedi. "Ya sen?"

Gunn gergin bir gülümsemeye. "Beynimi yumruklamayacak kadar akıllı var." dedi. Parmağıyla kırık ayak bileğini gösterdi. Alçısı çıkarılmıştı. "Ayağımı kıvrarak keyifleniyor."

"Ya Jessie?"

Gunn'la Giordino aralarında üzgün üzgün bakiştılar. "En kötü ihtimalden korkuyoruz." dedi Gunn. "Öğleden sonra geç saatlerde bir kadının çığıklarını duyduk. Tam asansörden inerken."

"Velikov'un odasında yapılan sorgudan dönüyorduk."

"Yöntemleri öyle." diye açıkladı Pitt. "General kadife eldiven gösteriyor, sonra demir yumruk tedavisi için insanı Gly'a devrediyor " Minik odada öfkeyle dolaştı. "Jessie'yi bulup buradan hemen kaçmamız gerek."

"Nasıl?" diye sordu Giordino. "LeBaron ziyarete geldi, adadan kaçmanın olanaksız olduğunu anlattı."

"Ben o zengin ve atak Raymond'a o kadar güvenmiyorum." dedi Pitt acı bir sesle. "Bence Gly onu döve döve hamura çevirmiş."

"Bizce de."

Gunn yatağında yan döndü, kırık bileğini rahatlatmaya çalıştı.

"Adadan nasıl kaçmayı düşünüyorsun?"

"Bizim motoru buldum, ne olur ne olmaz diye sakladım; Belki sandal çalarım diyorum."

"Ne?" Giordino, Pitt'e inanmaz bakışlarla baktı, "Binadan çıktın mı?"

"Pek bahçe gezintisi kadar rahat olmadı." dedi Pitt "Ama kumsala çıkış yolunu buldum."

Gunn kesin bir sesle, "Sandal çalmak olanaksız," dedi.

"Benim bilmediğim bir şeyler mi biliyorsun?"

"Çat pat Rusçam işe yaradı. Nöbetçiler arasındaki dedikodulardan bir şeyler öğreniyorum. Velikov'un odasındaki kâğıtlardan da biraz bilgi edindim. İlginç olanlarından biri, bu adaya malzemeyi geceleri bir denizaltı getiriyor."

Giordino. "Neden bu kadar zor bir yol seçiyorlar ki" diye mırıldandı, "Bence gemiyle getirmek daha kolay olurdu."

"O zaman iskele yapmak gerekir, o da havadan gözüktür." diye açıkladı Gunn. "Burada her ne iş yapıyorlarsa, hiç belli etmek istemiyorlar."

Pitt, "Buna ben de katılıyorum," dedi. "Ruslar burayı boş göstermek için epey zahmete girmişler."

Giordino düşünceli bir sesle, "Biz kolumuzu sallayarak kapıdan girince, tevekkeli öyle dehşete kapılmadılar," dedi. "Sorguları ve işkenceleri de bunu açıklıyor işte "

"Kaçıp canımızı kurtarmak için ek bir sebep daha."

Gunn, "Bizim istihbarat kuruluşlarını da uyarmak için," diye ekledi.

Giordino, "Ne zaman kaçmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Yarın gece, herif yemeği getirdikten hemen sonra."

Gunn, Pitt'e uzun uzun, dikkatle baktı. "Yalnız gitmen gerek Dirk."

"Birlikte geldik, birlikte gideriz."

Giordino başını iki yana salkıdı. "Jessie'yle bizi de sırtında taşıyamazsın."

"Haklı." dedi Gunn. "Al'le ben yirmi metrelik yolu bile alacak halde değiliz. Sen LeBaron'ları al, yüze yüze ulaş Amerika'ya."

"Ben LeBaron'a açılmaya cesaret edemem. Haber verir onlara, eminim. Buranın işadamları için bir toplantı yeri olduğunu söyledi, dünyanın yalanını uydurdu bana."

Gunn öfkeyle kafasını salladı. "Askerlerin yönettiği, konuklara işkence yapıldığı bir toplantı yerini kim duymuş!"

"LeBaron'u unut." Giordino'nun gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ama Tanrı aşkına, Gly denen o it Jessie'yi öldürmeden kurtar kadını."

Pitt kafası karmakarışık, olduğu yerde durdu, "İkinizi ölüme terk edip gidemem."

Gunn'ın sesi ciddiye. "Eğer gitmezsen sen de öleceksin, o zaman burada olup bitenleri anlatabilecek hiç kimse kalmayacak."

Kısım 34

Genel hava pek neşeli değildi, ama olaydan bu yana uzun zaman geçtiğinden etkisi azalmıştı. Sabahın erken saatindeki tören için toplananlar yüz kişiden fazla değildi. Başkanın orada bulunmasına rağmen, televizyon şirketlerinden yalnızca biri kamera ekibi yollamak zahmetine katlanmıştı. Kalabalık, Rack Creek Parkının bir köşesine sessizce birikmiş, Başkanın kısa konuşmasının kapanış sözlerini dinliyordu.

"...böylelikle bu sabah burada. 1944 Noel gecesini Fransa'nın Cherbourg limanı açıklarında torpillenip batan Leopoldville gemisiyle birlikte hayatlarını kaybeden sekiz yüz Amerikalıya gecikmiş saygımızı sunmak üzere toplanmış bulunuyoruz.

"Hiçbir savaş felaketi hak ettiği onurdan böylesine yoksun bırakmamıştır. Hiçbir felaket bu derece görmezden gelinmemiştir."

Sustu, üzeri örtülü heykele doğru başını salladı. Örtü çekildi, altından tek bir askerin heykeli çıktı. Gözlerinde cesur ve ciddi bir kararlılıkla duruyordu. Er kaputu giymiş, komple teçhizat taşıyordu. M-1 tüfeğini omuzuna vurmuştu. Gerçek insan boyundaki tunç savaşçının acı dolu gururlu bir ifadesi verdi. Ayak bileklerine çarpan sular görünümü daha da güçlendiriyordu.

Bir dakika süren alkışlardan sonra, Kore savaşında istihkâm birliğinde teğmen olarak görev yapmış olan Başkan, Leopoldville'den sağ kurtulanların ve diğer eski savaş gazilerinin ellerini sıkmaya başladı. Beyaz Sarayın limuzinine doğru el sıkışırken, sıradaki onuncu adamı görünce birden kazık kesildi.

"Heyecan verici bir konuşma. Sayın Başkanım," dedi tanıdığı bir ses. "Yalnız konuşabilir miydik?"

Leonard Hudson'un dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. Golf yardımcısı Reggie Salazar'ın aslında hiç benzemiyordu. Saçları gür ve kir, yeni bıraktığı şeytan sakalına uygundu. Tüvit ceketinin içine balıkçı yaka bir kazak giymişti. Pantolonu koyu kahverengi, İngiliz derisinden pabuçları pırıl pırıldı. Dergilerdeki konyak reklamlarından fırlamışa benziyordu.

Başkan döndü. Gizli Servis ajanıyla konuştu. Ajan hemen dirseğinin dibindeydi, "Bu adam benimle Beyaz Saraya gelecek." dedi Başkan.

Hudson, "Büyük bir onur efendim," diye karşılık verdi.

Başkan bir an ona baktı, sonra bu soytarılığı sürdürmeye karar verdi. Yüzünde dostça bir gülümseme belirdi. "Eski bir dostumla savaş anılarını konuşma fırsatını kaçırmıyım, Joe?"

Başkanlık konvoyu Massachusetts Caddesine saptı, kırmızı ışıklarını parıldatarak, sirenlerini öttürerek yoğun trafiği yardı. İki dakika boyunca arabadakilerin ikisi de konuşmadı. Sonunda açılışı Hudson yaptı.

"Daha önce nereden tanıştığımızı hatırladınız mı?"

"Hayır," diye yalan söyledi Başkan. "Bana hiç tanıdık gelmiyorsunuz."

"O kadar çok insanla tanışıyorsunuz ki..."

"Doğrusu zihnim daha önemli konularla meşgul."

Hudson Başkanın bu açıkça görünen düşmanlığını bir kenara bıraktı. "Beni hapse attırmak gibi

mi?"

"Ben daha çok lağıma attırmaktan yana olurdum."

"Siz örümcek değilsiniz, ben de sinek değilim. Başkanım. Beni kendi ayağıyla tuzağa düşmüş gibi görebilirsiniz, ama çevredeki Gizli Servis ajanlarına rağmen, sağ salim dönüşüm yine de garanti altında."

"Yine mi sahte bomba tehdidi?"

"Bu seferki farklı. Kentin lüks lokantalarının birinde, masalardan bilinin altına bir plastik patlayıcı takılmış durumda. Tom sekiz dakika önce Senatör Adrian Germania Dışişleri Bakanı Douglas Oates bir sabah kahvaltısı toplantısı yapmak üzere o masaya oturmuş bulunuyorlar."

"Blöf yapıyorsun."

"Belki. Ama eğer yapmıyorsam, beni yakalamak asla o lokantada meydana gelecek keşmekeşe değmez."

"Bu sefer ne istiyorsun?"

"Tazınızı çekin,"

"Anlamlı konuş. Tanrı aşkına."

"Ira Hagen'i hâlâ soluk alıp verebiliyorken ensemden çekin."

"Kimi?"

"Ira Hagen'i. Eski okul arkadaşınız. Önceleri Adalet Bakanlığında çalışırdı."

Başkan pencereden dışarıya görmeyen gözlerle baktı, bir şeyler hatırlıyormuş gibi davrandı. "Ira'yla son konuştuğumdan bu yana bir ömür geçti sanki." dedi.

"Yalan söylemeye gerek yok. Sayın Başkanım. İç çekirdeği bulup ortaya çıkarmak üzere onu tuttunuz."

"Ne yaptım dedin?" Başkan gerçekten şaşırılmış gibi davranıyordu. Sonra güldü. "Sen benim kim olduğumu unutuyorsun, Bir tek telefonla FBI'ın tüm olanakları elimde demektir. Hem FBI'ın. hem CIA'in, hem daha en az beş haberalma örgütünün."

"O halde neden öyle yapmadınız?"

"Çünkü bilim danışmanlarınıza ve uzay programımızın bazı saygın yetkililerine danıştım. Jersey Kolonisinin bir uydurma, bir hayal olduğu görüşünde hepsi istisnasız birleştiler, iyi palavra sıkıyorsun Joe. Ama hayal satan bir sahtekârdan başka bir şey değilsin."

Hudson gafil avlanmıştı. "Tanrı adına yemin ederim ki. Jersey Kolonisi gerçektir."

"Evet, yeri de Oz'la Shangri-la arasında."

"İnan bana. Vince, ilk koloni görevlilerimiz aydan döndükleri gün yapacağın açıklama tüm dünyanın hayal gücünü coşturacak."

Başkan kendisine ilk adıyla seslenme küstahlığını görmezden geldi. "Senin bana asıl satmak istediğin, ayda Ruslarla aramızda çıkan hayali bir savaş. Nedir amacın? Uzay filmi çevirmeye hevesli bir Hollywood serüvencisi misin, yoksa akıl hastanesinden falan mı kaçtın?"

Hudson öfkelerini tutamadı. "Seni budala!" diye aksilendi. "Tarihin en büyük bilimsel başarısına sırtını çeviremezsin."

"Bak, nasıl çeviriyorum!" Başkan otomobilin telefonunu eline aldı. "Roger, yana çek ve dur. Konuşum inecek."

Camın ön tarafında Gizli Servisin şoförü elini kaldırdı, anladığını belirtircesine başını salladı, sonra konvoyun diğer arabalarına haber verdi. Bir dakika geçmeden konvoy tenha bir yan sokağa saptı, kaldırırma yanaşıp durdular.

Başkan uzanıp kapıyı açtı. "Yolun sonu, Joe. İra Hagen konusundaki hayallerinin ne olduğunu bilmiyorum, ama onun öldüğünü duyarsam mahkemede onu senin tehdit ettiğin yolunda ilk ifade veren ben olurum. Tabii lokantada katliam suçuyla daha önce idam edilmemişsen."

Hudson öfkeden gözü dönmüş durumda limuzinden yavaşça indi. Bir an durakladı, arabaya doğru eğildi. "Korkunç bir hata yapıyorsunuz," dedi suçlayan bir sesle.

"İlk defa olmuyor."

Başken bu sözle konuyu kesti. Arkasına yaslandı, memnun memnun gülümsedi. İyi oynadım, diye düşündü. Hudson'un dengesi sarsılmıştı.", Barikatlarını yanlış sokaklara kuruyordu. Leopoldville törenini bir hafta önceye almak çok kurnozco bir hareket olmuştu. Belki törene katılan savaş gazileri için kolay olmamıştı, ama Hagen için büyük fırsattı.

Hudson kaldırırmda durup konvoyun uzaklaşarak küçülüşüne, sonra köşeyi dönüşüne baktı, Aklı karmakarışık, "Lanet olası beyinsiz bürokrat!" diye bağırdı bir çaresizlik öfkesi içinde.

Köpeğiyle oradan geçmekte olan bir kadın ona ters ters baktı.

İşaretsiz bir Ford kamyonet yavaşlayıp durdu, Hudson bindi. İçerisi pek lüks döşenmişti kamyonetin, Pırıl pırıl cilalı masif masanın çevresindeki deri koltuklarda oturan, kusursuz takım elbiseler giymiş iki kişi, o otururken yüzüne umutla baktılar.

"Nasıl gitti?" diye sordu biri.

"Sersem piç beni dışarı attı. İra Hagen'i yıllardır görmediğini söylüyor, onu öldürseniz de, restoranı patlatsanız da bana vız gelir diyor."

"Hiç şaşırmadım," dedi kırmızı suratlı, kanca buruntusu. "Bu adam son derece pragmatik."

Gunnar Eriksen dudakları arasında sönmüş bir pipoyla oturuyordu. "Başka?" diye sordu.

"Jersey Kolonisinin palavra olduğuna inanıyormuş."

"Seni tanıdı mı?"

"Sanmıyorum. Bana hâlâ Joe diyor."

"Numara yapmış olabilir mi?"

"Yaptıysa çok inandırıcıydı."

Eriksen öteki adama döndü. "Sen ne diyorsun?"

"Hagen bir bulmaca. Ben Başkanı yakından izledim, aralarında bir bağlantı yakalayamadım,"

Eriksen bu kez, "Hagen'i haberalma örgütlerinden birinin başkanı tutmuş olamaz mı?" diye sordu.

"Herhalde normal kanallardan olamaz. Başkanın istihbarat kadrolarıyla tek görüşmesi, FBI'nın başı Sam Emmett'le yaptığı konuşma oldu. Raporunu elde edemedim, ama LeBaron'un zeplininde bulunan üç cesetle ilgiliydi. Onun dışında hiçbir şey yapmadı.

"Yoo, kesinlikle bir şeyler yaptı." Hudson'ın sesi yüksek değildi, ama kendinden emindi, "Korkarım zekasını küçümsedik adamın."

"Ne açıdan?"

"Kendisiyle tekrar temas edeceğimi, Hagen'i geri çekmesini isteyeceğimi biliyordu."

Kanca burun, "O sonuca nereden vardın?" diye sordu.

"Hagen'den." diye karşılık verdi Hudson, "İyi gizli ajanların hiçbiri kendine dikkat çekmez, Hagen de en iyilerinden biriydi. General Fisher'e telefonda varlığını belli ettiğine göre çok iyi bir nedeni olmadı. Senatör Porter'le yüz yüze sohbeti için de öyle."

Eriksen, "Başkan madem hiçbir talepte bulunmayacak, bizi sıkıştırmasının sebebi ne olabilir?" diye sordu.

Hudson başını iki yana salladı. "Beni korkutan da bu. Gunnar. Bundan ne kazandığını hiç anlayamıyorum."

Kent trafiğinin arasında pek dikkati çekmeyen tozlu bir araba kamyoneti uzaktan izlemekteydi. Plakası Georgia'ydı. Arka kanapede Ira Hagen küçük bir masanın başında, kulağında kulaklıklar, elindeki şarap şişesini açıyordu. Alıcının sesini ayarlarken şişeyi bekletti, sonra tek kulaklığı çekip kulağını açtı.

"Sesleri azalıyor. Biraz yaklaş."

Şoför gür sakallı, başında beyzbol kepli biriydi. Arkasını bakmadan cevap verdi, "Önüme bir taksi çıkınca gerilemek zorunda kaldım. Gelecek blokta arayı kaparım."

"Park edene kadar gözden ayırma onları."

"Ne peşindeyiz? Uyuşturucu baskını mı?"

"O kadar egzotik bir şey değil," dedi Hagen, "Seyyar kumarhane işlettiklerinden kuşkululanılıyor."

"Amma iş." dedi şoför hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Kumar hala yasadışı."

"Fuhuş da öyle ama çok daha eğlenceli."

"Sen gözlerini o kamyonetten ayırma," dedi Hagen resmi bir sesle. "Aramız da fark bloktan fazlaya çıkmasın."

Telsiz çatırdadı. "Lades Kemiği, burası Porterhouse."

"Dinliyorum. Porterhouse."

"Biftek ekranda görüldü, ama biraz alçalsak iyi olacak. Ağaçların altında ya da bir binanın arkasında aynı renkte bir başka araba devreye girerse onu kaybedebiliriz."

Hagen döndü, arka camdan yukarıdaki helikoptere baktı. "Yüksekliğiniz ne?"

"Uçaklar için kentin bu bölgesinde yükseklik limiti dört yüz metre. Ama sorun o kadarla kalmıyor. Biftek Capitol'e doğru gidiyor. O tepenin çevresinde uçma iznimiz yok."

"Biraz bekle. Porterhouse. Size izin çıkaracağım."

Hagen telefonu açıp bir numara çevirdi, sonra bir dakika geçmeden tekrar helikoptere döndü. "Ben Lades Kemiği, Porterhouse. Yükseklik konusunda sınırınız kalktı yeter ki insan hayatını tehlikeye atmayın."

"Vay canına... büyük şansınız olmalı."

"Patronum forslu insanları tanır. Gözünüzü Biftekten ayırmayın."

Hagen pahalı bir piknik sepetinin kapağını açtı, bir konserve kutusu kazciğeri çıkardı. Şarabı kadehe doldurdu, tekrar ilerideki sohbeti dinlemeye koyuldu.

Kamyonettekilerden birinin Leonard Hudson olduğuna hiç kuşku yoktu. Gunnar Eriksen'in de ilk adı söylenmişti. Yalnızca üçüncü adamın kimliği sır olarak kalmaktaydı,

Hagen'in karşısında bir bilinmeyenli bir denklem vardı, iç çekirdeğin sekiz üyesi ortaya çıkmış, dokuz numara hala sisler arasındaydı. Kamyonetteki adamların gittiği yön... nereye gidiyorlardı sahi? Jersey Kolonisi Projesinin merkezi ne tür bir binadaydı? Ne saçma bir isimdi Jersey Kolonisi. Neyi belirtiyordu? New Jersey eyaletiyle mi ilgiliydi? Açıkladığı bir şey olmalıydı. Belki böylece bu konudaki bilgilerin neden hiçbir yüksek yetkilinin dikkatini çekmediği ortaya çıkardı. Hudson' la Eriksen'den daha fazla ağırlığı olan biri bu işin anahtarıydı. Belki de İç çekirdek listesindeki son isim.

"Burası Porterhouse. Biftek kuzeydoğuya. Rhode Island Caddesine saptı."

"Tamam." dedi Hagen

Washington haritasını masaya yaydı. Maryland haritasını da açtı. Kırmızı kalemle bir hattı işaretlemeye koyuldu, ilerledikçe Rhode Island Caddesi isim değiştiriyor. 1 numaralı otoyol oluyordu. Kuzeye Baltimore'a doğru sapıyordu sonunda.

Şoför, "Nereye gittikleri hakkında fikriniz var mı?" diye eordu.

Hagen, "Hiç yok," dedi. "Meğer ki..." Ağzının içinde mırıldanıyordu Maryland Üniversitesi... Üniversitenin Washington kent merkezine uzaklığı on iki mil bile değildi. Hudson'la Eriksen belki araştırma olanaklarından yararlanmak için akademik bir kuruluşa yakın olmayı isterlerdi.

Hagen telsize seslendi. "Porterhouse, gözünü açık tut Biftek üniversiteye doğru gidiyor olabilir."

"Tamam, Lades."

Beş dakika sonra kamyonet otoyoldan saptı, College Park adlı kasabadan geçti. Bir mil sonra geniş bir alışveriş merkezinin otoparkına girdi, Otoparkın iki yanında çok tanınmış büyük mağazalar vardı. Parkın içi de dönümler boyunca müşteri otolarıyla doluydu. Kamyonette tüm konuşmaların bittiği belliydi. Hagen gafil avlandı.

"Allah kahretsin," diye bir kütür savurdu.

Helikopterin pilotu. "Porterhouse," diye seslendi.

"Sizi duyuyorum."

"Biftek Şu onda ana giriŐin 6n6ndeki saĀađın altına girdi. Onu g6remiyorum."

"6b6r tarafından çıkana kadar bekle." diye emir verdi

Hagen. "Sonra da izlemeye devam et." Masadan kalktı, Őof6r6n arkasına geçti. "Kuyruğuna yanaŐ." dedi.

"Yapamam. Aramızda en az altı araba var."

"Kimse inip d6kk6nlara girdi mi?"

"Su kalabalıkta anlamak zor. Ama galiba kamyonetten iki ya da 6 kafa indi."

Hagen bu sefer. "Yolda aldıkları adama iyi dikkat ettin mi?" diye sordu.

"Evet"

"Kır saĀlı, sakallı. Zayıf. Boyu bir seksene yakın. Belki arkadaşlarıyla orada araba deđiŐtiriyorlardır. Ben giriyorum alışveriş merkezine."

"Biftek kıpırdıyor" dedi helikopterin pilotu.

"Ondan ayrılma. Porterhouse." diye karşılık verdi Hagen. "Ben bir s6re telsizi kapıyorum."

"Anladım."

Hagen yere atladı, m6Őteri kalabalığını yara yara koştu. Saman yığınında iğne aramaya benziyordu, Hudson'un neye benzediğini biliyordu. Gunnar Eriksen'in de resmi elindeydi. Ama bunların biri, belki de ikisi h6l6 kamyonette olabilirdi.

Bir d6kk6ndan 6b6r6ne deliler gibi koştu, insanların y6zlerine baktı, kadınlar arasındaki erkek m6Őterileri inceledi. Ne diye hafta sonuna rastladı ki, diye hayıflandı. İŞ g6n6 olsa bu saatte burada in cin top oynuyor olurdu. Bir saat kadar sonuç almaksızın koŐturduktan sonra dışarı çıktı, arabayı durdurdu.

"G6rd6n m6 onları?" diye sorarken olacağı cevabı huŐtan biliyordu.

Őof6r başını iki yana salladı. "Turu tamamlamak yaklaşık on dakikamı alıyor. Trafik fazla yoğun. Park yeri arayanlar hep uyurgezer gibi gidiyor. Ben binanın bir taretindeyken. senin sanıklar 6b6r tarafından rahatça çıkmış olabilir."

Hagen yumruğunu umutsuzluk içinde arabaya indirdi. 6yle yaklaşmıştı ki! Bir adım kalmıştı finiŐ çizgisine.

Kısım 35

Pitt gözüne sürekli ışık girmeden uyumanın çaresini, gardıroba tırmanıp tepedeki flüoresan lambayı gevşetmekte buldu. Sabah nöbetçi kahvaltısını getirene kadar uyanmadı. Uyandığında kendini dinlenmiş ve iyi hissediyordu. Kopkoyu çorbaya en sevdiği yemekmiş gibi yumuldu. Nöbetçi hücreyi karanlık bulduğuna sıkılmış gibiydi. Ama Pitt iki elini çaresizlik ve bilmezlik ifade eden bir jestle iki yana açtı, çorbasını içmeye devam etti.

İki saat sonra onu alıp General Velikov'a götürdüler. Önce duygusal gücünü yıkmak için o sonu gelmez bekletme oyunu vardı tabii. Şu Rusların numaraları da hemen belli oluyordu. Pitt kendinden bekleneni yaptı, odada ileri geri dolaştı, sinirli görünmeye çalıştı

Önündeki yirmi dört saatlik süre en azından kritikti. Binadan yine çıkabileceğinden oldukça eminse de, yoluna dikilebilecek yeni engelleri bilemiyordu. Foss Gly'la bir kere daha görüştüktan sonra kıpırdamaya gücü kalıp kalmayacağını da bilemiyordu.

Erteleme diye bir şey olamazdı. Ne yapıp yapıp adadan bu gece ayrılmak zorundaydı.

Velikov sonunda odaya girdi, Pitt'i birkaç saniye sessizce inceledi, ancak ondan sonra konuştu. Dikkat çekecek kadar soğuk bir tavrı vardı. Gözleri pek sert bakıyordu. Pitt'e oradaki sert arkalı sandalyeye oturmasını işaret etti. Geçen ziyaretinde bu sandalye yoktu odada. Konuştuğu zaman generalin sesi korkunçtu.

"Caus olduğunuza ilişkin geçerli bir itirafname imzalayacak mısınız?"

"Sizi mutlu edecekse."

"Bana küstahlık etmek işinize yaramaz, Bay Pitt."

Pitt öfkesini tutamadı, öfkesi bir anda sağduyusunu bastırdı. "Kadınlara işkence eden rezillere nazik davranmam."

Velikov'un kaşları kalktı. "Açıklayın."

Pitt, Gunn'la Giordino'nun sözlerini kendinmiş gibi tekrarladı. "Beton koridorlar sesi taşıyor. Jessie LeBaronun çığlıklarını duydum."

"Duydunuz mu gerçekten?" Velikov alışkın bir hareketle saçlarını düzeltilti. "Bana öyle geliyor ki. İşbirliği yapmanın yararlarını daha iyi anlamanız gerekir. Bana gerçeği söylerseniz dostlarınızın rahatsızlığına son vermem mümkün olabilir."

"Gerçeği biliyorsunuz ve bu yüzden çıkmaza girdiniz. Dört kişi da size hep aynı şeyimi söyledi. Sizin gibi profesyonel bir sorgucuya bu biraz garip gelmiyor mu? Ayrı ayrı seanslarda fiziksel işkence gören dört kişi, aynı sorulara hep aynı cevapları verdiler. Rus mantığının bu dar görüşlülüğü, o fosilleşmiş itiraf ettirme tutkusu kadar saçma. Size bir casusluk itirafı imzalasam, bu kez de değerli devletiniz aleyhine işlenmiş suçlar için itirafname isterdiniz. Ondan sonra sıra kaldırırma tükürme itirafnamesine gelirdi. Taktikleriniz de tıpkı mimari tarzınız ve yemek tarifleriniz kadar ilkel. Bir talebin peşinden bir ikincisi geliyor. Gerçeği istiyormuş! Gerçek yerden fırlayıp hayalarınıza yumruk indirse tanımazsınız onu siz!"

Velikov sessizce oturmuş Pitt'i incelerken, bakışlarında ancak bir Slav'ın bir Moğol'a gösterebileceği tiksinti okunuyordu. "Sizden işbirliği göstermenizi tekrar isteyeceğim."

"Ben yalnızca deniz mühendisiyim. Askeri sırları bilmem.?"

"Benim tek ilgilendiğim, amirlerinizin size bu ada hakkında neler söylediği ve sizin buraya nasıl geldiğiniz."

"Çıkarım ne? Benim de arkadaşlarımda da öleceğini tâ başında söylemişsiniz."

"Belki geleceğiniz uzatılabilir."

"Hiç fark etmez. Size bütün bildiklerimizi zaten söyledik."

Velikov parmaklarıyla masanın üzerinde davul çaldı. "Hâlâ Cayo Santa Maria'ya rastlantı eseri olarak çıktığınızı iddia ediyorsunuz, öyle mi?"

"Öyle."

"Ve Küba çevresinde bunca ada, bunca kumsal varken, Bayan LeBaron'un önceden hiçbir bilgisi olmadığı halde, tam kocasının bulunduğu yere geldiğine inanmamı bekliyorsunuz, öyle mi?"

" Doğrusu ben de inanmakta biraz zorluk çekerdim, ama yine da tam dediğiniz gibi oldu."

Velikov, Pitt'e ateş saçan gözlerle baktı, karşısındaki adamın dürüstçe konuştuğunu hisseder gibi oldu ama bunu kabullenemedi. "Benim dünya kadar zamanım var, Bay Pitt. Çok önemli bilgileri sakladığınıza inanıyorum. Bu kadar küstah olmadığınız bir zaman yine konuşuruz." Masasındaki bir düğmeye başlı, nöbetçiyi çağırdı. Yüzünde bir gülümseme vardı, ama ne memnuniyet, ne de zevk ifade ediyordu. Eğer bu gülümsemede mutlaka bir anlam aranacaksa, ancak "hüzünlü" denilebilirdi.

"Bu kadar ani davrandığım için beni bağışlayın." diyordu Foss Gly. "Ama tecrübenin bana öğrettiğine göre, beklenmeyen şeyler, uzun beklentilerden sonra gelenlerden daha etkili oluyor."

Pitt altı numaralı odaya girdiğinde tek kelime konuşulmamıştı. Daha eşikten adımını atarken, yarı açık kapının ardında durmakta olan Gly sırtının alt tarafına, böbreğinin hemen üzerine şiddetli bir yumruk patlatarak karşılaşmıştı onu. Pitt acıyla inledi, gözleri karardı, ama her nasılsa ayakta kalmayı başardı.

"Evet, Bay Pitt... şimdi dikkatinizi çekebilmiş olduğuma göre belki de bana söylemek istediğiniz bir şey vardır."

"Kimse sana bir psikolojik vaka olduğunu söyledi mi?" diye mırıldandı Pitt Sıkılı dudakları arasından tıslıyordu.

Yumruğun havada uçtuğunu gördü. Bekliyordu zaten. Yumrukta birlikte vücudunu esnetti, geriledi, duvara yapıştı, yere kaydı, baygın taklidi yaptı. Ağzının içindeki kanın tadını aldı, yüzünün sol tarafındaki uyuşmayı hissetti. Gözlerini kapamış, hareketsiz yatıyordu. Bu sadist manyağın yanında ne yapacağına dikkatle karar vermeliydi. Gly'in çeşitli cevap ve tepkilere karşı ne yapacağını öğrenmeli, bir sonraki vuruşun nereye, ne zaman ineceğini kestirmeliydi. Bu gaddarlığın sonu gelmeyecekti. Pitt'in tek amacı, sorgudan sakatlayıcı bir yara olmadan ayrılmaktı.

Gly kirli lavaboya yürüdü, bir kova su doldurdu, getirip Pitt'in üzerine döktü. "Haydi haydi, Bay Pitt. Eğer ben insanları biraz tanıyorsam, bir yumruğa bundan daha dayanıklısiniz."

Pitt çabalayıp elleri ve dizleri üzerinde doğruldu, beton yere kan tükürdü, inandırıcı biçimde, hemen hemen acıklı bir sesle inledi. "Size anlattıklarımın fazlasını anlatamam." diye mırıldandı.

Gly onu küçük bir çocuk gibi kaldırıp sandalyeye attı. Pitt gözünün kuyruğuyla, Gly'ın sağ yumruğunun insafsızca gelmekte olduğunu gördü. Bu darbeyi de elinden geldiğince hazırlıklı karşıladı. Yumruk şakağının aşağısına indi. Birkaç saniye boyunca o şaşırtıcı acıya dayandı, sonra tekrar bayılmış gibi yaptı.

Bir kova su daha yedi, yine inleme numarasına yattı. Gly eğildi, yüzleri karşı karşıya geldi, "Kimin hesabına çalışıyorsun?"

Pitt ellerini kaldırdı, zonklayan kafasını kavradı. "Beni Jessie LeBaron tuttu. Kocasına ne olduğunu anlamak için."

"Bir denizaltıyla geldiniz."

"Florida Keys'den zeplinle yola çıktık."

"Buraya geliş amacınız Küba'da iktidar değişikliğiyle ilgili bilgi toplamaktı."

Pitt'in aklı karışmış gibi alını kırıştı. "İktidar değişikliği mi? Neden söz ettiğinizi anlamıyorum,"

Gly bu sefer Pitt'in midesinin hemen yukarısına vurdu, ciğerlerindeki her santimetre küp havayı dışarı uğrattı. Sonra sakın sakın oturup tepkiyi seyretti.

Pitt soluk almaya çalışırken katılaştı. Kalbinin durmuş olduğunu sandı. Boğazından acı salgılar yükseliyor, alınından ter fişkırıyordu. Ciğerleri sanki düğümlenmişti. Odanın duvarları titrer gibi oldu, gözlerinin önünde yüzdü, Gly upuzun bir tünelin sonundan hain hain gülümsüyor gibiydi.

"Cayo Santa Maria'ya gelince ilk uygulayacağınız emirler neydi?"

"Emir yoktu." diye soludu Pitt.

Gly kalktı, tekrar vurmak üzere yaklaştı. Pitt sarhoş gibi ayağa kalktı, bir an yerinde sallandı, sonra yere doğru kaymaya başladı. Başını sağa sarkıyordu. Gly'ın ölçülerini öğrenmişti artık. Zayıf yanını bulmuştu. Nice sadistler gibi Gly da aslında korkaktı. Ona eşit şartlarda meydan okuyan çıkarsa gerileyecek, hızı kesilecekti.

Gly vurmak üzere vücudunu esnetti, ama bir anda şaşkınlık içinde dondu. Pitt yerden yumruğunu kaldırıp omzunu döndürerek toplayabildiği bütün güçle ona bir sağ patlattı. Yumruğu Gly'ın burnunu bulmuştu. Kıkırdağı ezmiş, kemiği kırmıştı. Onu iki sol bir de kleyle izledi. Empire State Binasının duvarına saldırıyormuş gibi hissetti kendini.

Başka kim olsa sırtüstü serilirdi. Gly birkaç adım geriye sendeledi, orada suratı öfkeden gittikçe kızararak durdu. Burnundan kanlar boşanıyordu, ama hiç aldıracağı yoktu. Tek yumruğunu kaldırıp Pitt'e salladı, "Öldüreğim seni bunun için." dedi.

Pitt, "Dür bük kulağına sok," diye homurdandı. Sandalyeyi kavrayıp odanın karşısına fırlattı. Gly onu bir yumruğuyla parçaladı. Pitt adamın gözlerindeki değişikliği fark etti, ataklığının kaba kuvvet karşısında yenilmek üzere olduğunu anladı.

Gly lavaboyu yerinden söktü. Öylece yırtar gibi tesisatından ayırıp çıkardı, kafasının üzerine kaldırdı. Üç adım atıp Pitt'e doğru savurdu. Pitt yana sıçradı, aynı anda eğildi. Lavabo yüksek bir binadan düşen kasa gibi ona doğru uçarken, gösterdiği tepkinin saniyenin onda biri kadar geç kaldığını anladı. O ağır demir ve porselen kitlesini savuşturmak ister gibi umutsuz bir hareketle kollarını havaya kaldırdı.

Pitt'i kurtaran kapı oldu. Lavabonun köşesi kilide çarptı, kilit açıldı, kanat uçtu, Pitt de sırtüstü koridora yuvarlandı. Şaşkınlık içinde nöbetçinin ayakları dibine devrildi. Kasığına ve sağ koluna saplanan yeni ağırlar belindeki ve kafasındakilere katıldı. Suratı kül gibi nefesi bulanarak üzerine gelen baygınlıktan kurtulmaya savaştı, ayağa kalktı. Yıkılmamak için duvara tutunuyordu.

Gly lavaboyu sıkıştığı kapı arasından kurtardı, Pitt'e öldürmek ister gibi baktı, "Öldün sen Pitt bir ölüsün. Yavaş yavaş öleceksin. Santim santim. Acıdan bir an önce kurtarılmak için yalvaracaksın. Bir daha karşılaştığımızda her kemiğini teker teker kırıp yüreğini sökeceğim."

Pitt'in gözlerinde hiç korku yoktu. Acıları da dinliyordu, Yerine bir sevinç duygusu gelmekteydi. Kurtulmuştu. Evet, canı yanıyordu, ama yolu açıktı artık.

Hırçın bir sesle, "Bir daha karşılaştığımızda yanımda koca bir sopa getireceğim," dedi.

Kısım 36

Nöbetçi onu hücrelerine kadar yürüttükten sonra Pitt hemen uyudu. Uyandığında aradan üç saat geçmişti. Birkaç dakika öylece yattı, yavaş yavaş zihnini topladı. Vücudu da yüzü de yara içindeydi. Ama kırık kemiği yoktu. Kurtulmuştu.

Doğrulup oturdu, ayaklarını yere sarkıttı, baş dönmesinin geçmesi için bir süre bekledi. Kendini elleriyle itip ayağa kalktı, tutukluğu geçsin diye esnetme hareketleri yaptı. Birden içine bir dermansızlık yayıldı, ama iradesini kullanıp onun üstesinden geldi, kasları, eklemleri açılınca kadar hareketi tekrarladı.

Nöbetçi yemeği getirdi, sonra tepsiyi alıp gitti. Pitt kilidi yine tıkadı. Bu manevranın nice alıştırmalarını yapmıştı. Son dakikada bir fiyasko olmasını istemiyordu. Bekledi, dinledi, hiç ayak sesi kalmayınca koridora çıktı.

Zaman lüks bir kavramdı. Yapılacak pek çok şey vardı. Bunların gerçekleştirilebileceği karanlık saatlerin sayısı ise azdı. Giordino'yla Gunn'a veda edemeyeceğine üzülüyordu. Ne var ki bu binada harcadığı her saniye şansını biraz deha azaltırdı. Simdi ilk görevi Jessie'yi bulup götürmekti.

Onu açtığı beşinci kapının ardında buldu. Beton zemin üzerinde yatıyordu. Altında kirli bir battaniden başka hiçbir şey yoktu. Çıplak vücudunda hiç yara izi göze çarpmıyordu ama bir zamanlar çak güzel olan yüzü iğrenç biçimde şişmiş, mor çürüklerle doluydu. Gly onu küçük düşürmek için iffetiyle yüzünü seçmişti. Güzel bir kadının en değerli varlığı... yüzü.

Pitt eğildi, onun başını kolu üzerine aldı. Yüz ifadesi şefkatliydi, ama gözleri öfkeden deli gibiydi. Öç alma duyguları kıpırdıyordu içinde. Bu istek daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Dişlerini sıktı, onu hafifçe sarsarak uyandırdı.

"Jessie. Jessie, beni duyuyor musun?"

Jessie'nin dudakları titreyerek açıldı, gözleri ona baktı. "Dirk" diye inledi. "Sen misin?"

"Evet. Seni buradan götürüyorum."

"Götürüy... nasıl?"

"Binadan çıkmak için bir yol buldum,"

"Ama ya ada? Raymond adadan kaçmanın imkânsız olduğunu söyledi."

"Şişirme botun motorunu sakladım, Eğer küçük bir sal yapabilirsem..."

"Hayır," diye fısıldadı Jessie inalla.

Doğrulup oturmak için çaba harcarken, maskeye benzeyen şiş yüzü gerildi. Pitt onun omuzlarını yavaşça bastırıp tekrar yatmasını sağladı.

"Kıpırdama," dedi.

"Yalnız gitmen gerek."

"Seni böyle bırakmam." -

Jessie başını dermansızca salladı. "Olmaz, Yalnızca yakalanma ihtimalin artar."

"Özür dilerim, ama istesen de istemesen de geliyorsun."

"Anlamıyor musun?" diye yalvardı Jessie. "Hepimizin kurtulması için tek umut sensin. ABD'ye ulaşır da Başkana burada olup bitenleri anlattırsan, Velikov bizi sağ tutmak zorunda kalır.."

"Başkanın ne ilgisi var bunlarla?"

"Senin bildiğinden fazla ilgisi var."

"Öyleyse Velikov'un hakkı var. Bir komplo dönüyor."

"Tahminlerle vakit kaybetme. Git. Lütfen git. Kendini kurtarmakla hepimizi kurtarabilirsin."

Pitt ona karşı taşkın bir hayranlık duydu. Fırlatılıp atılmış bir taşbebeğe benziyordu. Parça parça olmuş bir bebek. Ama dış güzelliğine denk bir iç güzelliği vardı Jessie'nin. Cesur ve kararlıydı. Pitt eğilip onu şişmiş yanaklarından dudaklarından öptü.

"Başaracağım." dedi güvenle. "Ben dönene kadar dayanacağına söz ver bana."

Jessie gülümsemeye çalıştı, ama dudakları emri dinlemedi. "Seni kaçık soytarı. Küba'ya geri dönemezsin."

"Göreceksin."

"İyi şanslar," diye mırıldandı Jessie yavaşça. "Hayatını berbat elliğim için beni bağışla."

Pitt sıırıttı. Ama gözlerinden yaşlar taşıyordu. "İşte erkekler kadınları bu yüzden severler," dedi. "Canımızın sıkılmasına izin vermezsiniz."

Onu tekrar öptü, çıkarken yanık tenli yumruktan sıkıttı, parmak eklemleri bembeyazdı.

Tehlike merdivenini tırmanırken Pitt'in her yanı sızladı durdu. Yukarıya vardığında bir dakika kadar dinlendi, sonra kapağı itip garajın karanlığına çıktı. İki asker hâlâ satranç oynuyordu. Besbelli gece nöbetinde adetti bu. Garajdaki arabalara bakmak için başlarını pek seyrek kaldırıyorlardı, Pitt içinden, bu adamlar herhalde teknisyendir, güvenlik muhafızı değildir, diye geçirdi,

Garajın içinde bir inceleme gezisi yaptı, alet makine yağı, yedek parça, inşaat malzemesi bulunduğunu gördü. Kamyonlara beşer galonluk yakıt tenekeleri yüklenmişti, Pitt tenekelere hafifçe tık tık vurdu, sonunda dolusunu buldu, ötekiler ya yarıya kadar dolu ya da daha bile boştu. Alet masasında biraz arandı bir lastik hortum keşfetti, onunla kamyonlardan birinin deposundan yarı dolu bir tenekeye benzin aktardı. Toplam on galonu zaten ancak taşıyabilirdi. Şimdi asıl mesele onları tavandaki havalandırma bacasından yukarıya çıkarmaktı.

Bir duvarda asılı duran ipi aldı, uçlarını iki tenekenin saplarına bağladı. İpin ortasını ilmik gibi kavrayıp yukarıya tırmandı. Yavaş hareket ediyor, satranççıların oyunlarından başlarını kaldırıp kaldırmadıklarını kontrol ediyordu. Tenekeleri birer birer dama çekti, sonra bacadan dışarıya itti.

İki dakika sonra tenekeleri iki eline almış, bahçeden drenaj hendeğine doğru koşturuyordu. Parmaklıktan çabucak aralayıp hızla dışarı çıktı.

Gökyüzü açıktı. Hilal bu gece bir yığın yıldızın ortasında parıldıyordu. Rüzgâr bir fısıltıdan ibaretti. Serin bir geceydi, inşallah deniz de sakindir, dedi içinden.

Hiçbir sebep olmadığı halde, bu sefer yolun karşı tarafından ilerledi. Yavaş gidiyordu. Tenekeler kısa zamanda kol eklemlerini çıkaracak kadar ağır gelmeye başladı. Ayaktan yumuşak kumlara

batıyor, iki yüz metrede bir durup soluklanıyor, ellerindeki, kollarındaki ağırları geçirmeye çalışıyordu.

Ayağı takıldı, palmyelerle çevrelenmiş daire biçiminde bir düzlüğün ortasında yere serildi. Palmyeler birbirine öyle yakındı ki, neredeyse gövdeleri birbirine değiyordu. Uzanıp elleriyle çevresini yokladı. Elleri kum örtüsünün altında kalmış madeni bir tabakaya değdi.

Garip. Tenekeleri bıraktı, yavaşça alanın kenarına doğru emekledi. Madeni çıkıntı yerden beş santim- kadar yüksekteydi ve alanın çapı boyunca uzanıyordu. Orta bölümü çökük, çanak gibiydi. Ellerini çevreyi saran palmyelerin gövdesinde dolaştırdı.

Sahteydi bunlar. Gövdelerin içinde alüminyum borular vardı. Üzerine plastikten kabuklar yapıştırılarak bu görünüm verilmişti. Elli kadar böyle palmye vardı. Amerikan casus uçaklarının marifetli kameralarına karşı kamufle edilmişti.

Bu çanak dev bir radyo-televizyon antenydi. Sahte palmyeler de onu yükseltip alçaltan hidrolik kollardı. Pitt rastlantı sonucu bulduğu bu gerçek karşısında şaşalamıştı. Artık bu adada kumların altında dev bir haberleşme merkezinin var olduğunu biliyordu.

Ama hangi amaçla?

Düşünmeye vakti yoktu. Kurtulmaya her zamandan çok kararlıydı. Gölgelemlerden ilerlemeye devam etti. Köy hatırladığından daha uzaktı. Motoru banyonun altına sakladığı bahçeye girdiğinde terden sıırıslıklam olmuş, göğsü de körük gibi inip kalkıyordu. Tenekeleri sevinçle elinden bıraktı, eski şiltenin üzerine uzanıp bir saat uyukladı.

Zamanı böyle kullanması iyi değildi, ama bu kısa dinlenme onu epey diriltti. Zihninin de bir şeyler yaratmasına fırsat verdi. Kafasında inanılmayacak kadar basit bir fikir kristalleşti. Daha önce aklına gelmeişine kendi de şaşıyordu.

Gaz tenekelerini ucu denize açılan gölcüğe taşıdı, sonra motoru almak üzere döndü. Atılmış çöplere bakınırken, çürümemiş kısa bir madeni levha buldu. En son işi en zoruydu. İhtiyaçtan icat doğar, deyip duruyordu kendi kendine.

Kırk beş dakika sonra eski banyo küvetini bahçeden suyun kenarına kadar sürüklemişti.

Madeni levhayı somun olarak kullanıp motoru küvetin kış tarafına monte etti; sıkıştırdı. Sonra yakıt filtresini temizledi bütün boruları birer birer üfledi. Kıvrırıp huni yaptığı bir teneke parçası, motorun haznesini benzinle doldurmasına yardımcı oldu. Dibindeki deliğe parmağını bastırınca, aynı huniyi sandalından su boşaltmak için de kullanabilirdi. Banyonun dibindeki deliğe paçavralardan bir tıkaç tıkamadan önce son yaptığı iş, küvetin aslanpençesi gibi dört ayağını kırıp atmak oldu.

İpini on iki defa çektikten sonra motor öksürdü, çalıştı, hırıldamaya başladı. Banyoyu derine doğru itip yüzdürdü. İçine bindi. Vücudunun ağırlığına iki dolu teneke de eklenince küvet şaşılacak kadar denge kazandı. Pitt pervaneyi suya indirdi, motoru vitesine geçirdi.

Garip tekne yavaşça gölün ortasına ilerledi, denize açılış kanalına yöneldi. Ayın ışığı denizin sakin olduğunu gösteriyordu. Dalgaların boyu altmış santimi geçmiyor gibiydi. Pitt akıntıyı hesapladı. Hızla ilerlemeli, gün doğmadan odayla arasına mümkün olduğu kadar mesafe koymalıydı.

Motoru yavaşlattı, kayalara çarpan dalgaları saymaya koyuldu. Dokuz iri dalga birbirinin peşi sıra geliyor, onuncudan önce ara veriyordu. Pitt hızı tekrar artırdı, küvetin kış tarafına oturdu. İlk dalga

alçaktı. Tam önünde yarıldı. Pitt yayılan köpüklerden yararlandı, atıldı. Küvet sendeledi, pervane sulan kamçıladı, bir sonraki dalganın tepesinde kayaları aştılar.

Pitt oradan kurtulunca boğuk bir çığlık attı, işin en kötü yanı bitmişti. Artık kendisini yakalamaları ancak bir rastlantı olabilirdi. Bunun farkındaydı. Küvet radarda gözükmeyecek kadar küçüktü. Hem motoru korumak, hem benzinden tasarruf etmek için hızı biraz azalttı. Elini suya daldırdı, yaklaşık dört deniz mili hızla gitmekte olduğunu hesapladı. Sabaha kadar Küba karasularından çıkmış olacaktı.

Göklere doğru baktı, mevkiini saptadı, kendisine rehberlik edecek bir yıldız seçti ve Bahama Kanalına doğru yola koyuldu.

Üçüncü Bölüm

Selenos 8

Kısım 37

30 Ekim 1989

Kazakistan. SSCB

Selenos 8 Sibiryaya güneşinden daha parlak bir alev topunun önü sıra mavi göklere yükselirken 110 tonluk insanlı ay istasyonunu birlikte taşıyordu. Süper roket ve dört iticisi yedi milyon kiloluk bir itme gücü yaratmaktaydı. Turuncu-sarı ateş kuyruğu 300 metreden uzun yüz metreden genişti. Rampanın çevresini beyaz dumanlar sardı, motorların sarsıntısı on iki mil uzaktaki camları zangırdattı. Önce o kadar yavaş yükseldi ki hiç kıpırdamıyormuş gibi göründü. Sonra hızı arttı, kükreyerek göklere atıldı.

Sovyet Devlet Başkanı Antanov olayı zırhlı bir cam sığınakta, üç ayak üzerine monte edilmiş büyük bir dürbünle izlemekteydi. Sergei Kornilov ve General Yasenin yanında duruyor, kozmonotlarla uzay kontrol merkezi arasındaki konuşmaları dikkatle dinliyorlardı.

"İlham verici bir görünüm," diye mırıldandı Antanov dehşet dolu bir sesle.

Kornilov, "Kitaba uygun bir fırlatış." dedi. "Dört dakikaya kadar yerçekiminden kurtuluş hızına ulaşacaklar."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, Yoldaş Başkan, Bütün sistemler normal çalışıyor. Rotalarındalar."

Antanov alevin uzun diline gözden kayboluncaya kadar baktı, ancak o zaman derin derin içini çekip dürbününün başından ayrıldı. "Eee baylar, bu uzay gösterisi herhalde dünyanın dikkatini Amerika'nın yeni mekik atışından çeker," dedi.

Yasenin ona katılırcasına başını salladı, Kornilov'un omzunu tuttu. "Kutlarım, Sergei. Yankee'lerin zaferini çalıp Sovyetlere mal ettin."

"Benim marifetim değil," dedi Kornilov. "Yörünge mekaniği nedeniyle, fırlatma penceremiz programdan birkaç saat önce açılıverdi."

Antanov gökyüzüne ipnotize olmuş gibi bakıyordu. "Umarım Amerikan istihbaratı kozmonotlarımızın beklendiği gibi olmadığının farkında değildir."

Yasenin hiç çekinmeden, "Eşsiz bir aldatma." dedi. "Beş uzay bilimcisinin yerine beş eğitilmiş askeri bindirmemiz, bunu kalkıştan hemen önce yapmamız hiç fark edilmedi."

Kornilov, "İnşallah deney malzemesi yerine silah yükleyişimiz de öyle olmuştur," dedi. "Deneyleri iptal edilen bilim adamları neredeyse isyan edecekti. Kapsülün içinde ek yükleri alacak biçimde dizayn değişikliği yapmalarını istediğimiz mühendisler de, bu son dakika kararının nedenini açıklamadığımız için kızdılar. Hoşnutsuzlukları herhalde duyulacaktır."

Yasenin, "Bunlar yüzünden uykunu kaçırma," diyerek güldü. "Amerikan uzay yetkilileri kuşkulancaya kadar, sevgili uzay üsleriyle haberleşme bağlantıları kesilmiş olacak zaten."

Antanov, "Saldırı ekibimizin komutanı kim?" diye sordu,

"Binbaşı Grigorv Leuchenko, Gerilla savaşlarında uzmandır. Afganistan asilerine karşı peş peşe zaferler kazanmıştır. Sadık ve kusursuz bir asker olduğuna kefalet edebilirim."

Antanov başını düşünceli bir ifadeyle salladı, "İyi bir seçim general. Herhalde ay yüzeyini Afganistan'dan pek az farklı bulacaktır,"

"Binbaşı Leuchenko'nun başarılı bir harekât gerçekleştireceğinden kuşkunuz olmasın."

Amerikalı astronotları unutuyorsunuz, general," dedi Kornilov.

"Ne olmuş anlara?"

"Fotoğrafların gösterdiğine göre onlarda da ağır silahlar var. İnşallah tesislerini korumak için güçlü bir savunma yapmaya kararlı fanatiklerden değillerdir."

Yasenin hoşgörüyü gülümsedi. "Lütfen, Sergei, ne inşallahı? Herhalde tanrılardan birine dua ediyor olamazsın! Leuchenko'yla adamları bir kere saldırıya geçti mi. Amerikalılara Tanrı da yardım edemez. Sonucu şimdiden belli. Bilim adamları öldürmek üzere eğitilmiş profesyonel askerlere karşı duramazlar."

"Onları küçümseme. Tek söyleyeceğim bu."

"Yeter!" dedi Antanov yüksek sesle. "Bu bozguncu sözleri daha fazla dinlemek istemiyorum. Binbaşı Leuchenko'nun çifte avantajı var. Hem şaşkınlık, hem de Silah üstünlüğü. Altmış saate kalmadan uzayın ilk gerçek savaşı başlayacak. Sovyetler Birliği'nin kaybedeceğini de sanmıyorum."

Viadamir Polevoi. Moskova'da KGB'nin Dzerjinski Meydanındaki merkezinde masasının başında oturmuş, General Velikov'dan gelen raporu okuyordu. Lyeve Malsky odaya girip davet beklemeden oturduğunda başını kaldırmadı. Malsky'nin ifadesiz yüzü sıradan, tek boyutlu bir kişiliği yansıtıyordu. Polevoi'nin yardımcısı. Birinci Başmüdürlüğün amiriydi. Birinci Başmüdürlük. KGB'nin dış operasyonlar kolu oluyordu. Malsky'nin Polevoi'yle ilişkileri biraz tutuktu, ama ikisi birbirlerini tamamlayan kişilerdi.

Sonunda Polevoi'nin gözleri Malsky'ye döndü. "Bir açıklama istiyorum."

"LeBaron'ların orada bulunması beklenmeyen bir durum." dedi Malsky gergin bir sesle.

"Bayan LeBaron'la hazine avcıları grubu için belki öyle, ama herhalde kocası için değil. Velikov onu Kübalılardan niçin aldı?"

"General, Raymond LeBaron'un Amerikan Dışişleri Bakanlığıyla pazarlıklar sırasında yararlı bir piyon olacağını düşündü. Yani Castro'lar devreden çıktıktan sonra."

"Onun bu iyi niyeti ortaya tehlikeli bir oyun çıkardı," dedi Polevoi.

"Velikov bana LeBaron'u sıkı gözetim altında tuttukları ve ona sürekli yanlış bilgi verdikleri yolunda güvence veriyor?"

"Yine de küçük bir ihtimal bile olsa. LeBaron belki Cayo Santa Marta'nın gerçek işlevini anlayabilir."

"O zaman onu ortadan kaldırmak kolay."

"Ya Jessie LeBaron?"

"Kişisel düşünceme göre tasarladığımız felaketin suçunu CIA'in üzerine atmak için Bayan LeBaron ve arkadaşları işe yarayacaktır."

"Velikov ya da Washington'daki ajanlarımız, Amerikan istihbaratının adaya sızma planı yaptığını duymuşlar mı?"

"Hayır, dedi Maisky. "Zeplinin kadrosu incelendiğinde, hiçbirinin CIA'yle da askeri kanatla da ilgisi bulunmadığı anlaşıldı."

Polevoi ciddi bir sesle, "Fiyasko istemiyorum," dedi. "Başarıya çok yakınız. Bu sözlerimi Velikov'a ilet."

"Kendisine gerekli talimat verilecektir."

Kapının vurulduğu duyuldu, Polevoi'nin sekreteri girdi. Tek kelime söylemeden ona bir kâğıt uzattı, dönüp odadan çıktı.

Polevoi'nin yüzü ani bir öfke patlamasıyla kıpkırmızı oldu. "Allah kahretsin! Bir tehlike olmasın diyoruz, hemen kapımızda beliriyor!"

"Efendim?"

"Velikov'dan birinci derece acil sinyal. Tutuklulardan biri kaçmış."

Maisky elleriyle sinirli bir hareket yaptı. "Mümkün değil. Cayo Santa Marla'da hiç tekne ve sandal yok. Yüzerek gidecek kadar budalaysa ya boğulur ya da köpek balıklarına yem olur. Kaçan her kimse, fazla uzağa gidemeyecektir."

"Adı Dirk Pitt. Velikov'a göre de grubun en tehlikeliymiş."

"İster tehlikeli olsun, ister olmasın..."

Polevikov elini sallayıp onu susturdu, kalkıp halının üzerinde dolaşmaya başladı. Yüzünden çok tedirgin olduğu okunuyordu. "Beklenmeyen şeylere tahammülü yok işin. Küba serüvenimizin tarihi bir hafta öne alınmalı."

Maisky ona katılmıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Gemiler asla Havana'ya vaktinde varamaz. Zaten tören gününü de değiştiremeyiz, O gün Fidel de hükümetinin bütün ileri gelenleri de konuşma yapmak üzere törende olacaklar. Patlama programlandı artık. Zamanı değiştirmek için hiçbir şey yapılamaz. "Rom ve Kola" ya iptal edilmeli ya da programa göre yapılmalı."

Polevoi ellerini bir kenetleyip bir açıyor, kararsızlık içinde kıvranıyordu. "Rom ve Kola." diye mırıldandı. "Bu kadar kapsamlı bir harekât için amma da budalaca bir isim."

"O da direnmemiz için ek bir sebep. Yanlış bilgi kampanyamız şimdiden CIA'ın Küba'ya felaket getirecek bir programı olduğu söylentilerini yaymaya başladı. Rom ve Kola tipik Amerikan hayatı bir ad. Onların patentini taşıyan bir ifade biçimi. Bu planın Moskova'da hazırlanmış olduğuna yabancı hükümetlerin hiçbiri kolay kolay inanmaz."

Polevoi kabullenmiş gibi omuz silkti. "Pekâlâ... ama bu Pitt denilen herif bir mucize sonucu kurtulur da Amerika'ya varırsa, doğabilecek sonuçları düşünmek bile istemiyorum."

"O öldü bile." diye duyuruda bulundu Maisky atakça. "Bundan eminim."

Kısım 38

Başkan. Daniel Fawcett'in odasının kapısına omzunu dayadı, içeriye el salladı.

"Kalkma ayağa. Karımla öğle yemeği yemek için yukarıya çıkıyorum. Haber vereyim dedim."

Fawcett. "Kırk beş dakikaya kadar istihbarat şefleriyle ve Douglas Oates'la toplantımız başlıyor unutmayın," dedi

"Vaktinde gelirim. Söz veriyorum."

Başkan döndü, Beyaz Sarayın ikinci katındaki özel dairesine çıkmak üzere asansöre bindi. İra Hagen onu Lincoln dairesinde bekliyordu.

"Yorgun görünüyorsun, Ira."

Hagen gülümsedi. "Uyku açığı var."

"Durumumuz nasıl?"

"İç çekirdeğin dokuz üyesini de belirledim. Yedisinin yeri belli. Yalnız Leonard Hudson'la Gunnar Eriksen ağın dışında kalmış durumlar"

"Alışveriş merkezinden izlerini süremedin mi?"

Hagen kararsız göründü, "İz çıkmadı."

"Sovyet ay istasyonu sekiz saat önce atıldı," dedi Başkan. "Arlık daha fazla erteleyemem. Bugün öğleden sonra İç çekirdeğin bulabildiğimiz kadarını toplamak için emir çıkacak."

"Ordu mu yapacak, FBI mi?"

"İkisi de değil. Eski bir denizci arkadaşım bu onuru üstlendi. Ona senin listeyi ve adresleri verdim." Başkan susup Hagen'e baktı. "Dokuz kişinin de kimliğini saptadığımı söyledin. Ira ama raporunda yalnızca sekiz isim vardı."

Hagen isteksiz görünüyordu. Yine de elini ceketinin koynuna uzattı. katlanmış bir kâğıt çekti. "Son adı emin olana kadar vermek istemedim. Bir ses analiz makinesi kuşkularımı doğruladı."

Başken kâğıdı Hagen'in elinden aldı, katını açtı, yazılı tek ismi okudu. Gözlüğünü gözünden çıkardı, yorgun bir tavırla camlarını sildi, gözlerine güvenemiyormuş gibi tekrar taktı. Sonra kâğıdı cebine koydu.

"Herhalde baştan beri biliyordum, ama bu ikiyüzlülüğüne inanmak istemiyordum."

"Bu kadar katı yargılama. Vince. Bu adamlar birer vatansever... vatan haini değil. Tek suçları sessiz kalmak. Hudson'la Eriksen'e bak. Bunca yıl ölü numarası yapmışlar. Yakınlarına ve ailelerine ne büyük bir acı yüklemiş bu durum, düşünsene. Bu ulus onların gösterdiği fedakârlığı asla ödeyemez, başarılarının ödülleri de asla tam anlamıyla kavrayamaz."

"Bana öğüt mü veriyorsun, Ira?"

"Evet efendim, öyle."

Başkan birden Hagen'in iç mücadelesini fark etti. Dostunun son yüzleşme konusunda pek hevesli olmadığını anladı. Hagen'in sadakati bıçak sırtındaydı.

"Benden bir gizlediğin var, İra."

"Sana yalan söylemem. Vince."

"Hudson'la Eriksen'in yerini biliyorsun."

"Bir sezgi diyelim."

"Onları getireceğine güvenebilir miyim?"

"Evet"

"İyi bir izcisin, İra."

"Onları ne zaman, nereye getirmemi istiyorsun?"

"Camp David'e." diye karşılık verdi Başkan. "Yarın sabah sekizde."

"Orada oluruz."

"Sana katıl diyemem, İra."

"Borçlusun, Vince. Bir bakıma, ücret diyelim. Finişte beni de bulundurmayı borçlusun bana."

Başkan bunu bir düşündü. "Haklısın." dedi sonunda. "En azından bunu yapmalıyım."

ABD Başkanı pekinde Dan Fawcett'le konferans salonuna girerken, CIA'in başı Martin Brogan, FBI'ın boşı Sam Emmett ve Dışişleri Bakam Douglas Oates ayağa kalktılar.

"Lütfen oturun, baylar," dedi Başkan gülümseyerek.

Birkaç dakika sohbet edilerek vakit geçirildi, Ulusal Güvenlik Danışmanı Alan Mercier'in de gelmesi beklendi. Mercier, "Gcciktiğim için özür dilerim," deyip çabucak koltuğuna oturdu. "İyi bir özür düşünmeye bile vaktim olmadı."

Brogan gülerek, "Dürüst bir adam," dedi. "Ne iğrenç bir şey."

Başkan kalemini bloknotunun üzerinde tutarak, "Küba paktı konusunda durumunuz ne?" diye sordu. Gözlerini Oates'a çevirmişti.

"Castro'yla gizli bir diyalog başlatana kadar işler kızakta sayılır."

"Jessie LeBaron'un son cevabımızı ulaştırmış olması konusunda küçük de olsa bir ihtimal var mı?"

Brogan başını iki yana salladı. "Bence temas sağlayabilmiş olması çok kuşkulu. Kaynaklarımız zeplin vurulduğundan beri tek haber alamadılar. Onu öldü varsayıyorlar."

"Castro'lardan herhangi bir işaret?"

"Yok."

"Kremlin'den neler duyuyorsun?"

"Castro'yla Antanov arasındaki gizli çatışma açığa çıkmak üzere," dedi Mercier, "Küba Savaş Bakanlığındaki adamlarımızın dediğine göre. Castro askerlerini Afganistan'dan çekecekmiş."

"İşte bu da tetiği çeker hareket otur," dedi Fawcett. "Antanov böyle bir şeyi asla sakın karşılamaz."

Emmett öne doğru eğildi, ellerini masanın üzerinde kenetledi. "Hepsi dört yıl önceki olayla başladı." dedi. "Castro o sıra bin dokuz yüz altmışlardan beri gelen Sovyet yardım ve kredilerine

karşılık hiç değilse on milyar dolarlık bir ödeme yapmayı reddetti. Kendini bir ekonomik açmaza düşürdü. Antanov Afganistan'a asker yollamasını isteyince de, tabii hayır diyemedi. Hem istenen az buz asker değildi. Yaklaşık yirmi bin kişilik birlik."

Başkan, Brogan'a döndü. "CIA'in tahminine göre o birlikten kayıp ne kadar?"

"Bizim rakamlarımız yaklaşık bin altı yüz ölü. İki bin yaralı, beş yüzün üstünde de kayıp gösteriyor."

"Ulu Tanrım... yüzde yirmiden fazla."

Brogan, "Kübalıların Ruslardan nefret etmesi için bir sebep daha doğmuş oldu." diye devam etti. "Castro boğulmakta olan bir adama benziyor. O boğulurken bir yanında su alan bir kayık var. İçindekiler tabancalarını onun beynine dayamışlar, bir yanında da lüks bir yat var, yolcuları şampanya şişelerini sallayıp duruyorlar. Ona bir ip atsak bu sefer Kremlin'deki kürekçiler tetiği çekip adamı yok edecek."

Emmet, "Aslında onu yok etmeyi zaten planlıyorlar," dedi.

Başkan, "Onu ne zaman ve nasıl Öldürecekleri konusunda fikrimiz var mı?" diye sordu,

Brogan koltuğunda tedirgin tedirgin kıpırdandı. "Kaynaklarımız programı henüz alamadılar."

Mercier, "Bu konudaki güvenlik önlemleri hiç görmediğim kadar sıkı," dedi, "Bilgisayarlarımız uzay dinleme sistemlerinden gelen verileri deşifre edemiyor. Bölük pörçük bilgiler de planlarını anlamamıza yetmiyor."

"Yöneten kim, biliyor musunuz?" diye diretti Başkan.

"General Peter Velikov. GRU'dan, Üçüncü Dünya hükümetlerine sızma ve manipülasyon konusunda bir tür sihirbaz. İki yıl Önceki Nijerya darbesinin mimarı da oydu. Bereket versin kurduğu Marksist hükümet ömürlü olmadı."

"Havana'dan mı yönetiyor?"

Brogan, "Adam çok ketum," dedi. "Ortalıkta bulunmayan adamın tipik örneği. Velikov dört yıldır halk önünde görünmedi. Operasyonu gizli bir yerden yönettiğinden eminiz."

Başkanın bakışları kararır gibi oldu, "Elimizde yalnızca bu belirsiz bir varsayım var. Kremlin, Fidel'le Raul Castro'yu öldürüp suçu bizim üzerimize atacak, sonra Kübalı kuklaları kullanıp Moskova'dan emir alan bir hükümet kuracak, diyoruz. Baylar, böyle 'eğer'lerle 'belki'lerle iş göremem. Bana sağlam bilgi gerek."

Brogan ateşli ateşli açıklamaya girişti. "Bu tahminler bilinen verilere dayanıyor. Sovyetlerin beslediği, iktidara gelmeyi bekleyen Kübalıların adları var elimizde. İstihbaratımız Kremlin' in Castro'ları öldürmeyi planladığını onaylıyor. CIA tam suçun üstüne atılmasına uygun bir korkuluk, çünkü Küba halkı henüz ne Domuzlar Körfezini unuttu, ne de Kennedy döneminde Castro'ya Mafia aracılığıyla suikast girişimimizi, inanın bana. Başkanım, bu konuya her türlü önceliği tanıdım. Her düzeyde toplam altmış ajan Küba'nın içinde ve dışında bu işle uğraşıyor, Velikov'un gizlilik duvarını delmeye çalışıyor."

"Ama yine de Castro'ya ulaşıp da karşılıklı yardımlaşma için açık bir diyalog başlatamıyoruz."

"Öyle, efendim." dedi Oates, "Resmi kanallardan yapılan her türlü temasa set çekiyor."

"Zamanının daralmakta olduğunu anlamıyor mu?" diye sordu bu sefer Başkan.

Oates, "Boşlukta dolaşıyor," diye karşılık verdi. Küba halkının hâlâ ona taptığını bilmekten güven duyuyor. Onun halkından gördüğü sevgi ve saygıyı gören pek az ulusal lider var. Ama hayatı ve hükümeti üzerindeki Sovyet tehdidinin ne kadar ciddi olduğunu tam anlamıyla kavrayamıyor."

"Yani siz bana demek istiyorsunuz ki," dedi Başkan ciddi bir sesle, "Eğer istihbarat yoluyla bilgi yakalayamazsak ya da Castro'nun yanına birini ulaştırıp ona bir mantık dersi veremezsek, Küba'nın tümüyle Sovyet boyunduruğuna girmesine seyirci kalmak zorundayız"

"Evet Sayın Başkanım," dedi Brogan, "Bunu demek istiyoruz."

Kısım 39

Hagen bir keşif turu yapmaktaydı. Alışveriş merkezinde dolaşarak dükkânlardaki mallara şöyle bir bakıyordu. Kavrulmuş yer fıstığı kokusu ona karnının aç olduğunu hatırlattı. Pırıl pırıl boyalı bir kulübede durdu, kendine bir torba kavrulmuş fıstık aldı.

Birkaç dakika ayaklarını dinlendirmek için ev aletleri satan dükkânda kanepeye oturdu, bir duvar dolusu televizyon ekranına baktı. Yirmi tane kadardı. Hepsi de aynı kanala ayarlanmıştı. Uzay mekiği Gettysburg'un bir saat önce California'dan havalanışını kasetten tekrar veriyordu. Bu mekiğin 1981'deki ilk uçuşundan bu yana uzaya 300'den fazla insan gidip gelmişti. Artık kitle iletişim araçları dışında, kimsenin pek önem verdiği yoktu,

Hagen kalkıp biraz dolaştı, bir vitrinden, alışveriş merkezinin içine yayın yapan radyo istasyonunun disk jokeyinin plakları koyup kaldırışını izledi. Kadın müşterilerle merkezin içinde omuz omuza dolaştı, ama dikkati hep tek tük erkek müşterilerdeydi. Çoğu buraya öyle yemeği saatinden yararlanarak gelmiş benziyordu. Rafların, tezgâhların önünde dolaşıyor, genellikle ilk gördükleri şeyi satın alıyorlardı. Kadınlar öyle değildi. Aramaktan asla vazgeçmiyor, daha iyi bir malı daha ucuza bulabilme umudunu hiç yitirmiyorlardı.

Alaminüt yiyecekler servis yapan bir restoranda, "denizaltı" sandviçi yiyen iki adam ilişti gözüne. Yanlarında alışveriş torbası, çanta falan yoktu. Kıyafetleri da pek dükkân satıcısı gibi değildi. Doktor Mooney'in Pettenden Laboratuvarındaki kılığı gibi rahat şeyler giymişlerdi.

Hagen onların peşinden büyük mağazaların birine girdi. Adamlar yürüyen merdivenle bodrum katına indiler, tezgâhların arasından geçtiler, sonra üzerinde Yalnız Görevliler Girebilir yazılı bir kapıdan girdiler.

Hagen'ın kafasında bir uyarı zili çaldı. Yatak çarşaflarının satıldığı tezgâha döndü ceketini çıkardı, kurşunkalemmini kulağına kıstırdı. Satıcı bir başka müşteriyle ilgileninceye kadar bekledi sonra oradan bir kucak çarşaf aldı, tekrar koridora çıktı.

Kapılardan üçü depo odalarının kapılarıydı, ikisi tuvalet kapısıydı. Birinin üzerinde de. Tehlike - Yüksek Voltaj diye yazıyordu. Bu son kapıyı açıp içeriye daldı. Bir masada oturan güvenlik görevlisi şaşkın bir sesle, "Hey, siz buraya girmeye..." diye söze başlayacak oldu ama Hagen çarşafları onun suratına fırlatıp boynunun yanına bir judo darbesi indirdiğinde cümlesinin ancak orasına kadar varabildi, ikinci bir kapının ardında iki güvenlik görevlisi daha vardı. Hagen ikisini de dört saniyeden kısa zamanda alaşağı etti. Sonra çömeldi, yeni bir tehlike gelecek mi diye bekledi.

Yüz çift göz şaşkın bakışlarla ona bakıyordu.

Hagen sonsuz denecek kadar büyük bir odaya dalmıştı, Burası insan doluydu. Masalar, bilgisayarlar, iletişim aygıtları... Bir an odanın büyüklüğüne şaşarak olduğu yerde durdu. Sonra öne doğru bir adım attı korku içindeki bir sekreteri iki kolundan yakaladı oturduğu sandalyeden kaldırdı,

"Leonard Hudson!" dedi kadına. "Onu nerede bulabilirim?"

Kadının gözleri ikiz spot ışıkları gibi, korkuyla parlıyordu. Başıyla sağ tarafı gösterdi. "M-mavi kapılı o-oda," diye kekeledi.

Hagen kocaman bir gülümsemeye. "Çok teşekkür ederim," dedi ona.

Kadını bırakıp sessizleşen insanların arasından geçti. Yüzünde sert ve acımasız bir ifade vardı. Sanki kendisine engel olacıklara meydan okuyordu.

Kimse böyle bir şeye kalkışmadı. Kalabalık onun önünde Kızıldeniz gibi ikiye yarıldı, geçmesi için yol verdi.

Mavi kapıya geldiğinde Hagen durup arkasını döndü, Jersey Kolonisi programının beyin ve iletişim merkezine bir kere daha baktı, Hudson'a hayran olmamak elinden gelmiyordu. Doğrusu iyi bir saklanma yöntemi bulmuştu. Alışveriş merkezinin temeli atılırken hazırlanan bu yer hiç kuşku çekmemiş olmalıydı. Bilim adamları, mühendisler ve sekreterler müşterilerin orasına karışarak gidip gelebiliyor, arabaları da otoparktaki yüzlerce arabanın arasında eriyordu. Radyo istasyonu da bir deha eseri idi. Bir yandan üniversite muhitine en sevilen kırk şarkıyı çalıp dururken, bir yandan ayla konuşup durdukları kimin aklına gelirdi!

Hagen kapıyı itti, stüdyo kontrol kabini gibi bir yere girdi.

Hudson'la Eriksen sırtları ona dönük oturuyorlar, karşılardaki geniş ekrana bakıyorlardı. Ekranda kafası traşlı bir adamın surati vardı. Bir şeyler anlatırken cümlenin yansında durdu, "Arkanızdaki o adam kim?" diye sordu.

Hudson omzunun üzerinden geriye şöyle bir baktı, "Merhaba, Ira." dedi. Sesi de gözlerindeki ifadeyi yansıtıyordu. Hagen'in kulağına âdeta buz kalıplarının kırılışına benzer bir titreşim gelir gibi oldu. "Ne zaman geleceksin diye merak ediyordum."

Eriksen de aynı derecede soğuk bir sesle, "Gel içeri," dedi. "Aydaki adamımızla konuşabilirsin istersen."

Kısım 40

Pitt, Küba karasularından çıkmış. Bahama Kanalı'nın ana trafik yoluna girmişti. Ama şans tükeniyordu artık. Gözünün görebileceği kadar yakından gecen gemiler onu göremediler. Panama bayraklı büyük tanker bir mil uzağından geçti. Pitt cesaret edebildiği kadar dik durdu, küveti devirmeme ye çalışarak gömleğini salladı, ama tayfalar onun altındaki minik tekneyi göremediler.

Nöbetçi güverte görevlisinin, küvet tüm suların çukur yerinden bir dalganın tepesine yükseldiği anda, tekrar görünmez olmadan, dürbününü o noktaya çevirmesini beklemek fazla rizikolu bir kumardı. Kendine saygısı olan hiçbir kumarbaz böyle bir konuda bahse falan girmezdi. Korkunç gerçek Pitt'in kafasına sonunda yerleşmeye başladı, Kendisi fazla küçük bir hedefti!

Hareketleri artık mekanikleşiyordu. Bu sıkışık banyonun içinde kıvrık durmaktan, bacakları yirmi saat önce uyuşmuştu. Kalçalarının sert yüzeye sürekli sürtünmesi deriyi tahriş etmekteydi. Tropik güneş onu kavuruyordu. Ama teni zaten güneş yanığı olduğundan, bu konu onu en son kaygılandırılan şeydi.

Deniz hâlâ sakin sayılırdı. Ama küvetin burnunu dalgalara doğru tutmak, bir yandan da içeriye dolan suları boşaltmak kolay iş değildi. Tenekedeki bütün benzini motora doldurduktan sonra, dengeyi sağlayabilmek için tenekelere deniz suyu doldurmuştu.

Motor herhalde ancak on beş, yirmi dakika daha çalışırdı. Sonra yakıtsız kalacaktı. Ve her şey bitecekti o zaman. Kontrolü kalmayınca küvet kısa zamanda batacaktı.

Zihni de dalgınlaşmaya başlıyordu. Otuz altı saattir uyumamıştı. Uyanık durmaya, dümeni kontrol edip suyu boşaltmaya çaba gösteriyordu, ama kolları kurşun gibiydi. Elleri suya girmekten buruş buruş olmuştu. Sonu gelmez saatler boyunca gözleri hep ufukları tarıyor, kendisine doğru gelen bir şey göremiyordu. Ağır giden küvetin dibine birkaç kere köpekbalığı çarpmıştı. Bir tanesi motorun pervanesine fazlaca yaklaşma hatasına düşmüş, yüzgecin birini kaptırmıştı. Pitt köpekbalıklarına tepeden bakıyordu. Niyeti onlara yem olmaksansa hemen ağzını açıp çabucak boğulmaktı, Sonra bunun budalaca bir şey olduğuna karar verdi, vazgeçti.

Rüzgâr yavaş yavaş hızlanmaya başlıyordu. Tam yanından bir dalga geçti, banyonun içine üç santim su attı. Dünyanın en temiz suyu sayılmazdı, ama hiç yoktan iyiydi, Pitt'in son umudu da güneşin batışıyla birlikte ölüyordu. Batmamayı başarsa bile, karanlıkta hiç kimse onu göremezdi

Sonradan gelen akıl... diye düşündü içinden. Bir fener çalmayı akıl etmiş olsaydı...

Motor öksürdü tekrar çalıştı. Pitt hızı azalttı, böylelikle kaçınılmaz sonucu belki bir iki dakika daha erteleyebileceğini umdu.

Moral çöküntüsüyle savaşıp kendini çelikleştirdi. Suyu boşaltmaya devam edecekti. Kollarında güç kalmayana kadar. Ya da bir dalga bu çaresiz küveti devirene kadar. Küvet batınca tenekeyi can simidi gibi kullanabilirim, diye düşündü. Kasları hareket edebildiği sürece vazgeçmek, teslim olmak niyetinde değildi.

Sadık motor bir kere daha öksürdü... sonra bir daha... sonunda da öldü. Önceki geceden beri onun sesini dinlemeye alışmış olan Pitt sessizliğin altında ezilir gibi oldu. Pırıl pırıl gökyüzüyle karşı karşıya o çaresiz küçük küvetin içinde, kayıtsız denizin ortasında öylece oturdu.

Alacakaranlıkta küveti iki saat daha yüzdürmeyi başardı, O kadar yorgundu, öyle bir fiziksel

öküntü içindeydi ki beş yüz metre ilerideki hafif hareketi göremedi.

Komutan Kermit Fultan suratını periskobun merceğinden uzaklaştırdı, Yüzünde soru soran bir ifade vardı. Denver adlı hücum denizaltısının kontrol odasında, yardımcı subayına baktı.

Subay kontrol odasının telefonlarından biriyle konuştu. "Radarda bir şey yok, kaptan. Sonar küçük bir hareket alıyordu, ama bir dakika önce kesildi."

"Ne tahmin ediyorlar?"

Cevap bir türlü çıkmıyordu. Soru tekrar edildi.

"Sonara göre, küçük bir kıçtan takma motora benziyormuş. Yirmi beygirgücünden fazla değil."

Fultan, "Karşımda oldukça ilginç, seyre değer bir şey var," dedi. "Bir bakmak istiyorum. Hızı üçte bire indirin, beş derece iskele yapın."

Alnını tekrar periskobun lastiğine dayadı, büyütmeyi ayarladı. Yavaşça, şaşkın bir suratla tekrar geri çekildi. "Yüze çıkma emri ver."

"Bir şey mi gördünüz?" diye sordu yardımcı subayı.

Kaptan sessizce başını eğip kaldırdı.

Kontrol odasındakilerin hepsi, yüzlerinde beklenti ifadeleriyle Fultan'a bakıyorlardı. "Bize söyleyecek misiniz, kaptan?"

"Yirmi üç yıldır denizlerdeyim," dedi Fultan. "Görülecek ne varsa gördüm sanırdım. Ama şurada, en yakın kıydan yüz mit uzakta, bir banyo küveti içinde yüzen bir adam yoksa ben de bir şey bilmiyorum!"

Kısım 41

Amiral Sandecker zeplinin kaybolmasından beri yazıhanesinden hemen hemen hiç çıkmıyordu. Kendini içine gömmüş, işi de kısa sürede tüm anlamını yitirmişti. Annesiyle babası epey yaşlı olmalarına rağmen hâlâ hayattaydılar. Ağabeyiyle kız kardeşi de. Sandecker daha önce kişisel acıyı hiç tatmamış biriydi.

Donanmadaki yılları boyunca kendini görevine adanmıştı. Bir kadınla derin bir ilişkiye girebilecek vakti pek yoktu. Yakın dostlarının sayısı azdı, onların çoğu da deniz subayıydı. Çevresine bir duvar örer üstleriyle astları arasında, orta düzeyde yaşardı. Elli yaşına varmadan amiral olmuştu, ama yavaşlıyordu.

Kongre Ulusal Sualtı ve Denizcilik Ajansının (NUMA) başına atanmasını onaylayınca yeniden hayata dönmüştü. Üç doğaüstü insanla sıcak bir dostluk ilişkisi kurmuş, onlar da ona saygı göstermekle birlikte, borda yanlarındaki taburede oturan adammış gibi rahat davranmışlardı.

NUMA'nın yüz yüze geldiği güçlükler yaklaştırmıştı onları birbirine. Al Giordino dışa dönük bir adamdı. En pis işlere gönüllü olmak ve Sandecker'in purolarını çalmak gibi huyları vardı, Rudi Gunn mükemmelin altında hiçbir şeye razı olmayan biriydi. Program hazırlama yeteneği büyüktü. Uğraşa bile kimseyi kendine düşman edemezdi. Ve bir de Pitt vardı. Sandecker'in yaratıcı ruhunu yeniden uyandırmakta herkesten çok onun katkısı olmuştu. Kısa zamanda baba oğul gibi yakınlaşmışlardı.

Pitt'in hayata karşı atak yaklaşımı, alaycı zihin yapısı Kişiliğinin birer parçasıydı. Onları kuyruklu yıldızın kuyruğu gibi hep yanında sürüklerdi. Bir odaya girdi mi, aydınlanırdı oda. Sandecker ne kadar uğraşa anılarını kafasından uzaklaştıramıyor kendini geçmişten koparamıyordu. Masasının başında, koltuğunda arkasına yaslandı, gözlerini kapayıp üzüntüye teslim oldu. Üçünü birden kaybetmek onu anlayamadığı bir şaşkınlığa sürüklemişti.

Pitt'i düşünürken özel telefonunun kısık zili çaldı. Sandecker parmaklarıyla şakaklarını biraz ovaladı, sonra kulaklığı kaldırdı.

"Evet?"

"Jim, sen misin? Özel numaram Pentagon'daki ortak bir dostumuzdan aldım."

"Özür dilerim, Çok dalgınım... sesi alamadım."

"Ben Clyde. Clyde Monfort"

Sandecker gerginleşti. "Clyde, ne oldu?"

"Hücum denizaltılarımızdan biri bir sinyal yolladı. Jamaica çıkarma tatbikatından dönüyorlarmış. Mesaj masama geldi."

"Beni neden ilgilendiriyor?"

"Denizaltının komutanı yirmi dakika önce denizden bir adam aldıklarını söylüyor. Nükleer denizaltılarımız normal olarak yabancıları gemiye almazlar, ama bu adam senin yanında çalıştığını iddia etmiş, kaptan mesajı yollamayı reddedince de epey patırtı çıkarmış."

"Pitt!"

"Bildin," dedi Monfort "Kaptanın verdiği isim bu. Dirk Pitt. Nereden anladın?"

"Tanrıya şükürler olsun!"

"Doğru mu iddiaları?"

"Evet, evet, benim adamımdır," dedi Sandecker sabırsız bir sesle. "Ya ötekiler?"

"Başka kimse yok. Pitt banyo küvetinin içinde yalnızmış."

"Ne dedin?"

"Kaptan adamı kıçtan motor takılmış bir banyo küveti içinde bulduğuna yemin ediyor."

Sandecker. Pitt'i iyi tanıdığı için bu söylenenin doğru olduğundan bir an bile kuşku duymadı. "Onu helikopterle aldırıp en yakın havaalanına indirirsen, oradan Washington'a yollaman ne kadar sürer?"

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Denizaltı Charleston'a yanaşıp gerekli izni çıkmadan getirtemem onu."

"Bir dakika kapatma. Clyde, öteki hattan Beyaz Sarayı arayıp yetki alayım."

"O kadar forsun var mı?" diye sordu Monfort inanmaz bir sesle.

"O kadar da, daha fazla da."

"Neler oluyor, bana anlatsana. Jim."

"Sen bana inan... bilmemeyi tercih edeceksin."

Beyaz Sarayda Hindistan Başbakanı Rajiv Gandhi onuruna verilen yemek daveti için toplanmışlardı. Gandhi, Amerika'ya bir iyi niyet ziyareti yapmaktaydı. Davette film yıldızları, sendika ileri gelenleri, sporcular, milyarderler vardı. Hepsi fikirlerini söylüyor, kendi farklılıklarını anlatıyor, sıradan bir toplantıymış gibi rahat davranıyorlardı.

Eski Başkan Roland Reagan'la eski başkan Jimmy Carter sanki bu saraydan hiç uzaklaşmamışlar gibi çene çalıyorlardı. Çiçek dolu bir köşede Dışişleri Bakanı Douglas Oates'la Henry Kissinger birbirlerine savaş anılarını anlatmaktaydı. Süper Kupa şampiyonu takımın bek oyuncusu da şöminenin az ilerisinde. ABC haber yorumcusu Sandra Molone'un göğüslerine hiç saklamadan bakıyordu.

Başkan, Başbakan Gandhi'yle birlikte şerefe kadeh kaldırdı. Sonra konuğunu Charles Murphy'yle geçenlerde sıcak hava bolanıyla Antarktika'nın üzerinden uçan adamla tanıştırdı. Başkanın karısı yaklaştı, kocasının koluna girdi, onu dans pistine doğru çekti.

Beyaz Saray yaverlerinden biri Dan Fawcett'le göz göze gelip iki kere kapıyı işaret etti. Fawcett gidip adamı dinledi, sonra Başkana yürüdü. Komuta zinciri çok işlek durumdaydı.

"Özür dilerim. Sayın Başkan. Kongreden bir kurye geldi. Bir yasa tasarısını imzalamanız gerekiyormuş."

Başkan anladığını belirtircesine başını salladı. Aslında imzalanacak yasa falan yoktu. Bu söz acil durum belirten bir şifreydi. Karısından özür diledi, holün karşı tarafındaki küçük çalışma odasına girdi. Fawcett de girip kapıyı kapayana kadar bekledi telefonu açtı.

"Başkan konuşuyor."

"Amiral Sandecker, efendim."

"Evet, amiral... ne oldu? "

"Öteki hatta Karaippler Deniz Saha Komutanını bekletiyorum. Jessie LeBaron'la birlikte kaybolan bir adamımın az önce denizaltılarımızdan biri tarafından kurtarıldığını bildiriyor."

"Kimliği saptanmış mı?"

"Dirk Pitt'miş."

"Bu adam ya sihir gücüne sahip ya da çok şanslı," derken. Başkanın sesinden rahatladığı belliydi. "Onu buraya ne kadar çabuk getirebiliriz?"

"Amiral Clyde Monfort öncelikli taşıt yetkisi için öteki hatta bekliyor."

"Beni ona bağlayabilir misin?"

Başkan konuştu. "Amiral Manfort, beni duyabiliyor musunuz?"

"Duyuyorum."

"Ben Başkan. Sesimi tanıyor musunuz?"

"Evet efendim, tanıyorum."

"Pitt'i mümkün olan en kısa zamanda Washington'a istiyorum. Anladınız mı?"

"Anladım, Başkanım. Deniz Jetlerinden birinin gün doğmadan onu Andrews Hava Kuvvetleri üssüne getirmesini sağlayacağım."

"Bu konuyu bir güvenlik perdesine sarın amiral Denizaltıyı denizde tutun, pilotları da, Pitt'e yüz metreden fazla sokulan herkesi de üç gün gözaltına alın."

Belli belirsiz bir kararsızlık hissedildi. "Emirleriniz yerine getirilecektir."

"Teşekkür ederim. Şimdi Lütfen Amiral Sandecker'la konuşayım." ..

"Buradayım Başkanım."

"Dinledin mi? Amiral Monfort şafak sökmeden Pitt'i Andrews'a getirecek."

"Ben karşılayacağım."

"İyi, Onu helikopterle Langley'deki CIA merkezine götür. Martin Brogan, benim büronun temsilcileri ve Dışişlerinin adamları sorgu için orada onu bekliyor olacaklar."

"Belki de bilgi veremeyecek durumdadır."

"Galiba haklısın." dedi Başkan yorgun bir sesle. "Fazla şey bekliyorum. Herhalde hep fazla şey bekleyen insanlardanım ben."

Telefonu eline ağır geliyormuş gibi kapadı. Bir an düşüncelerini toparlamaya çalıştı, sonra ileride tekrar ele almak üzere rafa kaldırdı. Bu tekniği her Başkan er geç öğrenirdi. Zihnini kriz konusundan çekip günlük işlere vermek, sonra tekrar kriz konusuna geçmek bir elektrik düğmesini açıp kapamak kadar basitleşirdi sonunda.

Fawcett Başkanın bütün ruhsal durumlarını tanırdı. Sabırla bekledi. Sonunda. "O sorguya ben de katılısam fena olmaz galiba" dedi.

Başkan hüzünlü bir bakışla ona baktı. "Sen güneş doğarken benimle Camp David'e geliyorsun."

Fawcett'in yüzünde bomboş bir ifade belirdi. "Programınızda Camp David'e gideceğinize ilişkin

hiçbir notum yok. Sabah öğlene kadar bütçe konusunda kongre liderleriyle görüşmeler var."

"Onlar beklemek zorunda. Yarın daha Önemli bir toplantım var."

"Başyaveriniz olarak, kimlerle toplandığınızı sorabilirmiyim?"

"Kendilerine iç çekirdek diyen bir grup adamla."

Fawcett Başkana bakarken dudakları hafifçe gerildi. "Anlamıyorum."

"Anlaman gerekir. Dan. Sen de onlardan birisin."

Şaşkın durumdaki Fawcett cevap veremedi Başkan odadan çıktı, tekrar davete kaldı.

Kısım 42

İniş tekerlerinin piste değmesi Pitt'i uyandırdı. Çift motorlu Deniz Kuvvetleri jetinin dışında gökyüzü hâlâ karanlıktı. Ufacık pencereden doğu ufkunda yeni günü müjdeleyen ilk turuncu renklerin yayıldığını gördü.

Banyo küvetinin kalçalarında yaptığı tahriş oturmasını imkansızlaştırıyordu. Koltukta yan dönerek, kıvrık durumda uyumuştı. Kendini tam anlamıyla berbat hissediyordu. Denizaltının kaygılı doktorunun durmadan içirdiği meyve sularından başka bir şey istiyordu canı.

Foss Gly'la tekrar karşılaşır mı ne yapacağını düşündü. Kafasında ne manyakça cezalar tasarlırsa tasarlasın, yeterli değil gibi geliyordu ona. Gly'ın Jessie'ye, Giordino'ya ve Gunn'a korkunç can yakıcı işkenceler yapmakta olduğunu düşünmekten kurtulamıyordu. Kaçtığı için kendini suçlu hissetmekteydi.

Jet motorlarının iniltisi kesildi, kapı açıldı. Pitt kazık gibi yürüyerek merdivenlerden indi, Sandecker onu kucakladı. Amiralin el sıkıştığı bile enderdi. Bu beklenmedik sevgi gösterisi Pitt'i şaşırttı.

Sandecker söyleyecek söz bulmaya çalışarak. "Acı patlıcanı kırağı çalmaz derler, doğruymuş galiba." dedi.

Pitt gülümseyerek. "Dönmek, dönmekten iyidir," diye cevap verdi.

Sandecker onun koluna girdi, bekleyen arabaya yürüttü. "Langley'deki CIA merkezinde sana sorular sormak üzere bekliyorlar."

Pitt birden durdu. "Hepsi sağ," dedi kısaca.

"Sağ mı?" Sandecker şaşalamıştı. "Hepsi mi?"

"Ruslar onları hapsedi, bir vatan haini de onlara işkence ediyor."

Sandecker'ın suratına inanmaz bir ifade geldi. "Küba'da mıydınız?"

"Dış adalarından birinde." diye açıkladı Pitt "Benim kurtulduğumu Ruslara en kısa zamanda duyurmalıyız ki. o işken..."

"Ağır ol." diye onun sözünü kesti Sandecker, "Peşinden yetişemiyorum. Daha iyisi biraz bekle, her şeyi Langley'e vardığımız zaman anlat. Galiba sen kayaların arasından suya düştün, cebinde bir yığın balıkla çıktın."

Kent üzerinden uçarlarken yağmur yağmaya başladı. Pitt pleksiglas camdan Amerika'nın gizli kuruluşunun evi sayılan gri mermer binanın çevresindeki ormanlık araziye baktı. Havadan bakıldığında burası boş gibiydi. Arazide hiç insan yoktu. Otoparkı bile tenha sayılırdı. Pitt'in görebildiği tek insan biçimi şey, ülkenin en ünlü casusu olan Nathan Hale'in heykeliydi. O da yakalanma hatasına düşmüş idam edilmişti.

Helikopter alanında yüksek rütbeli iki resmi yetkili, ellerinde şemsiyelerle bekliyorlardı. Hep birlikte telaşla binaya girdiler, Pitt'le Sandecker'ı geniş bir konferans salonuna götürdüler. Solonda altı erkek ve bir kadın vardı. Martin Brogan yaklaşıp Pitt'in elini sıktı, ötekileri tanıştırdı. Pitt hepsine baş selamı verdi, adlarını da hemen unuttu.

Brogan, "Duyduğuma göre zor bir yolculuk yapmışsınız." dedi.

Pitt. "Turistlere tavsiye edilecek bir şey değildi," diyerek gülümsedi.

"Size yiyecek ya da içecek bir şey getirtelim mi? Bir kahve... biraz kahvaltı?"

"Bir şişe soğuk bira buldurtabilirsiniz..."

"Elbette." Brogan telefonu açıp bir şeyler söyledi, "Bir dakikaya kalmaz," dedi.

Konferans salonu işyeri standartlarına göre biraz basitti. Duvarlar acık bir bej renge boyanmıştı, halı da aynı renkteydi. Eşyalar ucuzcu bir mağazadan alınmışa benziyordu. Duvarlarda salonu canlandıracak resim ya da süsleme yoktu. Buranın tek işlevi, işyeri olmaktı kısaca.

Pitt'e masanın uç tarafında bir koltuk verildi, ama o oturamadı. Poposu henüz üstüne oturulmaya pek elverişli değildi, Odadaki her çift göz ona bakıyordu. Kendini bir pazar öğle sonrasında, hayvanat bahçesi sakinlerinin hissettikleri gibi hissetmeye başladı.

Brogan ona rahat bir ifadeyle gülümsedi. "Lütfen bize duyduğunuz ve gözlemlediğiniz her şeyi en başından anlatın. Sesleriniz banda kaydedilecek, sonra kâğıda aktarılacaktır. Daha sonra soru ve cevaplara geçeriz. Sizce bir sakıncası yok ya?"

Bira geldi. Pitt ondan upuzun bir yudum çekti, rahatladı, Key West'den havalanışlarından başlayıp, batmakta olan küvetin birkaç metre ötesinde denizaltıyı gördüğünde duyduğu sevince kadar her şeyi anlattı. Hiçbir noktayı atlamadı. Zamanı esirgemedi. Her ayrıntıya girdi. Ne kadar küçük görünürse görünsün hatırlayabildiği her şeyi saydı döktü. Anlatıp bitirmesi bir buçuk saat kadar sürdü, ama karşısındakiler yine de dikkatle dinlediler soru sormak ya da yorum yapmak için sözünü kesmediler. Sözlerini bitirdiğinde ağrıyan vücudunu dikkatle bir koltuğa yerleştirdi, masadakilerin notlarını gözden geçirişlerini sakın bakışlarla seyrelti.

Brogan, Cayo Santa Maria'nın havadan çekilen fotoğrafları, Velikov ve Gly'in dosyaları, kayıtların da yazılı metinleri gelinceye kadar oturuma ara verdi. Bu malzeme kırk dakika kadar incelendikten sonra da soru cevap seansını açtı.

"Zepline silah almışsınız. Neden?"

"Cyclops'un battığı yer Küba karasularındaydı. Bir kurşungeçirmez siperle bir roketatarı savunma amacıyla yanımıza almak makul göründü."

"Yetkisiz olarak Küba devriye helikopterlerine ateş açmanızın devlet politikamıza aykırı olduğunu herhalde biliyorsunuz." Bu söz Pitt'in Dışişleri yetkililerinden olarak tanıdığı bir adamdan geliyordu.

Pitt yüzünde çarpık bir gülümsemeyle. "Ben daha yüksek bir yasaya uydum," dedi.

"Bunun hangi yasa olduğunu sorabilir miyim?"

"Vahşi Batıdan kalma bir şey. Sağ kalma güdüsü diyorlar. Önce Kübalılar ateş etti. Bin mermi kadar herhalde. Al Giordino ancak ondan sonra patlattı onları."

Brogan gülümsedi. Pitt'in tam kendi yüreğine yakın bir adam olduğunu görebiliyordu. "Bizim burada birinci derecede ilgilendiğimiz konu adadaki Rus tesisleriyle ilgili sözleriniz. Ada nöbetçisizdi diyorsunuz."

"Gördüğüm nöbetçiler, tesisin dış kapısında duranlardı. Yollarda ya da kumsalda devriye gezen yoktu. Güvenlik tedbiri olarak yalnızca elektrikli tel örgü vardı,"

"Enfraruj resimlerin neden insan faaliyeti göstermediği de anlaşılmış oluyor," dedi analizle görevli olan adam.

Bir başka CIA yetkilisi "Rusların gerici tutumlarından böyle ayrılması garip," diye mırıldandı. "Gizli tesislerini aşırı koruma merakı yüzünden hep ele verirler."

"Bu sefer öyle değil." dedi Pitt "Bu sefer öteki aşırı uca kaymışlar ve işlerine de yaramış. General Velikov oranın Sovyetler Birliği dışındaki en duyarlı askeri tesis olduğunu söyledi. Ajansınızdan hiç kimsenin de şu ana kadar haberdar olmadığını anlıyorum."

Brogan, "Bizi kandırmış olabileceklerini itiraf etmem gerek," dedi. "Tabii eğer bize anlattıklarınız doğruysa."

Pitt, Brogan'a soğuk soğuk baktı, yerinden büyük acılarla kalkıp kapıya yöneldi. "Pekala, dediğiniz olsun, yalan söyledim. Bira için teşekkürler."

"Nereye gittiğinizi sarabilir miyim?"

"Basın toplantısı yapmaya," dedi Pitt. Dosdoğru Brogan'a bakıyordu. "Değerli zamanımı sizinle ziyan etmeye niyetim yok. Kaçmış olduğumu ne kadar çabuk duyurur, LeBaron'ların, Giordino'nun ve Gunn'ın ifadesini ne kadar çabuk istersem, Velikov onlara yaptığı işkenceyi o kadar çabuk durdurmak zorunda kalır,"

Şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu. Konferans masasındakilerin hiçbiri Pitt'in gerçekten gitmek niyetinde olduğunu anlayamamıştı. Bir tek Sandecker dışında. O da koltuğunda oturmuş, galip takımın başkanı gibi gülümsüyordu, "Kendini toparlasan iyi olur. Martin, Sana az önce birinci sınıf istihbarat bilgileri sunuldu. Eğer bu odadakilerin hiçbiri bu tür bilgiyi tanıyamıyorsa bence başka bir işe geçerseniz daha iyi edersiniz."

Brogan kaba saba ve bencil olabilirdi, ama budala hiç değildi. Hemen ayağa kalktı, Pitt'i kapıya varmadan durdurdu. "Sayısız kereler kazık yemiş bunak bir İrlandalıyı bağışla." dedi. "Bu meslekte otuz yıl geçirince insan doğal olarak kuşkucu oluyor. Lütfen bize yardım et bulmacayı birlikte çözelim. Ondan sonra da arkadaşlarını ve LeBaron'ları kurtarmak için ne yapılabileceğini konuşuruz."

Pitt, "Bu size yeni bir biraya patlar," dedi.

Bu söze Brogan da, ötekiler de güldüler. Buzlar erimiş oldu. Soru cevap seansına masanın çevresindekilerin hepsi katıldı.

Analizci bir fotoğrafı havaya kaldırıp gösterdi, "Bu Velikov mu?"

"Evet. General Peter Velikov. Amerikan aksanlı İngilizcesi kusursuzdu. Ha, unuttuyordum, elinde benim dosyam vardı. Kişilik portremi de içeriyordu."

Sandecker, Brogan'a baktı, "Galiba Sam Emmet'in FBI kayıt servisinde bir köstebeği var," dedi.

Brogan alayla gülümsedi, "Sam bunu duyunca pek sevinmeyecek."

Pitt'in karşısında oturan şişman bir adam. "Velikov'un yaptıkları hakkında bir kitap yazabilecek durumdayız," dedi. "Uygun bir zamanda bana onun el kol hareketleriyle, davranışlarıyla ilgili bilgi vermenizi rica edeceğim."

"Memnuniyetle," dedi Pitt

"Bu da demir kollu sorgucu mu? Foss Gly mi?"

Pitt ikinci resme bakıp başını salladı, "Suratı o resimdekinden bir on yaş daha geçkin, ama ta kendisi."

"Amerikalı bir paralı asker," dedi analizci. "Arizona doğumlu. Daha önceden tanıştığınızı, söylemişsiniz, değil mi?"

"Evet Empress of Ireland projesi sırasında. Sanırım hatırlarsınız."

Brogan başını salladı. "Hem de nasıl hatırlıyorum."

Kadın, "Tefisin planına dönelim." dedi. "Kaç katlı bir bina?"

"Asansör işaretlerine bakılırsa beş katlı. Hepsi de yeraltında."

"Genişliği hakkında fikriniz var mı?"

"Ben yalnızca kendi hücremi, koridoru. Velikov'un odasını ve garajı gördüm. Ha, bir de üst kattaki özel odaların girişi, İspanyol şatoları gibi dekore edilmişti."

"Duvar kalınlığı?"

"Altmış santim kadar."

"Yapı kalitesi?"

"Sağlam. Sızıntı yok, betonda gözle görülür çatlama yok."

"Garajdaki araba sayısı?"

"İki askeri kamyon. Ötekiler hep inşaat makinesi... bir buldozer, bir ekskavatör, bir de kiraz toplayıcısı."

Kadın notlarından başını kaldırıp baktı. "Pardon... sonuncusu?"

"Kiraz toplayıcısı," diye açıkladı Pitt. "Özel bir kamyon. Yükselip alçalan bir platformu var. Yüksek yerlerde çalışabilmek için. Hani telefon hatlarını onaranlar falan kullanır."

"Anten çanağının yaklaşık boyutları?"

"Karanlıkta ölçmek kolay değil. Yaklaşık üç yüz metre boyunda. İki yüz metre eninde. Palmiye kılığına sokulmuş hidrolik kollarla yükselip alçalıyor,"

"Som mu, Yoksa ızgaralı mı?"

"Izgaralı."

"Devre, bağlantı kutuları, röleler?"

"Ben görmedim, Ama yok demek değil."

Brogan sorulan kesmeden dinlemişti, O sırada elini havaya kaldırdı, masanın biraz ilerisinde oturan çalışkan suratlı adama baktı. "Bunu nasıl yorumluyorsun, Charlie?"

"Esas amacını tam kestirecek kadar ayrıntı yok. Ama üç ihtimal var. Birincisi telefon, radyo ve radar sinyallerini, hem de tüm ABD içindekileri dinlemek, ikincisi, güçlü bir iletişim bozma tesisi... belki orada belli bir anı bekliyordur. Belki bir nükleer saldırı sırasında faaliyete geçecek, hayati önem taşıyan askeri ve ticari kanallarımızı çalışmaz hale getirecektir. Üçüncü ihtimal de, bütün iletişim sistemlerimize yayın yapıp sahte ve yanlış bilgiler verebilecek bir tesis, işin en kaygı

verecek yanı, önlenin boyuna ve dizayn üstünlüğüne bakılırsa, her üçünü de birarada yapabilir."

Brogan'ın yüz kasları gerginleşiverdi. Böylesine gizli bir operasyonun ABD kıyılarının iki yüz mil ötesinde gerçekleştirilmiş olması, CIA başkanını sevindirecek bir şey değildi elbette

"En kötü ihtimali düşünelim... ne var karşımızda?"

Charlie cevap verdi. "Korkarım karşımızdaki elektronik açıdan Hem güçlü bir tesis. Hem telsiz ve telefon konuşmalarını kaydedebiliyor, hem ses sentez aygıtıyla konuşanın sesini taklit edebiliyor, hem de o sesle değişik mesajlar verebiliyor. Telsiz ve telefon konuşmalarının nasıl değiştirilebileceğini bilseniz şaşarsınız. Aslında Ulusal Güvenlik Ajansının da böyle bir sistemi var. Bir gemiye monte edilmiş durumda."

"Demek Ruslar bize yetişti." dedi Brogan.

"Teknolojileri herhalde bizimkinden geridir. Ama görünüşe göre bir adım daha ileri gitmiş, bunu daha geniş çapta uygulamışlar."

Kadın istihbarat yetkilisi Pitt'e baktı. "Adaya bir denizaltı ikmal yapıyor dediniz."

"Raymond LeBaron bana öyle söyledi." dedi Pitt. "Kumsalda benim gördüğüm kadarıyla iskele falan olmadığı da bir gerçek."

Sandecker purolarından biriyle oynuyor, ama yakmıyordu.

Puronun bir ucunu Brogan'a çevirerek konuştu. "Galiba Ruslar senin Küba gözlemlerini yararsız hale getirmek için epey uğraşmışlar, Martin," dedi,

Pitt "Duyulmasından korktukları sorgu sırasında ortaya çıktı," diye söze karıştı. "Velikov bizim CIA'in bordrolu ajanları olduğumuza inanıyordu."

"Suçlayamam itoğlunu" diye mırıldandı Brogan. "Sizin oraya gitmeniz onu şoka uğratmıştır."

Dik yaka kazak giymiş, bilim adamına benzeyen biri, "Bay Pitt, o akşam yemeği davetinde gördüğünüz insanları tarif edebilir misiniz?" dedi.

"Yaklaşık on altı kadar kadın, iki düzine kadar da erkek vardı..."

"Kadın dediniz, değil mi?"

"Dedim."

"Ne tip?" Bunu soran, odadaki tek kadındı.

Pitt de ona bir soru sormak zorunda kaldı. "Tip dediğiniz nedir?"

"Anlarsınız." dedi kadın ciddi bir sesle. "Evli kadın mı, kibar bekâr hanımlar mı, yoksa fahişe mi?"

" Kesinlikle fahişe değil. Çoğu üniformalıydı. Herhalde Velikov'un kodrosundandı. Parmağı yüzüklü olanlar, davetliler arasındaki Kübalı sivillerin ve subayların kanlan olmalı."

"Bu Velikov'un kafasından ne geçiyor?" Brogan bu soruyu belli bir kimseye yöneltmemişti. "Çok gizli bir tesiste Kübalılar ve karıları, haa? Hiç mantıklı gelmiyor."

Sandecker'in düşünceli gözleri masanın üzerine dikilmişti. "Bence geliyor. Tabii eğer Velikov o adayı elektronik casusluğun dışında, ikinci bir amaçla da kullanıyorsa."

"Neyi ima etmeye çalışıyorsun. Jim?"

"Castro hükümetini devirme komplosu için o ada ideal bir yer."

Brogan ona şaşkın gözlerle baktı. "Onu nereden biliyorsun sen?"

"Başkan bana bilgi verdi," dedi Sandecker gururla.

"Anlıyorum." Ama Brogan'ın anlayamadığı besbelliydi.

Pitt, "Bakın, bunların çok önemli konular olduğunu anlıyorum," dedi, "Ama kaybettiğimiz her dakika Jessie'yi. Al'i ve Rudi'yi ölüme biraz daha yaklaştırıyor. Her çareye başvurup onları kurtarmanızı bekliyorum sizden. Esir tutulduklarını bildiğinizi bunu benim kurtulmamdan ötürü öğrendiğinizi Ruslara duyurmakla işe başlayabilirsiniz."

Pittin talebi garip bir sessizlikle karşılandı, özellikle CIA' ciler onun gözlerine bakmaktan kaçınır gibiydiler.

Brogan, "Bağışlayın." dedi taş gibi bir sesle. "Bence bu hiç da akıllıca bir hareket olmaz."

Sandecker'in gözlerinde öfke alevleri parıladı. "Ağzından çıkanı kulağın duysun. Martin. Kotanda Makyavelvari bir planın oluşmaya başladığını sezmiyorum değilim. Ama seni uyarıyorum dostum. Karşında beni bulacaksın. Dostlarımın düpedüz köpekbalıklarına atılmasına razı olacak değilim."

"Biz yüksek düzeyde bir oyun peşindeyiz." dedi Brogan. "Velikov'u karanlıkta bırakmak daha avantajlı olabilir."

Pitt acı bir sesle. "Bir istihbarat kumarı için birkaç insan hayatını feda etmek mi?" dedi. "Asla."

Brogan. "Lütfen bir dakika beni dinleyin," diye yalvardı. "Bilgi sızdırıp LeBaron'larla NUMA görevlilerinin hayatta olduklarını duyurabilirim. Sonra da Kübalıları, onları Havana'da hapis tutmakla suçlarız."

"Velikov uydurma olduğunu bile bile bu tuzağa düşer mi?"

"Düşmesini beklemiyorum. Adam aptal değil. Bu işte bir pislik sezecek, o ada hakkında ne kadar bilgimiz olduğunu merak edecek. Yapacağı o kadar... merak etmek. Biz suyu daha da bulandırmak için hava fotoğraflarında sizin şişirme botu Küba kıyılarına vurmuş gördüğümüzü söyleriz. Bu da tutukluların üzerinden baskıyı kaldırmalarına, Velikov'un kuşkuya kapılmasına yeter. Daha sonra Pitt'in cesedini Bahamalı bir balıkçının bulduğunu açıklarız,"

"Sen ne öneriyorsun?" diye sordu Sandecker.

Brogan. "Daha karar vermedim," diye itirafta bulundu. "Ama ana fikir, Pitt'i tekrar o odaya gizlice çıkarmak."

Pitt'in bilgi verme seansı sona erer ermez Brogan kendi yazıhanesine döndü, telefona sarıldı. Nice sesler cevap verdikten sonra nihayet Başkanın sesi de duyuldu.

"Lütfen kısa kes. Martin, Camp David'e doğru yola çıkmak üzereyim."

"Dirk Pitt'in sorgusunu bitirdik."

"Bilgi boşluklarından doldurabildikleri oldu mu?"

"Pitt bize umduğumuz istihbarat hamlesini kazandırdı."

"Velikov'un merkezi mi?"

"Tam yeri."

"Aferin. Şimdi sizinkiler bir sızma operasyonu planlayabilir."

"Bence daha kesin çözüm gerekli."

"Yani tesisin varlığını dünya basınına açıklayarak tehdidi önlemek mi?"

"Hayır, bence gidip orayı yok etmeliyiz."

Kısım 43

Başkan, Camp David'e varınca hafif bir kahvaltı etti. Hava mevsimden beklenmeyecek kadar sıcaktı. Pastırma yazı başlamıştı. Başkan pamuklu bir pantolonla kısa kollu bir tişört giydi.

Kucağında birkaç dosyayla bir koltuğa oturdu. Bunlar iç çekirdek üyelerinin dosyalarıydı. Hepsinin özgeçmişini okudu. Son dosyayı bitirdikten sonra gözlerini yumdu, elindeki seçenekleri düşündü, yemek salonunda beklemekte olan bu adamlara ne söyleyeceğine karar vermeye çalıştı.

Hagen odaya girdi, sessizce durdu, Başkanın gözlerini açmasını bekledi.

"Sen hazır olduğun zaman hazırız, Vince."

Başkan yavaşça kolluktan kalktı. "Başlayalım da bitirelim öyleyse."

Başkanın planladığı gibi, uzun şölen masasının çevresine yerleşmişlerdi. Görünürlerde nöbetçi falan yoktu. Zaten gerekli de değildi. Şerefli insanlardı bunlar. Niyetleri suç işlemek değildi. Başkan odaya girerken saygıyla ayağa kalktılar, o elini sallayıp oturmalarını işaret etti.

Sekiz kişi vardı masanın başında: General Fisher, Booth, Mitchell ve Busche bir tarafta, Eriksen, Senatör Porter ve Dan Fawcett öbür tarafta oturuyorlardı. Hudson masanın bir ucunda tek başına oturmayı seçmişti Raymond LeBaron orada bulunmayan tek üyeydi.

Hepsi rahat kılıklardaydı. Bir golf kulübünün üyeleri gibi, kendilerinden emin, hiçbir gerilim belirtisi göstermeden bekliyorlardı.

Senatör Porter, "Günaydın, Başkanım." diyerek neşeyle karşıladı Başkanı. "Bu esrarengiz çağrının onurunu neye borçluyuz?"

Başkan hafifçe öksürüp boğazını temizledi, "Sizi neden buraya getirdiğimi hepimiz biliyorsunuz. Oyun oynamaya gerek yok" dedi.

Clyde Booth alaycı bir sesle, "Bizi tebrik etmeyecek misiniz?" diye sordu.

Başkan soğuk bir sesle, "Edebilirim de, etmeyebilirim de." dedi. "Bazı şeylere bağlı."

"Neye bağlı?" Gunnar Eriksen'in sesi kaba çıkmıştı.

Hudson, "Sanırım Başkan, Rusların aydan bir parça istemelerine izin vermemizi bekliyor," dedi,

"Bir onu, bir de toplu cinayet itirafı," dedi Başkan.

Durum değişmişti. Hepsi masanın başında, gözlerinde buzhane balığı ifadesiyle oturmuş. Başkana bakıyorlardı.

Senatör Porter hızlı düşünen bir adamdı. İlk saldırısına geçti. "İpe çekmek mi, yoksa çaya arsenik katmak mı? Sayın Başkanım, neden söz etmeye çalışıyorsunuz siz?"

"Dokuz Sovyet kozmonotunun ölümü gibi küçük bir meseleden söz etmeye çalışıyorum."

"İlk Soyuz uçuşları sırasında ölenler mi?"

"Hayır," dedi Başkan. "Selenos ay keşif gemilerinde öldürülen dokuz Rus "

Hudson iki etiyle masanın kenarına sarıldı, vücuduna elektrik verilmiş gibi bir bakışla baktı. "Selenos uzay gemileri insansızdı."

"Ruslar dünyanın buna inanmasını istiyorlardı, ama aslında her gemi üç adam taşıyordu. Ekiplerden biri şu anda Walter Reed Hastanesinin morgunda, buzda yatıyor. Belki cesetlerine bakmak istersiniz."

Kimse bakmak istediğini söylemeye kalkışmadı. Onlar kendilerini ülkeye yararlı bir iş yapan vatanseverler olarak görüyorlardı. Aynaya baktıklarında orada soğukkanlı bir katli görmek, en son isteyecekleri şeydi. Başkan artık dinleyicilerini avucuna almıştı, Hatta bu ifade bile hafif kalırdı,

Hagen şaşkınlık içinde oturuyordu. Bu onun için yeni bir haberdı,

Başken devam etti. "Eğer beni sabırla dinlerseniz, gerçekleri tahminlerle birleştirerek sunacağım. Bir kere gerek sizler, gerekse aydaki kolonicileriniz inanılmaz bir başarıyı gerçekleştirdiniz. Sizi sebatınızdan, dehanızdan ötürü kutlarım, önümüzdeki haftalarda bütün dünya da kutlayacaktır zaten. Ama beri yandan, bilmeyerek korkunç bir hata yaptınız. Bu hata başarınıza kolaylıkla gölge düşürebilir,

"Yıldızları ve şeritleri gösteren bayrağı dalgalandırma hevesiyle, uluslararası uzay yasası anlaşmasını görmezlikten geldiniz. Ay tabiiyetlerini de içeren bu antlaşmayı 1984 yılında ABD, Sovyetler Birliği ve üç başka devlet imzalamış bulunuyor, Siz kendi yolunuzda gittiniz, ayı mülkünüz gibi benimsediniz ve mecaz anlamda oraya, izinsiz Girenler Vurulacaktır levhaları diktiniz. Bu tulumu desteklemek lein de her nasılsa üç Sovyet ay keşif gemisini yok ettiniz. Bunlardan Selenos 4 dünyaya dönmeyi başardı, on sekiz ay dünya çevresinde yörünge uçuşu yaptı, ancak ondan sonra kontrole cevap verdi. Sovyet uzay mühendisleri onu Kazakistan steplerine indirmek istedilerse de uzay gemisi yaralı olduğundan Küba yakınlarına düştü.

"Onu Ruslardan önce bulmak amacıyla, Raymond LeBaron'u hazine avı bahanesiyle oraya yolladınız. Kolonicilerinizin verdiği zararların izleri yok edilmeliydi. Ama Kübalılar, Rusları da sizi de solladı düşen uzay gemisini bulup ele geçirdi. Siz bunu şu ana kadar bilmiyordunuz. Ruslar ise hâlâ bilmiyor. Mağeri ki..."

Başkan bir süre sustu, sonra devam etil, "Mağeri ki, Raymond LeBaron işkence altındayken Jersey Kolonisiyle ilgili bütün bildiklerini onlara anlatmış olsun. Güvenilir kaynaklardan öğrendiğime göre, Kübalılar tarafından yakalanıp Sovyet askeri istihbaratı GRU'ya devredilmiş."

"Raymond konuşmaz." dedi Hudson öfkeyte.

Başkan, "Belki de konuşmasına gerek kalmamıştır." karşılık verdi. "Birkaç saat önce istihbarat analizcilerimizden, Selenos 4'ün yörüngeye, dönüşü sırasındaki sinyallerini yeniden incelemelerini istemiştim. Bulgularına göre, uydunun çektiği ay yüzeyi fotoğrafları Yemen yakınındaki Socotra izleme istasyonuna daha o zaman ulaştırılmış. Bunun sonuçlarını anlayabiliyor musunuz, baylar?"

"Sözü nereye getirmek istediğinizi anlıyoruz." General Fisher'in sesi düşünceliydi. "Sovyetlerin elinde Jersey Kolonisiyle ilgili görüntü kanıtları olabilir."

"Evet. Herhalde ikiyle ikiyi toplamış, Setenos felaketlerinin sizinkilerle bir ilgisi olması gerektiğini hesaplamışlardır. Misilleme yapacaklarından hiç kuşkunuz olmasın. Bu konuda ne kırmızı telefon görüşmesi olacak, ne diplomatik kanallardan mesajlar gidip gelecek, ne de TASS ya da Pravda duyuruları görülecek, Ay için yapılan savaş iki tarafça da sır olarak saklanacak özetlersek baylar, sonuç şu noktaya varıyor! Sizler durdurulması imkânsız bir savaşı başlatmış olabilirsiniz."

Masanın çevresindekiler şok içindeydi. Akılları karışmıştı. Gözleri dalgın, öfkeliydi. Ama

öfkeleri, yalnızca bilmedikleri bir olayın hesabının yanlış çıkmasındandı. Korkunç gerçeği kavramaları birkaç saniye sürdü.

Fawcett, "Sovyet misillemesinden söz ettiniz. Başkanım." dedi, "Bu ihtimale işaret eden bilgileriniz var mı?"

"Kendinizi Sovyetlerin yerine koyun. Durumu yeni Selenos 8 in atılmasından bir hafta önce öğrendiler. Ben Başkan Antonov'un yerinde olsaydım, uçuşu bilimsel olmaktan çıkarır, askeri hale getirirdim. Askeri bir operasyon yapılması için emir verirdim. zerre kadar kuşum yok ki, Selenos 8 yirmi dört saat sonra ay yüzeyine indiğinde, Sovyet komandolarından özel bir ekip Jersey Kolonisini kuşatacak ve saldıracaktır, şimdi siz bana söyleyin. Üs kendini savunabilecek durumda mı?"

General Fisher, Hudson'a baktı, sonra Başkana dönüp omuzlarını kaldırdı, "Bilemiyorum. Koloniye silahlı saldırı durumu için savunma planı yapmadık hiç. Hatırladığıma göre ellerindeki silahlar yalnızca iki el tabancası, bir de roketatar."

"Sırası gelmişken, sizin koloniciler aydan ne zaman ayrılmayı planlıyordu?"

"Otuz altı saate kadar havalanmaları gerek," diye karşılık verdi Hudson.

Başkan, "Merak ettim." dedi. "Dünya atmosferine nasıl dönmeyi planlıyorlar? Herhalde ay taşıtı bu kapasitede olamaz."

Hudson gülümsedi. "Cape Canaveral'daki Kennedy uzay limanına mekikle dönecekler."

Başkan içini çekti. "Gettysburg. Budalalığımdan düşünemedim. Uzay istasyonumuza vardı bile."

"Henüz istasyon personeline talimat verilmedi." dedi NASA yetkilisi Steve Busche. "Ama kolonicilerin ay taşıtıyla gelmekte olduğunu gördükleri zaman girecekleri şoktan sıyrılınca, birkaç fazla yolcu almaya istekli olacaklardır."

Başkan sustu, iç çekirdek üyelerine baktı. Yüzündeki ifade kaygılıydı. "Şu anda karşımızdaki birinci soru. Jersey kolonicilerinin havalanacakları zamana kadar sağ kalıp kalmayacağı baylar," dedi.

Kısım 44

"Gerçekten başarabileceğinize inanıyor musunuz?, diye sordu Pitt.

Amerikan Deniz Kuvvetlerinden emekli Albay Ramon Kleist topukları üzerinde sallandı, elindeki değnekle sırtındaki bir yeri kaşdı. "Yaralılarımızla birlikte ekibi eksiltmeden oradan geri çekilebilirsek evet, görevi başarıyla yerine getirebileceğimize inanıyorum."

Pitt, "Bu kadar karmaşık bir plan asla saniyesi saniyesine, kusursuz yürümez," dedi. "Hem tesisi, hem anteni yok etmek, ayrıca Velikov'u ve tüm adamlarını öldürmek... bana çiğneyebileceğimizden büyük lokma ısırıyormuşsunuz gibi geliyor."

"Sizin görgü tanığı olarak gözlemleriniz de bizim hava fotoğraflarımız da savunma önlemlerinin çok hatif olduğunu gösteriyor."

"Ekibiniz kaç kişiden oluşuyor?" diye sordu Pitt

"Siz dahil otuz bir."

"Ruslar gizli üslerini kimin dağıttığını nasılsa öğrenirler. Arı kovanına çomak sokuyorsunuz."

"Hepsi planda hesaplandı," dedi Kleist kurumla.

Baston yutmuş gibi dimdik duruyor, göğsü çiçekli gömleğini patlatacakmış gibi görünüyordu. Pitt adamın altmışa merdiven dayadığını tahmin etti. Açık tenli bir zenciydi. Arjantin doğumluydu. Savaştan sonra Almanya'dan kaçan bir SS subayının tek oğlu olarak dünyaya gelmişti. Annesi Liberyalı bir diplomatın kızıydı. New York'da özel okulda eğitim görmüş, nedense okulu bırakıp donanmaya katılmaya karar vermişti.

"CIA ile KGB arasında yazısız bir anlaşma var sanıyordum. Siz bizim ajanlarımıza dokunmazsanız, biz de sizinkilere dokunmayız gibilerden."

Albay, Pitt'e masum bir bakışla baktı. "İşin kirli yanını bizim tarafın yapacağını da nereden çıkardınız?"

Pitt cevap vermedi. Kleist'e bakıp bekledi.

Görevi Küba Özel Güvenlik Kuvvetleri tamamlayacak." diye açıkladı Albay. Daha dürüst konuşmak gerekirse. Küba savaş üniforması giymiş eğitilmiş Kübalı sürgünler yapacak, iç çamaşırları bile standart Küba askeri çamaşırı. Silahları, kol saatleri, diğer teçhizatları hep Sovyet yapımı. Görünüşe ne kadar önem verdiğimiz ortada. Çıkarma da adanın Küba'ya bakan tarafından yapılacak."

"Hepsi düşünülmüş."

"İşimizi iyi görmeye çalışıyoruz."

"Komutan siz mi olacaksınız?"

Kleist gülümsedi. "Hayır. Ben çıkarma gemisinden kumlara sıçrayamayacak kadar yaşlandım, Saldırı ekibini Binbaşı Angelo Quintano yönetecek. Onunla San Salvador'daki kampımızda tanışacaksınız. Ben SPUT'ta bekleyeceğim."

"Nerde?"

"Özel Amaçlı Denizaltı Taşıtı," diye açıkladı Kleist. "Sırf bu tür görevler için hazırlanmış bir

gemi. Çoğu kimseler bu tür gemilerin varlığını bilmez. Çok ilginç bulacaksınız."

"Ben savaş eğitimi almış değilim."

"Sizin göreviniz yalnızca ekibi duvarın içine sokmak, onlara garaja inen havalandırma bacasını göstermek. Sonra kumsala dönecek. İş bitene kadar gizlenip bekleyeceksiniz."

"Baskın için saatli bir programınız var mı?"

Kleist'in yüzünde acı bir ifade belirdi. "Biz bu tür işlere baskın demeyiz, gizli operasyon deriz."

"Özür dilerim. Sizin semantik konusundaki bürokratik broşürlerinizi hiç okumadım."

"Sorunuza cevap vereyim, çıkarma dört gün sonra, gece 02-00'ye planlandı."

"Dört gün arkadaşlarımı kurtarmak için fazla geç olabilir."

Kleist içtenlikle ilgilenmiş görünüyordu. "Zaten hazırlık dönemi fazla kısa. Tatbikat saatlerini aşırı kesiyoruz. Her kuşku noktası, her beklenmedik ihtimali düşünecek zamanımız olmalı. Planımız bilgisayar taktik programları kadar sağlam olmalı."

"Peki ya planınızda insani bir kusur varsa?"

Kleist'in yüzündeki tüm dostça ifadeler silindi, yerine soğuk, katı bir görünüş geldi. "Eğer insani kusur varsa, o siz olabilirsiniz, Bay Pitt. İlahi müdahale dışında, bu hareketin başarısı ya da başarısızlığı en çok sizin omuzlarınıza binmiş durumda. "

CIA'ciler dikkatli çalışıyorlardı. Pitt bir bürodan ötekine alınıyor bir görüşmeden çıkıp ikincisine giriyor, hepsi kronometrik biçimde planlanıyordu. Cayo Santa Maria'yı nötralize etme planları kuru çayır yangını gibi ilerledi. Albay Kleist'le görüşme, Martin Brogan'la tanışmasından üç saat sonra yer almıştı. Pitt o zaman anladı. Karaiplerdeki her adayı, Orta ve Güney Amerika'daki her ülkeyi işgal etmek için hazırlanmış binlerce plan vardı. Bilgisayarlı savaş oyunları diziler halinde seçenekler sunuyordu. Gizli operasyon uzmanlarının tek yapacağı, kendi amaçlarına en uygun olan planı seçip geliştirmektir,

Öğle yemeği yemesine izin verilmeden önce, Pitt dikkatli bir sağlık muayenesinden geçirildi. Doktor ona sağlam raporu verdi, yutması için yüksek dozda vitaminler getirdi, bulanık zihni büsbütün iflas etmeden, akşamları erken yatmasını öğütledi.

Uzun boylu, elmacık kemikleri çıkık, saçları örgülü bir kadın ona rehber olarak atandı. Onu gereken dakikada, gereken odaya götürmekten o sorumluydu. Kendini Alice olarak tanıtlı. Ne soyadı vardı, ne de rütbesi. Dantel bir bluz üzerine yumuşak kumaştan bej bir tayyör giymişti. Pitt onu oldukça güzel buldu. Saten çarşaflara uzandığı zaman nasıl görüneceğini merak etti.

"Bay Brogan yemeklerinizi müdürler salonunda yemenizi ayarladı," dedi kadın, turist rehberi sesiyle. "Asansöre binelim."

Pitt birden bir şey hatırladı. "Telefon etmek istiyorum."

"Özür dilerim. İmkânsız."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Ölü olmanız gerektiğini unuttunuz mu?" dedi Alice robotça. "Bir dosta ya da sevgiliye telefon etmekle tüm operasyonu tehlikeye sokabilirsiniz."

"Evet, boşboğazlık gemiyi batırır." Pitt'in sesi alaycıydı. "Bakın, ben hiç tanımadığım birinden bilgi istiyorum. Ona sahte bir isim veririm."

"Özür dilerim, imkânsız."

Pitt'in aklına çizik dolu eski bir plaktan bir cümle geldi. "Bana bir telefon verin, yoksa kötü bir şey yaparım." dedi.

Kadın ona soru sorar gibi baktı. "Ne gibi?"

"Evime giderim." dedi Pitt sakın sakın.

"Bay Brogan'ın emri var. San Salvador uçağına binene kadar bu binadan çıkamazsınız. Daha ön kapıya varamadan sizi deli gömleğiyle kısıvrak sarıverirler."

Koridorda ilerlerken Pitt biraz geri kaldı. Sonra birden döndü. İşaretsiz bir kapıdan içeri daldı. Şaşkın bir sekreterin önünden geçip iç odaya girdi. Masada fırça gibi kesilmiş ak saçlı bir adam oturmaktaydı. Dudaklarından bir sigara sallanıyordu. Bir grafiğe bir takım garip çizgiler işaretlemekteydi. Başını kaldırıp sevimli bir şaşkınlıkla baktı.

Pitt en çekici politikacı gülümsemesini parlattı, "Özür dilerim acaba telefonunuzu kullanabilir miyim?"

"Eğer burada çalışıyorsanız, telefonu yetkisiz kutlanmanın kurallara aykırı olduğunu biliyorsunuzdur."

"Öyleyse benim için tehlike yok. Burada çalışmıyorum."

"Hat bulamazsınız." dedi ak saçlı adam.

"Bahse girer misiniz?"

Pitt telefonu eline aldı, santralden Martin Brogan'ın odasını istedi. Bir iki saniye sonra Brogan'ın özel sekreterinin sesi duyuldu.

"Adım Dirk Pitt. Lütfen Bay Brogan'a haber verin, eğer bir dakikaya kadar bir yere telefon edemezsem büyük patırtı çıkaracağım."

"Kimsiniz?"

"Söyledim ya size!"

Pitt'in inadı tutmuştu. Hayır, cevabını kabul etmiyordu. Yirmi dakika boyunca küfretti, bağırdı, aksilendi, sonunda Brogan onun binadan dışarıya telefon etmesine izin verdi... tek şartı, Alice'in yanında durması ve söylenenleri dinlemesiydi,

Kız onu küçük bir özel odaya soktu, parmağıyla telefonu gösterdi. "Santral memurumuz var. Numarayı söyleyin, o bağlar."

Pitt telefonu eline aldı. "Santral, adınız ne?"

"Jennie Murphy." dedi seksi bir ses.

"Jennie, önce Baltimore istihbaratını arayalım. Weehawken Deniz Malzemeleri Şirketinin numarasını isliyorum."

"Bir dakika, bulayım."

Jennie numarayı Baltimore istihbaratından aldı, sonra da aradı.

Pitt sorununu dört ayrı kişiye anlattıktan sonra, nihayet yönetim kurulu başkanına bağlandı. Bu mevki genellikle günlük işlerden el çekmiş eski genel müdürlere verilirdi.

"Ben Bob Conde. Size nasıl bir yardımda bulunabilirim?"

Pitt, Alice'e bakıp göz kırptı. "Adım Jack Farmer, Bay Conde. Bir federal arkeoloji projesinde görevliyim. Batık bir gemide eski bir dalgıç başlığı buldum. Sizin teşhis edebileceğinizi umuyorum."

"Elimden geleni yaparım. Bu şirketi büyükbabam seksen yıl önce kurdu. Kayıtlarımızı büyük titizlikle tutarız. Seri numarasını biliyor musunuz?"

"Evet, Boyunluğa takılı bir plaka üzerinde..." Pitt gözlerini kapadı, Cyclops'un içinde bulunduğu cesedin başlığını gözünde canlandırmaya çalıştı, "Yazılar şöyleydi: Weehawken Mamulleri Şti. Mark V, Seri no. 5B-67-C."

"Donanmanın standart dalgıç başlığı." dedi Conde hiç düşünmeden, "Bunları 1916'dan beri imal ederiz. Bakırdandır. Aksesuarı tunçtandır. Dört tane cam penceresi vardır."

"Donanmaya mı satmıştınız?"

"Siparişlerin çoğu Donanmadan gelir, hala öyledir. Mark V. Model 1 bazı tür dalışlar için, yüzeyden hava verilenler için hâlâ çok kullanılıyor. Ama o başlık özel müşterilerden birine satılmış."

"Nereden bildiğinizi sorarsam beni bağışlar mısınız?"

"Seri numarasından. Elli sekiz, imalat yılıdır. Altmış yedi kaçıncı başlık olduğunu gösterir, C harfi de özel satışlar demektir. Yani başka bir deyimle, 1958 yılında fabrikamızdan çıkan altmış yedinci başlıkmiş ve özel bir enkaz kurtarma şirketine satılmış."

"Kimin aldığını bulma olanağınız var mı?"

"Yarım saat sürebilir. Bu kadar eski kayıtları bilgisayara geçirmeye gerek görmemiştik. Tekrar arayabilir misiniz?"

Alice başım iki yana salladı,

"Devlet parası telefona bol bol yeter. Bay Conde. Ben kapatmadan bekliyorum."

"Nasıl isterseniz."

Conde sözünün eri çıktı. Otuz bir dakika sonra sesi tekrar duyuldu. "Bay Farmer, arşiv memurlarımızdan biri sizin istediğinizi buldu."

"Ben hazırım."

"Başlık dalgıç giysisi ve hortum takımıyla birlikte özel bir şahısa satılmış. Rastlantı eseri olarak onu ben de tanırdım. Adı Hans Kronberg'di. Eski dalgıçlardan. Tanıdığım herkesten fazla vurgun yemişti, Fena halde sakattı, ama bu dalmasını asla engelleyemedi."

"Ona ne oldu, biliyor musunuz?"

"Hatırladığıma göre bu teçhizatı Küba yakınlarındaki bir batık işi için almıştı. Dedikodulara bakılırsa, orada yediği vurgun onun sonu olmuş."

"Onu bu iş için kim tutmuştu, hatırlıyor musunuz?"

"Hayır, oradan çok uzun zaman geçti." dedi Conde. "Sanıyorum kendine birkaç kuruşu olan bir ortak bulmuştu. Hans'ın her zaman kullandığı giysisi ve takımları eskimişti. Tulumunda seksen yama vardı. Zaten kıtı kıtına yaşardı. Sonra bir gün çıkageldi, yepyeni takımlar satın aldı, parasını da nakit ödedi."

"Yardımlarınız makbule geçti," dedi Pitt.

"Rica ederim. Aradığınıza sevindim. Zaten aramanız ilginç. Başlığı nerede bulduğunuzu sorabilir miyim?"

"Bahamalar yakınında çelik bir beşiğin içinde."

Conde durumu kavramıştı. Bir an sessiz kaldı, sonra konuştu. "Demek bizim Hans bir daha su yüzüne çıkamadı. Eh, herhalde yatakta ölmektense böylesini tercih ederdi."

"Hans'ı hatırlayabilecek başka kimse geliyor mu aklınıza?"

"Sanmam. Artık eski dalgıçlardan kimse kalmadı. Sadece Hans'ın dul karısı var. Hala bana yılbaşı tebrikleri yollar. Bir huzurevinde kalıyor."

"Huzurevinin adını ve yerini biliyor musunuz?"

"Galiba Leeburg-Virginia'da. Adını hiç bilmiyorum, Kadının adı Hilda."

"Teşekkür ederim. Bay Conde. Çok yardımcı oldunuz."

"Baltimore'a yolunuz düşerse uğrayın. Bay Farmer. Eski günleri konuşacak bol bol vaktim var. Oğullarını şirketin yükünü üzerimden aldılar artık."

"Çok memnun olurum," dedi Pitt. "Hoşçakalın."

Telefonu kapadı, Jennie Murphy'yi aradı. Ondan Leesburg yakınlarındaki her huzurevini aramasını, Hilda Kronberg'in hangisinde kaldığını öğrenmesini istedi.

"Ne peşindesiniz?" diye sordu Alice.

Pitt gülümsedi. "El Dorado'yu arıyorum."

"Çok komik."

"İşte CIA'cilerin de kusuru bu." dedi Pitt. "Şakadan çalamıyorlar."

Kısım 45

Ford teslimat kamyoneti, Winthrop Manor Huzurevine yaklaşıp servis kapısında durdu. Kamyonet parlak mavi bir renge boyanmış, kapılarına çiçek desenleri yapılmıştı. Yıldızlı harflerle çiçekçinin adı da yazılıydı.

Alice sabırsız bir sesle, "Lütfen fazla oyalanmayın," dedi. "Dört saat sonra San Salvador'da olmanız gerek."

"Elimden geleni yapacağım." Pitt kamyonetten atladı, üzerinde şoför üniforması, elinde bir demet gül vardı.

"Bu özel yolculuk için Bay Brogan'ı nasıl kandırabildiğinizi anlayamıyorum."

Pitt kapıyı kaparken yine gülümsedi. "Basit bir şantaj," dedi.

Winthrop Manor Huzurevi insanın yaşlılık yıllarına uygun, romantik bir havadaydı. Dokuz delikli bir golf alanı, kapalı yüzme havuzu, kibar bir yemek salonu, lüks bahçeleri vardı. Ana bina huzurevinden çok, beş yıldızlı otellere benziyordu.

Yoksul ihtiyarların sığındığı bir yer olmadığı kesindi. Winthrop Manor varlıklı, saygın vatandaşların yeri idi. Elden ağza yaşayan bir dalgıcın dul karısı nasıl burada yaşayabiliyor, diye merak etti Pitt.

Yan kapıdan girdi, resepsiyon masasına yürüdü, çiçekleri havaya kaldırdı. "Bayan Hilda Kronberg'e teslim," dedi.

Resepsiyoncu ona baktı, gülümsedi. Pitt onu pek güzel buldu. Uzun, kıvılcık saçlar, ela gözler, ince bir yüz...

"Görevlilerden biriyle yollarını," dedi tatlı bir sesle

Pitt, "Şahsen vermem gerek," dedi. "Bir de sözlü mesaj var."

Kız başıyla bir yan kapıyı gösterdi. "Herhalde Bayan Kronberg'i havuz başında bulursunuz. Ondan çok uyanık olmasını beklemeyin. Gerçek dünyadan bir kopuyor, bir geri dönüyor."

Pitt ona teşekkür etti, bir akşam birlikte çıkmayı teklif edemediği için kendini kayıpta hissetti. Cam kapıdan çıkıp rampandan indi. Camekan içine alınmış olan havuz, siyah püskürtü kayaları ve çağlayanlarla bir Hawaii bahçesi gibi düzenlenmişti.

İki yaşlı kadına Hilda Kronberg'i sorduktan sonra, onu bir tekerlekli sandalyeye oturmuş, sulara bakıp başka şeyler düşünürken buldu.

"Bayan Kronberg?"

Kadın bir elini gözlerine siper edip ona baktı. "Evet?,"

"Adım Dirk Pitt Acaba size bir iki soru sorabilir miydim?"

"Bay Pitt, öyle mi?" dedi kadın yumuşak bir sesle. Pitt'in üzerindeki çiçekçi çırağı üniformasına, elindeki çiçeklere baktı.

"Çiçek teslim etmeye gelen biri neden bana soru sorsun?"

Pitt gülümseyip çiçekleri ona uzattı. "Rahmetli eşiniz Hans'la ilgili," dedi.

"Siz onunla birlikte misiniz?" Bu soruda kuşku vardı.

"Hayır, yalnızım."

Hilda hasta denecek kadar zayıftı. Teni ince kâğıt mendiller kadar saydamdı. Yüzüne adam akıllı makyaj yapılmış, saçları da ustaca boyanmıştı. Pırlanta yüzüklerini satsa, Rolls Royce'lardan bir filo satın alabilirdi. Pitt onun yaşının görüldüğü gibi yetmiş beş değil, bir on beş yaş daha genç olduğunu tahmin etti. Hilda Kronberg ölmeyi bekleyen bir kadındı. Ama kocasının adı anıldığında gülümserken, gözleri de birlikte gülümsemişti sanki.

"Hans'ı tanımış olabilmek için biraz gençsiniz," dedi.

"Weehawken'den Bay Conde anlattı onu bana."

"Bob Conde... tabii, Hans'la ikisi poker arkadaşıydı."

"Onun ölümünden sonra bir daha evlenmediniz mi?"

"Yoo, evlendim."

"Ama hala eski eşinizin soyadını kullanıyorsunuz, öyle mi?"

"Uzun bir hikâye.., hem size ilginç gelmez."

"Hans'ı en son ne zaman görmüştünüz?"

"Bir perşembe günüydü. 10 Aralık 1958. Havana'ya gitmek üzere Monterey adlı bir gemiye binmişti. Güvertede duruyordu. Hans her zaman gökkuşaklarını kovalayan biriydi. Ortağıyla yine bir hazine avına gidiyorlardı. Bana hep istediğim evi alacak kadar altın bulacağını söylüyordu. Ne yazık ki oradan bir daha dönmedi."

"Ortağının kim olduğunu hatırlıyor musunuz?"

Kadının yumuşak yüz hatları birden sertleşti. "Siz neyin peşindesiniz. Bay Pitt? Kimi temsil ediyorsunuz?"

"Ulusal Sualtı ve Denizcilik Ajansının özel Projeler Müdürüyüm." diye karşılık verdi Pitt. "Cyclops adlı bir batık gemiye daldığım sırada, kocanızın cesedi olabileceğini tahmin ettiğim bir cesetle karşılaştım."

"Hans'ı mı buldunuz?" Şaşırmış gibiydi.

"Kesin teşhis yapamam, ama dalgıç başlığının ona alt olduğu saptandı."

"Hans iyi bir insandı." dedi kadın hüzünlü bir sesle. "Belki yeterince para kazanamaz, evine iyi bakamazdı. Onla birlikte iyi bir hayalımız olmuştu... şeye kadar... yani... ölene kadar."

"Onunla mı birliktesin dediniz bana." diye hatırlattı Pitt.

"Bu bir aile sırrı Bay Pitt. Bana iyi bakılıyor. O kişi beni koruyor, kolluyor. Şikâyetim yok. Gerçek dünyadan uzaklaşmak benim kendi seçimim..." Sesi söndü, bakışları dalgınlaştı.

Pitt onu kendi kabuğuna kapanmadan önce yakalamak istiyordu. "Size Hans'ın bir cinayet sonucu öldüğünü, o kişi söylemiş miydi?"

Hilda'nın bakışları bir an titredi, sonra başı iki yana sallandı. Sessizce.

Pitt onun yonma çömelip elini tuttu, "Yüzme ipiyle hava borusu kesilmişti. Kocanız sualtında çalışırken kesmişler."

Kadın gözle görülür biçimde titredi. "Neden söylüyorsunuz bunu bana?"

"Doğru olduğu için. Bayan Kronberg. Şerefim üzerine yemin edebilirim. Hans'la birlikte çalışan her kimse, herhalde hazinenin tamamını çalabilmek için onu öldürmüştü."

Hilda bir dakika kadar trans haline benzer bir bocalama devresi geçirdi. Sonunda, "La Dorado hazinesini biliyor musunuz?" dedi.

"Evet" diye karşılık verdi Pitt. "Onun nasıl olup da Cyclops'a yüklendiğini de biliyorum. Hans'la ortağının onu bulup çıkardıklarını da biliyorum."

Hilda parmağındaki pırlanta yüzüklerden biriyle oynamaya başladı. "Aslında Ray'ın Hans'ı öldürmüş olduğunu için için hep biliyordum."

Anlamanın geciken şoku yavaş yavaş Pitt'in yüzünde gözüktü. Tedbirli gitmek istemesine rağmen, bir kumar oynamaktan kendini olamadı. "Hans'ı Raymond LeBaron'un öldürdüğüne mi inanıyorsunuz?"

Kadın başını evet anlamında salladı.

Bu beklenmedik açıklama Pitt'i gafil avlamıştı. Mantığını toparlaması birkaç saniye sürdü. "Hedef hazine miydi?" diye sordu alçak sesle.

"Hayır, hedef bendim." Kadın başını sallıyordu.

Pitt cevap vermedi, sessizce bekledi.

"Oluyor böyle olaylar." diye fısıltıyla başladı kadın. "Gençtim, güzeldim o günlerde. Benim bir zamanlar güzel olduğuma inanabiliyor musunuz, Bay Pitt?"

"Hâlâ çok güzelsiniz."

"Galiba sizin gözlüğe ihtiyacınız var... ama iltifata teşekkür ederim."

"Çok da zekisiniz."

Kadın eliyle binayı gösterdi. "Biraz bunamış olduğumu söylediler mi size?"

"Resepsiyoncu bazen biraz dalgın olduğunuzu ima etti."

"Yapmaktan hoşlandığım bir rol. Herkesi merakta tutuyor." Gözleri bir anlığına parladı, sonra tekrar aynı dalgın bakışlara büründü. "Hans iyi adamdı, benden on yedi yaş büyüktü. Ona olan sevgime biraz da merhamet karışıyordu. Sakat vücudu yüzünden. Üç yıllık evliyken bir akşam Ray'ı eve yemeğe getirdi. Üçümüz çabucak yakın dost olduk. İkisi eski batıklardan sanat eserlerini çıkarmak ve antikacılar, koleksiyonculara salmak üzere bir ortaklık kurdular. Ray yakışıklı ve parlak biriydi o günlerde. Bir serüvene başlamamız fazla uzun sürmedi." Kadın biraz durakladı, Pitt'e baktı, "Ömrünüzde hiç iki kadını birden, hem de çok sevdiniz mi. Bay Pitt?"

"Korkarım bu tecrübeyi geçirmedi."

"İşin garip yanı, hiç suçluluk duymuyordum. Hans'ı aldatmak heyecan verici bir serüvendi."

Dürüstlükten uzak bir insan değildim aslında. Yalnızca... daha önce bana yakın birine hiç yalan söylememiştim, dolayısıyla da pişmanlık duymayı bilmiyordum. Çok şükür ki Hans ölene kadar anlamadı."

"Bana La Dorado hazinesinden söz edebilir misiniz?"

"Stanford'dan mezun olduktan sonra Ray iki yıl boyunca Brezilya ormanlarında dolaşıp altın aramış. La Dorado'yu ilk olarak bir Amerikalı gezginden duymuş. Ayrıntılarını pek hatırlamıyorum, ama heykelin Cyclops'da battığından emindi. Hans'la ikisi iki yıl Karaip denizlerinde, demir arayan bir aletle dolaşıp durdular. Sonunda batığı buldular. Ray annesinden biraz borç para aldı bununla dalgıç malzemesi ve küçük bir kurtarma teknesi satın aldılar. Ray önceden Küba'ya gitti, hazırlık çalışmalarını yaptı. Hans da bu arada New -Jersey'de almış olduğu bir işi bitirdi."

"Monterey gemisine binip gittikten sonra Hans'dan hiç mektup ya da telefon geldi mi?"

"Bir ara Küba'dan aradı. Ertesi gün Ray'le birlikte batağın bulunduğu yere doğru yola çıkacaklarını söyledi, o kadar. İki hafta sonra Ray döndü, bana Hans'ın sualtındayken vurgundan öldüğünü söyledi."

"Ya hazine?"

"Ray onu kocaman altın bir heykel olarak tarif etti," diye anlattı kadın. "Her nasılsa heykeli kurtarma teknesine almış. Küba'ya götürmüş."

Pitt ayağa kalktı, gerindi, tekrar Hilda'nın yanına çömeldi. "Heykeli Amerika'ya getirmemesi garip."

"Brezilya'nın, Florida eyaletinin, Federal hükümetin ya da başka hazine avcılarıyla deniz arkeologlarının La Dorado'yu bir yığın hukuk davalarıyla bağlayacaklarından, kendisine bir şey bırakmayacaklarından korkuyordu. Sonra tabii vergi meselesi da vardı. Ray bir kaçış yolu varken, kalkıp da milyonlarca daları vergi olarak ödemekten yana değildi. Keşfini benden başka kimseye açıklamadı."

"Ne oldu sonra heykele?"

"Ray heykelin kalbindeki dev yakutu çıkardı, küçük taşlar halinde kestirdi, teker teker sattı."

"Bu da LeBaron mali imparatorluğunun başlangıcı oldu..."

"Evet. Ama Ray o zümrüt kafaya ya da altın vücuda gelemeyen, Küba'da Castro iktidara geldi, Ray de heykeli saklamak zorunda kaldı. Nereye sakladığını bana hiç açıklamadı."

"Demek ki. La Dorado hâlâ Küba'da bir yerlerde saklı."

"Ray'in onu tekrar çıkarma fırsatı bulamadığından eminim."

"Ray LeBaron'u ondan sonra hiç gördünüz mü?"

"Elbette." dedi kadın parlak bir sesle. "Evlendik."

Pitt şaşkın bir sesle. "İlk Bayan LeBaron siz miydiniz?" diye sordu.

"Otuz üç yıl boyunca."

"Ama kayıtlara göre ilk eşinin adı Hilary'ymiş ve birkaç yıl önce ölmüş."

"Ray, Hillary adını Hilda adından daha çok beğeniyordu. Zengin olunca, benim için o adı tercih etti"

ölümüm de, ben hastalandıktan sonra... onun açısından uygun bir düzenlemeydi. Bir sakatı boşamak iğrenç bir şeydi onun gözünde. Bu yüzden Hillary LeBaron'u gömdü, Hilda Kronberg de günlerinin geri kolanını burada geçiriyor."

"Bu bana insanlık dışı, zalimce bir hareket gibi gözüküyor "

"Kocam belki şefkatli olmayabilir, ama cömert olduğu bir gerçek. İki ayrı hayat yaşıyorduk. Ama bence sakıncası yok. Jessie arada sırada beni görmeye gelir."

"İkinci Bayan LeBaron mu?"

"Çok hoş ve düşünceli bir insan."

"Siz hayattayken onunla nasıl evli olabilir?"

Kadının yüzünde yine parlak bir gülümseme belirdi. "İşte Ray'ın bir iş anlaşmasında hata yaptığı tek olay. Doktorlar ona benim birkaç aylık ömrüm kaldığını söylediler. Ama ben hepsini kandırdım, yedi yıldır dayanıyorum."

"Bu durumda Ray katil ve hırsız olduktan başka, iki karılı adam da oluyor."

Hilda itiraz etmedi. "Ray kolay anlaşılır biri değildir. Verdiğinden çok fazlasını alır."

"Sizin yerinizde olsam onu en yakındaki çarşıya çakardım."

"Benim için artık çok geç, Bay Pitt." Başını kaldırıp Pitt'in yüzüne baktı. Gözlerinde apansız yeni bir pırıltı belirdi. "Ama siz benim yerime bir şeyler yapabilirsiniz."

"Emredin."

"La Dorado'yı bulun," dedi kadın heyecanla, "Heykeli bulun ve dünyaya armağan edin, Halka gösterilmesini sağlayın. Bu Ray'i servetini kaybetmekten daha fazla yaralar. Ama daha önemlisi, Hans da olsa bunu isterdi."

Pitt onun elini tutup sıktı. Alçak sesle, "Hilda." dedi. "Elimden ne geliyorsa yapacağım."

Kısım 46

Hudson görüntünün netliğini ayarladı, sonra karşısındaki surata bir selam verdi. "Eli, yanımda seninle konuşmak isteyen biri var."

Steinmetz neşeyle karşılık verdi. "Yeni bir yüz görmek bana her zaman sevinç verir,"

Hudson'un video kamera monitörü karşısındaki yerine bir başka adam geçip oturdu. Konuşmadan önce birkaç saniye boyunca ekrana hayran bakışlarla baktı.

"Gerçekten ayda mısınız?" dedi sonunda.

Steinmetz tatlı bir gülümsemeye, "Gösteri saati geldi demektir." dedi. Yerinden kalktı, kamerayı omuzladı. Üçlü ayağın üzerinden kaldırıp kuvartz pencereye yürüdü, ay manzarasını gösterdi, "Size dünyayı gösteremediğim İçin üzgünüm, ama topun ters tarafındayız."

"Size inanıyorum."

Steinmetz kamerayı tekrar yerine koydu, kendisi de karşısına geçip oturdu. Hafif eğilip monitöre doğru baktı. Gülümsemesi biraz solar gibi oldu gözlerine soru soran bakışlar geldi, "Siz... sandığım kişi misiniz?>

"Beni tanıyor musunuz?"

"Yüzünüz de, sesiniz de Başkana benziyor."

Bu sefer gülümseme sırası Başkana gelmişti. "Bildiğinizden emin değilim. Siz gittiğinizde ben henüz senatördüm. Sizin oralara gazete de gelmiyor herhalde."

"Ay yörüngesi uygun olduğu zamanlar haberleşme uydularından yayın alabiliyoruz. Adamlarımın son dinlenme molasında Paul Newman'ın en son filmini seyrettik, öyle zamanlarda haberleri de hiç kaçırmayız."

"Jersey Kolonisi inanılmaz bir başarı. Ulus size sonsuza kadar şükran duyacak."

"Teşekkür ederiz. Başkanım. Ama Leo'nun sabırsızlık edip projeyi biz dünyaya dönmeden önce açıklamasına şaşıtm. Planda bu yoktu."

"Kamuoyuna açıklama yapılmadı," dedi Başkan. Ciddileşmişti, "Siz, koloni ekibi ve iç çekirdeğin dışında varlığınızı bilen sadece benim.. bir de belki Ruslar."

Steinmetz 240.000 mil uzaktan ona baktı. "Onlar nereden bilebilir Jersey Kolonisi?"

Başkan susup Hudson'a baktı. Hudson kameranın alamayacağı bir yerde duruyordu. Başkana bakarken başını iki yana salkıdı.

"Selenos ay keşif gemileri," diye karşılık verdi Başkan. O gemilerin insanlı olduğuna değinmedi. "İçlerinden biri verilerini Sovyetler Birliği'ne iletmeyi başarmış. Fotoğrafların Jersey Kolonisini gösterdiğini sanıyoruz. Rusların uzay gemilerini sizin yok ettiğinize inandıklarını düşünmek için birtakım nedenlerimiz var."

Steinmetz'in gözlerinde bir kaygı belirdi. "Bize saldırmayı planladıkları kanısındasınız, öyle mi?"

"Evet Eli. öyle." dedi Başkan. "Selenos 8, yani yeni Sovyet ay gemisi üç saat önce ay yörüngesine oturdu. NASA bilgisayarlarına göre, inilebilecek uygun bir yeri geçmişler, karanlık tarafa, sizin

yakınına yönelmişler. Kesin bir amaçları olmasa, biraz rizikolu bir davranış sayılır."

"Jersey Kolonisi!" r

"Ay gemilerinde yedi adam var," diye devam etti Başkan. "Uçuşu kontrol etmek için iki pilot-mühendisi geride bırakmaları gerekli. Geriye savaşacak beş adamları kalıyor."

"Biz on kişiyiz." dedi Steinmetz, "İkiye bir fena şans sayılmaz. "

"Ama ateşli silahlar ve askeri eğitim de onların avantajı. Bu adamlar Rusların bulabildiği en tehlikeli adamlar olmalı."

"Durumu kara gösteriyorsunuz. Başkanım. Ne yapmamızı istiyorsunuz?"

"Siz hiçbirimizin beklemeye haklı olmadığı kadar büyük işler başardınız. Ama şimdi ihtimaller size karşı. Kan dökülmesine fırsat vermeden koloniyi yok edin ve oradan çıkın. Seni ve adamlarını tekrar dünyada görmek, hak ettiğiniz onuru vermek istiyorum."

"Burada nasıl çırpınıp neler gerçekleştirdiğimizi anladığınızı pek sanmıyorum."

"Ne gerçekleştirmiş olursanız olun hayatlarınızı feda etmeye değmez."

"Biz altı yıldır ölümle burun buruna yaşıyoruz." dedi Steinmetz yavaşça. "Birkaç saat daha sürmesi bir şeyi değiştirmez."

Başkan, "Her şeyi kazanılması imkânsız bir savaş uğruna feda etmeyin," diye diretil.

"Özür dilerim, ama Başkanım, şu anda babasını Wake Adası denilen bir kum yığnında kaybetmiş bir insanla konuşuyorsunuz. Durumu oya koyarım.. ama ne sonuç çıkacağını şimdiden biliyorum. Ötekiler de kaçmayı istemeyeceklerdir. Kalıp dövüşeceğiz."

Başkan bir yandan gurur duyuyor, bir yandan da yenildiğini hissediyordu. "Ne silahlarınız var?" diye sordu bezgin bir sesle.

"Bir roketatarımız var. Bir tek mermisi kaldı. Bir M-14 National Match tüfeğimiz, bir de yirmi iki kalibrelik hedef tabancamız var. Bunları bazı ağırlık deneyleri için getirmiştik."

"Dezavantajınız büyük, Eli." dedi Başkan üzgün üzgün. "Bunu anlayamıyor musun?"

"Hayır, efendim. Ben teknik nedenlerle kaytarmaktan yana değilim."

"Hangi teknik nedenler?"

"Ruslar konuk durumunda."

"Ne olmuş?"

"Yani biz kendi sahamızdayız." dedi Steinmetz sinsi sinsi "Kendi sehasında oynayan takım her zaman avantajlıdır."

Sergei Kornilov. "İndiler!" diye bağırdı, yumruğunu öteki avucuna indirdi. "Selenos 8 artık ayda!"

Çok önemli kişilere ayrılan gözlem odasının altında, Sovyet Uzay Kontrol Merkezinde mühendislerle uzay bilimcileri alkışa ve tezahürata başladılar.

Başkan Antanov elindeki şampanya kadehini havaya kaldırdı. "Sovyetler Birliği'nin ve Partinin şerefine." dedi.

Kremlin yetkilileri ve askeri erkân da kadehlerini kaldırdı. İçildikten sonra General Yasenin. "Mars yolculuğumuzda ilk durağımızın şerefine!" dedi.

"Dinleyin, bakın ne diyor!" diye sesler yükseldi. "Mars'a!"

Antanov boş kadehini bir tepsiye koydu, Yasenin'e döndü. Yüzü birden pek ciddileşmişti. "Binbaşı Leuchenko'nun ay üssüyle temas etmesine ne kadar kaldı?" diye sordu.

"Uzay taşıt sistemlerini güvene almak, arazi keşfi yapmak, adamlarına saldırı yeri seçmek filan yaklaşık dört saat sürer sanırım."

"İniş yerleri oraya ne kadar uzakta?"

"Selenos 8 Selenos 4'ün astronotları gördüğü çukurun arka tarafındaki dizi tepelerin hemen ardına indi." dedi Yasenin. "Aralan üç kilometre ancak var."

"Oldukça yakın. Eğer Amerikalılar inişimizi saptanırlarsa Leuchenko sürpriz avantajını kaybetmiştir."

"Niyetimizin ne olduğunu herhalde anlamışlardır."

"Kaygılanmıyor musun?"

"Bizim avantajımız Leuchenko'nun tecrübesi ve ellerimizdeki silahlar Yoldaş Başkan." Yasenin'in yüzünde, boksörünü tek kollu bir adama karşı ringe çıkarmış bir antrenörün ifadesi vardı. "Amerikalıların hiç kazanma şansı yok."

Kısım 47

Binbaşı Grigory Leuchenko ay yüzeyinin ince gri tozlan üzerine yüzüstü yatmış, kapkara gökyüzünün altına serili bomboş manzaraya bakıyordu. Bu sessiz, hayalet gibi görünümü Afganistan'daki Seyisten Yaylasına benzetti. Çakıllı ovalar, yuvarlak tepeler... Hiçbir şey kesin hatlı değildi. Kocaman bir alçı denizi gibiydi. Ama beri yandan, nedense ona çok da tanıdık geliyordu.

Kusmamak için çaba gösterdi. Onun da tüm adamlarının da fena halde midesi bulanıyordu. Dünyadan buraya yaptıkları yolculuk sırasında yerçekimsiz atmosfere alışma talimi yapma fırsatı olmamıştı. Soyuz kadroları gibi haftalarca, aylarca uyum deneyleri yapmamışlardı. Ay giysilerinin hayat-destek sistemlerini nasıl çalıştıracakları konusunda birkaç saatlik bir seansta bilgi verilmişti onlara. Ayda nelerle karşılaşacakları hakkında kısa bir konferans. Amerikan Kolonisinin yeri hakkında da bir brifing... o kadar.

Ay giysisinin omzunu bir elin sıkmakta olduğunu hissetti. Başlığın iç vericisine konuşurken başını çevirmedi.

"Ne var?"

Teğmen Dmitri Petrov iki kraterin eğik yamaçları arasında uzanan yassı vadiyi parmağıyla gösterdi. Vadi bin metre kadar soldaydı. "Taşıt izleri ve ayak izleri. Soldaki kraterin kenarına kadar gidiyor. Orada üç, belki dört küçük bina görebiliyorum."

"Basınçlı seralar." dedi Leuchenko. Elindeki küçük, kutu gibi dürbünü minik bir üçlü ayağın üzerine yerleştirdi, başlığının göz camını oraya ayarladı. "Kraterin alt tarafından buhar çıkıyor galiba." Susup görüntüyü netleştirdi. "Evet, şimdi daha net görebiliyorum. Kayanın içine bir giriş var. Belki bir hava odası, oradan da içerideki tesise geçiş. Hayat belirtisi yok. Dışarıyı terk edilmiş görünüyor."

"Bir tuzak kurup saklanmış olabilirler." dedi Petrov.

"Nereye?" Leuchenko'nun gözleri apaçık manzarayı tanıyordu. "Bu saçılmış kayalar ardına adam saklanamayacak kadar küçük. Yerde yarık filan yok. Savunma için istihkâm gibi şeyler görünmüyor. Şişkin ay giysisi giymiş bir astronot, o pırıl pırıl beyaz tulumuyla, kömürler orasında kardan adam gibi göze çarpar. Yoo, herhalde mağaranın içinde barikat kurmuşlardır."

"Pek akıllıca bir savunma pozisyonu sayılmaz. Her şey bizim avantajımıza."

"Ellerinde hâlâ o roketatar var."

"Yayılmış pozisyonda yaklaşan adamlara karşı onun etkisi az olur."

"Doğru. Ama hiç siperimiz yok. Ellerinde başka silahlar olmadığından da emin olamayız."

Petrov, "Mağara ağzından içeri yoğun ateş açarsak onlarda karşılık vermek zorunda bırakırız," diye öneride bulundu.

"Bize verilen emirler, tesise gereksiz zarar vermemek. İlerleyelim ki..."

"Orada bir şey kıpırdıyor!" diye bağırdı Petrov,

Leuchenko dürbünle baktı. Garip görünüşlü. üstü açık bir taşıt seralardan birinin arkasından ortaya çıkmış, onlara doğru yaklaşıyordu. Taşıtın antenine takılı beyaz bayrak havasız atmosferde sarkık

durmaktaydı. Elli metreye varınca durdu, Leuchenko taşıttan birinin inip ay yüzeyine ayak bastığını gördü.

"İlginç," dedi düşünceli bir sesle. "Amerikalılar konuşmak istiyor."

"Belki bir tuzaktır. Belki kuvvetlerimizi incelemek istiyorlar."

"Sanmıyorum. Durumları güçlü olsa, beyaz bayrak taşıyarak yaklaşımda bulunmazlardı, İstihbaratları ve dünyadaki izleme sistemleri onları bizim gelişimiz konusunda uyarmış. Silah açısından zayıf olduklarını biliyorlar. Amerikalılar kapitalisttir. Her konuya ticari acıdan bakarlar. Eğer savaşacak durumda değillerse, bir anlaşma koparmak isterler."

"Çıkıyor musunuz?" diye sordu Petrov.

"Konuşmaktan zarar gelmez. Adam silahsız gibi. Belki hayatlarına karşılık koloniyi olduğu gibi teslim etmeye razı olurlar."

"Bize verilen emirlerde kimseyi esir almayın deniliyordu."

"Unutmadım." dedi Leuchenko gergin bir sesle. "Onu da amacımıza ulaştıktan sonra düşünürüz. Adamlara söyle, Amerikalı'yı sürekli göz hapsinde tutsunlar. Sol kolumu kaldırırsam, ateş emri ver."

Elindeki otomatik silahı Petrov'a uzattı, hafif bir hareketle ayağa kalktı. Ay giysisi, tüfeği, hayat-destek tüpleri (içinde bir oksijen reşarjörüyle, soğutucu su reşarjörü vardı) Leuchenko'nun vücut ağırlığına 92 kilo daha ekliyor, toplamı 160 kiloya getiriyordu. Ama bunun aydaki karşılığı herhalde 60 kilo kadardı.

Ay taşıtına doğru yan yürüyüp yarı hoplayarak ilerledi, beş metre uzağında durdu.

Amerikalı ay kolonicisi ön tekere kaygısız bir tavırla yaslanmıştı. Doğruldu, tek dizini yere dayadı, kurşun rengi tozlara bir sayı yazdı.

Leuchenko hemen anladı, telsiz alıcısını belirtilen frekansa ayarladı, sonra başını salladı.

"Duyabiliyor musunuz?" Amerikalı bunu kötü telaffuzlu bir Rusçayla soruyordu.

Leuchenko, "İngilizce biliyorum." diye karşılık verdi.

"İyi, yanlış anlama ihtimalini ortadan kaldırır. Adım Eli Steinmatz."

"ABD'nin ay üssü lideri misiniz?"

"Projenin başı benim, evet."

"Ben de Sovyetler Birliği'nden Binbaşı Grigory Leuchenko."

Steinmetz biraz daha yaklaştı, tutuk biçimde el sıkıştılar. "Görünüşe göre bir sorunumuz var, binbaşım."

"İkimizin de kaçınamayacağı bir şey."

Steinmetz, "Dönüp ay taşıtınıza binebilirsiniz." diye önerdi.

Leuchenko sert bir seste, "Almış olduğum emirler var," dedi,

"Saldırıp kolonimi ele geçirmek."

"Evet"

"Kan dökmeýi engellemenin bir yolu yok mu?"

"Teslim olabilirsiniz."

"Garip." dedi Steinmetz. "Ben de aynı şeyi size önerecektim."

Leuchenko, Steinmetz'in blöf yaptığından emindi, ama başlığın cam siperliği gerisindeki yüzde herhangi bir ifade okuyamadı. Oraya baktığında yalnızca kendi yüzünün aksini görüyordu.

"Adamlarınızın benimkilerle başa çıkamayacağını bilmeniz gerekir."

Steinmetz, "Dişe diş bir savaşta siz kazanırsınız." diyerek onun görüşüne katıldı. "Ama taşıtınızın dışında ancak birkaç saat daha kalabilirsiniz. Sonra girip soluma sistemlerinizi takviye etmek zorundasınız, ikisini şimdiden kullanmış olmanız gerekir."

Leuchenko güvenle, "İşi sonuna erdirecek kadar var daha." dedi.

"Sizi uyarmak zorundayım, binbaşım. Bizim gizli bir silahımız var. Siz de, adamlarınız da kesinlikle öleceksiniz."

"Kaba bir blöf, Bay Steinmetz. Amerikalı bir bilim adamının bundan iyisini başaracağını sanırdım."

Steinmetz hemen yanlışı düzeltilti. "Mühendis... arada fark var..."

"Her neyse." dedi Leuchenko sabırsızlıkla. Askerdi o. Bu tür konuşmalarda pek usta değildi. Bir an önce eyleme geçme hevesindeydi, "Bu konuşmayı daha fazla uzatmanın yararı yok. Adamlarınızı çıkarıp tesisi teslim ederseniz akıllılık edersiniz. Dünyaya dönünceye kadar güvende olacağınızı garanti edebilirim."

"Yalan söylüyorsunuz, binbaşım. Ya sizin adamlarınız ya da benimkiler ölmek zorunda. Kaybedenlerin sağ kalıp dünyaya burada olup bitenleri anlatması düşünülemez,"

"Yanılıyorsunuz, Bay Steinmetz. Teslim olursanız, size adil davranılacaktır."

"Özür dilerim, kabul edemem."

"O halde hoşgörü bekleyemezsiniz."

"Beklemiyordum." dedi Steinmetz. Sesi ciddiýdi. "Saldırırsanız, kaybedilen insan hayatlarının sorumluluğu sizin omuzlarınızda kalır."

Leuchenko'nun içinde bir öfke kabardı. "Dokuz Sovyet kozmonotunun ölümünden sorumlu biri olarak, bana insan hayatının önemi konusunda ders vermek size düşmez, Bay Steinmetz."

Leuchenko gerçi emin olamadı, ama Steinmetz'in gerildiğini sezer gibi oldu. Cevap beklemeden topukları üzerinde döndü zıplayarak uzaklaştı. Omzunun üzerinden baktığında Steinmetz'in birkaç saniye orada durduğunu, ancak ondan sonra taşıtına binip koloniye doğru sürdüğünü gördü. Arka tekerlerin ardında küçük bir toz bulutu bırakarak gidiyordu.

Leuchenko kendi kendine gülümsedi. İki saat, en çok üç saat sonra görevini başarıyla yerine getirmiş olacaktı. Adamlarının yanına dönünce dürbününü alıp koloninin önündeki araziyi bir kere daha inceledi. Sonunda oradaki kayaların ardında Amerikalı astronotların gizlenmiş olmadığından emin olunca, adamlarına yayılıp ilerlemelerini emretti. Seçkin Sovyet savaş ekibi Steinmetz'in kurnazca tuzağının kendilerini beklediğinden habersiz ilerledi.

Kısım 48

Steinmetz. Jersey Kolonisinin yeraltı merkezine varınca ay taşıtını rahatça park edip yavaş adımlarla mağaraya yöneldi. Hiç acele etmiyor. Leuchenko'nun bakışlarını ensesinde hissediyor, her hareketini izlediğini biliyordu. Rusların görüş alanından çıkınca, hava odasına gireceği yerde hızla yandaki dar tünele daldı. Tünel kraterin baca içinden hafif bir yokuşla tırmanıyordu. Yürürken ayaklarından kalkan toz tüneli doldurduğu için ikide bir başlığının maskesini koluyla silmek zorunda kalıyordu.

Bir dakikada elli adım attı, çömeldi emekleyerek açıklığa çıktı. Kendini küçük, raf gibi bir çıkıntının üzerinde bulmuştu.

Burayı çevreye çok uyan gri bir kumaş kamufle ediyordu. Ay giysisi giymiş ikinci bir adam orada yüzüstü yatmış. elindeki tüfeğin dürbününden bakmaktaydı.

Willie Shea koloninin jeofizikçisiydi. Steinmetz yanına oturana kadar onun geldiğini fark etmedi. Bostan aksarıyla. "Onu pek etkileyemedin sanırım." dedi. "Ruslar bize saldırmak üzere."

Steinmetz bu yüksek yerden Binbaşı Leuchenko'yla adamlarının vadi boyunca ilerlediklerini görebiliyordu. Avlarını izleyen avcılar gibi yaklaşmaktaydılar. Kraterin yamacındaki yükseklikten yararlanıyorlardı. Oradaki yumuşak kum yürümeyi zorlaştırırdı. Ruslar yassı zeminde zikzaklar çizerek sığıyor, her otuz kırk adımda bir kendilerini yere atıyor, her kayayı kullanıp saklanıyor, araziden azami yararlanıyorlardı. Usta nişancılar bile zor bulurdu onlara ateş etmeyi.

Steinmetz, "En öndekinin üç metre kadar önüne ateş et," dedi. "Tepkilerini görmek istiyorum."

Shea, "Eğer bizim frekansı dinliyorlarsa, her hareketimizi önceden bilirler," diye itiraz etti.

"Bizim frekansı arayıp bulmaya vakitleri yok. Sesini kes. ateş et."

Shea ay giysisi içinde omuz silkti, dürbünün merceğindeki işaretini ayarlayıp nişan aldı, bir el ateş etti. Silah şaşılacak kadar sessiz patladı, çünkü ayda ses dalgalarını taşıyacak atmosfer yoktu.

Leuchenko'nun biraz önünde tozlar puf diye yükseldi, binbaşı bir anda kendini yere attı. Adamları da onun gibi yaptılar, otomatik silahlarına dürbününden baktılar, yine ateş edilmesini beklediler... ama hiçbir şey olmadı.

Leuchenko, "Nereden geldiğini gören oldu mu?" diye sordu,

Cevaplar hep olumsuzdu.

Çavuş Ivan Osirovski, "Menzil deniyorlar," dedi. Tecrübeli bir Afganistan gazisiydi çavuş. Ayda savaşmakta olduğuna bir türlü inanamıyordu. İki yüz metre kadar ileride bir yeri parmağıyla gösterdi. "Şu renkli taşlara ne anlam veriyorsunuz, binbaşım?"

Leuchenko vadinin kenarına serpilmiş birkaç küçük kayayı ilk defa gördü. Parlak turuncu bir renge boyanmışlardı. "Bizimle bir ilgisi olduğunu sanmam." dedi. "Herhalde bir tur deney için kondular oraya."

Petrov, "Sence kurşun yukarıdan aşağıya doğru geldi." dedi.

Leuchenko sırt çantasından dürbününü çekti, üçlü ayağa dayadı, kraterin kenarını ve yamacını dikkatle inceledi. Güneş bembeyaz ve pırıl pırıl parlıyordu, ama onu yayacak hava olmadığından,

kayaların gölgelerinde saklanmış bir astronotu görmek hemen hemen imkânsızdı.

"Yaklaşmamızı bekliyorlarsa, cephaneleri az demektir."

"Nasıl bir karşılama hazırladıklarınızı üç yüz metre sonra anlayacağız." diye karşılık verdi Leuchenko. "Seraların dibine geldik mi mağara ağzından bizi göremez olurlar." Tek dizi üzerinde doğruldu, kolunu ileri doğru salladı. "Yayılin ve uyanık olun."

Beş Sovyet savaşçısı ayağa kalkıp ilerlediler. Turuncu kayaların hizasına vardıkları zaman ikinci bir kurşun Önlerindeki tozları yine kaldırdı, yüzükoyun yattılar. Zikzaklı bir çizgi oluşturan beyaz şekillerdi hepsi. Başlık siperlikleri güneşi pırıl pırıl yansıtıyordu.

Seralarla aralarında yüz metre ancak kalmıştı, ama mide bulantısı tüm enerjilerini emip tüketiyordu. Dünyadayken her kavgacıyla başa çıkabilecek, boy ölçüşebilecek yaman adamlardı. Ama şu anda yabancı bir ortamda uzay tutmasıyla savaşmak durumundaydılar. Leuchenko adamlarının kendilerini dayanma güçlerinin sonuna kadar zorlayacaklarını biliyordu. Yine de eğer bir saat içinde koloninin ayarlı atmosferine girmeyi başaramazlarsa. hayat-destek sistemi iflas etmeden ay taşıtına dönebilmeleri ihtimali pek zayıftı. Onlara dinlenmeleri için bir dakika süre tanıdı, bu arada kendisi ilerdeki araziye bir kere daha inceledi.

Leuchenko tuzak kokusu almakta pek usta ve tecrübeliydi. Kafasındaki uyarı zilin çalmasına sebep gördüğü değil, göremediği bir şey oldu. Demin atılan iki kurşun pak gelişigüzele benzemiyordu, özellikle ateş açılmış gibiydi. Bir tür uyarı mı? Yoo, bir başka anlamı daha olmalıydı. Düşündü. Bir işaret mi acaba?

Basınçlı giysiyle başlık onu rahatsız etmekteydi. Her zamanki rahat savaş kılığını nasıl da özlüyordu. Oysa o giysiler kendisini buradaki kavurucu sıcaktan ve kozmik ışıklardan koruyamazdı. Bunu da biliyordu. En az dördüncü kere mide salgıları boğazına doğru yükseldi, boğulur gibi oldu kendini zorlayıp yutkundu.

Burası bir cehennem, diye düşündü öfkeyle. Hiçbir şey gönlüne göre değildi. Adamları açık hedef durumundaydı. Ona Amerikalıların silahları konusunda, bir tek o roketatar dışında hiçbir bilgi verilmemişti. Az önce hafif silahlarla ateş edilmişti. Leuchenko'nun tek avantajı, kolonicilerin tüfek ya da tabanca kullanıyor olduğunu düşünmesiydi. Otomatik silahları olsa, Sovyetleri daha yüz metre gerideyken biçmiş olurlardı. Ya roketatar? Neden kullanmamışlardı onu hâlâ? Ne bekliyorlardı?

Onu en çok rahatsız eden kolonicilerden hiç bir kısırtı görememesiydi. Seralar, teçhizat, küçük laboratuvar modülleri mağara ağzına yakın bir yerde, korumasız duruyordu.

"Hedef görmedikçe, kendimize siper bulmadan ateş etmeyin, Siper bulduktan sonra grup olup tepenin içindeki merkeze Saldırırız."

Leuchenko adamlarının dördü de emri onaylayana kadar bekledi, sonra ilerlemeleri için işaret etti.

Onbaşı Mikhail Yuşçuk otuz metre kadar geride, sağ taraftaydı. Yarı çömelik durumda koşmaya başladı, Daha birkaç adım atmıştı ki böbreğinde bir batma duygusu hissetti. Sonra aynı acıyı tekrar duydu. Elini arkasına uzattı, sırtındaki teçhizat çantasının hemen altında kalan yeri tuttu. Görüşü bulanmaya başlamıştı. Solukları kesik kesik çıkıyordu. Basınçlı tulum hava kaçırmaya başlamıştı. Dizleri üstüne çöktü, boş bakışlarla eline baktı. Eldiveni kan içindeydi. Yere akan kanlar güneşin o korkunç sıcaklığı altında pıhtılaşmaya başlamıştı bile.

Yuşuk Leuchenko'yu uyarmaya çalıştı, ama sesi çıkmadı. Gri tozlar arasına serildiğinde, karşısında elinde bıçakla durmakta olan uzay giysili adamı zar zor gördü, sonra da dünyası karardı.

Steinmetz, Yuşuk'un ölümünü yukarıdan seyrediyordu. Başlığındaki vericiye birkaç kısa emir verdi. "Tamam, Dawson, senin adamın üç metre solunda, dört buçuk metre önünde; Gollagher, seninki yedi metre sağında ve ilerliyor, Ağır ol, seninki Dawson'n yaklaşıyor, Tamam, çivile.

İki kolonicinin sihirliymiş gibi belirip, biraz arkada olan Rusa saldırışını izledi.

"İkisi tamam, kaldı üç," diye mırıldandı Steinmetz kendi kendine yavaşça.

Shea, "Ben dürbünü baştakinden ayırmıyorum." dedi. "Ama herif bir an hareketsiz kalmazsa belki de isabet ettiremem."

"Bir el daha ateş et. Daha yakına et de yine yere yatsınlar. Sakın gözünü ayırma ondan. Akli başına gelirse bizimkileri kendine yaklaştırmadan biçer. Kafasını çevirmeye kalktığı anda mihla onu."

Shea elindeki M-14'ü tekrar ayarladı, bir el daha ateş etti, kurşun boştaki adamın ayak parmaklarının bir metre önüne saplandı.

"Cooper! Sunderl" diye bağırdı Stainmetz. "Adamınız yedi metre önde biraz solunuzda yerde yatıyor. Şimdi bitirin işini!" Pozisyonu incelemek üzere durdu, sağlam kalmış ikinci Rusa baktı. "Russol ve Perry sizin durumunuz da uygun. On metre,,, tam ileri... Haydi!"

Sovyet savaş ekibinin üçüncü adamı kendisini neyin avladığını hiçbir zaman bilemedi. Kumlara sarılıp siper bulma çabasıdayken öldü. Artık sekiz kolonici gözlerini koloniden ayıramayan iki Rusa arkadan adamakıllı yaklaşmıştı.

Steinmetz birden dondu, baştakinin ardındaki adam, tam Russel'la Perry üzerine sıçrarken dönüvermişti.

Teğmen Petrov seralara doğru koşmak üzere ayağa kalkarken, arkadan gelen iki kişinin gölgesini görmüştü. İçgüdüsel bir hareketle olduğu yerde tornavida gibi döndü, aynı anda da Russel'la Perry ona çarptılar. Soğukkanlı bir profesyonel olarak hemen ateş edip onları devirmesi gerekirdi. Ama şaşkınlığı yüzünden saniyenin onda biri kadar geç kalmıştı. Amerikalılar sanki ayın toprağından fırlamışlardı. Birer cin gibi. Bir kurşun sıkmayı başardı, kurşunu saldırganlardan birinin pazusuna saplandı. O sırada da bıçak parladı.

Leuchenko'nun gözleri hâlâ ilerideki koloniye çakılıydı. Putrov'un uyarı hırıltısını duyana kadar, arkasında yer almakta olan katliamın farkında değildi. Dönüp baktı, şaşkınlık dolu bir dehşet içinde olduğu yerde dondu.

Bir kurşun gelip oyluğuna saplandı, vücudu yana doğru eğildi. Ani acıyla kasıldı, peş peşe yirmi mermi patlattı. Çoğu ay toprağına saçıldı, ama ikisi hedefi buldu. Kolonicilerden biri sırtüstü devrildi, ikincisi eliyle omzunu kavrayıp diz çöktü.

O sırada yeni bir kurşun Leuchenko'nun boynuna saplandı. Leuchenko parmağını tetikten çekmiyordu. Kurşunlan bitene kadar ateşe devam etti, bir şey vuramadı.

Yere devrilirken bir küfür savurdu. "Lanet olası Amerikalılar!" diye bağırdı başlığının içinde. Onları kurallara uymayan iblisler olarak görüyordu. Sırtüstü serildi, tepesine dikilen ay giysilerine baktı. Yüzleri görünmüyordu.

Derken iki tulum birbirinden ayrıldı, bir başka kolonici yaklaştı, Leuchenko'nun yanına diz çöktü.

"Steinmetz." dedi Leuchenko zayıf bir sesle. "Beni duyabiliyor musun?"

"Evet, senin frekansındayım." diye karşılık verdi Steinmetz, "Duyuyorum."

"Gizli silahınız... adamların nasıl yok yerden çıktılar ortaya?"

Steinmetz karşısındakinin birkaç saniye içinde ölmüş olacağını biliyordu. "Gizli silahımız bildiğin kürek." dedi. "Hepiniz basınçlı ay giysisi giydiğimizize göre, adamları yumuşak tozun içine gömmek o kadar da zor değildi."

"Yerlerini turuncu kayalar mı işaretliyordu?"

"Evet, kraterin yamacındaki gizli bir platformdan onları yönlendirebiliyordum. Ne tarafa saldırmaları gerektiğini söylüyordum."

"Buraya gömülmek istemiyorum." diye mırıldandı Leuchenko. "Ulusuma söyle... bir gün bizi vatanımıza götürmelerini söyle."

Steinmetz cevabını ucu ucuna yetiştirdi. "Hepiniz dönecek siziz." dedi. "Söz veriyorum."

Rusya'da asık suratlı bir Yasenin, Başkan Antanov'a döndü. "Duydunuz," dedi sıkı dişlerinin arasından. "Yok oldular."

"Oldular," diye tekrarlardı Antanov mekanik bir sesle. "Sanki Leuchenko'nun son sözleri bitişik odadan geliyordu."

"Sözlerini ay modülümüzdeki iki kozmonot, uzay iletişim merkezi kanalıyla verdiler." diye acıladı Kornilov.

Antanov kontrol odasına bakan pencereden uzaklaştı, kendini bir koltuğa altı. Çok iriyarı bir adam olmasına rağmen, şu anda ufalmış gibi görünüyordu. Ellerine baktı, başını üzgün üzgün salladı.

"Kötü planlama," dedi alçak sesle, "Binbaşı Leuchenko'yla adamlarını boş yere harcadık, karşılığında da hiçbir şey elde edemedik."

Yasenin zayıf bir sesle, "Doğru dürüst bir saldırı planlamaya vakit yoktu," dedi.

Kornilov, "Eldeki imkânlarla göre mümkün olan her şeyi yaptık," diyerek onu destekledi. "Yine de, Sovyet kozmonotlarını ayda ilk defa yürütmüş olmanın şerefine sahibiz."

"O şeref çoktan soldu." Antanov'un sesi kurşun gibi ağırlaşmış yenilgi kokuyordu. "Amerikalıların inanılmaz başarısı, bizim başarımızın tüm propaganda değerini sıfıra indirecek."

Yasenin acı bir sesle, "Belki de onları engelleyebiliriz," dedi,

Kornilov, generale baktı. "Daha iyi hazırlanmış bir savaş ekibi yollayarak mı?"

"Evet, öyle."

"Daha iyisi, onlar dönene kadar bekleyelim."

Antanov merak dolu gözlerini Kornilov'a çevirdi. "Ne öneriyorsun?"

"Vladimir Polevoi'yla konuşuyordum. Bana bildirdiğine göre Küba'daki gizli dinleme merkezi, ay kolonisinden Washington dışındaki bir merkeze ses ve video yayını saptamış. Kayıtları kuryeyle

yolluyor. Mesajın bir yerinde, kölecilerin dünyaya dönmek üzere hareket etmeleri konusuna değiniliyor."

"Dönüyorlar mı?" diye sordu Antanov.

Kornilov, "Evet," diye Karşılık verdi. "Polevoi'ya göre kırk altı saate kadar Amerikan uzay istasyonu ile kenetlenenler, sonra da Gettysburg mekiğiyle Cape Canaveral'daki Kennedy havalimanına dönerceklermiş."

Antanov'un yüzü parladı, "Öyleyse hâlâ onları durdurma umudumuz var."

Yasen'in başını salladı. "Daha uzay istasyonuna varmadan, uzaktayken patlatabiliriz onları. İşledikleri suçları açıkladığımız zaman Amerikalılar misilleme yapmaya da cesaret edemez."

Kornilov düşünceli bir sestle, "Gücümüzü başka biçimde kullanmak daha doğru," dedi.

"Başka biçimde mi?"

Kornilov'un yüzünde esrarlı bir gülümseme belirdi. "Amerikalılarda bir deyim var: Top artık bizim sahada. Şimdi savunma durumunda olan onlar. Beyaz Sarayla Dışişleri Bakanlığı herhalde şu anda bizim protesto notamıza cevap hazırlamakta meşguldür. Bence alışılmış yollardan uzaklaşalım, sesimizi çıkarmayalım. Yenik bir ulus rolü oynamayalım. Onun yerine, bildiklerimizin gücünü kullanarak bir olay yaratalım."

"Nasıl bir olay?" Antanov ilgiyle doğrulmuştu.

"Dönmekle olan ay kolonicilerinin zengin bilgi birikimini ele geçirelim."

"Nasıl?" Sunu soran Yasen'in'di.

Kornilov'un yüzündeki gülümseme silindi, ifadesi çok ciddileşti.

"Gettysburg'u Küba'ya inmeye zorlayalım."

Dördüncü Bölüm

Gettysburg

Kısım 49

3 Kasım 1989

San Salvador Adası

Pitt deli oluyordu. İki gün hareketsiz kalmak, daha önce hiç çekmediği bir işkenceydi. Yemek yemekten, jimnastik yapmaktan ve uyumaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Her saat başı Albay Kleist'a küfürler yağdırıyor, o da Pitt'in saldırılarını taş gibi bir kayıtsızlıkla karşılıyordu. Sımsıkı dudakları arasında Pitt'e, Küba özel Kuvvetleri ekibi hazırlanmadan Cayo Santa Maria'ya saldırmayacağını anlatmaya çalışıyordu. Adam programı öne almak niyetinde değildi.

Pitt sinirini yatıştırmak için adanın açığındaki kayalara kadar yüzüyor, sonra kayanın tepesine tırmanıp açık denizleri seyrediyordu.

San Salvador, Bahama Adalarının küçüğüydü. Denizciler orayı Watling Adası olarak tanırlardı. Tayfalarını dinsel bayramı kutlamıyorlar diye döven bir Kaptanın adıydı Watling. Ayrıca burası Kristof Kolomb'un yeni dünyaya ilk ayak basıldığı yer olarak da bilinirdi. Tablo gibi bir limanı vardı. Suları göl gibi maviydi, o sulara bakan turistler, bu odanın iki geniş askeri eğitim kompleksine ve bir roket gözlem tesisine sahip olduğunu dünyada akla getiremezdi.

CIA odanın güneyindeki Fransız limanı denilen ıssız kumsal üzerinde hak sahibiydi. Gizli eğitim merkezini Cockburn kentine ya da havaalanına bağlayan hiçbir yol yoktu. Oraya ya kayalar arasından küçük botlarla ya da helikopterle ulaşılabilirdi.

Pitt üçüncü gün sabah güneş doğmadan kalktı, yarım mil kadar hızla yüzdü, sonra mercanlar arasında dala çıka tekrar kıyıya döndü. İki saat geçince ılık sulardan çıkıp kumsala uzandı, denizden Küba'ya doğru gözlerinde bir çaresizlik ifadesiyle baktı.

Üzerine bir gölge düşünce doğrulup oturdu. Yanı başında esmer bir adam duruyordu. Rahat bir şortla pamuklu gömlek giymişti. Kapkara saçları, kocaman pos bıyıkları vardı. Rüzgâra, güneşe fazlaca maruz kalmaktan kırıkmış yüzünde hüzünlü bir çift göz Pitt'e dikilmişti. Konuştuğunda dudaklarının kıpırdadığı pek görünmüyordu.

"Bay Pitt?"

"Benim."

"Resmen tanıştırmadık, ama ben Binbaşı Angelo Quintano'yım."

Pitt ayağa kalktı, el sıkıştılar. "Ekibi siz yöneteceksiniz,"

Quintano başını salladı. "Albay Kleist'in söylediğine göre onu epey sıkıştırıyormuşsunuz."

"Geride bıraktığım dostlarım hayatta kalma savaşı veriyor olabilirler."

"Ben de Küba'da yakınlarımı bıraktım, Bay Pitt. Ama onlar yaşama savaşını kaybettiler."

Ağabeyimle babam cezaevinde öldü. Nedeni de, aileme borcu olan birinin onları ihtilal aleyhine faaliyetlerle suçlayıp ihbar etmesi. Sorununuzu anlıyorum, ama acının tekeli sizde değil."

Pitt ona başsağlığı dilemedi, Quintano pek kendini üzüntüye kaptıracak bir adam gibi görünmüyordu. Pitt ciddi bir seste, "Umut olduğuna inandığım sürece savaşmaktan geri durmam." dedi.

Quintano'nun yüzünde sakin bir gülümseme belirdi. Pitt in gözlerinde gördüğü ifadeden hoşlanmıştı. İşler sıkıştığında güvenilebilecek bir adama benziyordu Pitt. Başarısızlık nedir bilmeyen, inatçı biri,

"Demek Velikov'un merkezinden inanılmaz biçimde kurtulan sizsiniz."

"Esas rolü şans oynadı."

"Tesisini koruyan askerlerin morali nasıl sizce?"

"Ruhsal durumlarım soruyorsanız, Çok canları sıkılıyor diyebilirim. Ruslar tropik iklimin o insanı tüketen rutubetine alışkın değil. Genelde biraz gevşek gibiydiler."

"Adada kaç kişi devriye geziyor?"

"Gördüğüm kadarıyla hiç."

"Ön kapıdaki nöbetçiler?"

"Yalnızca iki kişi,"

"Kurnaz adam bu Velikov."

"Herhalde adayı terk edilmiş gibi göstermeyi seçtiği için ona saygı duyuyorsunuz."

"Doğru bildiniz. Normal Sovyet güvenlik tedbiri olarak, orada küçük bir ordu beklerdim. Ama Velikov, Rus gibi düşünmüyor. Planlarını bir Amerikalı gibi yapıyor, bir Japon gibi işliyor, bir Alman gibi de uyguluyor. Yaman bir operasyon uzmanı."

"Ben de öyle duydum."

"Onunla karşılaştığınızı söylediler."

"İki kere konuştuk."

"İzleniminiz ne?"

"Wall Street Journal okuyor."

"Hepsi o kadar mı?"

"İngilizcesi benimkinden iyi. Tırnakları temiz ve bakımlı. Eğer odasının raflarındaki kitap ve dergilerin yarısını okumuşsa, Amerika ve Amerikan halkı hakkındaki bilgisi bizim Washington politikacılarının yansınıkinden fazla."

"Onu yakından görüp de serbest dolaşan tek batılı sizsiniz galiba."

"Pek zevk sayılmazdı, inanın bana."

Quintano ayak parmağıyla kumlarda bir çukur acarken düşünceliydi. "Bu kadar hayati bir tesisini böyle savunmasız bırakmak, içeriye sızma olması için açık bir davet."

"Velikov gelmekte olduğunuzu biliyorsa, pek da öyle sayılmaz," dedi Pitt.

"Pekâlâ, Küba radar şebekesi ve Rus casus uyduları elli mil içindeki her uçak ve gemiyi saptıyor. Paraşüt birliği indirmek ya da denizden çıkarma yapmak imkânsız. Ama bir denizaltı gözetleme ızgaralarından kolaylıkla geçebilir." Quintano susup sıırttı, "Sizin tekne radar ekranında görülemeyecek kadar küçüktü," dedi.

Pitt alaylı bir sesle, "Elimdeki okyanus aşabilen tekne sayısı sınırlıydı," diye karşılık verdi, sonra ciddileşti. "Bir noktayı kaçıyorsunuz."

"Neyi kaçıyorum?"

"Velikov'un kafasını. Yaman biri demiştiniz, Orada o beton heyulayı bir tek sebeple kurmuş olamaz. Gerekmezdi, Bir denizaltının ya da bir SPUT'un oradaki güvenlik ağını aşabileceğini sanıyorsanız, siz de. Albay Kleist da fena halde iyimser düşünüyorsunuz."

Quintano'nın kaşlar, çatıldı. "Devam edin."

"Sualtı sonarları." diye açıkladı Pitt, "Velikov adamın çevresini dipte yatan sonarlarla donatmıştır. Denizaltının suya verdiği hareketi de, pervanelerin dönüşünü de kaydeder."

"Bizim SPUT'lar işte böyle sistemlerden sızabilmek için hazırlanmıştır, "

"Ama sonarlar yüzer metre orayla konulmuşsa sızamazsınız. O aralıktan ancak bir balık sürüsü geçebilir. Ben tesisin garajındaki kamyonları gördüm. Uyarıyı aldıktan on dakika sonra Velikov o kıyıya öyle bir güvenlik kuvveti yığar kir adamlarınız daha dalgalara ayaklarını değdirmeden biçilir. Bence Kleist'le oturup elektronik savaş oyunlarınızı yeni baştan planlayın."

Quintano sessizleşmişti. Çok beğendiği çıkarma planı gözlerinin önünde çökmekteydi,

"Bilgisayarlarımız bu ihtimali düşünmeliydi," dedi acı bir sesle.

"Onlar kendilerine öğretilmeyi yaratamaz,"

"Bu durumda saldırıyı iptal etmemiz gerektiğini anlıyorsunuzdur. Şaşırtma taktiği işlemezse, tesisi patlatmak için, Bayan LeBaron'la diğerlerini kurtarmak için de zerre kadar umudumuz yok demektir."

"Görüşünüze katılmıyorum."

"Bilgisayarlardan daha akıllı olduğunuza mı inanıyorsunuz?"

"Ben Cayo Santa Maria'dan kaçmayı başardım. Sizin adamlarınızı da oraya aynı yolla sokabilirim."

"Bir banyo küveti filosuyla mı?" dedi Quintano alaycı bir sesle.

"Biraz daha modern bir biçimi olabilir."

Quintano bu sefer Pitt'e düşünceli gözlerle baktı. "Bu işi başaracak bir çare mi geliyor aklınıza?"

"Elbette geliyor."

"Ve yine de programa uyabilecek miyiz?"

"Evet"

"Başarır mıyız?"

"Bir sigorta poliçesi doldursam güveniniz artar mıydı?"

Quintano. Pitt'in sesinde kesin bir inancın varlığını hissediyordu. Döndü, kampa doğru yürümeye başladı. "Gelin benimle, Bay Pitt. Artık sizi de işe koşmanın zamanı geldi."

Kısım 50

Fidel Castro koltuğa oturmuş, on yedi metre boyundaki yataın kış tarafına doğru bakıyordu. Omuzlarını kısmıştı. Eldiveni, elinde ağır bir fiberglas olta sapını gevşek biçimde tutmaktaydı. Oltanın ucu pırıltılı dalgalar arasındaydı. Taktığı yunus yemini oradan gecen bir baraküda sürüsü kapmıştı, ama Castro'nun aldırıldığı yoktu. Kafası, başka yerdeydi onun.

Bir zamanlar ona "Küba'nın en parlak genç sporcusu" unvanını kazandıran adaleli vücudu yaş gereği yumuşamış, genişlemişti. Kıvırcık saçları ve dikenli tel gibi sakalı gerçi artık kır bir renk almıştı, ama kara gözlerindeki ihtilalcı ateş otuz yıl önce Sierra Maestra Dağlarından indiği zamanki gibi pırıl pırıldı hâlâ.

Başında beysbol kepi, üzerinde mayo, ayaklarında lastik pabuçlar vardı. Gözüne güneş gözlüğünü takmıştı. Yakılmamış Havana purosı dudağının köşesinden sarkıyordu. Döndü, eliyle gözlerine siper yaptı.

Sesini çifte dizele rağmen duyurabilecek biçimde, "Internacionalismo'dan vazgeçmemi mi istiyorsun?" dedi, "Küba'nın dışı yayılma politikasına veda mı edeyim? İstediyin bunu?"

Raul Castro güverte koltuklarından birinde, elinde bir şişe birayla oturuyordu, "Veda etme ama dış taahhütlerimizi elden geldiğince azalt."

"Vay benim katı ihtilalcı kardeşim! Nedir seni böyle değiştiren?"

"Zaman değişiyor." dedi Raul sakın sakın.

Fidel'in halk önünde soğuk ve mesafeli olan kardeşi, özel yaşamında pek esprili ve zekiydi. Siyah saçları kulaklarının üzerinden, kısacık kesilmişti. Dünyaya o esmer yüzünden, boncuk gözleriyle bakar dururdu Raul. İnce bıyığının sivri uçları tam ağzının köşeleri hizasında son buluyordu.

Fidel elinin tersiyle alnındaki birkaç ter damlasını sildi. "Bu işin parasal kaybıyla askerlerimizin dökülen kanlarını unutacak mıyız? Ya Afrika'daki, Amerika'daki dostlarımız ne olacak? Afganistan'daki ölülerimiz gibi onları da mı silip atacağız?"

"Küba'nın ihtilal hareketlerine katılmakla ödediği fiyat, o işten kazandıklarımızı çoktan geçti. Evet, Angola'da, Etyopya'da dostlar edindik. Ama o dostlar bize ne gibi bir iyilik yapabilir? Hiç! Bunun böyle olduğunu ikimiz de biliyoruz. Gerçeği kabul etmek zorundayız, Fidel, biz de hatalar yaptık. Ben kendi hatalarımı ilk kabullenen olurum. Ama Tanrı aşkına, artık bir noktada çizgi çekip kayıpları unutamam, Küba'yı tüm Üçüncü Dünyanın imreneceği bir sosyalist ülke yapma işine devam edelim. Onlara bizim örneğimizi kopya etme fırsatı vermek, kanımızı armağan etmekten çok daha fazla işlerine yarar."

"Yani benden şerefimize ve ilkelerimize arkamı dönmemi mi istiyorsun?"

Raul serin şişeyi terleyen alnına değdirip yuvarladı. "Gerçeği görelim, Fidel. Daha önce de ihtilalin yararına olduğunu anlayınca ilkeleri fırlatıp attığımız olmuştu. Kısa zamanda vites değiştirip durgunlaşan ekonomimizi hayata döndürmezsek, halkın tedirginliği patırtıya dönüşebilir. Hem de sana olan sevgilerine rağmen."

Fidel çiğnediği puroyu yandan denize fırlattı, tayfaya bir yeni puro getirmesi için işaret etti. "ABD Kongresi de bayılır halkım bana sırt çevirirse."

"Kongre beni Kremlin'in yarısı kadar bile kaygılandırmıyor," dedi Raul. "Nereye baksam, Antonov'un cebine girmiş bir hain görüyorum. Arlık kendi güvenlik kadroma bile güvenemiyorum."

"Başkanla ikimiz ABD-Küba paktını kararlaştırıp imzaladığımız anda, iyi gün dostumuz Sovyetler de gırtlığımızdan pençelerini çekmek zorunda kalır."

"Amerikalılarla oturup konuşmayı reddedersen, bir anlaşmaya varmayı nasıl umabilirsin?"

Fidel önce tayfanın getirdiği yeni puroyu yaktı, sonra konuştu. Sovyetlerle olan ilişkilerimizi gevşetip yerine ABD'den ekonomik yardımı alma teklifimizin gerçek ve içten olduğuna Başkan inanmıştır herhalde. Eğer fazla hevesli görünürsem, benden olmayacak şartlar ister. Onu biraz savsaklayalım. Beyaz Sarayın paspasına yüz sürmediğimi görünce, tutumu daha başka olur."

"Antanov yamaklarının hükümetimize nasıl bulaştığını öğrenince Başkan anlaşmaya daha da hevesli olacaktır."

Fidel purosunu havaya kaldırıp önemli sözünü söyledi. "Ben de sırf bu yüzden geri durup işin bu duruma gelmesine izin verdim. Amerika'nın burada bir Sovyet kukla hükümeti kurulmasından bu kadar korkması bizim avantajı mızadır."

Raul kutu birayı bitirdi, kenardan denize fırlattı. "Ama fazla uzun süre bekleme, ağabey... yoksa bakarsın işsiz kalırız."

"Asla." dedi Fidel güvenli bir gülümsemeyle. "Ben bu ihtilalin bütünlüğünü koruyan tutkal gibiyim. Halkın karşısına çıkıp hainleri açıkladım mı, Sovyetlerin egemenliğimize nasıl saldırdığını anlattım mı, tamamdır. O zaman sen de Bakanlar Kurulunun başkanı olarak, Kremlin'le tüm bağlarımızı kopardığımızı duyurursun. Ufak tefek hoşnutsuzluklar yaygın ulusal sevincin arasında yok olur gider. Bir balta darbesiyle hem Moskova'ya olan borcumuzu ödemiş, hem de ABD ambargosunu kaldırmış olurum."

"Geç kalmazsan iyi olur."

"Eğitim Günü törenindeki nutkumda."

Raul kol saatinin takvimine baktı, "Beş gün var." dedi.

"Çok uygun bir fırsat,"

"Başkanın senin teklifine karşı tutumunu önceden bir yoklamalıydık, kendimi daha güvende hissedirdim."

"Beyaz Sarayla temas edip tören günü bir temsilci heyetiyle buluşma ayarlamayı sana bırakıyorum."

"Nutuktan Önce umarım."

"Elbette."

"Son ana kadar beklemekle şansa biraz meydan okumuyor musun?"

"Şans gülecektir," dedi Fidel dumanların arasından. "Kuşku duyma. Başkana o üç Sovyet kozmonotunu armağan etmem, niyetimin iyi olduğunu anlatmıştır ona."

Raul kaşlarını çattı. "Belki de cevabını yollamıştır bile."

Fidel dönüp ateş saçan gözlerle ona baktı. "Bu da bana yeni haber."

"Sona söylemedim, çünkü yalnızca bir tahmindir." Raul'un sesi sınırlı çıkıyordu. "Ama bana böyle geliyor ki. Başkan elçisini Sovyetlere sezdirmeden yollayabilmek için LeBaron zeplinine bindirmişti."

"Ulu Tanrım... devriye helikopterleri patlatmamış mıydı o zeplini?"

"Budalaca bir hata," diye itirafta bulundu Raul. "Kurtulan da olmadı."

Fidel'in yüzü bir şaşkınlık ifadesi yansıtıyordu. "O halde neden Dışişleri Bakanlığı Bayan LeBaron'la adamlarını esir tutmakla suçluyor bizi?"

"Hiç fikrim yok."

"Neden benim hiç haberim olmuyor bunlardan?"

"Rapor gönderildi, ama okumadın. Bir çok başka rapor gibi. Sen artık ulaşılması zor bir insan oldun, ağabey. Ayrıntılara gösterdiğin ilgi pek eskisi kadar değil."

Fidel oltasını hızla çekip sardı, koltuğundan kalktı, "Kaptana söyle, tekneyi limana alsın."

"Niyetin ne?"

Fidel puronun çevresinden gülümsedi. "Ördek avı."

"Şimdi mi? Bugün mü?"

"Kıyıya çıkar çıkmaz Havana dışındaki av köşküne kapanıyorum, sen de benimle geliyorsun. Ne telefon kabul edeceğiz, ne de ziyaretçi. Tâ Eğitim Günü Bayramına kadar."

"Bu akıllıca bir şey mi sence? Başkanı böyle sallantıda bırakmak... kendimizi Sovyetlerin iç tehdidinden uzağa kapamak?"

"Ne zararı olabilir? Amerikan dış ilişkilerinin tekeri, kağıt tekeri gibi döner. Yolladığı elçi ölmüşse, Başkan ancak boş duvara bakıp benim bir şey yapmamı bekler. Ruslara gelince, onların harekete geçmesi için vakit henüz erken sayılır." Raul'un omzuna hafifçe vurdu. "Neşelen, küçük kardeş. Beş gün içinde, ikimizin kontrol edemeyeceği ne olabilir ki?"

Raul düşündü. Alev alev Karaip güneşi altında, kendini nasıl mezardaymış gibi hissedebildiğini merak etti.

Gece yarısından kısa süre sonra. General Velikov masasının yanında ayakta dururken asansörün kapıları açıldı, Lyeve Maisky odaya girdi,

Velikov onu oldukça soğuk selamladı. "Yoldaş Maisky. Beklenmedik bir onur."

"Yoldaş General."

"Size içecek bir şey ikram edebilir miyim?"

"Bu lanet olası rutubet bir bela," diye karşılık verdi Maisky. Eliyle alnını kuruluyor, parmaklarına bulaşan terlere bakıyordu. "Bir bardak buzlu votka makbule geçer."

Velikov telefonu açıp kısa bir emir verdi, sonra konuğuna koltuğu gösterdi. "Lütfen oturup rahat edin."

Maisky yumuşak deri koltuğa yorgun bir tavırla serildi, uçak sersemliğiyle esnedi. "Gelişim konusunda sizi uyarmadıkları için üzgünüm, generalim. Ama Yoldaş Polevoi yeni talimatın ABD

dinleme tesislerinde deşifre olması tehlikesini göze alamadı."

Velikov kaşlarını üzerinde çalışılmış bir ifadeyle kaldırdı, Maisky'ye bezgin bir bakışla baktı. "Yeni talimat mı?"

"Evet, çok karmaşık bir operasyon."

"Umarım KGB Başkanı benden Castro suikastını ertelememi istemiyordur."

"Hayır, o değil. Hatta o konuda size haberim de var. Gerekli yükleri taşıyan gemiler Havana limanına programdan yarım gün önce varacak."

Velikov memnuniyetle başını salladı. "Artan zaman işimize yarar."

"Hiç sorunla karşılaştınız mı?" diye sordu Maisky.

"Her şey düzenli gidiyor."

"Her şey mi?" dedi Maisky. "Yoldaş Polevoi tutuklularınızdan birinin kaçmasından hiç memnun olmadı."

"Kaygılanmasına gerek yok. Balıkçının biri kaçan adamın cesedini balık ağına takılmış buldu. Tesisimizin sırları güvende."

"Yo ötekiler? ABD Dışişleri Bakanlığının Küba'dan onları serbest bırakmasını istediğini biliyorsunuzdur."

"Kof bir blöf." dedi Velikov. "CIA'in elinde onların sağ olduğuna ilişkin hiçbir kanıt yok. Washington'un onların serbest bırakılmasını bizden değil de Küba'dan istemesi, bulanık suda balık avladıklarını göstermeye yeter."

"Ama asıl sorun... hangi balığı avlıyorlar?" Maisky sustu, göğüs cebinden platin bir sigara tabakası çıkardı. İçinden filtresiz bir sigara alıp yaktı, dumanını tavana doğru üfledi. "Rom ve Kola'yı hiçbir şey geciktirmemeli."

"Castro söz verdiği gibi konuşmasını yapacak."

"Fikrini değiştirmeyeceğinden emin olabilir misiniz?"

"Tarih tekrardan ibaret olduğuna göre güvendedeyiz demektir. Koca patron konuşma yapma fırsatını ömründe hiç kaçırmamıştır."

"Kazalar, hastalıklar ve kasırgalar dışında."

"Bazı şeyler insan kontrolünün dışındadır, ama benim niyetim başarıya ulaşmak."

Üniformalı bir nöbetçi görüldü, soğutulmuş bir şişe votkayla buzlu bardağı bıraktı. "Tek bardak mı, generalim? Siz bana eşlik etmiyor musunuz?"

"Belki daha sonra bir brendi alırım."

Velikov konuğun içkisinin üçte birini bitirmesini sabırla bekledi, sonra konuştu.

"Birinci Baş Müdürlük temsilcisinden beni bu yeni operasyon konusunda aydınlatmasını rica edebilir miyim?"

"Elbette," dedi Maisky nezaketle. "Emrinizdeki elektronik kapasitenin hepsini kullanacak ve ABD

uzay mekiğini Küba hava sahası içine indireceksiniz."

"Doğru mu duydum acaba?" diye sordu Velikov. Afallamıştı.

"Emirleriniz Yoldaş Başkan Antanov'dan geliyor. Uzay mekiği Gettysburg'un kompüterize rehber kontrol sistemlerine gireceksiniz. Mekik dünya atmosferine girdikten sonra da Cape Canaveral'a inmeden önce, ona yön verecek, Santa Clara'da ki askeri hava pistimize inmesini sağlayacaksınız,"

Velikov'un kaşları çatıktı. Maisky'ye sanki delirmiş gibi bakıp duruyordu. "Eğer söylememe izin verirseniz, bu plan Başmüdürlüğün şimdiye kadar yaptığı en çılgınca plan."

"Ama uzay bilimcilerince hazırlanmış bir plan." dedi Maisky cakayla. Tek ayağını kocaman muhasebeci çantası boyunda bir evrak çantasının üzerine koymuştu. "Verilerin hepsi burada. Bilgisayarlarınızı programlamanız ve kadronuzu eğitmeniz için."

"Benim adamlarım iletişim mühendisi." Velikov ipin uçunu kaçırmıştı. Sesi de öyle çıkıyordu. "Uzay dinamiğinden hiç anlamazlar."

"Anlamak zorunda değiller. O işi bilgisayarlar zaten yapar. En önemlisi, bu adadaki teçhizatınızın Houston'daki Uzay Kontrol Merkezinin sesini bastırıp mekiğe emir verecek güçte olması."

"Bu iş ne zaman yapılacaktı?"

"NASA'ya göre, Gettysburg'un dünya atmosferine girmeye başlaması yaklaşık yirmi dokuz saat sonra."

Velikov başını sallamakla yetindi. Şoku çabuk atlatıp, kontrolünü yeniden kazanmıştı. Sakindi. Zihni yine çalışıyordu. Yine tam bir profesyonel olmuştu. "Elbette size elden gelen her türlü işbirliğini sunacağım.. ama söylememek elimden gelmiyor.. inanılmaz sonucu almak için bize sıradan bir mucizeden daha fazlası gerekil."

Maisky bir bardak votka daha içti. Velikov'un kötümserliğini bir el harekeliyle kenara iter gibi yaptı. "İnanç, generalim. Hem mucizelere değil, Sovyet bilim adamlarının ve mühendislerinin beyinlerine olan inanç. İşte Amerikan'ın en gelişmiş uzay gemisini Küba'ya indirecek olan budur."

Giordino kucağında duran tabağa kuşkuyla bakıp duruyordu. "Önce bize çamur yediriyorlardı, şimdi birdenbire biftekle yumurta geliyor. Güvenmiyorum bu itlere. Belki üzerine arsenik serpmişlerdir."

"Adi bir hile. Bizi önce diriltip ayağa kaldırmak, sonra tekrar yıkmak istiyorlardır," dedi Gunn. Bir yandan da tabağındaki ete aç kurtlar gibi yumuldu. "Ama bana göre hava hoş."

"Bugün üçüncü gündür ki, altı numaradaki ayı bizi rahat bırakıyor. Bir bit yeniği var."

Gunn ağzı dolu dolu, "Yoksa bir kaburgan daha kırılınsın mı isterdin," diye homurdandı.

Giordino yumurtalara çatalının ucuyla dokundu, sonra dayanamadı, ucundan tattı. "Belki de bizi öldürmeden önce biraz şişmanlatmak istiyorlar."

"İnşallah Jessie'den de ellerini çekmişlerdir."

"Gly gibi sadistler kadın dövmeekten zevk alır."

"Gly'in yumruk partilerine Velikov neden hiç katılmıyor, merak etmek aklına geldi mi?"

"Pis işleri yabancılara yaptırmak Rusların huyudur. Ya da kan görmeye dayanamıyordur. Ben nereden bileyim?"

Birden hücrenin kapısı açıldı. Foss Gly içeri daldı. Patlak dudakları bir gülümsemeye yayılmıştı, gözbebekleri derin, kapkara ve bomboştu.

"Yemeğinizin zevkini mi çıkarıyorsunuz, baylar?"

"Şarabı unutmuşsunuz," dedi Giordino nefretle. "Hem ben bifteğimi kanlı sevelim."

Gly bir adım yaklaştı, Giordino daha onun amacım kestiremeden, elinin tersini olanca hızıyla onun kaburga kefesine savurdu.

Giordino'nun soluğu boğazına tıkanı, vücudu bir spazmla kasıldı. Yüzü birden kül gibi kesilmişti, ama dudaklarında inanılmaz bir gülümseme belirdi. Üst dişinin alt dudağını ısırıldığı yerden sakalına kanlar süzülüyordu.

Gunn yatağından tek kolu üzerinde doğruldu, yemek tabağını Gly'in kafasına fırlattı, yumurtalar işkencecinin suratından akmaya başladı. Yansı yenmiş et de tam ağzına çarpmıştı.

"Budalaca bir tepki." dedi Gly. Sesi kin dolu bir fısıltıydı. "Buna pişman olacaksınız." Eğildi. Gunn'ın kırık bileğini tutup büktü.

Gunn dişlerini sıktı, sözleri acıyla donuklaştı, ama ağzından ses çıkmadı. Gly bir adım geri çekildi, onu inceledi. Bakışların da sözüm ona hayranlık vardı. "Sağlam adamsın. Ufak tefek biri için oldukça sağlamsın hem de."

"Git deliğine gir sümüklüböcek." dedi Giordino. Soluğu hâlâ kesik çıkıyordu.

Gly. "İnat, inat," diyerek içini çekti bezgin bir ifadeyle. Bir an gözlerine düşünceli bir ifade geldi, sonra o kara boşluk geri döndü. "Ha, evet, bana unutturuyordunuz. Size arkadaşınız Dirk Pitt'in haberini vermeye gelmişim."

"Ne olmuş ona?"

"Kaçmaya kalkıştı ve boğuldu."

"Yalan söylüyorsun," dedi Gunn.

"Bahama'lı bir balıkçı bulmuş onu. Amerikan Konsolosu cesedi teşhis etti bile. Yani köpekbalıklarından arta kalan bölümünü." Gly bunları söyledikten sonra yumurtayı suratından sildi, Giordino'nun tabağındaki bifteği alıp yere attı, çizmesiyle ezdi. "Afiyet olsun, baylar."

Hücreden çıktı, kapıyı da arkasından kilitledi.

Giordino'yla Gunn uzun süre sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Anlıyorlardı yavaş yavaş. Derken suratlarında birer sırıtma ifadesi belirdi, gülmeye, kahkahya dönüştü.

"Başardı!" diye bağırdı Giordino. Sevinci fiziksel acıları bastırıyordu. "Dirk sağ salim vatana vardı!"

Kısım 51

Columbus uzay istasyonundaki en cakalı deneyler egzotik ilaç ve bilgisayar semikondüktörleri için saf kristal yapımı, gama ışını gözlemleri gibi şeylerdi. Ama kırk tonluk istasyonun günlük işi, aslında uyduların bakım ve onarımıydı.

İstasyon komutanı Jack Sherman silindir biçimli bakım modülünde mühendis ekibine yardım etmekteydi. Bir uyduyu onarım iskelesine yatırmaya uğraşırken, merkez vericisinden bir ses duyuldu.

"Orada mısın Jack?"

"Buradayım."

"Komuta modülüne gelebilir misin?"

"Ne oldu?"

"Zıpçıktının biri haberleşme kanalına giriyor."

"Buraya ver sesi."

"Sen gelsen daha iyi."

"İki dakikaya kadar oradayım."

Uydu iskeleye bindirilmiş, hava kilidi kapanmıştı, Sherman basınçlı giysisini çıkardı, çizmelerini ayağından çekip iki çubuğa geçirdi, sonra ağırlıksız ortam içinde salınarak istasyonun beyin merkezine ilerledi.

İletişim ve elektronik başmühendisi onu görünce başını salladı, "Şunu bir dinle, dedi. Dönüp kontrol paneline monte edilmiş mikrofona konuştu. "Lütfen kendinizi tekrar tanıtır."

Kısa bir sessizlik oldu, sonra ses duyuldu, "Columbus, burası Jersey Kolonisi. İstasyonunuza yaşmak için izin istiyoruz."

Mühendis dönüp Sherman'a baktı. "Ne diyorsun? Dünyadan kaçığın biri sesleniyor olmalı."

Sherman panelin üzerine eğildi. "Jersey Kolonisi misiniz, her kimseniz... burası kapalı bir NASA kanalıdır. Uzay haberleşmesini engelliyorsunuz. Lütfen aradan çekilin."

"Olmaz." dedi yabancı ses. "Ay transfer taşıtımız iki saat sonra sizin oraya varacak. Lütfen yaşma talimatı verin."

"Ay nesi?" Sherman'ın yüzü öfkeyle gerildi. "Houston Kontrol, dinliyor musunuz?"

"Dinliyoruz," diye bir ses geldi Houston Kontrol Merkezinden.

"Ne anlam veriyorsunuz?"

"Yerini saptama çalışıyoruz, Columbus. Lütfen biraz bekleyin."

Sherman azarladı. "Kim olduğumu bilmiyorum, ama arkadaş, başın fena belada."

"Adım Eli Steinmetz. Lütfen tıbbi yardım olanakları hazırlayın. Gemimde iki yaralı var."

Sherman yumruğunu mühendisin sandalyesinin arkasına indirdi. "Çılgınlık bu!"

"Kiminle görüşüyorsunuz?" diye sordu Steinmetz.

"Ben Jack Sherman... Columbus'un komutanı."

"Habersiz araya girdiğim ipin özgünüm. Sherman, ama gelişimiz size bildirildi sanıyordum."

Sherman cevap veremedi, Houston Kontrolün sesi duyuldu. "Columbus, bunların sinyali dünyadan gelmiyor, tekrar ediyorum, dünyadan gelmiyor. Sizin ötenizdeki uzaydan geliyor."

"Pekala, şakacılar, ne numara çeviriyorsunuz siz?"

"Şaka değil," diye söze kon şu NASA Uçuş Operasyonları Müdürü. "Şaka değil, Jack. Ben Irwin Mitchell. Steinmetz ve kolonicilerini karşılamak üzere adamlarını hazırla."

"Ne kolonicisi?"

Steinmetz, "İç çekirdekten birilerinin artık ortaya çıkma zamanıydı zaten diye söylendi. "Bir an için istasyona kapıyı kırıp girmek zorunda kalacağız sandım."

"Özür dilerim. Eli. Siz Columbus'a varana kadar işi gizli tutmaya Başkan karar verdi."

Sherman bezgin bir sesle, "Biri bana neler olduğunu anlatmayacak mı?" diye sordu,

"Karşılaştığınızda Eli sana anlatır," dedi Mitchell. Sonra Steinmetz'e seslendi. "Yaralılar nasıl?"

"Rahatça dinleniyorlar. Ama birinin ameliyata ihtiyacı var. Hem de ciddi. Kurşun beyinin biraz aşağısında bir yere girmiş."

"Duydun mu. Jack," dedi Mitchell. "Mekiğin tayfalarını uyar. Yola çıkış programlarını öne almaları gerekebilir."

"Ben ayarlarım," dedi Sherman. Sesi düzelmiş, sakinleşmişti. Ama çok zeki biri olduğundan hâlâ şaşkındı. "Bu... bu Jersey Kolonisi ne cehennemden geliyor böyle?*

Mitchell, "Aydan desem inanır mıydın?"" diye sordu.

Sherman kesin bir sesle, "Hayır, inanmazdım." dedi.

Beyaz Sarayın sol kanadındaki Theodore Roosevelt Salonuna bir zamanlar Balık Salonu denmesinin nedeni, Franklin Delano Roosevelt'in akvaryumlarının, balıkçılık ödül ve kupalarının burada bulunmasındandı. Richard Nixon zamanında oda yeni baştan Kraliçe Anne ve Chippendale tarzında döşenmiş, kurmay toplantıları, arasıra da basın toplantıları için kullanılmaya başlamıştı.

Duvarlarıyla halısı açıklı koyulu bej ve kahverengiydi. Doğu duvarına oymalı bir pano üzerine Amerika'nın Bağımsızlık Bildirisinin tam metni asılmıştı. Güney duvarında ise, Paris'te Tyde Styka'nın yaptığı bir tabloda, Teddy Roosevelt odaya at özerinden bakıyordu. Başkanın bu samimi havalı odayı önemli toplantılar için, daha resmi olan Bakanlar Odasına tercih etmesinin nedeni, buranın hiç penceresi olmamasındandı.

Konferans masasının başına oturmuş, önündeki bloknota bir şeyler karalıyordu. Solunda Savunma Bakanı Jess Simmons, onun yanında CIA Bakanı Martin Brogan oturmaktaydı. Dışişleri Bakanı Douglas Oates Başkanın sağında. Ulusal Güvenlik Danışman Alan Mercier ve Hava Kuvvetlerinden General Allan Post da sırayla onun yanındaydılar. Post ayrıca askeri uzay programının da başıydı.

Hudson bir saat boyunca Başkanın adamlarına Jersey Kolonisinin tarihçesi konusunda brifing vermişti. Başlangıçta şaşkınlık ve sessizlik içinde dinlemeye başlamışlardı, ama sonradan heyecan

gelip hepsini sarmış, sorular yağdırmaya koyulmuşlardı. Hudson sorulara cevap vermiş, az sonra da Başkan ögle yemeğinin odaya getirilmesini emretmişti.

ilk şaşkınlık yerini Hudson'a ve iç çekirdek üyelerine yöneltilen iltifatlara bırakıyordu. Ama onun da sonu geldi. Sovyet kozmonotları konusundaki ciddi durum hepsini sessizleştirdi.

Başkan, "Jersey kolonicileri sağ salim Cape Canaveral'a döndükten sonra. Antanov'a Steinmetz'le ekibinin getirdiği bilgilerden birazını vermeyi teklif edip öfkelerini yatıştırmaya çalışabilirim." dedi.

Simmons, "Ne diye bir şeyler armağan edelim onlara?" diye sordu. "Daha şimdiden teknolojimizi yeterince çalmış durumdalar."

Başkan, "Hırsızlıklarını inkâr etmeye olanak yok," diye onayladı. "Ama onlar bizim, biz onların yerinde olsaydık, on dört astronotumuzu öldürmenin yanlarına kâr kalmasına izin vermezdim."

Dışişleri Bakanı Oates. "Ben sizden yanayım. Başkanım." dedi. "Onların yerinde olsaydınız, ne tür bir misilleme düşünürdünüz?"

General Post. "Basit," diye atıldı. "Ben Antanov olsaydım. Columbus'un uzayda patlatılmasını emrederdim."

Brogan, "İğrenç bir düşünce, ama bunu da ciddiye almak zorundayız." dedi. "Sovyet liderleri herhalde istasyonu da, içindeki bütün adamları da yok etmeye ilahi bir hakları olduğu kanısındadırlar."

"Ya da mekiği ve içindekileri." diye ekledi. Post.

Başkan dönüp ona baktı. "Columbus'la Gettysburg koruma altına alınabilir mi?"

Post başını yavaşça iki yana salladı. "X ışını lazer savunma sistemimiz daha on dört ay devreye giremez. Uzayda oldukları sürece istasyon da, mekik de, Sovyetler Birliği'nin Kozmos 1400 Katil Uydularının tehdidinde açıktır, Gettysburg'u ancak dünya atmosferine girdikten sonra koruyabiliriz."

Başkan bu sefer Brogan'a döndü. "Sen durumu nasıl görüyorsun, Martin?"

"Bence Columbus'u hedef olarak seçmeyeceklerdir. O zaman bizim da Salyut 10 uzay istasyonuna saldırıp misilleme yapmamıza yol açmış olurlar. Bence mekiği seçeceklerdir."

Roosevelt Salonundaki herkes buz gibi bir sessizliğe gömüldü. Derken Hudson'un yüzüne aydınlık bir ifade yayıldı. Kalemını masanın üzerine vurdu.

"Bir şeyi gözden kaçırdık." dedi ölçülü bir sesle.

Fawcett "Ne gibi?" diye sordu.

"Jersey Kolonisine saldırımlarının asıl nedenini."

Brogan öncülük etti. "Uzay başarımızın tüm izlerini silip kendilerini rezil olmaktan kurtarmak."

"Silip yok etmek için değil, çalmak için," dedi Hudson heveste. "Kolonileri öldürmek, kendi kozmonotlarının öcünü almak için değildi. Kremlin'in düşüncü biçimine göre, koloniyi sağlam durumda ele geçirmek, hazır bulduktan teknolojiye, verilere, milyarlarca dolar harcanıp yirmi beş yıllık uğraş sonucu gerçekleştirilen çalışmalara el koymak önemliydi. Amaçlan oydu. İntikam ikinci planda kalıyordu."

Oates. "İyi bir noktaya parmak bastı." dedi, "Ama şimdi koloniciler dünyaya dönüyor olduklarına"

göre, aydaki Jersey Kolonisi artık kapanın elinde kalmak üzere boşta."

Hudson, "Ay transfer taşıtımızı kullanarak iki haftada oraya yeni bir kadro yollayabiliriz," dedi.

Simmons, "Ya Selenos 8'in içinde oturup duran iki kozmonot?" diye sordu. "Onların boş kalan koloniyi ele geçirmelerine kim engel olabilir?"

Hudson, "Özür dilerim, söylemeyi unutmuştum," dedi. "Steinmetz beş ölü Rus'u onların ay modülüne yükledi. Sonra da sağ kalan iki kişiyi kalkışa zorladı. Derhal dünyaya dönmezlerse roketatarıyla onları parçalayıp ay yüzüne döküleceği tehdidini savurdu."

Brogan hayranlık dolu bir sesle, "Şerif kasabayı temizliyor," diye mırıldandı. "Bu adamla bir an önce tanışmak için can atıyorum."

Hudson, "Ucuza mal olmadı ama." dedi. "Steinmetz de iki ağır yaralıyla bir ceset getiriyor."

Başkan, "Ölenin adı ne?" diye sordu.

"Doktor Kurt Perry. Çok parlak bir biyokimyacı."

Başkan Fawcett'e bakıp başını salladı. "Ona hak ettiği töreni yaptırırım," dedi.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Post tartışmayı tekrar rayına oturttu. "Pekala, diyelim ki Sovyetler, Jersey Kolonisini ele geçiremedi. O zaman ne kalıyor ellerinde?"

"Gettysburg," diye cevap verdi Hudson. "Rusların o bilgi hazinesini ve birikmiş verileri çalma şansı hâlâ var."

Simmons alaycı bir sesle, "Mekiği havadan kaparak mı?" diye sordu. "Onlardan yana çalışan bir Süpermen olduğumu bilmiyordum."

"Ona ihtiyaçları yok," diye çıkıştı Hudson. "Teknik olarak uçuş rehber sistemlerinde program sapması yaratmak mümkün. Bilgisayarlar kandırılıp elevonlara ve mekiğin diğer kontrol teçhizatına yanlış emirler yollanabilir. Bir mekiği rotasından birkaç derece saptırmanın binlerce yolu vardır. İniş yerinden uzaklığa bağlı olarak. Cape Canaveral'daki Kennedy havalimanından bin mil uzakta bir yere bile indirmek mümkün."

"Ama pilotlar otomatik kontrolden çıkıp isterlerse el kontrolüyle iniş yapabilirler." diye itiraz etti Post.

"Dönüş rotasını Houston Kontrolün yönetmekte olduğuna inandırılırlarsa yapmazlar ama."

Başkan inanmamış gibi. "Bu mümkün mü?" diye sordu.

Alan Mercier başını evet anlamında salladı. "Eğer Sovyetlerin elinde mekiğin iç elektroniğini karıştıracak, Houston dan gelen sinyalleri bastırarak kapasitede bir verici varsa mümkün."

Başkan'la Brogan anlamlı anlamlı bakiştılar.

"Cayo Santa Maria." diye mırıldanan Brogan üzüntülü bir sesle. .

Başkan ötekilere, "Küba'nın kuzeyinde, bu işe yetecek kapasitede vericisi bulunan bir ada," diye açıklamada bulundu.

Fawcett umutla. "Belki de kolonicilerin aydan ayrıldığının farkında değillerdir henüz," dedi.

Hudson, "Biliyorlar," diye karşılık verdi. "Dinleme uydularını bir kere Jersey Kolonisine

çevirdikten sonra aramızdaki konuşmaların hepsini dinlemişlerdir."

Post, "Bu odadaki teçhizatı yok edecek bir plan yapmalıyız," dedi.

Brogan gülümsedi. "Rastlantı sonucu öyle bir operasyon yürüyor."

Post da ona gülümsedi. "Eğer sen de benim kafamdakini soruyorsan, tek öğrenmek istediğim, bunun ne zaman yapılacağı."

"Dedikodulara göre... ama yalnızca dedikodu, unutmayın... Küba askeri kuvvetleri bu gece yarısından sonra adaya bir imha saldırısı düzenliyorlarmış."

Alan Mercier. "Ya mekiğin dünyaya dönmek üzere istasyondan hareket saati?" diye sordu.

Post, "Yarın sabah beşte," dedi.

Başkan, "Tamam o halde." diye konuştu. "Columbus'un komutanını uyarın, biz güvenli dönüşü garanti edinceye kadar Gettysburg'u istasyonda tutsun."

Masanın çevresinde oturanlar tatmin olmuş göründü... Hudson'un dışında. Yavru köpeğini belediyeceye kaptırmış çocuk ifadesi vardı yüzünde.

"Keşke o kadar kolay olsaydı," diye mırıldandı kendi kendine.

Kısım 52

Velikov'la Maisky elektronik dinleme merkezinin üç kat yukarısındaki balkonda yan yana duruyor, ileri teknoloji ürünü alıcı aygıtların başında çalışmakta olan erkekli kadınlı küçük orduyu seyrediyorlardı. Küba'daki dev antenler günün yirmi dört saati ABD sivil telefonlarıyla askeri telsiz sinyallerini dinleyip mesajları Cayo Santa Maria'ya aktarmakta orada da bu bilgiler deşifre edilip analize lobi tutulmak üzere bilgisayarlara işlenmekteydi.

"Gerçekten olağanüstü bir başarı, generalim." dedi Maisky. "Tesisinizle ilgili raporlarda alçakgönüllülük gösteriyormuşsunuz."

Velikov gururla, "Tesisini genişletmeyi sürdürmediğimiz gün yok." dedi. "Kompleksin işe dönük bölümü yanında, tam teçhizatlı bir yemek salonumuz, jimnastikhanemiz, saunamız, hatta eğlence salonumuz ve berberimiz bile var."

Maisky'nin bakışları iki ayrı duvarda boyutları üçe dört metre olan iki ekrana doğru yükseldi. Soldaki ekranda bilgisayarın verdiği dökümler, sağdakinde de çeşitli veriler ve grafikler vardı.

"Adamlarınız ay kolonicilerinin durumunu saptadı mı?"

General başıyla evet işareti yaptı, telefonu eline aldı. Gözlerini alt salondan ayırmadan telefona bir şeyler söyledi. Aşağıdaki masalardan birinde oturan bir görevli yukarıya baktı, elini salladı. Derken iki ekran birden karardı. bir an sonra yeni verilerle tekrar hayata döndü.

"Komple bilgi." dedi Velikov. Eliyle sağdaki ekranı gösterdi. "Astronotlarla Houston Kontrol arasındaki tüm bilgi alışverişini kontrol edebiliyoruz. Gördüğünüz gibi ay kolonicilerinin ay taşıtı üç saat önce uzay istasyonuna yanaştı."

Maisky'nin hayran bakışları ekrandaki verilerde gezindi. Amerikan istihbaratının da Sovyet uzay faaliyetleri hakkında en az bu kadar bilgiye sahip olması gerektiğini kabul etmeye bir türlü yanaşmıyordu.

"Şifreyle mi konuşuyorlar?" diye sordu.

"Arasına. Konu askeriye. Ama NASA genellikle astronotlarıyla şifresiz konuşur."

"Veri ekranında görüyorum ki, Houston Yer Kontrol Merkezi yola çıkmayı yarın sabaha kadar ertelesinler diye Gettysburg'a emir vermiş."

"Bu durumdan hoşlanmıyorum."

"Ben kuşku verecek bir şey göremedim. Başkan herhalde yeni Amerikan uzay zaferini gösterişli biçimde duyurabilmek için yoğun bir propaganda kampanyasına vakit bırakmak istiyordur."

"Bizim niyetimizi anlamış da olabilirler." Maisky o zaman sessizleşti, düşüncelere daldı. Gözlerinde kaygılı bir ifade vardı. Ellerini sinirli sinirli, bir kenetleyip bir açıyordu.

Velikov ona eğlenen bakışlarla baktı. "Eğer bu herhangi bir şekilde sizin planlarınızı bozuyorsa, Houston Kontrolün frekansına girip uydurma bir emir verebilirim."

"Bunu yapabilir misiniz?"

"Yapabilirim."

"Mekiğe derhal istasyondan ayrılıp dönüş yoluna koyulmasını emredebilir misiniz?"

"Evet."

"Ve istasyonun komutanıyla mekiğin komutanını, tanıdık bir ses duyduklarına inandırabilir misiniz?"

"Farkı asla anlamazlar, Kompüterize synthesizerlarımızda bol ses kaydı var. Tonu da, aksanı da, konuşma tarzını da taklit edebilirler. Hem de NASA'nın en az yirmi yetkilisinin sesini taklit edebilirler."

"Peki, Houston'un o emri iptal etmesini nasıl engelleriz?"

"Mesajlarını iş işten geçene kadar parazitlerle bozabilirim. Yani mekiğin yolunu çeviremeyecekleri ana kadar. Ondan sonra da eğer uzay bilimcilerimizden getirdiğiniz emir doğruysa, mekiğin uçuş sistemlerini etkileyip onu Santa Clara'ya indirebiliriz."

Maisky, Velikov'a gözlerini ayırmadan, uzun uzun baktı, sonra, "Yapın öyleyse." dedi.

Başucundaki telefon hafifçe çaldığında Başkan derin uykundaydı, Yan döndü, kol saatinin fosforlu kadranına baktı. Biri on geçiyordu. Telefona cevap verdi.

Telefondaki ses Dan Fawcett'in sesiydi. "Sizi uyandırdığım için özür dilerim. Başkanım, ama bilmek isteyeceğiniz bir durum çıktı."

"Dinliyorum. Ne oldu?"

"Demin Irwin Mitchell. NASA dan aradı. Gettysburg dünyaya dönmek üzere Columbus'dan ayrılmış."

Başkan bir anda doğrulup oturdu, yanında yatan kansı da uyandı. "Kim vermiş emri?" diye kükredi Başkan.

"Mitchell bilemiyor. Houston'la uzay istasyonu arasındaki haberleşme garip bir karışma yüzünden işlemez durumda."

"O zaman mekiğin ayrıldığından nasıl emin olabiliyor?"

"General Fisher, Colorado'daki Uzay operasyonları Merkezinden Columbus'u izlemekteydi. Steinmetz ve grubu Jersey Kolonisinden ayrıldıklarından beri. Merkezdeki duyarlı kameralar Gettysburg istasyondan ayrılırken her hareketi kaydetmiş. Haberi olur olmaz beni aradı."

Başkan öfkeyle şilteyi yumrukladı. "Allah kahretsın!"

"Ben kendi kararımle Jess Simmons'u uyardım. Hava Kuvvetlerinden iki taktik mangası çıkardı. Mekiğe atmosfere girdiği ondan itibaren eşlik edip onu koruyacaklar."

"Gettysburg'un inişine ne kadar var?"

"İlk hazırlığından tekerlerini piste değdirişine kadar yaklaşık iki saat"

"Ruslar mı yaptı bunu?"

"Genel kaniya göre öyle." dedi Fawcett. "Henüz emin olamıyoruz. Ama tüm göstergeler, Houston'un haberleşme sorununun Küba'dan geldiğini işaret ediyor."

"Brogan'ın özel ekibi Cayo Santa Maria'ya kaçta çıkacak?"

"İkide."

"Başlarında kim var?"

"Bir dakika, dünkü CIA raporuna bakayım." Fawcett otuz saniye sonra tekrar konuştu.

"Operasyonun yöneticisi Deniz Albayı Ramon Kleist."

"Adını duymuştum. Kongreden onur madalyası almıştı."

"Bir şey daha var."

"Nedir?"

"Kleist'in adamlarına Dirk Pitt yol gösteriyor."

Başkan hemen hemen hüzünlü bir şekilde içini çekti. "O zaten çok yardımcı olmuştu. Orada bulunması kesinlikle şart mıymış? "

"Ya Pitt ya da iş yatar." dedi Fawcett.

"Paraziti çıkarın kanalı vaktinde tahrip edebilecekler mi?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, yazı-tura durumu."

"Jess'e söyle, savaş odasında hazır beklesin," dedi Başkan ciddi bir sesle. "Bir terslik olursa, korkarım Gettysburg'un ve değerli sırlarının Sovyetlerin eline geçmemesi için tek çaremiz mekiği vurup düşürmek. Beni duyuyor musun. Dan?"

"Evet. etendim." dedi Fawcett. Yüzü birden bembeyaz kesilmişti. "Mesajınızı kendisine veririm."

Kısım 53

"Durdur!" diye emir verdi Kleist. Navstar uydu aygıtındaki rakamları bir kere daha kontrol etti, parmağıyla önündeki haritaya tıp tıp vurdu. "Cayo Santa Maria'nın yedi mil doğusundayız. SPUT'u ancak bu kadar yaklaştırabiliriz."

Karışık desenli, grili siyahlı kamuflaj üniforması giymiş olan Binbaşı Quintano haritadaki sarı işarete baktı. "Güneye ilerleyip Küba tarafından çıkmak aşağı yukarı kırk dakikamızı alır."

"Rüzgâr sakın, akıntı da zayıf. Bir başka şansımız da mehtap olmaması. Yukarılar zifiri karanlık."

Quintano ağır ağır. "Bu bir bakıma iyi, bir bakıma kötü haber," dedi. "Bizi görmeleri zorlaşır, ama bizde dolaşan devriyeleri göremeyiz. Bence asıl sorunumuz, tesisin tam yerini bilemememiz. Belki kilometrelerce uzağına çıkarız."

Kleist döndü, duvara dayanmış duran uzun boylu, otoriter tavırlı adama baktı. O da Quintano'nun giydiği kamuflaj üniformasından giymişti. Delici yeşil gözleri Kleist'in gözleriyle karşılaştı,

"Tesisin yerini hâla tam saptayamıyor musunuz?"

Pitt doğruldu, kayıtsız bir ifadeyle gülümsedi açıkça, "Hayır." dedi.

Quintano aksi aksi. "Pak cesaret vermiyorsunuz," diye sitem etti.

"Belki... ama en azından dürüst davranıyorum."

"Kaçtığınız gece görüş koşulları mükemmel olmadığı için üzgünüz. Bay Pitt. Ama biraz daha ayrıntılı konuşsanız daha memnun olurduk." dedi Kleist.

Pitt'in gülümsemesi soldu. "Bakın, ben oraya bir kasırganın ortasında vardım, bir gece yarısı ayrıldım. Her iki olay da bizim çıkacağımız yerde değil, adanın Öteki kıyısında yer aldı. Mesafeleri ölçmediğim gibi geçtiğim yerlere ekmek kırıntısı falan da atmadım. Arazi dümdüzdü, tepe yoktu, nehir yoktu, işaret koyacak hiçbir şey yoktu. Yalnızca palmiyeler, çalılar ve kum. Antenin yeri köyden yarım mil batıdaydı. Tesis de ondan bir mil kadar daha batıda. Söyleyebileceğim bundan ibaret."

Quintano razı olmuş gibi bir ifadeyle başını salladı. "Bu koşullar altında daha fazlasını bekleyemeyiz."

Tayfalardan biri ayağında blucin, üzerinde tişörtle tepedeki kapaktan kontrol odasına indi, deşifre edilmiş bir mesajı sessizce Kleist'a uzattı, tekrar çıktı.

Pitt sert bir sesle. "İnşallah son dakikada gelen bir iptal emri değildir," dedi.

Kleist "Tam tersi." diye mırıldandı. "İşe yeni bir yön veriyor."

Mesajı ikinci kere okudu, genelde ifadesiz olan suratında kaşları çatıldı. Sonra kâğıdı Quintano 'ya uzattı. Adam yazıya baktı, dudakları sıkıntıyla gerildi, kâğıdı Pitt'e verdi. Şunlar yazılıydı: UZAY MEKİĞİ GETTYSBURG İSTASYONDAN AYRILDI. GİRİŞ YAPMAK ÜZERE YÖRÜNGEDE DÖNÜYOR. BAĞLANTI KESİK. HEDEFİNİZ REHBER BİLGİSAYARLARA SIZIP KOMUTAYI DEVRALDI. ROTA DEĞİŞTİRİP MEKİĞİ 03.40'DA KÜBAYA İNDİRMECE ÇALIŞACAKLARINI SANIYORUZ. TESİS VAKTİNDE TAHRİP EDİLMEZSE CİDDİ KRİZ. İYİ ŞANSLAR.

"Bizi son anda uyardıkları büyük nezaket." dedi Pitt ciddi bir sesle. "03.40'a iki saat bile kalmadı."

Quintano, Kleist'e dik dik baktı. "Sovyetler bunu becerebilir mi?"

Kleist dinlemiyordu. Bakışları tekrar haritaya döndü. Cayo Santa Maria'nın güney kıyısına doğru giden rotayı kurşunkalemle işaretledi. "Anten aşağı yukarı nerede dersiniz?"

Pitt kurşun kalemi aldı, sperma biçimli adanın kuyruk başlangıcına bir nokta koydu, "Bu yalnızca bir tahmin."

"Pekala. Size küçük, su geçirmez bir telsiz alıcı-verici verelim. Ben haritadaki mevki hesaplar, Navstar bilgisayarına veririm, sonra sizin sinyalinizi arar, size yol gösteririm."

"Bizi bulabilen bir tek siz olmazsınız o zaman."

"Küçük bir kumar... ama değerli zamandan tasarruf sağlar. Anteni bozup Gettysburg'a komut veren telsizi tahrip etme işi, savaşı tesise girip beyin merkezini yok etmekten çok daha acele."

"Mantıklı."

"Bana katıldığınıza göre," dedi Kleist alçak sesle, "Bence artık yola çıkın, baylar."

Özel amaçlı sualtı taşıtı Pitt'in ömründe gördüğü denizaltılara hiç benzemiyordu. Boyu yüz metreden biraz fazlaydı, biçimi yan dönmüş bir keskiye benziyordu. Yatay burnu, kutu gibi gövdesi, yine kutu gibi bir kış bölümü vardı. Üst güvertesi dümdüzdü, hiçbir çıkınlısı yoktu.

Dümeninde falan kimse durmuyordu. Nükleer güçle, tam otomatik çalışmaktaydı. Çifte pervanesini çeviren, gerektiğinde suyu sessiz pompalarla alan, yan deliklerden çıkartıp ileri iten güç hep bu atom gücüydü.

SPUT aslında CIA tarafından gizli silah naklini, gizli ajan sokulmasını, vur-kaç baskınlarını kolaylaştırmak için çizilip hazırlanmıştı. Üç yüz metre derinde, elli deniz miliyle seyredebilirdi, kumsalda ilerleme, burun kapağını açıp iki yüz adamı altlarında taşıtlarla indirme gibi nitelikten de vardı.

Gemi su yüzüne yükseldi. Yamyassı güvertesi sulardan elli altmış santim yüksekteydi. Quintano'nun Kübalı sürgünlerden kurulu ekibi kapaklardan çıktı, aşağıdan uzatılan Dasher'ları birer birer almaya başladı.

Pitt bu Dasher denilen taşıta Meksika'da bir tatil köyünde binmişti. Suda yürüyen bir taşıttı. Fransa'da sahil eğlenceleri için imal ediliyordu. Ona denizlerin spor arabası denmekteydi. İnce, zarif bir motordu. Yan yana getirilmiş iki torpil gibi görünüyordu. Kullanan sırtüstü uzanıyor, iki bacağını cifte gövdenin üzerine uzatıp taşıtı otomobillerdekine benzer bir direksiyonla yönetiyordu. Gücünü yüksek takatli bir aküden alıyor, bu akü botu su fişkırtarak öne itiyor, sakın denizde yirmi deniz mili hız yapıyor, aküyü üç saat sonra doldurmak yetiyordu.

Pitt, Küba radar şebekesinin altından Dasher'larla geçmeyi önerince Kleist hemen fabrikasıyla temasa geçmiş. San Salvador'a on beş saat içinde getirtmeyi başarmıştı.

Gecenin havası ılıktı. Tepelerinden hafif bir yağmur bulutu geçti, biraz çiseledi. Dasher'ına her bineni, arkadaşları ıslak güverte üzerinde iterek suya atıyordu. Her birinin dümenine birer mavi ışık monte edilmiş, bir öndekini izleme kolaylaştırılmıştı.

Pitt bir iki dakika durup karanlıkların içinden Cayo Santa Maria'ya baktı, dostlarını kurtarmak için çok geç kalmadığını umdu. Bir martı bağırarak üzerinden geçti, karanlık gökyüzünde seçilmiyordu.

Quintano, Pitt'i kolundan yakaladı. "Sıra sende." Sustu, gölgelere doğru baktı. "O da neyin nesi öyle?"

Pitt tahta bir sopayı tek eliyle kaldırdı. "Beyzbol sopası."

"Ne işine yarayacak? AK-74'ün var ya!"

"Bir dosta armağan,"

Quintano başını şaşkın şaşkın salladı. "Haydi, gidelim. Sen öne düş. Ben en arkadan gelir, dağılan olursa toplarım."

Pitt başını salladı, Dasher'ına bindi, minik alıcılığı tek kulağına yerleştirdi. SPUT tayfaları onu suya itmeden önce Albay Kleist eğilip Pitt'in elini sıktı. "Götür onları hedefe." dedi gergin bir sesle.

Pitt sırıttı. "Niyetim o."

Az sonra Dasher'ı sudaydı. Güç levyesini yarı hıza ayarladı, gemiden uzaklaştı. Ötekiler geliyor mu diye arkaya bakmaya gerek yoktu. Zaten göremezdi onları. Yalnızca yıldızların ışığı vardı. O da suyu aydınlatamayacak kadar ölgündü.

Hızı artırdı, bileğine takılı pusulanın ibresini kontrol etti, önce doğuya yöneldi. Bunu Kleist'in sesi kulağına gelene kadar sürdürdü: "270 derece yap."

Pitt yeni rotayı ayarladı, böylece on mil kadar devam etti. Dasher'ı son hızının birkaç deniz mili altında götürüyor, arkadakilerin bir aksilik olsa bile yetişmesini sağlamaya çelişiyordu. Duyarlı sualtı alıcılarının baskın ekibini duyacağını biliyordu. ama Rusların bu uyarıyı bir balık sürüsü sanacaklarına güveniyordu.

Epey güneyde, Küba'ya yakın bir yerde, belki dört mil kala bir devriye gemisinin projektörü suları şöyle bir taradı, geceyi ışıklandırdı, yaklaşan gemi var mı diye baktı. Uzaktan gelen bu ışık ekibi aydınlatabiliyordu, ama o mesafeden görülemeyecek kader ufak ve suya yakındılar,

Pitt, Kleist'den yeni rotayı aldı, kuzeye doğru döndü. Gece çok karanlıktı. Diğer otuz adam da inşallah peşimdedir, diye düşündü. Dasher'ın çifte burnu birkaç dalgaya girdi çıktı, yüzüne sular fişkırttı. Pitt denizin tuzunu tattı.

Dasher'ın geçişinden titreyen sular ateşböcekleri gibi bir an parıldıyordu, sonra geride kalınca parıltıları ölüyordu, Pitt sonunda rahatlamaya başlamıştı ki, Kleist'in sesi yeniden duyuldu "Kıyıda iki yüz metre kadar açıktasın sanıyorum."

Pitt botunu yavaşlattı, dikkatle yaklaştı. Sonra durdu, akıntıyla ilerledi. Gözlerini karanlıklara dikmiş bekliyor, gepgergin dinliyordu. Beş dakika geçti. Coyo Santa Maria'nın silueti karşıda belirdi. Kapkara ve kötülük dolu gibiydi. Kıyı sularında dalga hemen hemen hiç yoktu. Hafif su sesleri, tek duyulabilen sestti,

Pedala yavaşça bastı, çok ağır ilerledi. Bir gören olursa, hızı artırıp açık denize kaçmaya hazırdı. Birkaç saniye sonra Dasher sessizce kumlara oturdu. Pitt hemen indi, botu kumlara çekti, palmyelerin altındaki otların arasına sakladı. Sonra Quintano ve adamları da sessizce çıkıp çevresine toplanıncaya kadar bekledi. Karanlıkta belli belirsiz birer gölgeydiler. Ayakları yeniden karoya bastığı için hepsi de pek keyifliydi.

Murphy yasasına karşı bir sigorta almak üzere Quintano birkaç dakika ziyan etmeye razı oldu,

adamlarını saydı, teçhizatı kontrol etti. Sonunda memnun, Pitt'e döndü. "Arkandayız amigo."

Pitt pusulasına bir daha baktı, öne düşüp hafif solo. İç taraflara ilerledi. Beysbol sopasını körlerin bastonlarını tuttukları gibi önünde tutuyordu. İki yüz metre bile gitmeden sopanın ucu elektrikli çite değdi. Birden durdu, arkasındaki adam ona tosladı.

"Yavaş." diye tısladı Pitt. "Haberı gecir, çite geldik."

İki adam ellerinde küreklerle yaklaştılar, yumuşak kumu kazmaya giriştiler. Az sonra epey geniş bir tünel açmışlardı.

Önce Pitt geçti çilin altından. Bir an hangi yöne gideceğinden emin olamadı. Rüzgârı koklayıp olduğu yerde durdu. Sonra birden nerede olduğunu anladı.

"Fosladık." diye mırıldandı Quintano'nın kulağına. "Tesis birkaç yüz metre solumuzda, anten bir milden fazla sağımızda."

"Nereden biliyorsun?"

"Burnunu kullan, jeneratörlerin dizelinden egzoz dumanlan geliyor."

Quintano derin bir soluk çekti "Haklısın. Rüzgâr kuzeybatıdan getiriyor."

"Acele işe şeytan karışır. Adamların antane varıp patlayıcılar yerleştirmeleri en az yarım saat sürer."

"Öyleyse biz de tesise gideriz."

"Ortaya karşı iki ucu birden oynamak daha güvenli. En hızlı koşucularını anteni patlatmaya yolla, geri kalanımız elektronik merkezine gidelim,"

Quintano'nın karar vermesi bir saniye bile sürmedi. Sıralar arasında dolaşıp beş adam seçti. Yanında kısacık, başı Pitt'in omuzlarına ancak varan silik biriyle döndü.

"Bu Çavuş Lopez. Antenin yeri konusunda talimat gerek ona."

Pitt pusulayı kolundan çıkardı, çavuşa verdi. Lopez İngilizce bilmediğinden Quintano tercüme etmek zorunda kalıyordu. Zeki adamdı minik çavuş. Pitt'in talimatını ispanyolca olarak su gibi tekrarlardı. Sonra sıırtı, adamlarına kısa bir emir çaktı, karanlıklara dalıp kayboldu.

Pitt ve Quintano 'nın geri kalan adamları koşmaya başladılar. Hava yavaş yavaş bozuyordu. Bulutlar yıldızları örtüyor, palmiye yapraklarına düşen yağmur damlaları garip bir ses çıkarıyordu. Kasırga rüzgârlarının zarif kavisler verdiği palmiye gövdeleri arasından geçtiler. Birkaç metrede bir içlerinden biri takılıp düşüyor, ötekiler onu hemen kaldırıyorlardı. Yavaş yavaş solukları hızlandı, vücutlarından boşalan ter üniformalarını ıslattı. Pitt hızlı bir tempo tutturmuştu. Jessie'yi, Giordino'yu, Gunn'ı hala sağ bulma umuduyla gidiyordu. Foss Gly'in onlara vermiş olabileceği acıları düşünmüyordu. Birden ayakları çalılar arasından kurtulup yolun zeminine bastı.

Sola, tesise doğru saptı, saklanmaya çalışmaksızın düz zeminden yararlarıp daha da hızlandı. Buralardaki araziyi daha iyi tanıyordu. Yavaşlayıp yürüme hızına döndü, fısıldayarak Quintano'yu çağırdı. Adamın elini omzunda hissedince, ağaçlar arasından ancak gözükken hafif bir ışığı işaret etti. "Kapıdaki nöbetçi kulübesi."

Quintano anladığını belirtircesine Pitt'in omzuna vurdu, yanındaki adama İspanyolca talimat verdi, adam ışığa doğru uzaklaştı.

Pitt'in sorması gerekmiyordu. Kapıdaki nöbetçilerin ancak iki dakikalık ömrü kaldığını biliyordu.

Duvarın çevresinden dolaştı, drenaj hendeğine indi, parmaklıkların bıraktığı gibi eğik olduğunu görünce çok rahatladı. Aradan geçtiler, garajın tepesindeki hava bacasına doğru emeklediler. Pitt'in yolu buraya kadardı emirlere göre. Kleist ona kesin biçimde, Quintano'nun kuvvetlerini bacaya götürmesini, daha ileri gitmemesini emretmişti. Artık çıkarma kumsalına dönecek, ötekileri orada bekleyecekti.

Pitt buna itiraz etmeyince Kleist'in anlaması gerekirdi emirlerine uyulmayacağını. Ama albayın zihni o kadar doluydu ki, kuşkulandırmak aklına gelmemişti. Pitt de tesis giriş şemalarını çizerken büyük işbirliği göstermişti doğrusu.

Quintano uzanıp onu durduramadan. Pitt bacadan girdi, park etmiş kamyonun üzerine atladı, aşağıdaki acil çıkış merdiveninde gözden kayboldu.

Kısım 54

Gettysburg'un uçuş komutanı Dave Jürgens biraz tedirgindi. Steinmetz'le adamlarının apansız aydan çıkagelmelerine uzay istasyonundaki herkes gibi o da çok sevinmişti aslında. Kolonicileri, bilimsel kargoları yüklenir yüklenmez bir an önce dünyaya döndürme emrinde da bir gariplik görememişti.

Şu anda onu rahatsız eden, Houston Kontrolün ondan Cape Canaveral'a gece inişi yapmasını istemesiydi, Güneş doğana kadar birkaç saai bekleme önerisi soğuk bir red cevabıyla karşılanmıştı. NASA yetkililerinin otuz yıldır uyguladıkları gündüz inişleri politikasını neden böyle birdenbire değiştirdikleri konusunda da hiçbir açıklama yapılmamıştı ona.

Pilot yardımcısı Carl Burkhart'a baktı. Burkhart yirmi bir yıllık uzay tecrübesine sahipti. "Bu sefer Florida manzarasını pek göremeyeceğiz."

"O bataklıklarda bir tek timsah görsen, hepsini görmüş gibi olursun." dedi Burkhart.

"Yolcularımız yerli yerinde ve kayışlı mı?"

"Ambardaki mısırlar gibi istifliler."

"Biİgisayarlar atmosfere giriş programlı mı?"

"Tıkır tıkır çalışıyor."

Jürgens ona paneldeki üç TV ekranına kısaca baktı. Biri mekanik sistemlerin durumunu gösteriyor, öteki ikisi rota ve rehber kontrolün verilerini yansıtıyordu. Burkhart'la birlikte, yörüngeden çıkıp giriş geçme programını uygulamaya koyuldular.

"Siz hazırsanız biz de hazırız, Houston."

"Tamam, Dan." dedi yer kontrolü. "Yörüngeden çıkabilirsin."

Jürgens, "Gözden uzak gönülden de uzak demek" diye sitem etti.

"Anlamadık. Tekrarla."

"Dünyadan ayrılırken adım Dave'di."

"Özür dilerim, Dave."

"Kim var hatta?" diye sordu Jürgens. Merakı artıyordu.

"Merv Foley. Titreşimli sesli harflerimi tanıyamıyor musun artık?"

"Onca heyecanlı sohbetten sonra adımlı unuttun, ha? Ayıp!"

"Dilim sürçtü." dedi Foley'in tanıdık sesi. "Sohbeti kesip işe dönelim mi?"

"Nasıl istersen, Houston." Jürgens enterkomun düğmesine bastı. "Eve dönmeye hazır mısınız, Bay Steinmetz?"

Uçuş güvertesinin alt kalındaki sade döşenmiş odada mekik uzmanlarıyla Jersey kolonicileri her santimetrekare yere sıkışmış, yerleşmişlerdi. Arkalarında kalan yirmi metre uzunluğundaki yerin üçte ikisini veri kayıtları, jeolojik örnekler, bini aşkın tıbbi ve kimyasal deneyin sonuçlarının bulunduğu sandıklar doldurmaktaydı. Kolonicilerin getirdiği bu ikramiyeyi tarayıp bitirmek bilim adamlarının yirmi yılını olacaktı. Doktor Kurt Perry'nin cesedi de sandıkların arasındaydı.

Gettysburg uzayda geri geri ve başaşağı durumda, saatte 15.000 deniz milini aşkın hızla ilerlemekteydi. Küçük reaksiyon kontrol jetleri ateşlendi, gemiyi yörüngeden çıkardı, burnunu yukarı aldı, atmosferin ilk sürtünmesini karından karşılamaya hazırlandı. Avustralya üstlerindeyken iki tane ikinci derece motor da devreye girdi, yörünge hızını beş kat azalttı. Otuz dakika sonra. Hawaii'ya pek az kala atmosfere değdiler.

Atmosfer yoğunlaşırken sıcaklık da Gettysburg'un karnını capcanlı bir turuncu renge döndürdü. İtçiler etkinliklerini kaybetti. İrtifa dümenleri ağırlaşan havayı kavramaya başladı. Bilgisayarlar tüm uçuşu kontrol etmeyi sürdürüyordu. Jurgens'te Burkhart'ın TV verilerini ve sistem göstergelerini gözlemekten başka pek az işi vardı.

Birden kulaklıklarında uyarıcı tonda bir ses duyuldu, master alarmı ışığı yandı. Jürgens çabucak bilgisayar klavyesine bastı, sorunun kaynağını sordu. Burkhart bu arada yer kontrolüne haber verdi.

"Houston, bir uyarı ışığımız var."

"Bizde bir şey yok, Gettysburg. Sistemler harika."

"Bir şeyler oluyor. Houston." diye diretti Burkhart.

"Ancak bilgisayar hatası olabilir."

"Olamaz. Bütün seyir ve rehber bilgisayarları aynı şeyi söylüyor."

"Buldum." dedi Jürgens. "Rota hatası gösteriyoruz."

Johnson Uzay Merkezindeki soğuk ses yine duyuldu. "Aldırma. Dave. Tam rotadasın. Duyuyor musun?"

"Duyuyorum. Foley. Ama bir dakika dur da kontrol bilgisayarına bakayım."

"Seni memnun edecekse bak. Ama bütün "İstemler iyi."

Jürgens yedek bilgisayardan çabucak seyir bilgisi istedi. Otuz saniye geçmeden Houston'u tekrar aradı.

"Merv, bir terslik var. Bu bilgisayar da rotayı Canaveral'ın dört yüz mil güney ve elli mil doğusu olarak gösteriyor."

"Bana güven. Dave." dedi Foley bıkkın bir sesle. "Bütün izleme istasyonları rotanın tamam olduğunu gösteriyor."

Jürgens yan pencereden baktı, aşağıda yalnızca karanlık gördü. Telsizi kapatıp Burkhart'a döndü. "Houston'un ne dediği vız gelir. Yanlış yaklaşıyoruz. Altımızda yalnızca deniz var. Oysa Baia California'nın ışıkları görünmeliydi."

"Anlayamıyorum." Burkhart koltuğunda tedirgin tedirgin kıpırdandı. "Planın ne?"

"El kontrolüne almak üzere hazır bekleyelim. Yahu, olmayacağını bilmesem. Houston bizi Küba'ya indirmeye çalışıyor derdim."

Maisky yüzünde kurt gibi bir ifadeyle, "İpi çekilen uçurtma gibi geliyor," dedi.

Velikov başını salladı. "Üç dakika daha geçti mi, Gettysburg dönülmez noktayı aşacak."

"Dönülmez nokta mı?" diye sordu Maisky.

"Dönüş yapıp Kennedy Uzay Merkezine inebileceği yeri."

Maisky avuçlarını sinirli bir beklentiyle birbirine sürdü. "Bir Amerikan uzay mekiği Sovyetlerin elinde. Bu herhalde yılın istihbarat zaferi sayılır."

"Washington bir köy dolusu ırzına geçilmiş bakire gibi bağıracak, hemen iade etmemizi isteyecek."

"Milyarlık makinelerini alırlar nasılsa. Ama bizim mühendisler her santimetrekaresini inceleyip fotoğrafını çektikten sonra"

"Bir de ay kolonisinin bilgi hazinesi var." diye hatırlattı Velikov.

"İnanılmaz bir şölen, generalim. Bu iş size Lenin nişanı getirebilir."

"Henüz tehlike bitmiş değil. Yoldaş Maisky. Başkanın tepkilerini önceden bilemeyiz."

Maisky omuz silkti. "Biz görüşme önerirsek eli kolu bağlanır. Bence tek sorunumuz Kübalılar."

"Kaygılanmayın. Yoldaş General Kolçok şimdiden Santa Clara pistine bin beş yüz Sovyet askerinden oluşan bir birlik yerleştirdi. Küba'nın hava savunmasını da bizim danışmanlarımız yönettiğine göre mekik için iniş yolu açıktır."

"Öyleyse elimizde sayılır." Velikov başını salladı.

"Ben de aynı kanıdayım."

Başkan ropdöşambrını giymiş. Oval Bürodaki masası başında çalışıyordu. Çenesini eğmiş, dirseklerini koltuğunun kollarına dayamıştı. Yüzü yorgun ve süzgündü.

Birden başını kaldırdı, "Houston'un Gettysburg'la temas edemediği kesin mi?" diye sordu.

Martin Brogan başını evet anlamında salladı. "Irwin Mitchell, NASA'dan öyle diyor. Sinyalleri karışma nedeniyle boğuşuyormuş."

"Jess Simmons da Pentagon'da hazır mı?"

Den Fawcett, "Direkt telefon ona bağlı." dedi.

Başkan kararsızdı. Sonunda sesi fısıltı halinde çıktı, "O halde söyle, pilotlara hazır olmaları için emir versin."

Fawcett ciddi bir ifadeyle başını salladı, telefonu eline aldı. "Seninkilerden haber var mı, Martin?"

"Son haber kumsala çıkmış olduklarını bildiriyordu," dedi Brogan çaresizlik içinde. "Ondan sonra başka haber gelmedi."

Başkan umutsuzluğun ağırlığını hissediyordu. "Tanrım kapana kısıldık." diye fısıldadı.

Telefonlardan biri çaldı. Fawcett hemen açtı. "Evet, evet, burada. Peki, söylerim." Tekrar kapattı. Yüzü ciddiye. "Arayan Irwin Mitchell'di. Gettysburg artık Cape Canaveral'a inemeyecek kadar güneşe sapmış."

Brogan ölgün bir sesle. "Hâlâ suya iniş yapabilir." dedi.

Fawcett "Vaktinde uyarılabilirse," diye ekledi.

Başkan başını iki yana salladı. "İşe yaramaz. İniş hızı saatle iki yüz milden fazla. Parçalanır o zaman."

Ötekiler sessizdi. Söylenebilecek uygun bir söz arıyorlardı.

Başkan koltuğunu çevirdi, pencereye doğru baktı. Yüreği sızlıyordu.

Birkaç saniye sonra masasının başında bekleyen odamlara döndü. "Onca cesur adamın ölüm emrini imzaladığım -tein Tanrı bana yardım etsin." dedi.

Pitt bacadan inen dönen merdivenlerden atlayıp ayaklarını koridora bastığı anda koşmaya başladı. Giordino'yla Gunn'ın kaldığı hücrenin kapı tokmağını öyle bir hızla çevirip kapıyı duvara itti ki, neredeyse menteşeleri fırlayacaktı.

Küçük oda boştu.

Çıkan gürültü onu ele verdi. Bir nöbetçi yan koridorun köşesini döndü. Pitt'e şaşkın şaşkın baktı. Bu bir anlık kararsızlık ona pahalıya patladı. Daha tüfeğinin namlusunu kaldırırken beysbol sopası kafasının yan taralına indi. Pitt zavallı nöbetçiyi düşmeden belinden yakaladı, sürükleyip bir hücreye tıktı. Yatağın üzerine attı, sonra genç Rusun yüzüne baktı. Onu Velikov'un odasına götürdü bu. Normal soluk alıp veriyordu. Herhalde beyin sarsıntısından başka bir şey olamaz, dedi içinden.

"Şansın varmış, çocuk," diye mırıldandı. "Yirmi bir yaşından küçükleri hiç vurmam."

Quintano merdivenlerin dibine vardığında Pitt nöbetçiyi hücreye kilitlemiş, koşarak fırlıyordu. Varlığını saklama zahmetine kalkışmadı. Bir nöbetçiyi daha haklamak hoşuna giderdi. Jessie'nin hücresinin kapısına vardı, bir tekmeyle açtı.

Orası da boştu.

İçini bir dehşet dalgası doldurdu. Koridorlarda koşup altı numaralı odanın önüne geldi, içeride işkence kokusundan başka bir şey yoktu.

Deminki dehşetin yerini şimdi buz gibi, bastırılması imkânsız bir öfke alıyordu. Pitt bir başkası olmuş çıkmıştı. Vicdanı olmayan, ahlak kuralları olmayan duygularını kontrol edemeyen biri. Onun gözünde tehlike, aldırış edilmeyecek bir kuvvetti artık yalnızca, ölüm korkusu ise... öyle bir şey hiç yoktu.

Quintano hızlı adımlarla Pitt'in yanına yaklaşip kolunu yakaladı. "Allah belanı versin çabuk plaja dön! Emirleri biliyorsun..."

Daha fazlasını söyleyemedi. Pitt elindeki AK-74'ün kısa namlusunu Quintano'nun karnına dayadı, onu ağır ağır itip sırtını duvara yasladı, Quintano'nun karnına dayadı, onu ağır ağır itip sırtını duvara yasladı. Quintano bundan önce de nice kere ölümle yüz yüze gelmiş bir insandı. Ama karşısındaki öfkeli suratla gördüğü buz gibi soğuk ifadeye bakarken, o yeşil gözlerdeki katıksız katil bakışlarını seyrederken, bir ayağını çukurda hissetmekten kendini alamadı.

Pitt bir şey söylemiyordu. Tüfeği geri çekti, beysbol sopasını omzuna kaldırdı, Quintano'nun adamları arasından kendine yol açıp ilerledi. Birden olduğu yerde durup arkasını döndü. "Asansör şu tarafta." dedi alçak sesle.

Quintano adamlarına kendisini izlemelerini işaret etti. Pitt hızlı bir kafa sayımı yaptı. Yirmi beş kişiydiler. Buna kendi de dahildi. Üst katlara çıkan asansöre çabucak ilerledi. Yollarına başka nöbetçi çıkmadı. Koridorlar bomboştu. Pitt içinden, tutuklular ölünce herhalde Velikov bürolara nöbetçi koymayı gerekli görmedi, diye düşündü.

Asansörü buldular. Tam Pitt çağırma düğmesine basacağı sırada motor çalıştı. Beklediler, Asansör gelip onların bir kat üzerinde durdu. Alçak sesler ve gülüşmeler duyuldu. Sırtlarını duvara dayadılar, donmuş gibi durup, o kata inen asansörün kapı aralığından gözüken ışığa baktılar.

Her şey on saniyede olupbitti. Kapı açıldı, beyaz laboratuvar gömleği giymiş iki teknisyen indi ve kalplerine batan bıçağın hışırtısını bile duymadan öldüler, Pitt bu hareketteki ustalığa şaşıtı. Kübalıların hiçbirinin gözünde en ufak bir üzüntü ifadesi yoktu,

"Karar zamanı," dedi Pitt. "Asansöre on kişi sığar."

Quintano, "Mekiğin inmesine on dört dakika kaldı." dedi çabucak. "Tesisin elektriğini kesmemiz gerek."

"Üzerimizde daha dört kat var. Velikov'un odası en üstte; Evi olan bölüm de orada, öteki üç kattan seçin."

"Şansa mı?"

"Başka ne olacak?" dedi Pitt hemen. "Burada fiçıya tıklmış balık gibiyiz. Bence üç gruba ayrılıp üç kata bakalım. Daha kısa zamanda daha çok yer tararız."

"Fena değil." diye kabul etti Quintano. "Kimseyle karşılaşmadan buraya kadar geldik. Bina içinde, aynı anda birkaç yerde birilerinin ortaya çıkmasını beklemiyorlardır."

"Ben ilk sekiz adamla ikinci kata çıkıp asansörü öteki ekip için aşağıya yolluyorum. Onlar üçüncü kata çıksın, öyle öyle devam edelim."

"Uygun," dedi Quintano. Tartışmakla vakit geçinmiyordu. Çabucak sekiz adam seçti. Pitt'le birlikte asansöre binmelerini emretti. Tam kapılar kapanırken, "Bana bak, hayatta kal. Allahın belası." diye seslendi.

Yukarı çıkışın sonu gelmiyordu sanki. Adamlardan hiçbiri Ötekilerin gözlerine bakmıyordu. Bir ikisi yüzlerinden akan terleri sildiler, birkaçı hayali kaşıntılarını ovaladı. Hepsinin parmağı tetikteydi.

Sonunda asansör durdu, kapılar açıldı. Kübalılar yirmi kadar Sovyet GRU subayıyla dört üniformalı kadının çalışmakta olduğu operasyon odasına girdiler. Bu insanların çoğu daha masalarının başındayken öldü. Yüzlerinde şaşkın bir ifade vardı. Birkaç saniyede koca salona et parçalarıyla kanlar saçılıverdi

Pitt daha fazlasını görmek için zaman ayırmadı. Asansör- de "1" yazılı düğmeye bastı, tek başına Velikov'un katına çıktı. Sırtını duvara dayadı, tüfeğini doğrulttu, açılmakta olan kapılara doğru baktı. Çalışma odasında gördüğü manzara için hem sevinçle, hem hırçın bir öfkeyle doldurdu.

Yedi GRU subayı yarım daire biçiminde oturmuş, Foss Gly'in sadist hareketlerini hayran bakışlarla izliyorlardı. Alt kattan gelen o boğuk ateş seslerini duymuyor gibiydiler. Yerde duran birkaç boş şarap şişesinden belli olduğu üzere, duyuları epey körelmişti.

Rudi Gunn yan tarafta yatıyordu. Suratı dövülmeğe biçim değiştirmişti, içinde tutuşan gurur duygusunun etkisiyle başını dik tutmaya çabalıyordu. Subaylardan biri küçük bir otomatik tabancayı, madeni bir sandalyeye bağlanmış oturan kanlar içindeki Al Giordino'ya doğru tutuyordu. Esmer İtalyan öne kaymış, dizleri hemen hemen yere değmek üzereydi, Başını iki yana ağır ağır sallıyor, sanki görüşünü netleştirmeye çalışıyordu, Adamlardan biri bacağını kaldırıp Giordino'nun yan tarafına bir tekme savurdu, onu sandalyesiyle birlikte yanlamasına yere devirdi. Raymond LeBaron, Gly'in yan tarafında, biraz arkasında oturuyordu. Bir zamanların dinamik işadamı artık yalnızca bir gölgeydi. Ruhu vücudundan yırtılarak ayrılmıştı. Gözleri görmüyor gibi, yüzü ifadesizdi. Gly onu

ezmiş, çürümekte olan bir zerzevata çevirmişti.

Jessie LeBaron odanın ortasında yere diz çökmüş. Gly'a meydan okur gibi bakıyordu. Saçları rastgele bir biçimde kısacık kesilmişti. Bir battaniyeyi omuzlarına sarmaya çalışıyordu. Çıplak bacakları ve kolları çirkin kırmızı izlerle, mor çürüklerle doluydu. Arlık acı duymayacak noktaya varmış bir haldeydi. Zihni algılayamıyordu daha fazla acıyı. Bu zavallı görünüşüne rağmen inanılmayacak kadar güzeldi. Sakin ve güvenli hali dikkat çekiyordu.

Foss ve diğerleri asansörün gelme sesine döndüler, kapı açılınca içerisinin boş olduğunu sanıp tekrar oyunlarına döndüler.

Kapılar tekrar kapanmaya başlarken Pitt insanlık dışı sayılabilecek buz gibi bir sakinlik içinde odaya adımını attı. AK-74 ü göz hizasındaydı namlusu ateş saçıyordu.

İlk kurşunu Giordino'yu yere yıkan adama sıktı, ikincisi Gunn'ın yanında oturan madalyalı bir subayı buldu, onu kitap raflarına doğru sırtüstü devirdi. Üçüncü ve dördüncü kurşunlar birbirine yakın oturan üç adamı devreden çıkardı. Namluyu yarım daire çizerek çeviriyor, Foss Gly'a yaklaşıyordu, ama koca ayı ötekilerden daha hızlı tepki gösterdi.

Gly, Jessie'yi çekip ayağa kaldırdı, kalkan gibi kendi önüne tuttu. Pitt biraz gecikince, hemen dirseğinin dibinde oturan yedinci Rus otomatik tabancasını çekip rastgele ateş etti.

Kurşun Pitt'in tüfeğinin horozuna çarptı, onu parçaladı, sonra tavana sekti. Pitt işe yaramaz silahı havaya kaldırdığı anda karşısındaki namlunun ikinci kere parladığını gördü. Birden her şey yavaşlar gibi oldu, Rus'un tetiği üçüncü kere çekerken yüzünde beliren korku dolu ifade bile. AK-74'ün gövdesi havayı yarıdı, adamın kafasının yan tarafını çökertti.

Pitt önce kurşunun kendisini ıskaladığını sandı, sonra sol kulağının kopan yerinden boynuna kan damladığını hissetti, Ayakları yere çakılmış gibi duruyor, öfkesi hâlâ alev alev yanıyordu. O sırada Gly kaba bir hareketle Jessie'yi yere, halının üzerine itti.

Gly'ın iğrenç suratında şeytanca bir sırıtma ifadesi belirdi. Yanı sıra da bir umut.

"Geri döndün!" diye tısladı.

"Çok dikkatlisin... bir salak için hele."

"Sana tekrar karşılaştığımızda yavaş yavaş öleceksin diye söz vermiştim." dedi Gly. "Unuttun mu?"

"Unutmadım. Ben de sopamı getirmeyi ihmal etmedim."

Gly'ın o koca elleriyle kendisini sık sık öldürmek niyetinde olduğundan emindi. Kendi avantajının (o sopa dışında) yalnızca korkusuzluğu olduğunu biliyordu. Gly kurbanlarını çaresiz ve çıplak, korkudan titrer durumda görmeye alışkındı. Pitt'in dudakları da karşısındaki adamın şeytanca gülüşüne karşılık veriyordu. Gly'a bakarken, gözlerindeki ifadeden kafasının karıştığını okudu, soğuk bir sevinç duydu.

Pitt beysbol çömelişine geçti, sopayı savurdu. Aşağıya nişanlamıştı. Gly'ın dizkapağına indirdi. Bu vuruş dizkapağını parçaladı adam acıyla inledi, ama devrilmedi. Göz açıp kapayana kadar kendini topladı, Pitt'in üzerine atıldı, sopayı kaburgalarına yedi, ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Bir an durup Pitt'e baktı, kırık kaburgalarını hissetti, soluk alırken acıyı duydu.

Pitt geri çekildi, sopayı indirdi. "Brian Show adı sona bir şey hatırlatıyor mu?" diye sordu sakin

sakin.

O çarpık nefret ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "İngiliz ajan mı? Onu tanıyor muydun?"

"Altı ay önce Saint Lawrence Nehrinde onun hayatını kurtardım. Hatırlamıyor musun? Onu ezerek öldürüyordun, arkandan yaklaştım, kafana dipçiği indirdim."

Pitt Gly'in gözlerindeki vahşi bakışın zevkini çıkardı.

"O sen miydin?"

Pitt manyaklar gibi sırtarak, "Yanında götürebileceğin son bir düşünce işte sona," dedi.

"Ölü bir adamın itirafı." Gly'in sesinde ne nefret, ne de küstahlık vardı. Yalnızca inanç.. o kadar.

İki adam başka tek kelime söylemeden, kurtlar gibi birbirinin çevresinde dönmeye başladılar. Pitt sopasını kaldırmıştı. Gly sakat ayağını sürüklüyordu. Odaya esrarengiz bir sessizlik çöktü. Gunn bir acı denizinin ortasından doğrulup yere düşmüş otomatik tabancaya uzanmaya çalıştı. Gly onu göz ucuyla gördü, tabancayı bir tekmede uzağa attı. Giordino hâlâ sandalyeye bağlı durumda, çaresizlik içinde kendini kurtarmaya çalışıyor, Jessie dehşet dolu bir hayranlıkla bakıyordu.

Pitt öne doğru bir adım attı sopasını savururken ayağı ölen Ruslardan birinin kanına basıp kaydı. Sopa Gly'in kafasının yan tarafına inecekken on, on beş santim saptı. Gly bir refleks hareketiyle kolunu kaldırdı, darbeyi dev pazılarıyla karşıladı.

Tahta sopa madene çarpmış gibi Pitt'in elinde titredi. Gly serbest kalan elini savurdu, sopanın ucunu yakaladı, halter kaldırır gibi kaldırdı. Pitt sopanın sapına can simidi gibi yapışmış olduğundan, ufacak bir çocuk gibi o da havaya yükseldi. Odanın karşı tarafına kitap raflarına savrulup yere yıkıldı, üzerine koca deri ciltler döküldü.

Jessie ve ötekiler Pitt'in duvarla çarpışmanın etkisini yenemeyeceğini biliyorlardı. Gly bite rahatladı, yerdeki vücuda pek yavaş yaklaştı. Canavar suratında zafer parıldıyordu. Dudakları köpekbalığı gibi açılmış, yaklaşan sona hazırlanıyordu.

Derken Gly durdu, Pitt'in kitaplar altından doğrulumuna inanmaz bakışlarla baktı. Darbe yemiş, sersemlemiş, ama maça devam etmeye hazır bir bek oyuncusu gibiydi. Başkalarının anlayamadığı bir şeyi biliyordu. Kitap ciltleri çarpmanın etkisini yumuşatmıştı. Evet, çok canı yanıyordu, ama kaslarına ve kemiklerine ciddi bir zarar gelmemişti. Sopayı kaldırıp! yaklaşan demir adamı karşılamak üzere kıpırdadı, sonra da sırtan surata tüm gücüyle savurdu.

Devin inanılmaz gücünü yanlış hesaplamıştı. Gly yana çekildi, sopayı yumruğuyla karşıladı, yana itti, Pitt'in eğik duruşundan yararlanıp kollarını onun sırtına sarıverdi. Pitt kıvrandı, dizini Gly'in kasığına kaldırdı, başka birini yere yıkacak bir kuvvette vurdu. Ama Gly elbette ki yıkılacak değildi. Soluğu hışırtıyla çıktı, gözlerini kırpıştırdı, sonra kollarını daha sıkı, Pitt'in canını çıkarmaya uğraştı.

Gly. Pitt'in gözlerine on santim uzaklıktan, hiç göz kırpmadan bakıyordu. Yüzünde zorlandığını belli eden bir ifade yoktu. Yalnızca alaycı bir ifadeyle sırtıyor, ölmeden hemen önce kurbanının yüzüne yayılacak korku ifadesini bekliyordu.

Pitt'in ciğerlerindeki hava bitti, soluk atmak için çabaladı. Odayı bulanık görmeye başlıyor, göğsündeki acı dayanılmaz bir hal alıyordu. Jessie'nin haykırdığını duydu. Giordino da bağılıyor, bir şey söylüyordu. Ama Pitt kelimeleri anlayamadı. Acının arasında zihni şaşılacak kadar duruydu. Ölümü kabul etmeye yanaşmıyor, onu bir hileyle atlatacak basit bir yol arıyordu,

Bir kolu serbestti, öteki eli hala beysbol sopasını tutuyordu, ama Gly'in çemberi içinde hapisti. Gözlerine kara bir perde inmeye başlamıştı. Ölümün birkaç saniye ileride olduğunu anladı ve son umutsuz hareketini yaptı.

Elini yavaşça kaldırdı, Gly'in yüzü hizasına getirdi, başparmağını olanca gücüyle gözlerden birine soktu, kıvrarak beyine doğru zorladı.

Şok duygusu Gly'in yüzündeki sırtıma ifadesini sildi. Şok, acı ve inanmazlık. Esmer çizgiler bir ıstırap maskesine dönüştü, içgüdüsel bir hareketle Pitt'i bıraktı, elleri gözüne uçtu, odayı korkunç bir çığlık doldurdu.

Dayanılmaz can acısına rağmen Gly hâlâ ayaktaydı. Kudurmuş bir hayvan gibi dönüp duruyordu odada. Pitt bu canavarın halâ sağ olduğuna inanamıyordu. Neredeyse onu ölümsüz sayacaktı... o sırada sağır edici bir gümbürtü, acılı çığlıkları bastırdı.

Jessie yerde bulduğu tabancanın tetiğini bir, iki, üç kere sakın sakın çekti, Foss Gly'ı karnından ve kasığından vurdu. Kurşunlar girince Gly geriye doğru sendeledi, bir iki saniye boyunca ipteki kukla gibi durdu, sonunda devrilen bir ağaç gibi yere serildi. Tek gözü hala açıktı, Hayattayken olduğu gibi, ölümdede kapkara ve kötülük doluydu.

Kısım 56

Binbaşı Gus Hollyman korku içinde uçmaktaydı. Usta bir Hava Kuvvetleri pilotuydu. Hemen hemen üç yüz saatlik uçuş tecrübesi vardı ama yüreği kuşkularla doluydu. Kuşku denilen şey pilotların en büyük düşmanıydı. Kendine, uçağına ya da yerdeki adamlara güven duymamak öldürürdü insanı.

Gettysburg uzay mekiğini vurup düşürme emrinin, savaş oyunlarını fetiş haline getirmiş ukala bir generalin başı altından çıktığından emindi. Bir tatbikat dedi kendi kendine belki onuncu kere. Son anda iptal edilecek bir deney.

Hollyman. F-15E gece saldırı uçağının camından yıldızlara baktı, gerçekten mekiği ve içindeki herkesi yok etme emrini uygulayabilir miyim acaba, diye düşündü.

Gözleri paneldeki pırıl pırıl aletlere döndü. Uçuş yüksekliği 50,000 fitti. Hızla inen mekiğe yaklaşıp, radar güdümlü Madoc roketini ateşlemek için üç dakikadan az zamanı olacaktı. Otomatik olarak zihninden o süreci hesapladı, inşallah gerçekleşmez dedi içinden.

"Bir şey var mı?" diye sordu radar gözlemcisine. Regis Murphy adlı, çiklet çiğneyen bir teğmendi.

"Hâlâ menzil dışında." diye karşılık verdi Murphy. "Colorado'daki uzay merkezinin son mesajı, yüksekliğini yirmi altı mil olarak verdi. Hızı yaklaşık altı bin ve yavaşlıyor. Beş dakika kırk saniye sonra bizim alanımıza bin iki yüzlük hızla girecek."

Hollyman döndü, kara gözlere baktı, peşindeki iki uçağın zayıf egzoz dumanlarını gördü.

"Duyuyor musun, Tilki iki?"

"Tamam, Tilki Lider."

"Tilki Üç?"

"Duyduk."

Hollyman'ın pilot kabininde bir gerilim vardı. Doğru olamazdı bütün bunlar. Kendini ülkesinin savunmasına adanması, yıllar boyunca yoğun talimler yapması, herhalde masum bilim adamlarını taşıyan silahsız bir hava gemisini yok etmek için olamazdı. Bu işte korkunç bir yanlışlık vardı.

"Colorado Springs, burası Tilki Lider."

"Söyle, Tilki Lider."

"Tatbikatı bitirme izni istiyorum, tamam."

Uzun bir sessizlik oldu sonra cevap geldi, "Binbaşı Hollyman ben General Allan Post. Beni duyuyor musunuz?"

Demek manyak general buymuş, diye düşündü Hollyman. "Evet, generalim, duyuyorum."

"Bu bir tatbikat değil, tekrar ediyorum, bu bir tatbikat değil."

Hollyman sözünü sakınmadı. "Benden ne istediğinizin farkında mısınız, efendim?"

"İstiyor değilim, binbaşı. Size Gettysburg'u Küba'ya inmeden önce düşürmenizi emrediyorum."

Hollyman uçağına binmeden ona doğru dürüst bir briefing verilmesine vakit kalmamıştı. Post'un bu

beklenmedik açıklaması onu afallattı. "Sorduğum için başışlayın, generalim, ama daha yüksekten gelen bir emirle mi hareket ediyorsunuz? Tamam."

"Beyaz Saraydaki Başkomutanın doğrudan emri sana yeterli mi?"

"Evet, efendim." dedi Hollyman ağır ağır. "Herhalde yeterli."

Tanrım. diye düşündü umutsuzca... çaresi yoktu artık.

"Yükseklik yirmi iki mil, inişe dokuz dakika var." diye okudu Burkhart yüksek sesle. "Sağ tarafımızda ışıklar gözüküyor."

"Neler oluyor, Houston?" diye sordu Jürgens kaşlarını çatarak. "Ne cehenneme indiriyorsunuz bizi?"

Uçuş amiri Foley'in donuk sesi duyuldu. "Sakin ol. Rotan doğru. Sen bekle, biz seni indireceğiz."

"Radar da, seyir göstergeleri de Küba'nın ortasına inmekte olduğumuzu belirtiyor. Lütfen kontrol edin,"

"Gereği yok. Gettysburg. Son aşamadasınız."

"Houston, beni anlamıyorsun, Tekrar soruyorum, bizi nereye indiriyorsun?"

Cevap gelmedi.

"Dinle beni," dedi Jürgens âdeta yalvararak. "Ben el kontrolüne geçiyorum."

"Olumsuz, Dave. Otomatikte kal. Bütün sistemler iniş oranına ayarlı."

Jürgens yumruklarını sıktı. "Neden?" diye sondu. "Neden yapıyorsunuz bunu?"

Cevap gelmedi.

Jürgens dönüp Burkhart'a baktı. "Hız frenlerini yüzde sıfıra getir, TAEM'e geçiyoruz1. Bu gemiyi doğru dürüst bir cevap alana kadar havada tutacağım."

Burkhart, "Yalnızca birkaç dakika geciktirebilirsin." dedi.

"Burada oturup da bu durumu kabullenemeyiz."

Burkhart ümitsiz bir sesle, "Bizim elimizden çıkmış durumda." dedi. "Gidebileceğimiz başka hiçbir yer yok."

Gerçek Merv Foley, Houston Uzay Merkezinde konsolun başında, çaresizlik içinde oturuyor, öfkeden kuduruyordu. Yüzü tebeşir rengindeydi. İnanılmaz bir ifade vardı gözlerinde. Yumruğunu konsolun kenarına indirdi.

"Onları kaybediyoruz." dedi çaresiz bir sesle.

Irvin Mitchell, iç çekirdek üyesi uzaycı, onun yanı başında, ayakta idi. "İletişim uzmanlarımız seslerini duyurmak için ellerinden geleni yapıyorlar." .

"Çok geç kaldık!" diye patladı Foley. "Son aşamadalar... Dönüp Mitchell'in kolunu sıktı "Tanrı aşkına, Irv, Başkana yalvar, inmelerine izin versin. Mekiği Ruslara verin. Ne isterlerse alsınlar içinden. Ama Tanrı aşkına o adamlar sağ kalsın!"

Mitchell ekrana boş gözlerle bakıyordu. "Böylesi daha iyi." dedi dalgın dalgın.

"Ay kolonicileri... sizin adamlarınız onlar. Onca başarılarından sonra, yuvalarına bu kadar yaklaşmışken gözden çıkaramazsınız onları."

"Sen o adamları tanımazsın. Çabalarının ürününü düşman bir hükümete vermeye asla razı olmazlar. Ben yukarda olsam.

Eli Steinmetz burada, benim yerimde olsa. Gettysburg'u patlatmakta bir an bile tereddüt etmezdi."

Foley, Mitchell'e uzun uzun baktı. Sonra döndü, büyük bir üzüntüyle başını kolları arasına gömdü.

Kısım 57

Jessie başını kaldırıp Pitt'e baktı. Kahverengi gözleri sisliydi, gözyaşı damlaları yanaklarındaki çürüklerin üzerinden yuvarlanıyordu. Ürpermeye başlamıştı. Çevresini saran ölümden ve o müthiş rahatlama duygusundan ürperiyordu. Pitt onu hiç çekingenlik göstermeden kucakladı, bir şey söylemeksizin tabancayı elinden aldı. Sonra onu bırakıp çarçabuk Giordino'nun bağlarını kesti. Gunn'ın omzunu güven verircesine sıktı, duvarı kaplayan haritaya doğru yürüdü.

Parmak eklemlerini vurup kalınlığı ölçtü, geriledi, Hint Okyanusunun ortasına tekmesini patlattı. Gizli panel hemen oynadı, kapı menteşeleri üzerinde kaydı, arka duvara çarptı.

Pitt. "Şimdi dönerim." deyip arkadaki koridora girdi.

Koridor aydınlıktı. Yerler halı kaplıydı. Pitt tedbirsizce koştu. Tabancayı önünde tutuyordu. Koridor hava tertibatlıydı. Serindi. Ama onun tüm gözeneklerinden hâlâ ter boşanıyordu. Koluyla alnını sildi, bu hareketi bir an için önünü görmesini engelledi... bu yüzden de ölmesine ramak kaldı.

O anda bir kavşağa varmıştı. Mack Sennet'in sessiz filmlerinde olduğu gibi köşeyi dönmekte olan iki nöbetçiyle çarpıştı.

Pitt olanca hızıyla çarpınca adamlar iki yana devrildi. Pitt hemen kendini yere attı. Sürpriz avantajı ondan yanaydı. Nöbetçiler Velikov'un odasına bu kadar yakın yerde bir düşmanla karşılaşmayı beklemiyorlardı. Ama Pitt bekliyordu. Elindeki Otomatik dört kere ateş kustu, şaşkın nöbetçiler tüfeklerinin tetiğini çekmeye fırsat bulamadılar. Pitt onlar daha yere serilmeden ayağa fırladı.

İki, belki üç saniye... ona bir saat gibi geliyordu... yerdeki cesetlere baktı. Adamların ölümünden etkilenmemesi garipti. Yalnızca her şeyin bu kadar çabuk olmasına şaşıyordu. Duygusal açıdan tükenmişti. Fiziksel olarak kendini oldukça iyi hissediyordu. İçine derin soluklar çekti. Zihnini sislerden kurtardı, hangi yöne saparsa elektronik merkezine varacağını kestirmeye çalıştı.

Yan koridorların tabanları çıplak betonu. Bu yüzden yine halı kaplı olanını izledi. İleriye atıldı. On beş metre kadar koştuktan sonra beyin hücreleri temposuna oturdu, nöbetçilerden birinin tüfeğini almadığı için kendi kendine küfretti. Elindeki otomatiğin şarjörünü çekti... boştu. Haznede bir tek kurşun vardı. Bunu da hatalar hanesine kaydedip yoluna devam etti.

O sırada karşıda ışığı gördü, sesleri duydu. Yavaşladı, kapıya yavaşça yanaştı, deliğinden bakıp kediyi görmeye çalışan fare gibi içeriye gözetledi.

İki metre ileride, kocaman bir odaya bakan balkonun parmaklığı vardı. Aşağıdaki salon bilgisayarlarla, konsollarla doluydu. Duvardaki iki de dev ekran görünüyordu. En azından on teknisyen ve mühendis elektronik kontrolünde çalışıyor, beş altısı da heyecanlı heyecanlı konuşuyordu.

Silahlı nöbetçi birkaç taneydi. Salonun karşı ucunda çömelmiş tüfeklerini ağır çelik kapıya çevirmişlerdi. Kapının dışından silah sesleri geliyordu. Pitt anladı. Ouintano'yla adamları buraya girmek üzereydi. Demin nöbetçilerin tüfeğini almadığı için bu sefer gerçekten pişmanlık duydu. Dönüp almak üzere koşacağı sırada gök gürültüsü gibi bir ses salonu sardı, kapıdan içeri toz ve alçı parçaları uçtu, ortalığa saçıldı.

Duman yatışmadan Kübalılar kapıdan içeri daldılar. Silahları ateş kusuyordu. Odaya ilk giren üç kişi nöbetçilerin ateşiyle devrildi. Sonra Ruslar saldırının karşısında sanki eridiler. Beton duvarlı

salonun içindeki uğultu sağır ediciydi. Ama Pitt yine de yaralıların çılgınlıklarını duyabiliyordu. Teknisyenlerin çoğu konsollarının altına saklandılar. Dikilenler acımasızca vuruldu.

Pitt balkon boyunca sırtını duvara dayayarak ilerledi. On metre kadar Ötede iki adamın durmakla olduğunu gördü. Dehşet içinde aşağıdaki keşmekeşe bakıyorlardı. Birinin General Velikov olduğunu gördü, avına doğru yavaşça sokuldu. Daha pek az yaklaşmıştı ki. Velikov parmaklıktan ayrıldı, döndü. Pitt'e bir an boş gözlerle baktı, tanıyınca gözleri iri iri açıldı, sonra da inanılmaz biçimde gülümsedi.. Adamda hiç sinir diye bir şey yoktu sanki.

Pitt otomatığı kaldırıp bilinçli şekilde nişan aldı.

Velikov kedi gibi hızla hareket etti, öteki adamı kendi önüne doğru ittiğinde tabanca patladı.

Kurşun Levy Maisky'nin göğsüne girdi. KGB başkan yardımcısı şok içinde dondu, bir an şaşkın gözlerle baktı, sonra parmaklığın üzerinden aşağıya yuvarlandı.

Pitt düşünmeksizin tetiği tekrar çekti, ama tabanca boştu. Çaresizce onu Velikov'un kafasına fırlattı. Velikov koluyla kolayca savuşturdu.

Başını salladığında adamın yüzünde korkudan çok merak vardı. "Şaşılacak bir insansınız, Bay Pitt"

Pitt cevap vermeden, bir adım atmadan general açık duran bir kapıdan kayıverdi, kapıyı arkasından kapattı. Pitt kendini oraya attı, ama geç kalmıştı. Kilit iç taraftaydı. Velikov kilitlemişti onu. Tekmeyle filan açılacak türden bir kapı da değildi. Sürgü metal çerçeveye sağlam oturmuştu. Yumruğunu kaldırıp kapıya vurmaya hazırlandı, vazgeçti dönüp merdivenlerden alt kata koştu.

Kargaşa içindeki odayı geçti, cesetlerin üzerinden atladı, Quintano'nun yanına vardı. O sırada o da AK-74'ünün şarjörünü bilgisayara boşaltmaktaydı.

"Boşver onu!" diye bağırdı Pitt, Quintano'nun kulağına. Telsiz konsolunu işaret etti. "Adamların anteni patlatmadıysa mekikle konuşmaya çalışayım."

Quintano tüfeğini indirip ona baktı. "Kontroller Rusça. Çalıştırabilir misin?"

"Denemeden bilemem." dedi Pitt. Telsiz konsolunun başına oturdu, karşısındaki akıl karıştırıcı ışıkları, düğmeleri inceledi. Hepsi Kiril alfabesiyle işaretlenmişti.

Quintano onun omzu üzerinden eğildi. "Gerekil frekansı asla vaktinde bulamazsın."

"Sen Katolik misin?"

"Evet Neden?"

"Öyleyse bu işle ilgilenen azize dua et, bu aleti mekiğin frekansında hazır bulayım."

Pitt kulaklığı tek kulağına geçirdi, düğmelere sırayla basmaya başladı, sonunda kulağına bir ses geldi. Mikrofonu ayarladı, verici düğmesi olması için dua ettiği düğmeye bastı.

"Alo. Gettysburg, beni duyuyor musunuz? Tamam." Sonra da alıcı düğmesi olduğundan emin olduğu düğmeye bastı.

Sessizlik.

İkinci, sonra üçüncü düğmeyi deneyip vericiyi bulmaya çalıştı. "Gettysburg, duyuyor musunuz? Tamam."

Dördüncü düğme. "Gettysburg, Gettysburg, Lütfen cevap verin." diye yalvardı Pitt. "Beni duyuyor musunuz? Tamam."

Sessizlik, hemen ardından "Burası Gettysburg. Sen de kimsin? Tamam."

Apansız gelen bu net cevap Pitt'i şaşırttı, cevap vermesi hemen hemen üç saniye sürdü.

"Önemi yok ama adım Dirk Pitt. Tanrı aşkına, Gettysburg, uzaklaş, tekrarlıyorum, uzaklaş. Küba'ya iniyorsun."

"Bilmiyor muyum?" dedi Jürgens. "Ben bu kuşu ancak birkaç dakika daha havada tutabilirim. En yakın piste inmem gerek. Seçeneklerimiz bitti."

Pitt hemen cevap vermedi. Gözlerini yumdu, düşünmeye çalıştı. Birden kafasında bir şimşek çaktı.

"Gettysburg, Miami'yi tutturma olanağın yok mu?"

"Yok. Tamam."

"Key Wets Daniz-Hava Üssünü dene. Keys'in tam burnunda."

"Bakıyoruz, Bilgisayarımız orayı yüz on mil kuzeyde, biraz doğumuzda gösteriyor. Çok kuşkulu. Tamam."

"Ruslara vermektense suya göm daha iyi."

"Söylemesi sana kolay geliyor. Bu gemide on iki kişiden fazla yolcum var."

Pitt vicdaniyla bir an boğuştu. Tanrı rolü yapıp yapmamak arasında bir karara varmaya çalıştı. Sonra telaşla konuştu. "Gettysburg, bir dene! Keys'e git!"

O bilemezdi, ama Jürgens de aynı karara varmak üzereydi. "Neden olmasın? Kaybedecek yalnızca bir milyarlık bir uçak, bir de hayatlarımız var. Sen parmaklarını çaprazla."

"Ben aradan çıkınca herhalde Houston Kontrolün sesini duyarsın," dedi Pitt, "İyi şanslar, Gettysburg. Eve sağ salim dönün. Tamam."

Pitt orada tükenmiş gibi oturdu. Salonda garip bir sessizlik vardı. Yaralıların iniltileriyle daha da belirginleşen bir sessizlik. Quintano'ya baktı, hafifçe gülümsedi. Oyundaki rolünün bittiğini düşündü. Artık tek yapacağı arkadaşlarını toplayıp evine dönmektir.

Ama tam o sırada aklına La Dorado geldi.

Kısım 58

Gettysburg gecenin içinden kayarak inerken koskoca bir hedef oluşturuyordu. Susmuş motorlarından egzoz dumanı çıkmıyordu ama kuyruk tarafında seyir ışıkları pırıl pırıldı. Hollyman'ın saldırı uçağının çeyrek mil ilerisinde biraz aşağısındaydı. Hollyman mekiği ve içindekileri hiçbir şeyin kurtaramayacağını biliyordu. Alevli ölümü birkaç saniye uzaktaydı mekiğin.

Hollyman mekanik biçimde saldırısını planladı, ön paneldeki görüntü ekranları gerekli hızı, mevki, roket sisteminin ateşleme sayılarını gösteriyordu. Dijital bilgisayar mekiği otomatik olarak izlemekteydi. Düğmeye basmaktan başka yapılacak iş yoktu.

"Kolarado Kontrol, hedefe takılıyım."

"Tamam, Tilki Lider. İnişe dört dakika kaldı. Saldırına başla."

Hollyman kararsızlıkla boğuşuyordu. İçinden öyle bir tiksinti yükselmekteydi ki, bir türlü hareket edemiyordu. Zihni yapacağı bu korkunç işten boğulmaktaydı. Hep içinde bütün bunların korkunç bir yanlışlık sonucu olduğuna, Gettysburg'un eski zaman idam mahkûmları gibi son anda Başkanın affına uğrayacağına ilişkin bir umut vardı.

Hollyman'ın Hava Kuvvetlerindeki o alkışlarla dolu meslek hayatının sonuydu bu. Gerçi emirleri yerine getiriyordu, ama bundan sonra hep, Gettysburg'u patlatan adam olarak hatırlanacaktı artık. Ömründe duymadığı bir korku ve öfke kapladı benliğini.

Karşısına çıkan bu durumu kör talihe yorumlayamıyordu. Talihin onu cellât rolüne seçmesine de inanamıyordu. İçinden siyasal kararları veren politikacılara küfretti. Onların yüzünden olmuştu bütün bunlar.

"Tekrarlıyorum, Tilki Lider. Yayın mı karıştı?"

"Bir şey yok, Kontrol. Bir şey yok."

"Neden gecikiyorsun?" diye sordu General Post. "Saldırına derhal başta."

Hollyman'ın ekranındaki sayılar hızla değişmeye başladı. Onlara dikkatle baktı. Merakı artıyordu. Gözleri karşısındaki mekiğe döndü. Hızlanmış gidiyordu mekik.

"Colorado Kontrol!" diye bağırdı mikrofona. "Burası Tilki lider. Gettysburg rota değiştirdi. Duyuyor musunuz? Gettysburg sola kaydı, kuzeye döndü."

"Duyuyoruz. Tilki Lider." diye karşılık verdi Post. Onunda sesinde rahatlama vardı. "Rota değişimi bizim ekranda da görülüyor. Mevki al mekiği izle, O adamların morale çok ihtiyacı var."

"Memnuniyetle," dedi Hollyman coşku içinde. "Memnuniyetle."

Johnson Uzay Merkezinin kontrol odasında derin bir sessizlik vardı. Hava Kuvvetlerinin giriştiği harekâttan habersiz olan yer kontrol ekibi ve NASA bilim adamları kalabalığı sanki cehennem kapısında nöbet bekliyorlardı. Onların ekranları da mekiğin birden kuzeye döndüğünü kaydetti. Ama belki de iniş için dönüş yapmaya çalışıyorlardı.

Derken beklenmedik bir anda Jurgens'in sesi bu sessizliği parçaladı. "Houston, burası Gettysburg. Duyuyor musunuz? Tamam."

Kontrol odasında çılgınca bir tezahürat ve alkış koptu. Merv Foley çabucak kendini toparlayıp

cevap verdi. "Tamam. Gettysburg. Aramıza hoş geldin."

"Gerçek Merv Foley'le mi konuşuyorum?"

"İki taneysel inşallah ötekini çek filan imzalamadan yakalarlar."

"Sen Foley'sin. tamam."

"Durumun ne, Dave? Tamam."

"Ekranında izliyor musun?"

"Bütün sistemler çalışıyor, sadece haberleşmeyle rehber kontrol bozuktu. Siz uzay istasyonundan ayrıldığınızdan beri."

"Öyleyse biliyorsundur yüksekliğimiz 44.000 fit, hızımız 1.100. Key West Deniz-Hava üssünün pistine inmeye çalışacağım."

Foley başını kaldırıp Irvin Mitchell'in yüzüne baktığında, tüm hatları gergindi.

Mitchell başını salladı. Foley'in omzuna hafif hafif vurdu. "Her yardımı sağlayalım, o adamlar evlerine döndürelim."

Foley dalgın bir sesle, "Hedefe en az dört yüz mil uzak." dedi. "Yüz tonluk bir uçak... İniş hızı dakikada 10.000 fit. Ticari uçakların yedi katı dik inişi var. Asla başaramayız."

"Hiçbir zaman asla deme." diye karşılık verdi Mitchell, "Onlara, çalışıyoruz de. Neşeli görünmeye çalış."

"Neşeli mi?" Foley birkaç saniye bekleyip kendini toplamaya çalıştı, sonra verici düğmesine başlı. "Tamam, Dave, sorunun üzerine eğilip sizi Key West'e kondukmaya çalışacağız. Sen TAEM kontrolünde misin? Tamam."

"Olumlu. Yüksekliği korumak için her türlü hileyi deniyoruz. Normal yaklaşımla gelmiyoruz. İnişi uzatmaya çalışıyoruz. Tamam."

"Anlıyorum. Tüm hava ve deniz kurtarma ekipleri uyarıldı, bölgenin tümü hazır."

"Donanmaya haber verin de kahvaltuya habersiz misafir geldiğimizi bilsinler."

"Veririz." dedi Foley. "Bekle."

Ekranın klavyesine bastı. Gettysburg 39.500 fiti geçip inmekteydi. Hâlâ seksen mil yolu vardı.

Mitchell yaklaştı, gözlerini duvardaki ekrandan ayırmadı. Kulaklığı takıp Jurgens'e seslendi.

"Dave, ben Irwin Mitchell. Otomatiğe geri dönün. Duyuyor musun? Tamam."

"Duydum, Irv, ama hoşlanmadım."

"Yaklaşmanın bu aşamasını bırak bilgisayarlar yapsın. İnişe on mil kala yine el kontrolüne geçersin."

"Tamam, kapadım."

Foley başını kaldırıp Mitchell'e umutla baktı. "Şans ne kadar?" diye sordu yalnızca,

Mitchell derin bir soluk aldı. "Kıl payı," dedi. "Olabilir mi?"

"Rüzgâr azıtmazsa, saç kılı kadar bir şansları var. Ama rüzgâr karşıya döner, beş deniz milini aşarsa, yandık."

Gettysburg'un pilot kabininde korkudan eser yoktu. Vakit yoktu korkuya. Jürgens bilgisayar ekranındaki iniş eğrisine dikkatle baktı, parmaklarını konsere çıkmak üzere olan bir piyanist gibi oynattı. Son iniş manevraları için el kontrolüne geçmeyi hevesle bekliyordu.

"Bir refakatçimiz var." dedi Burkhart,

Jürgens gözlerini aletlerden ilk defa ayırıp pencereden baktı. F-15S saldırı uçağının iki yüz metre kadar açıktan uçtuğunu ancak görebildi. O bakarken pilot, ışıklarını yakıp söndürdü, kanatlarını salladı, iki uçak da onun arkasındaydı, Jürgens telsizini askeri frekansa çevirdi.

"Siz nereden çıktınız?"

Hollyman, "Güzel kızları seyredelim diye gezintiye çıkmıştık, sizin makineyi gördük." dedi. "Yardımcı olabilir miyiz? Tamam."

"Çekme halatınız var mı? Tamam."

"Yeni bitti."

"Yalnız bırakmadığınıza teşekkürler, tamam."

Jürgens kendini biraz rahatlamış hissetti. Key West'e varmadan düşerlerse, en azından bu uçaklar kurtarma ekiplerine yerlerini bildirebilirdi. Dikkatini tekrar göstergelere çevirdi, Houston'un neden onu Key West Deniz-Hava Üssüyle görüştürmeğini merak etti.

"Ne demek Key West kapalı?" diye haykırdı Mitchell. Bembeyaz suratlı bir mühendis yanı başında, elinde telefonla öylece duruyordu. Mitchell adamdan cevap beklemeden telefonu kapı. "Kimle görüşüyorum?" diye sordu.

"Sen Yarbay Redfern."

"Durumun ciddiliğinin farkında mısınız?"

"Anlattılar efendim, ama yapabileceğimiz bir şey yok. Bu akşam bir yakıt tankeri elektrik hatlarımıza çarptı, olan karanlıkta kaldı."

"Acil durum jeneratörleriniz?"

"Dizelli Jeneratör altı saat kadar çalıştı, sonra mekanik bir arızadan bozuldu. Şimdi üzerinde uğraşıyorlar. Bir saate kadar devreye girer."

"Çok geç!" diye bağırdı Mitchell. "Gettysburg sizden iki dakika ötede. İnerken onlara nasıl yol gösterebilirsiniz?"

"Gösteremeyiz." dedi Yarbay. "Tüm aletlerimiz devre dışı."

"Öyleyse pistin çevresine otomobil ve kamyonları dizip farlarınızı yakın. Zemini aydınlatacak ne olsa olur."

"Elimizden geleni yaparız, efendim. "Ama bu saatte, nöbette yalnızca dört kişi varken, pek istediğimiz gibi olamaz. üzgünüm."

"Tek üzgün olan sen değilsin." diye homurdandı Mitchell. Sonra telefonu çarparak kapattı.

"Pisti ekranda görüyor olmalıydık." dedi Burkhart tedirgin bir sesle. "Key West kentinin ışıklarını görebiliyorum, ama iniş pisti ortada yok."

Jurgens'in yüzü ilk defa terle parladı. "Kontrol kulelerinin bizi aramaması da çok garip."

O anda Mitchell'in gerilim dolu sesi duyuldu. "Gettysburg, Key West üssünde elektrik kesik. Pisti taşıtlarıyla aydınlatmaya çalışıyorlar. Doğudan yaklaşmanızı ayarlıyoruz. Pistiniz yedi bin fit boyunda. Aşarsanız kendinizi bir lunaparkta bulursunuz. Duydunuz mu? Tamam."

"Tamam. Kontrol duyduk."

"Yüksekliğinizi 11300 fitte görüyoruz. Dave. Hız 410. Bir dakika on saniye ve inişe altı mil var. El kontrolüne geçin, tamam."

"Geçiyoruz, tamam."

"Pisti görebiliyor musunuz?"

"Henüz yok."

"Araya girdiğim için özür dilerim... Gettysburg." Hollyman'ın sesiydi. NASA frekansından sesleniyordu. "Ama sanırım ben ve çocuklar sizin kızığa yol gösterebiliriz. Biz önden uçup ışık verelim, tamam."

"Çok makbule geçer, küçük dostum." dedi Jürgens minnetle.

F-15'lerin hızlanıp geçişlerini, burunlarını aşağıya indirip Key West'e çevirişlerini seyretti. Hepsini iniş ışıklarını yaktılar arka arkaya sıra oldular. Parlak ışıkları önce yalnızca suların üzerinde parladı, sonra tuzlu kumlara değdi, en sonunda pisti buldu.

Dikkatini yoğunlaştırma çabasıyla Jurgens'in yüzü kırış kırıştı. Mekik dosdoğru onun ayarladığı yere gidiyordu, ama ne de olsa kağıttan yapılmış oyuncak planörler gibi iniş yapacak bir yapıda değildi. Burkhart hızı ve yüksekliği yüksek sesle okuyor, Jurgens'in dikkatini inişe yoğunlaştırmasına yardımcı oluyordu.

"Gettysburg, minimum üç yüz fitin altındasın." dedi Foley.

"Bir santim yükselirsem motorlarını stop eder."

Pistin yaklaşıp büyümesi sanki yüzyıllar sürüyordu. Mekik ancak dört mil uzaktaydı, ama yüz mil gibi görünüyordu. Jürgens başaracağına inanıyordu. Başarmak zorundaydı. Beyninin her hücresi Gettysburg'u yüksekte tutmaya uğraşıyordu. "Hız 320, yükseklik 1.600, piste üç mil." diye rapor verdi

Burkhart. Sesinde bir boğukluk vardı.

"Jürgens itfaiye ve kurtarma arabalarının farlarını da görüyordu artık. Savaş uçakları tepesinde dönüyor, iniş ışıklarını pistte parıltıyordu.

Mekik iniş eğrisini tüketme yolundaydı. Jürgens onu cesaret edebildiği kadar dengelemeye çalıştı. İniş ışıkları otuz metre aşağıdaki kıyı şeridini aydınlattı. Normal iniş talimatı tekerlerin pistin 2.70 fit ilerisine değmesini gerektiriyordu. Jürgens soluğunu tuttu, inşallah betonun başlangıcını buluruz diye dua etti.

Tuzlu kumlar göz kamaştırıcı ışıkların altından kayıp gerideki karanlığın içinde kayboluyordu. Burkhart koltuğun kollarını kavramış, peş peşe azalan sayılar sıralıyordu.

"Hız 205. İniş takımı on fitte... beş fit... üç fit... iki fit... bir, temas."

Dört dev teker sert zemine değdi, ani sürtünmeye itiraz edercesine dumanlar püskürttü. Daha sonra yapılan ölçümler Jurgens'in tekerleri yere pistin başlangıcından 47 fit ileride değdirdiğini gösterecekti. Jürgens bunu yavaşça eğdi, burun tekerini de değdirdi, sonra her iki freni birden çekti. Uzay mekiği pistin sonuna üç yüz metre kala durdu.

"Başardılar!" diye haykırdı Hollyman telsizine.

"Gettysburg'dan Houston Kontrole." dedi Jürgens. İçini çektiği bile duyuluyordu. "Tekerler durdu."

Foley, "Harika! Harika!" diye bağırıp duruyordu.

Mitchell, "Tebrikler, Dave," diye ekledi. "Kimse daha iyisini yapamazdı."

Burkhart, Jurgens'e baktı, bir şey söylemeden başparmağını havaya kaldırdı.

Jürgens öylece oturuyor, damarlarına pompalanan adrenalin hâlâ yükseliyordu. Bu koşullara rağmen kazandığı zaferin tadını çıkarmaktaydı. Yorgun zihni başıboş dolaşıyordu. Bir ara Dirk Pitt'in kim olduğunu merak etti. Sonunda uzanıp enterkom düğmesine bastı.

"Bay Steinmetz."

"Evet, Kaptan?"

"Dünyaya hoş geldiniz. Vatanımızdayız."

Kısım 59

Pitt, Velikov'un odasına girip çevreye kısacık, ama her şeyi gören bir bakışla baktı. Herkes Raymond LeBaron'un çevresinde diz çökmüştü. LeBaron yere sırtüstü uzanmıştı, Jessie onun elini tutmuş, kulağına bir şeyler mırıldanıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Pitt,

Giordino, "Sana yardım etmek için ayağa fırladı, senin kulağını parçalayıp gecen kurşunu o yedi." diye açıklamada bulundu.

Pitt diz çökmeden önce, ölmekte olan milyonere bir baktı. Karnının üst tarafında, gömleğine kıpkırmızı kan yayılmıştı. Gözlerinde hâlâ hayat vardı. Jessie'ye dikilmişti gözleri. Soluğu hızlı, kesikti. Başını kaldırıp karısına bir şey söylemeye çalıştı, ama bu çaba ağır geldi, tekrar serildi.

Pitt yavaşça Jessie'nin yanına diz çöktü, Jessie ona döndüğünde, renksiz yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Pitt bir an konuşmadan baktı. Söyleyecek bir şey bulamıyordu. Zihni tükenmişti artık.

"Raymond seni kurtarmaya çalıştı," dedi Jessie boğuk bir sesle. "Onu hiçbir zaman tam olarak etkileyemeyeceklerini biliyordum. Sonunda gerçek kişiliği ortaya çıktı."

LeBaron öksürdü. Gerip, hışırtılı bir öksürme sesi çıktı ağzından. Donuk gözlerle Jessie'ye baktı. Yüzü bembeyaz, kansızdı. "Hilda'ya göz kulak ol." diye fısıldadı. "Her şeyi senin ellerine teslim ediyorum."

Başka bir şey söyleyemeden çok aşağılardan gelen patlama sesleriyle oda sarsıldı. Quintano'nun ekibi tesisin içindeki elektronik teçhizatı patlatmaya başlıyordu. Hemen çıkmak zorundaydılar. Raymond LeBaron'u yanlarına alamazlardı.

Pitt, halının üzerinde ölmekte olan adamı göklere çıkaracak gazete ve dergi yazılarını düşündü. Bir sözüyle şirket başkanlarını var eden, yok eden, büyük politikacıları yerinden oynatan maliye sihirbazı. Yürürken ardında yıktığı rakip şirketlerin kemiklerinden bir iz bırakan, binlerce işçinin sokaklarda kalmasına sebep olan biri. Bütün bunları okumuştü Pitt daha önce, ama şu anda karşısında yalnızca ölmekte olan yaşlı bir adam görüyordu. İnsan zaaflarının bir örneği, en iyi arkadaşına karısını çalmış, sonra adamı bir hazine için öldürmüş biri. Pitt böyle birine acıyamazdı. İçinde hiçbir duygu uyanmadı.

LeBaron'un hayatla bağınu oluşturan o ince iplik kopmak üzereydi. Eğildi, dudaklarını adamın kulağına yaklaştırdı. "La Dorado," diye fısıldadı Pitt. "Ne yaptın onu?" LeBaron gözlerini kaldırdı, bakışları bir an parladı, sonra tekrar donuklaştı. Cevap vermek için gücünü toplarken sesi hafif çıktı. Ölürlen söylediği son sözler oldu bunlar onun, "Ne dedi?" diye sordu Giordino.

Pitt "Emin değilim;" dedi. Yüz ifadesi şaşkıındı. "Bana sanki 'Meynerin'e bak.' dedi gibi geldi,"

Karşı kıyıdaki Kübalılar patlamaların sesini uzaktan gelen bir fırtına sesi gibi duydular, önem vermediler. Ufukları volkan patlamasını andırır kızılı turunculu alevler aydınlatmadı, ışık sütunları yükselmedi. Ses garip şekilde boğuktu. Tesis içinden parçalanıyordu. Antenin geç kalan patlaması bile fazla dikkat çekmedi.

Pitt, Jessie'nin kumsala yürümesine yardım etti. Giordino'yla Gunn da onlarlaydı. İkisini Kübalılar sedyelerle taşıyorlardı. Quintano yaklaştı, tedbiri bir kenara bırakıp kalem fenerinin ışığını Pitt'in

yüzünde parlattı.

"O kulağına bir sargı yapıştırırsan iyi edersin." dedi.

"SPUT'a varana kadar dayanırım."

İki adamımı geride bırakmak zorunda kaldım, bulunamayacakları bir yere gömdüm. Ama hâlâ gelirken olduğumuzdan deha kalabalığız. Bazılarımız Dasher'lara ikişer kişi binmek zorunda kalacak. Dirk, sen Bayan LeBaron'u al. Bay Gunn benimle gelsin Çavuş Lopez da "

"Çavuş yalnız gidebilir." diye onun sözünü kesti Pitt.

"Yalnız mı?"

"Biz de geride bir kişi bıraktık," diye açıkladı Pitt.

Quintano fenerini ötekilerin yüzlerinde çabucak gezdirdi.. "Raymond LeBaron?"

"O gelmiyor."

Quintano hafifçe omuzlarını kaldırdı, Jessie'ye başıyla selamlar gibi bir işaret yaptı, "Üzıldüm." dedi. Sonra arkasını döndü, adamlarını yolculuk için toparlamaya koyuldu.

Pitt, Jessie'yi göğsüne bastırıp konuştu. "Senden birinci kansı Hilda'ya bakmanı istedi. Hilda hâlâ yaşıyor."

"Sen nereden biliyorsun?" Jessie'nin sesinde inanmazlık vardı.

"Birkaç gün önce konuştum onunla."

Jessie bu sözle yetindi, ona huzurevinde ne işi olduğunu sormadı. "Raymond'la ben tören yaptık. karı koca rolü oynadık... ama asla Hilda'yı gerçekten boşayamadı, ondan vazgeçemedi."

"İki kadını seven bir erkek."

"Farklı ve özel biçimlerde. İş hayatında bir kaplan, evde bir kuzuydu. Hilda'nın zihni ve vücudu çökmeye başlayınca Raymond da çökmeye başladı. Yaslanabileceği bir kadına şiddetle ihtiyacı vardı. Nüfuzunu kullanıp ona sahte bir ölüm ayarladı, eski soyadıyla bir huzurevine yatırdı."

"Sen sahneye o zaman çıktın." Pitt soğuk davranmak istemiyordu, ama pişman da olmadı.

"Ben zaten onun hayatının bir parçasıydım," dedi Jessie pek acı duymaksızın. "Prosperteer'in tecrübeli yazarlarından biriydim. Yıllardır Raymond'la aramızda ilişki vardı. Birarada kendimizi rahat hissediyorduk. Yaptığı teklif hemen hemen iş teklifi gibi bir şeydi. Sahte bir evliliğin getirdiği rahatlık... Ama kısa zamanda derinleşti... çok daha derinleşti... İnanır mısınız buna?"

Pitt alçak sesle. "Yargılama yeteneğim yoktur," dedi,

Quintano gölgelerin arasından sıyrıldı, Pitt'in koluna dokundu. "Çıkıyoruz. Ben telsizi alıp öne geçeceğim." Jessie'ye yaklaştı, sesi yumuşadı. "Bir saat sonra güvende olacaksınız. Biraz daha dayanabilir misiniz?"

"İyiyim. İlginize teşekkür ederim."

Dasher'lar kumlardan suya itildi, Quintano'nun emriyle herkes bindi, siyah sulara açıldı. Bu sefer Pitt en arkadan geliyor, Quintano telsizini takmış. Albay Kleist'ın SPUT' tan gelen emirlerini dinleyerek en başta ilerliyordu,

Ölüm adasını arkada bıraktılar. Koskoca tesis kırık beton yığınları halindeydi artık. Elektronik teçhizat ve süslü mobilyalar, güneşin kavurduğu kumların altında, bir volkanın lavları gibi gömülüydü. Dev anten bin parçaya bölünmüş, onarılmayacak biçimde parçalanmıştı. Bir saate kadar GRU ajanlarının peşi sıra yüzlerce Rus askeri o enkazı dolaşıyor olacaktı. Kumları avuçlarıyla eleyecek, bu olaydan kimlerin sorumlu olduğunu anlamaya çalışacaklardı. Ama bulguları olsa olsa Fidel Castro'ya işaret edecek, suçlayan parmak CIA'ye yönelmeyecekti.

Pitt gözlerini önündeki Dasher'in mavi ışığından ayırmıyordu. Bu sefer akıntıya karşı gitmekteydiler. Minik bot dalgalara dalıp çıkıyor, fana halde sallanıyordu. Jessie'nin ek ağırlığı hızlarını azaltmaktaydı. Pitt gaza dibine kadar basıyor, geri kalmamaya uğraşıyordu.

Bir mil kadar gitmişlerdi ki, Pitt, Jessie'nin bir elinin kendi belinden kaydığını hissetti.

"İyi misin?" diye sordu.

Cevap olarak buz gibi bir tabanca namlusu koltuk altına değdi. Pitt başını yavaşça eğdi silaha baktı. Evet, Otomatik tabancanın kara silueti belliydi. 3 milimetrelik Makarov, Onu tutan elde hiç titremiyordu.

"Küstahlık saymazsan kafandan ne geçtiğini sorabilir miyim?"

"Bir plan değişikliği." Jessie'nin sesi pes ve gergindi, "İşimizin henüz yarısını gördük."

Kleist SPUT'un güvertesinde duruyor, Quintano'nun takımı Dasher'larından alınıp güvertedeki kapaktan aşağıdaki kargo ambarına indiriliyordu. Quintano geminin çevresinde dolaştı, suda kimsenin kalmadığından emin olmaya çalıştı, ancak ondan sonra ambara indi.

"Nasıl gitti?" diye sordu Kleist heyecanla.

"Pırıl pırıl bir zafer. Tahrip işi tamam. Langley'e haber verebilirsiniz. GRU kanalı artık aramızda değil."

"Güzel iş," dedi Kleist. "Sana bomba gibi bir ikramiye ve uzun bir izin. Martin Brogan'ın saygılarıyla."

"Büyük bölümü Pitt'in hakkı. Daha Ruslar uyaramadan bizi dosdoğru ana salona soktu. Sonra telsizi açıp uzay mekiğiyle konuştu."

"Ne yazık ki, part-time yardımlar bandoyla karşılanmıyor," dedi Kleist dalgın bir sesle. Sonra sordu. "General Velikov ne oldu?"

"Enkaz altında kaldığı sanılıyor."

"Yaralınız?"

"İki adam kaybettim." duraladı. "Raymond LeBaron'u da kaybettik."

"Başkan bunu duyunca pek sevinmeyecek."

"Daha çok bir kazaydı. Pitt'in hayatını kurtarmak için cesur, ama budalaca bir girişimde bulundu, o yüzden vuruldu."

"Demek herif sonunda kahraman olarak öldü." Kleist güvertenin kenarına yürüyüp sulara baktı. "Ya Pitt?"

"Hafif bir yara. Ciddi değil."

"Bayan LeBaron?"

"Birkaç gün dinlense, biraz makyaj yapsa, yeni gibi olur."

Kleist birden döndü. "Onları en son ne zaman gördün?"

"Kumsaldan ayrılırken. Pitt kadını kendi Dasher'ına almıştı. Bize yetişebilmeleri için yavaş ilerliyordum."

Quintano pek göremiyordu, ama Kleist'in gözlerine korku dolmaya başlıyordu. Bir şeylerin fena halde yanlış gittiği yolunda bir korku. "Pitt'le Bayan LeBaron gemiye çıkmadı."

"Çıkmış olmalılar.". dedi Quintano rahat bir sesle. "Son çıkan bendim."

"Sayınız üç eksik zaten." dedi Kleist. "Hala oralarda bir yerdeler, Pitt'de telsiz de olmadığına göre, onlara yol gösteremeyiz."

Quintano elini alnına çarptı. "Benim hatam. Sorumlu benim."

"Belki öyle, belki de değil. Eğer bir terslik olsa, Dasherı bozursa Pitt seslenirdi. Sen de kesinlikle duyardın."

"Radarda görebiliriz belki onları," dedi Quintano umutla."

Kleist yumruklarını sıktı, birbirine tokuşturdu, "Çabuk olalım. Buralarda daha fazla oyalanmak intihar demek olur."

Quintano'yla ikisi kontrol odasına indiler. Radar operatörü boş ekranın karşısında oturuyordu, iki subay yanına gelince başını kaldırdı. Subayların yüzleri kaygılıydı.

"Yükselt anteni," dedi Kleist.

Operatör, "Küba kıyısındaki her radar görür bizi." diye itiraz etti.

"Yükselt dedim." Kleist'in sesi sertti.

Yukarıda, güvertede bir kapak açıldı, yönlendirmeli bir anten elli metre yukarıya uzandı. Aşağıda altı elit göz canlanan ekrana bakıyordu.

"Ne arıyoruz?" diye sordu operatör,

Quintano, "Adamlarımızdan ikisi kayıp," dedi.

"Onlar ekranda gözükmeyecek kadar küçük."

"Kompüter büyütücün?"

"Deneriz."

"Haydi."

Yarım dakika sonra operatör başını iki yana salladı. "İki millik çevrede bir şey yok."

"Beş mili tara."

"Hâlâ yoklar."

"On mili dene."

Operatör radar ekranına boş verip bilgisayar ekranına baktı! "Tamam, minik bir noktacık var, bekli

odur. Dokuz mil güneybatıda, aı iki-iki-iki derece."

"Kaybolmuş olmalılar" diye mırıldandı Kleist.

Radar operatörü başını iki yana salladı. "Kr ya da budala değilse kaybolmaz. Gök pırıl pırıl. Kutup yıldızının yerini okullardaki izci çocuklar bile biliyor."

Quintano'yla Kleist doğrulup birbirlerine sessiz bir şaşkınlık içinde baktılar. Doğru olduğunu bildikleri şeyi anlamaya cesaret edemiyorlardı. Kaçınılmaz soruyu ilk soran Kleist oldu.

"Neden?" dedi budala gibi. "Neden bile bile Küba'ya gitmek istesinler?"

Beşinci Bölüm

Amy Bigalow

Kısım 60

6 Kasım 1989

Küba'nın Kuzey Kıyısı

Pitt'le Jessie bir Küba devriye gemisine gözükmemeyi başarıp Küba kıyısına bin metre yaklaştıklarında Dasher'in aküsü boşaldı. Pitt tıparları çekti, minik bot batarken onlar yüzmeye başladılar. Ayağındaki asker çizmeleri sıkıydı, içine pek az su giriyordu. Bu yüzden onları ayağından atmadı. Kıyıya çıkınca gerekli olacaklarının farkındaydı.

Su ılık, dalgalar küçüktü. Gökte yarım ay vardı. Güreş doğmadan iki saat önce batacağı. Ay ışığında Pitt, Jessie'yi rahatça görebiliyordu. Jessie gerçi su yutmuş gibi biraz öksürüyordu ama hareketleri yorgun değildi.

"Sırtüstü iyi yüzer misin?" diye sordu Pitt

"İyi." diye kekeledi, sulan tükürdü. "Lisede karışıkta üçüncü gelmişim."

"Hangi eyalet?"

"Wyoming."

"Wyoming'de yüzmeye havuzu olduğunu bilmezdim."

"Komik adam."

"Sular yükseliyor. Akıntısı bizden yana, Tersine dönmeden acele edelim."

"Yakında ortalık ağaracak." dedi Jessie.

"Kıyıya çıkıp saklanmak daha da gerekli o zaman."

"Ya köpebalıkları?"

"Onlar saat altıdan önce asla kahvaltı etmez." dedi Pitt sabırsız bir sesle. "Haydi, daha fazla konuşma."

Sırtüstü yüzmeye başladılar, Kollarını beş üstünden savuruyor, ayaklarıyla suya tekmeler atıyorlardı. Kıyıya doğru yükselen sular onları hızla ilerletmekteydi. Çabuk yol aldılar. Jessie sıkı bir yüzücüydü. Pitt'le başabaş gidebiliyor geri kalmıyordu. Pitt onun altı gündür çektiklerinden sonra gösterdiği bu dayarımaya gücüne hayranlık duydu, vücudunda var olduğunu bildiği acılar için ona acıdı. Ama hızını kesecek bir şey söyleyemezdi ona. Kıyıya varıp bir dereceye kadar güvene kavuşunca söyleyemezdi.

Jessie yönü Küba'ya çevirmesinin nedenini açıklamamıştı. Pitt de ona sormamıştı. Delilikle ilgisi olmayan, mantıklı bir amacın varlığını anlamak için falcı olmaya gerek yoktu. Bu kadın çok mantıklıydı, inatçıydı da. Pitt aslında istese Dasher'ı devirir, bu işten kurtulurdu. Zaten Jessie'nin

sözünü dinlemese bile, onun tetiği çekmeyeceğinden oldukça emindi.

Ama bu da... bir işti Pitt için. Battı balık yan gider... dünyayı döndüren sevgidir, diye düşünmüştü. Hoş aşık değildi ona. Hoşlanıyordu, ama ayakları yerden kesilmiş değildi. Pitt'i harekete geçiren duyguların en başında merak gelmekteydi. Bilinmeyene açılan bir kapı görse, ayağını oraya sokmadan edemeyecek yaratılıştaydı. Sonra,.. La Dorado hazinesinin cazibesi de vardı. LeBaron'un verdiği ipucu pek zayıftı ama heykel Küba'da bir yerlerdeydi mutlaka. Bir tek terslik vardı.., burada kolaylıkla öldürülebilirlerdi.

Pitt durdu, daldı, üç metre dolaylarındaki dibe dokundu. Yüze çıkarken yanlışlıkla Jessie'nin bacağına değdi. Jessie bağırdı. Kendisine değen şeyin üçgen bir yüzgeci, görmeyen gözleri, ancak bir dışının beğenebileceği bir ağzı var sanıp korkmuştu.

"Sus!" diye soludu Pitt, "Kilometrelerce kıyıda her devriyeyi üstümüze çekeceksin."

"Ah, Tanrım... sen miydin?" Sesi hâlâ korku doluydu.

"Yavaş konuş," diye fısıldadı Pitt onun kulağına. "Su sesi taşır. Biraz dinlenelim, kıyıda faaliyeti gözetleyelim."

Jessie'den cevap gelmedi. Hafifçe Pitt'in omzuna dokunup onayladığını belli etti. -Birkaç dakika suda kollarını oynatıp karanlıklara baktılar. Küba sahili yumuşak ışıklar altındaydı, ince beyaz bir kum şeridi, arkada da koyu renk ağaçlar. İki mil kadar sağda, kıyıya yakın geçen yoldaki farları görebiliyorlardı. Beş mil ötede de göğe vuran ışıklar bir liman kentinin varlığına işaret ediyordu.

Pitt kıyıda hiçbir kıpırtı göremedi. Elini öne doğru salladı, tekrar yüzmeye başladı. Bu sefer kurbağalama gidiyor, gözlerini kıyıdan ayırmıyordu. Yükseklikler, biçimler, açılar ve silüetler gittikçe daha girginlik kazandı. Göğsüne kadar gelen suda ayakta durdu.

"Başabilirsin." dedi yavaşça.

Bir an sessizlik oldu, sonra Jessie fısıldadı. "Çok şükür, kollarım kurşun kesilmişti."

"Sığ suya varınca yat dinlen. Ben keşfe çıkacağım."

"Lütfen dikkatli ol."

"Kaygılanma." diyerek sırtıttı Pitt "Hoşuma gitmeye başla- dı. Bu gece ikinci düşman kumsalına çıkarma yapıyorum."

"Sen hiç ciddi olamaz mısın?"

"Gerektiği zaman. Örneğin şimdi. Tabancayı bana ver."

Jessie kararsızdı. "Galiba kaybettim."

"Galiba mı?"

"Suya girdiğimiz zaman..."

"Düşürdün mü?"

"Düşürdüm." Sesinde masum bir üzüntü vardı.

Pitt bezgin bir seste. "Seninle çalışmak ne büyük zevk, bilemezsin." dedi.

Sessizce yüzdüler, sonunda su birkaç santime indi. Jessie'ye hareketsiz yatması için işaret etti.

Birkaç dakika Pitt de hiç kıpırdamadı, sonra birden, tek kelime söylemeden ayağa fırladı, kumlar üzerinden koşup ağaçların arasına girdi.

Jessie uyumamaya çalışıyordu. Yorgunluktan tüm vücudu uyuşmaktaydı. Foss Gly'ın sebep olduğu çürüklerin acısı ise azalmaya başlamıştı. Bana şükretti. Vücudunu okşayan dalgalar onu sakinleştiriyordu.

Birden dondu kaldı parmakları ıslak kumlara gömüldü, yüreği ağzına geldi.

Çalılardan biri kıpırdıyordu. On, belki yirmi metre ötede kara bir gölge çevredeki diğer gölgelerden ayrıldı, kıyı boyunca ilerledi.

Pitt değildi bu.

Ayın solgun ışığı üniformalı, eli tüfekli bir adamı gösterdi. Jessie felç olmuş gibi yatıyordu. Çaresizliğinin farkındaydı. Vücudunu kumlara bastırdı, yavaşça biraz daha derine kaymaya çalıştı. Santim santim.

Jessie kendini ufaltmaya çalışırken bir fenerin ışığı ıslak ve kuru kumları ayıran çizgi üzerine düştü. Kübalı devriye ışığı sağda solda gezdirerek Jessie'ye doğru geliyordu. Gözleri kumları incelemeydi. Jessie onun ayak izlerini takip ettiğini anlayıp daha beler korkuya kapıldı. Kendisini yalnız bıraktığı için Pitt'e fena halde öfkelenmişti. Özellikle de yerde ona uzanan izler, bıraktığı için...

Kübalı on metreye kadar sokuldu. Biraz bu yana dönse, Jessie'nin vücudunu görecekti. Fener ışığı olduğu yerde durdu, adam Pitt'in ayak izlerine baktı. Sağa dönüp çömeldi, feneri bu sefer ilerideki çalılara tuttu. Sanra beklenmedik bir anda tekrar döndü, ışık Jessie'nin suratında parıladı. Jessie konuşamayacak kadar korkmuştu. Gözlerim yumdu, sanki bununla korkuyu da, vücuduna girecek kurşunları da önlemeye çalıştı.

Önce hafif bir çarpma sesi, sonra bir inilti duydu. Kurşun gelmedi. Garip bir sessizlik vardı. Işığın da söndüğünü hissetti. Gözlerini açtı, bileklerine kadar suya girmiş bir çift bacağa baktı, bacakların arasından Kübalı devriyenin suda yüzen hareketsiz vücudunu göndü.

Pitt eğilip Jessie'yi yavaşça ayağa kaldırdı, sular damlayan saçlarını sıvazladı. "Bir dakika arkamı dönsen başın derde giriyor." dedi yavaşça.

"Öldüm sandım." Kalbinin vuruşları normale dönüyordu.

"Key West'den bu yana aynı sevi kimbilir kaç kere hissetmişsindir."

"Ölüm korkusuna kolay alışılmıyor."

Pitt, Kübalının fenerini aldı, eliyle siperledi, adamın üniformasını soymaya başladı. "Bereket versin boyu kısa. Senin kadar. Çizmeleri büyük gelecek ama küçük gelmesinden iyidir."

"Öldü mü?"

"Kafatasında ufacık bir çökme.. Taştan. Birkaç saate kadar ayılır."

Jessie kendisine fırlatılan üniformayı yakalayınca burnunu buruşturdu, "Galiba ömründe banyo yapmamış."

"Denizde yıka, ıslak giy," dedi Pitt çabucak, "Hem vakit kaybetme. Zengin kadın numarası yapmanın sırası değil. Bir sonraki nöbetçi bunun neden gözükmediğini merak edecek. Nöbeti devralacak askerle yanındaki çavuş da neredeyse gelirler,"

Beş dakika sonra Jessie, Kübalının üniformasıyla sıırılsıklam, ama hazırdı, Pitt haklı çıkmıştı, Çizmeler Jessie'ye iki numara büyüktü. Islak saçlarını kaldırıp kepin altına topladı. Pitt elinde Kübalının tüfeğiyle çalıkların arasından çıkarken dönüp ona baktı.

"Ne yaptın onu?" diye sordu.

"Çalıkların ta içine yatırdım." Pitt'in sesinde telaş vardı. Kumsalın çeyrek mil ilerisindeki minik ışığı gösterdi, "Geliyorlar. Oyuna vakit yok. Kıpırda."

Jessie'yi ağaçlara doğru itti. Kendi de peşinden yürüdü. Geri geri yürüyor, bir palmiye dalıyla ayak izlerini süpürüyordu. Yetmiş metre kadar uzaklaştıktan sonra dalı elinden attı, hızla ilerlediler. Gün ağarmadan kumsaldan mümkün olduğu kadar uzaklaşmak iyi olurdu.

Beş mil yol aldıklarında doğu ufku siyahtan turuncuya dönüşüp parlaklaştı. Solan karanlıkta bir şekerkamışı tarlası ortaya çıktı. Kenarından ilerlediler, tek şeritli asfalta vardılar. İki yanda da far falan görünmüyordu, Kenardan yürüyor, arasına bir kamyon ya da araba gelince çalıklar saklanıyorlardı, Pitt artık Jessie'nin adımlarının yavaşlamaya başladığını fark ediyordu. Soluması da hızlanmıştı. Durdu, mendilini fenerin camı üzerine kapatıp ışığı onun yüzüne tuttu. Jessie'nin tükendiğini anlamak için spor hekimi olmaya gerek yoktu. Kolunu onun beline sardı, dik bir hendeğin yamacına varana kadar yürümesine yardım etti.

"Biraz soluk al. Ben hemen dönerim."

Pitt kuru vadiye indi. Vadi kıvrılarak ilerliyor, iri kayalarla, çamlarla dolu bir tepenin arkasına dolanıyordu. Sonra otoyolun altından geçmekteydi. Bir metre çapında beton bir künk vardı orada. Geri döndü, sessizce Jessie'nin elini tuttu, onu vadinin dibine indirdi, feneri künkün içine tuttu.

"Koca kentte tek boş pansiyon burası." dedi elinden geldiği kadar neşeli bir sesle.

Lüks daire sayamazdı, ama künkün kıvrık dibinde beş santim kadar kum birikmişti. Pitt'in hayal edemeyeceği kadar da güvenliydi. Onları izleyenler otoyola varınca, konukları oradan önceden ayarlanmış bir arabanın aldığı sanacaklardı.

Karanlık ve sıkışık yerde rahat bir poz almayı başardılar. Pitt tabancayla feneri elinin erişeceği bir yere koydu, sonunda kendini rahat bıraktı.

"Pekâlâ, hanımefendi." dedi sesi künkün içinde yankılanarak. "Sanırım bana buraya ne halt etmeye geldiğimizi söyleme zamanı geldi."

Ama Jessie cevap vermedi.

Üzerindeki yapış yapış, her yanı sarkan üniformaya aldırmadan, hatta sızlayan ayaklarına ve tutuk eklemlerine de aldırmadan fetüs pozisyonunda kıvrılmış, uykuya dalmıştı.

Kısım 61

"Öldüler mi? Hepsi mi?" diye tekrarladı Kremlin'in patronu Antanov öfkeyle, "Koca tesis tahrip edildi ve kurtulan yok, haa? Hiç mi?"

Polevoi başını ağır ağır salladı. "Patlamaları kaydeden denizaltı kaptanı ile güvenlik komutanı olan albay kıyıya adam çıkarıp incelettirmişler, kimseyi sağ bulamamışlar. Yardımcım Lyevev Maiskiy'nin cesedini almışlar, ama General Velikov'u henüz bulamamışlar."

"Şifrelerle belgeler alınmış mı?"

Polevoi'nin kafasını ilmiğe uzatıp bir istihbarat faciasının, sorumluluğunu üstlenmeye niyeti yoktu. Daha şimdiden mevkiini kaybedip bir çalışma kampında unutulmaya adaydı zaten.

"Bütün gizli veriler daha önceden General Velikov ve adamları tarafından yok edilmiş. Çarpışarak ölmelerinden önce."

Antanov bu yolu kabullendi. "CIA." dedi suratını asarak. "Bunun gerisinde onlar var."

"Bu seferkini CIA'in sırtına yükleyebileceğimizi sanmıyorum. İlk incelemeler bir Küba operasyonuna işaret ediyor."

"İmkânsız," diye kestirip attı Antanov. "Castro'nun askeri kanadındaki dostlarımız böyle bir planı mutlaka önceden haber verirlerdi. Hem bu kadar atak ve hayal gücü zengin bir baskın planı latin beyninin harcı değil."

"Belki, Ama en başta gelen istihbarat uzmanlarımız bile, CIA'in Cayo Santa Maria'daki iletişim merkezinden hiç haberi olmadığından eminler. Adayı gözetlediklerine ilişkin en ufak bir işaret görmedik. CIA beceriklidir, ama adamları Tanrı değil ya! Mekiğin uzay istasyonundan ayrılmasından bizim Küba rotamızdan çıkmasına kadar geçen zaman içinde böyle bir baskını nasıl planlar, provasını yapar, uygulamaları?"

"Mekiği de mi kaybettik?"

"Johnson Uzay Merkezini gözetleyen sistemimiz mekiğin sağ salım Key West'e indiğini bildirdi."

"Amerikalı ay kolonicileriyle." diye ekledi Antanov tekdüze bir sesle.

"Onlar da mekikteydi, evet"

Antanov birkaç saniye boyunca tepki gösteremeyecek kadar büyük bir öfke içinde, öylece oturdu. Dudakları gergin, gözlerini kırpmadan boşluğa bakıyordu. "Nasıl başardılar?" diye sordu sonunda. "Nasıl kurtardılar kıymetli mekiklerini son anda?"

"Aptallar talihi!" Polevoi yine komünist dogmasına uyuyor, suçu herkesin üstüne atıyordu, "Onları kurtaran, Castro'ların o şeytanca müdahalesi oldu,"

Antanov'un gözleri birden Polevoi'ye döndü. "Bana sık sık hatırlattığımız gibi, yoldaş müdür, Castro kardeşler tuvalete bile gitseler. KGB ne kadar tuvalet kâğıdı kullandıklarını bilir. Şimdi de kalkmış bana ABD Başkanıyla aynı yatağa girdiklerini, bizim olanların ruhunun duymadığını söylüyorsun."

Polevoi farkında olmadan kendini tuzağa düşürmüştü. Konuşmanın yönünü başka tarafa çevirerek kurtulmaya çalıştı. "Rom ve Kola operasyonu hâlâ ilerliyor. Belki uzay mekiğinden, içindeki zengin

bilgilerden mahrum kaldık, ama Küba'yı tümüyle avucumuza almanın yanında bu küçük bir kayıp sayılır."

Antanov, Polevoi'nin bu sözlerini düşündü, sonunda yemi yuttu. "Hala kuşkularım var. Operasyonu Velikov yönetmeyince başarı şansı yarı yarıya azalır."

"General artık Rom ve Kola için birinci derecede gerekli değil. Gemiler Havana Limanına yarın akşam giriyor. Castro'nun nutku da öbür sabaha. General Velikov hazırlıkları ustaca yaptı. Batı dünyasında CIA'in yine Castro'ya suikast yapmak istediği dedikoduları dolaşmaya başladı bile. Biz de Amerikalıların bulaştığını gösteren kanıtları hazırladık. Sadece düğmeye basmak kaldı."

"Havana ve Santiago'daki adamlarımız uyarıldı mı?"

"Suikast gerçekleşince hemen harekete geçip yeni bir hükümet kurmaya hazırlar."

"Yeni lider?"

"Alicia Cordero."

Antonov'un ağzı açık kaldı. "Bir kadın mı geçireceksiniz onun yerine? Fidel Castro'nun ölümünden sonra Küba'yı bir kadına mı yönettireceğiz?"

"Mükemmel bir seçim." dedi Polevoi güvenle. "Kendisi Merkez Komite ve Danıştay sekreteri. En önemlisi. Fidel'in sırdaşı. Halk onu ve ailesini ekonomik planlarından ve ateşli nutuklarından ötürü tanılaştırmış. Kişiliği ve çekiciliği Fidel'e taş çıkarıyor Sovyetler Birliği'ne bağlılığı tartışma götürmez. Küba askeri kuvvetleri de onu destekleyecektir."

"Onlar da zaten bizim hesabımda çalışıyor."

"Onlar bizim malımız." diye düzeltti Polevoi,

"Demek karar verildi."

"Evet, Yoldaş Başkan."

"Ya sonra?" diye sordu Antonov.

"Nikarogua, Peru, Şili ve... evet, Arjantin," dedi Polevoi. Konuya ısınmaya başlıyordu, "Artık kanlı ihtilaller, gerilla hareketleri yok. Hükümetlerine sızacağız, yavaşça içten hakim olacağız ve Amerika'nın düşmanlığını çekmemeye dikkat edeceğiz. Sonunda uyandıkları zaman iş işten geçmiş olacak. Güney ve Orta Amerika, Sovyetler Birliği'nin sağlam birer uzantısı olacak."

"Partinin değil mi?" diye sordu Antanov sitemli bir sesle. "Komünist geçmişimizin şerefini unutuyor musunuz, Polevoi?"

"Parti, üzerine bina kurulacak bir temeldir. Ama modası geçmiş bir Marksist felsefenin esiri olamayız. Onun işlemez olduğunu anlamamız yüz yıl sürdü. Yirmi birinci yüzyıla on yıl kaldı. Katı gerçeğin günü geldi artık. Sizin sözünüzü tekrarlıyorum, Yoldaş Başkan... 'Sosyalizmin sonunda iğrenç kapitalizm kalıntılarını dünyadan sileceği gönler yakındır,' demiştiniz. Hayali gerçekleştirip, Kremlin'e bağlı bir dünya toplumu kurmanın birinci adımı Küba olacak."

"Yolumuzdaki engel de Fidel Castro."

"Evet" dedi Polevoi hain bir gülüşle. "Ama yalnızca kırk sekiz saat için."

Hava Kuvvetleri Bir, Andrews Hava Üssünden kalkıp güneye, Virginia'nın tarihi tepelerine

yöneldi. Sabahın erken saatlerinde gökyüzü pırıl pırıl maviydi. Birkaç küçük fırtına bulutu vardı yalnızca. Boeing jet uçağını üç başkan döneminde uçurmuş olan pilot albay, 34.000 fite gelince uçağın burnunu düzeltti, enterkomdan içeriye arayıp Cape Canaveral'e iniş saatini bildirdi.

"Kahvaltı, baylar?" diye sordu Başkan. Eliyle yemek masasını gösteriyordu. Karısı kenardaki art deco masanın üzerine bir Tiffany abajur koymuş, buraya ev gibi rahat bir hava vermişti. "Kutlamak isteyen varsa şampanya da verebiliriz."

Martin Brogan, "Bir fincan sade kahve makbule geçer." dedi. Oturdu, evrak çantasından bir dosya aldı, sonra çantayı masanın altına itti.

Dan Fawcett onun yanına bir sandalye çekti, Douglas Oates karşıya, Başkanın yanına oturdu. Beyaz ceketli bir hava çavuşu meyve sularını getirdi arkadan kahveyi yetiştirdi. Herkes ne yiyeceğini söyledi, arkasına yaslandı, Başkanın sözü açmasını beklediler.

O gülümseyerek, "Ehh, Cape'pe inip herkesi kutlamadan önce yapılacak çok işimiz var." dedi. "Bir an önce başlayalım. Dan, bize Gettysburg ve ay kolonicileriyle ilgili bilgi ver."

"Sabahtan beri NASA yetkilileriyle telefonda konuşuyorum." derken Fawcett'in sesinde heyecan vardı. "Hepimizin bildiği gibi, Dave Jürgens uzay mekiğini Key West'e ucu ucuna indirdi. Yaman bir pilotluk başarısı. Deniz-Hava Üssü tüm hava ve kara trafiğine kapatıldı. Kapılar ve tel örgüler Deniz Kuvvetlerinin koruması altında. Başkan geçici bir basın yasağı ilan etti Yeni ay üssümüzün varlığı açıklanana kadar.>

Oates, "Gazeteciler yaralı akbabalar gibi bağıryorlardır." diyerek gülümsedi. "Mekiğin neden bu kadar uzak bir yere, böyle programsız bir iniş yaptığını bilmek istiyorlardır."

"Orası normal."

Brogan, "Açıklamayı ne zaman yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Başkan, "İki güne kadar," dedi. "Yapacağı büyük etkileri hesaplamamız, Steinmetz'le adamlarını bir dinlememiz lazım... onları basının kucağına atmadan önce."

Fawcett. "Eğer daha çok ertelersek Beyaz Saraydan biri dilini tutamaz, haber sızar," dedi.

"Ay kolonicileri şimdi nerede?"

"Kennedy Uzay Merkezinin, tıp tesisinde muayeneden geçiyorlar." diye karşılık verdi Fawcett. "Jurgens'in kadrosuyla birlikte, Gettysburg'un inişinden hemen sonra uçakla oraya götürüldüler."

Brogan, Oates'e döndü. "Kremlin'den ses var mı?"

"Şu ana kadar yalnızca sessizlik."

"Bu sefer de onların vatandaşları vuruldu. Bir değişiklik. Ne tepki göstereceklerini izlemek ilginç olacak."

"Antanov kurnaz bir tilkidir," dedi Başkan, "Bizi kozmonotlarını, öldürmekle suçlayıp propagandadan yararlanmaktansa, gizli toplantılar yoluyla bilimsel bilgilerin birazını sızdırmayı tercih edecektir."

"Verecek misiniz ona?"

Oates, "Başkan kendini ahlaki acıdan borçlu hissediyor," dedi.

Brogan afallamış kalmıştı, Fawcett de aynı durumdaydı.

Brogan alçak sesle. "Bu siyasi bir konu değil ki." dedi. "Ulusal savunmamız için hayati önem taşıyan sırları ortaya sermemizi gerektiren bir kural yok."

Oates, "Bu sefer Ruslar değil, bizler kötü adam rolündeyiz," dedi. "Nükleer silahlanmaya dur diyecek SALT IV antlaşmasına ne kaldı ki? Eğer Başkan, Antonov'un taleplerini görmezden gelirse, Sovyet delegeleri antlaşmanın imzalanmasından birkaç saat önce yine salonu terk ederler."

Fawcett. "Haklı olabilirsin." dedi. "Ama Jersey Kolonisiyle yirmi yıldır uğraşıp ter dökenler de tutup Kremlin'e ikram edelim diye yapmadılar bunu."

Başkan bu konuşmaları kimsenin sözünü kesmeden dinlemişti. Elini havaya kaldırdı. "Baylar, dükkânda ne var ne yoksa satacak değilim. Ama insanlığın yararı için Ruslarla da dünyanın geri kalanıyla da paylaşabileceğimiz pek çok bilgi var. Tıbbi bulgular. Jeolojik ve astronomik bilgiler serbestçe dağıtılmalı. Yine de yüreğinizi ferah tutun. Uzay ve savunma programlarımızdan ödün vermeye niyetim yok. Onlar kesinlikle bizim elimizde kalacak. Anlatabildim mi acaba?"

Yemek odasına bir sessizlik çöktü, deminki çavuş dumanı tüten yumurta, jambon ve gözlemeleri dağıttı, fincanları tekrar doldurdu. Adam mutfığa geçince Başkan derin derin içini çekti, Brogan'ın tabağına baktı.

"Yemiyorsun, Martin."

"Ben pek kahvaltı etmem. Öğlenleri çok yerim."

"Neler kaybettiğinin farkında değilsin. Bu gözlemeler tüy gibi."

"Hayır, sağolun, Bana kahve yeter."

"Peki, biz yerken son bize Caya Santa Maria operasyonunu anlatsana."

Brogan kahvesinden bir yudum aldı, dosyayı açtı, içindeki bilgileri derli toplu cümleler halinde kısaltarak aktarmaya koyuldu. "Albay Raman Kleist komutasında bir özel ekip, Binbaşı Angelo Quintano'nun liderliğinde gece 02.00'de adaya çıktı. 04.30'da Sovyetlerin dinleme ve parazitleme tesisi anteniyle birlikte tahrip edildi, tüm personel de öldürüldü. Zaman ayarlaması mükemmel gitti, son telsiz mesajı Gettysburg'u, Küba'ya inmeden birkaç dakika önce uyarmayı başardı."

"Kim verdi uyarıyı?" diye sordu Fawcett.

Brogan masanın karşı tarafına bakıp gülümsedi. "Adını Dirk Pitt olarak vermiş."

"Tanrım, bu adam her yerde hazır ve nazır," diye bağırdı Başkan.

"Jessie LeBaron'la, Amiral Sandecker'in NUMA kadrosundan iki adam kurtarıldı" diye devam etti Brogan. "Raymond LeBaron öldürüldü."

Başkan, "O kesinleşti mi?" diye sordu. Yüz ifadesi kararıştı.

"Evet efendim, onaylandı."

"Çok yazık. Jersey Kolonisine katkısından ötürü onurlandırılmaya hak kazanmıştı."

"Operasyon yine de büyük başarıydı," dedi Brogan alçak sesle. "Binbaşı Quintano bol istihbarat malzemesi ele geçirdi. Arada Sovyetlerin en yeni şifreleri de var. Bir saat önce yollandı. Langley'deki analizciler şu sıra elden geçiriyorlar."

Başkan, "Tebrik etmek gerek," dedi. "Adamların inanılmaz şeyler başardılar."

"Hikâyeyi sonuna kadar dinlemeden tebrikte acele etmeyin. Başkanım."

"Peki, Martin, anlat."

"Dirk Pitt'le Jessie LeBaron..." Brogan sustu, omuzlarını hafifçe oynattı. "Binbaşı Quintano'nun adamlarıyla birlikte geriye dönmediler."

"Adada öldüler mi Raymond LeBaron gibi?"

"Hayır, efendim, ötekilerle birlikte dönüş yoluna çıktılar, ama yon yolda rota değiştirip Küba'ya yöneldiler."

"Küba" diye tekrarladı Başkan alçak sesle. Masanın karşısındaki Oates'e ve Fawcett'e baktı. Onlar da inanmaz bakışlarla ona bakıyorlardı. "Ulu Tanrım... Jessie hâla ABD-Küba antlaşmasıyla ilgili cevabımızı ulaştırmaya çalışıyor."

Fawcett, "Acaba Castro'yla temas etme fırsatını bulabilir mi?" diye sordu.

Brogan başını kuşkuyla iki yana salladı. "Ada güvenlik kuvvetleriyle, polisle, milis birlikleriyle kaynıyor, yolların her kilometresinde kontrol var. Kıyıdaki devriyeleri atlatsalar bile, bir saate kalmadan tutuklanırlar."

Fawcett "Belki Pitt'in yine şansı tutar." dedi umutla.

Başkan en ciddi sesiyle, "Olamaz." dedi ona. Yüzü kaygı doluydu. "Ne kadar şansı varsa hepsini kullandı artık adam."

Langley'deki CIA Merkezinin küçük bir odasında, belge analiz şefi Bob Thomburg ayaklarını masasına dayamış, Son Salvador yoluyla gelen dokümanları okuyordu. Ağzından masmavi pipo dumanlarını üfleyip Rusça yazıları tercüme etmekteydi.

Üç dosyayı bitirince dördüncüye elini uzattı. Başlık ona ilginç geldi Garip bir Amerikan havası vardı. Bir içki karışımından esinlenerek isimlendirilmiş gizli bir operasyondan söz ediyordu. Önce dosyanın sonuna göz attı şaşırıp kalakaldı. Pipoyu hemen tablaya bıraktı, ayaklarını masadan indirdi, dosyanın içindekileri daha dikkatle okudu, cümle cümle inceledi, sarı bir bloknota not aldı.

Yaklaşık iki saat sonra Thomburg telefonu eline alıp bir iç numara çevirdi. Telefona bir kadın cevap verince müdür yardımcısını istedi.

"Eileen ben Bob Thomburg. Henry orada mı?"

"Başka hattan konuşuyor."

"İlk fırsatta beni orasın. Durum acil."

"Söylerim."

Thomburg notlarını derleyip topladı, dosyayı beşinci kere okurken telefon çaldı. İçini çekip telefonu eline aldı, "Bob, ben Henry. Ne oldu?"

"Hemen buluşabilir miyiz? Cayo Santa Maria operasyonundan gelen istihbarat verilerini tarıyordum."

"Önemli bir şey mi çıktı."

"Mevsimin bombası diyelim."

"Biraz ipucu versene! "

"Fidel Castro'yla ilgili."

"Yine ne muzırlık planlıyor?"

"Öbür gün sabah ölecek."

Kısım 62

Pitt uyanır uyanmaz kolundaki saate baktı. On ikiyi on sekiz geçiyordu. Kendini dinlenmiş, keyifli hatta iyimser hissettiğini fark etti.

Biraz düşününce bu neşesini komik buldu. Geleceği pek de parlak sayılmazdı. Özerinde ne Küba parası, ne de kimlik vardı. Tek dostu bulunmayan bir komünist ülkede, burada bulunması için hiçbir özür ileri süremeyecek durumdaydı. Üstelik üzerinde de yanlışı üniforma vardı. Akşamdan önce casus diye kurşuna dizilmezse şanslı sayılırdı.

Uzanıp Jessie'nin omzunu hafifçe sarstı sonra emekleyip künkten çıktı, yorgun gözlerle çevreyi süzdü, kasılan kaslarını açabilmek için birkaç esneme hareketi yaptı.

Jessie gözlerini açtı, yavaşça uyandı, dünyasını bir perspektife oturtmaya çalıştı. Gerindi, kollarını bacaklarını kediler gibi uzattı, duyduğu acıyla hafifçe inledi, ama o acının kafasını çalışır duruma getirmesinden sevinç duydu.

Önce aklına saçma bir şey geldi. Gelecek partiye kimleri davet edeceğini, aşçıya ne yemekler ısmarlayacağını, bahçivana ne talimat vereceğini düşünürken kocasının hayali gözlerinin önünden geçiverdi. Bir kadının nasıl olup da yirmi yıl boyunca bir erkekle birlikte çalışıp, birlikte yaşayıp, yine de onun iç dünyasını paylaşmadığına şaşıtı. Ama yine de Raymond LeBaron'u diğer insanlardan ne daha iyi, ne de daha kötü görüyordu. O da zamanına göre acıyan, hasisleşen, zeka gösteren, katı davranan biriydi herkes gibi.

Gözlerini sımsıkı kapayıp onun ölümünü unutmaya çalıştı. Başkasını düşün, dedi kendi kendine. Şu birkaç gün nasıl sağ kalacağını düşün. Şeyi düşün... Dirk Pitt'i.

Kim bu adam, diye merak etti. Nasıl biriydi? Künkün içinden onun jimnastik yapışına baktı, karşılaştıklarından bu yana ilk olarak onu cinsel açıdan çekici buldu. Gülünç bu, diye düşündü. Ondan en az on beş yaş büyüktü. Hem zaten Pitt onu çekici bulduğu yolunda bir işaret vermemişti. Bir imada bulunmamış flört sayılabilecek bir söz söylememişti. Pitt'in bir sır olduğuna karar verdi. Kadınların ilgisini uyandıran, onları harekete iten ama onların dışıca planlarına asla kapılmayan, esir olmayan bir adam.

Jessie'yi gerçek dünyaya döndüren, Pitt'in künkün içine uzanıp gülümsemesi oldu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Gözlerini sinirli sinirli kaçırdı. "Bitkinim, ama günü karşılamaya da hazırım."

"Kahvaltıyı hazır edemediğim için başışla" Sesi künkün içinde kof kof ötüyordu. "Buralarda oda servisi pekiyi çalışmıyor."

"Bir fincan kahve için ruhumu satmaya hazırım"

"Yolda gördüğüm bir levhaya göre, ilk kasaba on kilometre ileride,"

"Saat kaç?"

"Bire yirmi var."

"Günün yarısı geçmiş." Jessie yüzüstü döndü, ışığa doğru emekledi. "Yola koyulmak gerek."

"Olduğun yerde kal."

"Neden?"

Pitt cevap vermedi, dönüp künkün kenarına ilişti, Uzanıp onun yüzünü avuçlarına aldı, dudaklarından öptü.

Jessie'nin gözleri açıldı, sonra o da onu acıkmışçasına öptü. Pitt uzun bir süre sonra geri çekildi. Jessie umutla bekledi, ama Pitt başka bir hareket yapmadı. Yalnızca oturup onun gözlerine baktı.

"Seni istiyorum," dedi Jessie.

"Evet."

"Şimdi."

Pitt onu kendine çekti, göğsüne yasladı, tekrar öptü. Sonra uzaklaştı. "Her şey sırayla."

Jessie ona gücenik, meraklı bir bakışla baktı. "Hangi şeyler?"

"Örneğin beni neden Küba'ya kaçırdığın."

"Çok garip bir zamanlaman var."

"Genellikle künklerde öpüşmek de adetim değildir."

"Neyi bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi."

"Ya anlatmazsan?"

Pitt güldü. "O zaman el sıkışır, ayrılırız."

Jessie birkaç saniye boyunca künkün içinde kalmayı sürdürdü, onsuz ne kadar iş başarabileceğini hesaplamaya çalıştı. Herhalde en iyi ihtimalle şu ilerdeki kasabaya varırdı. Ya da ilk kuşkucu polisin bulunduğu yere. Pitt inanılmaz derecede becerikli biriydi. Bunu kaç kere kanıtlamıştı! Kendisinin ona olan ihtiyacı, onun kendisine olan ihtiyacından kesinlikle fazlaydı. Bunu inkar etmeye olanak yoktu.

Anlatmak için uygun kelimeleri bulmaya çalıştı. Anlamlı bir girişle başlamaya uğraştı. Sonunda vazgeçip parladı. "Başkan beni Fidel Castro'yla buluşayım diye yolladı."

Pitt'in yeşil gözleri onu dürüst bir merakla inceliyordu, "İyi bir başlarığıç. Gerisini de duymak isliyorum.ı

Jessie derin bir soluk aldı. devam etti.

Fidel Castro'nun bir anlaşmayla ilgili içten teklifini, o teklifi meraklı Sovyet gözlerinden koruyarak hangi garip yolla yolladığını anlattı.

Prosperteer'in beklenmedik dönüşünden sonra Başkanın nasıl onunla buluştuğunu. Castro'ya verilecek cevabı kocasının zepliniyle ulaştırmayı nasıl önerdiğini anlattı. Castro bu jestin ne demek olduğunu anlayacaktı.

Jessie bundan sonra Pitt'i işe alırken ona açık davranmadığını itiraf etti. Giordino ve Al için de durum aynıydı. Küba helikopterinin beklenmedik saldırısı üzerine işler ters gittiği için özür diledi.

En sonunda General Velikov'un kuşkularının gerçek olduğunu, bu işin aslında Castro'yla temas

kurmak için yapıldığını anlattı, generalin gerçeği Foss Gly'in işkence yöntemleriyle öğrenmeyi istediğini söyledi.

Pitt hepsini baştan sona, hiç sesini çıkarmadan dinledi,

Vereceği cevap Jessie'yi Çok korkutuyordu. Beni kullandın, bana yalan söyledin, kandırdın, senin yüzünden kanlar içinde kaldım, işkenceye uğradım kaç kere ölümle burun buruna geldim, üstelik işin aslını da bilmiyordum derdi belki. Pitt o anda onu boğsa haklıydı.

"Özür dilerim." demekten başka söyleyecek şey bulamıyordu.

Pitt onu boğmadı. Elini uzattı: Jessie hemen o ele sarıldı. Pitt onu kendine çekti. "Demek beni baştan sona uyuttun." dedi. .

Tanrım, o yeşil gözler, diye düşündü Jessie. O gözlere dalıp kaybolmak isliyordu. "Kızdığın için seni suçlamıyorum."

Pitt onu birkaç saniye boyunca sessizce kucakladı.

"Eee?"

"Eee, ne?"

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu Jessie çekingen bir seste. "Kızmadın mı?"

Pitt üniformanın üst düğmelerini açtı göğüslerine yavaşça dokundu. "Şansın var ki kinci değilim." dedi.

Tepelerinden trafik gürleyip geçerken künkün içinde seviştiler.

Jessie kendini inanılmayacak kadar sakin hissediyordu. Bir saatten beri yolun kenarında yürüyorlardı, ama o sıcak duygu hâlâ yok olmamıştı içinden. Vücuduna yayılıyor, korkusunu uyuşturuyor, güvenini biliyordu. Pitt anlattığı hikâyeyi kabul etmiş, Castro'ya ulaşabilmesi için ona yardım etmeye razı olmuştu, Şimdi onun yanında yürüyordu Jessie. Pitt onu arka yollardan geçirirken sanki Küba babasının çiftliğiymiş gibi güvenli bir hali vardı. Jessie yakınlıklarının hemen sonrasında kendini sıcacık ve korunmuş hissetmekteydi.

Pitt birkaç mango, bir ananas. İki de yarı olmuş domates buldu. Yürürken yediler. Yanlarından birkaç taşıt geçti. Çoğu kamyondu. Ya şeker kamışı, ya turunçgil yüklüydü. Arada sırada milis kuvvetleri taşıyan bir askeri kamyon da geçiyordu. Jessie öyle zamanlarda gerginleşip çizmelerine bakıyordu, ama Pitt tüfeğini havaya kaldırıp onlara "Coludas amigos!" diye sesleniyordu.

Jessie, "İyi ki, seni doğru dürüst duyamıyorlar." dedi.

"Niyeymiş?" Şakadan gücenmiş gibi davranıyordu.

"İspanyolcan bir felaket"

"Tijuana'daki köpek yarışlarında yetiyordu bana."

"Burada yetmez, Konuşmayı bana bıraksan iyi edersin."

"Kendi İspanyolcan benimkinden iyi mi sanıyorsun?"

"Ana dilim gibi konuşurum. Rusça, Fransızca ve Almancayı da iyi konuşurum."

"Yeteneklerin beni sürekli şaşırtıyor." dedi Pitt içtenlikle. "Velikov biliyor muydu senin Rusça

bildiğini?"

"Bilse şimdiye hepimiz ölmüş olurduk."

Pitt bir şey söyleyecek oldu, sonra birden eliyle ilerisini gösterdi, Bir virajı dönüyorlardı. Az ileride, otoyolun kenarında bir araba durmuştu. Kaputu açıktı. Biri çamurluktan abanmış, motora bakıyordu. Baş ve omuzları görünmüyordu.

Jessie itiraz edemeden adam onların çakıldaki ayak seslerini duydu, döndü. Kısa boylu, elli yaşlarında siyah saçlı, esmer bir adamdı. Gömlek giymemişti. Üzerinde yalnızca şort ayağında da sandaletler vardı. Küba'da askeri üniforma öylesine boldu ki, adamın dikkatini bile çekmedi. Tatlı tatlı gülümsedi. "Hola."

"Motor mu bozuldu?" dedi Jessie, İspanyolca olarak,

"Bu ay üçüncü kere oluyor." Adam çaresizlikle omuz silkti. "Stop etti birden."

"Derdi nedir, biliyor musunuz?"

Adam kısa bir teli kaldırıp gösterdi. Uç yeri fena bulda çürümüş, lehimle tutturulmuştu. "Distribütör teli."

"Yenisini takmalıydınız."

Adam Jessie'ye kuşkuyla baktı. "Bu eski arabaların parçaları hiç bulunuyor mu? Bunu bilmeniz gerekir."

Jessie hatasını anladı, tatlı tatlı gülümseyerek Latinlere özgü erkek gururuna sığındı. "Ben kadının alt tarafı. Motordan ne anlarını?"

"Ah!" diye gülümsedi adam. "Ama çok güzel bir kadınsınız."

Pitt konuşulanlara pek aldırmıyordu. Arabanın çevresinde dolaştı, biçimine baktı. Önden eğildi, bir an motoru inceledi. Sonra doğrulup geriledi.

İngilizce olarak hayranlığını belirtti. "Elli yedi Chevrolet. Yaman araba, Sor bakalım, yanında bir çakıyla biraz yapışkan bant var mıymış?"

Jessie'nin ağzı bir hayret ifadesiyle açıldı, öyle kaldı.

Adam Pitt'e güvensiz bakışlarla baktı, ne yapacağını bilmez göründü. Sonra bozuk bir İngilizceyle, "İspanyolca bilmiyor musunuz?" diye sordu.

Pitt. "Kader işte." diye patladı. "Daha önce hiç İrlandalı görmediniz mi?"

"Neden Küba üniforması giyiyorsunuz?"

"Binbaşı Poddy O'Hara, İrlanda Cumhuriyet Ordusundan. Sizin milislere danışmanlık yapmakla görevliyim."

Kübalının suratu kamera flaşı gibi parladı. Pitt de adamı etkileyebildiğine sevindi.

"Herberto Figueroa," deyip elini uzattı minik adam. "İngilizceyi çok eskiden öğrendim.. Amerikalılar buradayken."

Pitt onun elini sıktı, Jessie'ye doğru başını salladı. "Onbaşı Maria Lopez. Yardımcım ve rehberim. İspanyolcama da tercümanlık yapıyor."

Figueroa başını eğdi. Jessie'nin alyansını gördü. "Senyora Lopez." Pitt'e de başını eğdi. "İngilizce anlar mı?"

"Biraz," dedi Pitt. "Şimdi... bana bir çakı biraz da yapışkan bant verirseniz sanırım tekrar yola çıkmanızı sağlayabilirim."

"Tabii, tabii." dedi Figueroa. Torpido gözünden bir çakı çıkardı, bagajdaki alet kutusundan da bant buldu.

Pitt motora uzandı, buji uçlarından birkaç fazla teli kesti, kalanları birbirine yapıştırdı. Elindeki artıkları da birbirine ekledi, sonunda distribütöre kadar uzanacak boyu buldu,

"Tamam, bir dene bakalım."

Figueroa kontağı açtı, koca V-8 bir iki kere öksürdü, sonra boğuk bir uğultuyla çalıştı.

"Magnifico!" diye bağırdı Figueroa sevinçle. "Sizi de götürebilir miyim?"

"Nereye kadar gidiyorsunuz?,"

"Havana'ya. Orada otururum. Nuevitos'da kız kardeşimin kocası öldü. Cenaze işlerinde ona yardım etmek için gitmişim, şimdi de evime dönüyorum."

Pitt, Jessie'ye başını salladı. Şanslı günlerideydiler. Küba'nın biçimini gözünün önüne getirmeye çalıştı. Havana'nın kuş uçuşuyla iki yüz mil kadar kuzeydoğuda olduğunu hesapladı. Karayolundan üç yüz mil kadar olmalıydı.

Pitt ön yolcu koluğuna geçti. Jessie de arkaya bindi. "Sana minnettarız. Herberio. Bizim ekip arabası yağ akıttı, iki mil kadar geride motor donuverdi. Havana'nın doğusundaki eğitim kampına gidiyorduk. Sen bizi Savunma Bakanlığında indirirsen, zahmetin için bir şeyler ödemelerini de ayarlarım."

Jessie'nin ağzı yine açıldı, Pitt'e klasik bezgin bakışıyla baktı. Pitt onu kendisini çok atak bulduğunun farkındaydı.

"Sizin şanssızlığınız benim şansım oldu." dedi Figueroa. Açıktan birkaç peso kazanacağına sevinmişti.

Figueroa banketten yola çıktı, vitesleri peş peşe hızla değiştirdi, az sonra Chevrolet yetmiş millik bir hıza ulaşabildi. Motorun sesi fena değildi, ama kaporta titreyip duruyor, çürümüş yer döşemelerinin orasından içeriye egzoz dumanları doluyordu.

Pitt dikiz aynasından Jessie'nin yüzüne baktı. Pek rahatsız, pek yanlış bir yerde gibiydi. Limuzinleri tercih ediyordu herhalde. Pitt ise halinden pek memnundu. Eski arabalara duyduğu sevgi, tehlike düşüncelerini bile bastırdı bir an için.

"Kaç mil yol yapmış bu araba?" diye sordu.

Figueroa. "Altı yüz seksen kilometreden fazla." dedi.

"Hala güçlü motor."

"Şu Yankee'ler ticaret ambargosunu kaldırırsa yeni parçalar alır, daha da sağlamlaştırırdım. Ama yine de sonsuza kadar yaşayamaz."

"Kontrol barikatlarında başın derde giriyor mu?"

"Bana hemen elleriyle geç işaretini verirler."

"Forsun olmalı. Havana'da işin ne?"

Figuerola güldü, "Taksi şoförüyüm."

Pitt gülümsemesini tutmaya çalışmadı. Umduğundan iyi gidiyordu. Arkasına yaslanıp rahatladı, turistler gibi manzaranın tadını çıkarmaya koyuldu. LeBaron'un La Dorado konusunda söylediğinin anlamını çıkarmaya uğraştı, ama vicdan azabı düşünmesini engelliyordu.

Bu yolun sonu gelmeden Ne ara Figuerola'nın üstündeki parayı da, taksisini de çalmak zorunda kalacağını biliyordu. İnşallah zavallı iyi yürekli adamı öldürmek zorunda da kalmam, dedi içinden.

Kısım 63

Başkan. Kennedy Havalimanından Beyaz Saraya akşamın geç saatinde döndü ve dosdoğru Oval Büroya girdi. Steinmetz ve ay kolonicileriyle gizlice buluşup serüvenlerinin heyecanlı hikâyesini dinledikten sonra kendini pek sevinçli hissediyordu. Uyumak aklına bile gelmiyordu. Çalışma odasında yalnız başına biraz gezindi. Yeni uzay amaçlarına yönelik planlarla doluydu kafası.

Büyük masanın başına oturdu, bir çekmeceyi açtı. Ceviz ağacından nemlendirici kutuyu çıkardı, içinden iri bir puro aldı. Selofanını soydu, koyu kahverengi, sıkı sarılmış kabuğa bir baktı, eğilip kokusunu içine çekti. MonteCristo'ydu markası. Küba'nın imal ettiği en iyi puroydu. Küba mallarına konulan ambargo nedeniyle Amerika'ya ithali de yasaktı.

Güvendiği eski bir okul arkadaşı iki ayda bir Kanada'dan bir kutu alıp kaçak getiriyordu. Karısı ve en yakın yardımcıları bile habersizdi bu durumdan. Bir ucunu kesti, öteki ucunu yaktı. Acaba halk yasayı çiğnediğimi bilse ne patırtı kopardı, diye merak etti.

Bu gece hiç aldırış etmiyordu. Keyfi yerindeydi. Ekonomi yolundaydı bir kere. Kongre nihayet bütçeyi ve "eşit vergi" yasasını kabul etmişti. Uluslararası ilişkiler sakin bir döneme girmişti. Bu da geçiciydi tabii. Başkanın popülerlik anketleri şimdilik yüzde beş yükselme kaydediyordu. Artık sıra selefinin ileri görüşlülüğünün meyvalarını toplamaya gelmişti Tıpkı Nixon'un da Apollo programıyla yaptığı gibi. Ay kolonisinin şaşırtıcı başarısı onun yönetimine mal edilecekti.

Bundan sonra amacı Latin Amerika'daki saygınlığını artırmaktı artık. Castro anlaşma teklifiyle kapıyı aralamış bulunuyordu. Eğer kendisi ayağını o aralığa sokmayı başarır, bu işi kapı yüzüne kapanmadan yapabilirse, Marksist etki Amerika ülkelerinde güçlenmeden onunla mücadele etme şansı doğabilirdi.

Şu on için ihtimaller oldukça zayıf gözükmekteydi gerçi. Pitt'le-Jessie LeBaron ya vurulmuş ya da tutuklanmış olmalıydılar. Olmasalar bile, birkaç saat geçmeden beklenen şey olurdu. Tek çare Küba'ya bir başkasını sokup Castro'yla bağlantı kurmaya çalışmaktı.

Enterkomun zili çaldı. "Evet?"

"Çalışmanızı kestiğim için üzgünüm, Başkanım," dedi Beyaz Saray santrali. "Ama Bay Brogan arıyor, çok acil görüşmek istediğini söylüyor."

"Zıyanı yok. Lütfen bağlayın."

Hafif bir çıtırdı duyuldu, sonra Martin Brogan, "Sizi yatakta mı yakaladım?" diye sordu.

"Hayır, daha yatmadım. Yarınki brifinge kadar bekleyemeyecek olan ne?"

"Ben hâlâ Andrews alanındayım. Geldiğimde yardımcım elinde Cayo Santa Maria'dan gelme bir belgenin tercümesiyle bekliyordu. İçinde bazı bomba bilgiler var."

"Bana ipucu verebilir misin?"

"Ruslar öbür gün Castro'yu Öldürecek. Operasyonun şifre adı Rom ve Kola. Küba hükümetinin tümüyle Sovyet ajanlarınca devralmasına yönelik."

Başkan elindeki Havana purosunun mavi dumanlarına baktı, tavana doğru Yükselişini izledi. "Sandığımızdan çabuk harekete geçtiler." dedi düşünceli bir sesle. "Castro'yu nasıl ortadan

kaldırmayı planlıyorlar?"

"Orası planın vahşi bölümü." dedi Brogan. "KGB'nin GRU kötü adamla birlikte kenti de yakmayı planlıyor."

"Havana'yı mı?"

"Epey bir bölümünü."

"Ulu Tanrım... sen nükleer bombadan söz ediyorsun."

"Dürüst davranmak gerekirse, yazıda orası açıklanmıyor. Ama bir tür patlayıcının bir gemiyle limana sokulduğu, dört mil karelik alanı dümdüz edeceği belli."

Başkanı bir sıkıntı sardı, deminki keyfi yok oldu. "Belgede geminin adı var mı?"

"Üç gemiden söz ediyor, adlarını vermiyor."

"Patlama ne zaman yer alacakmış?"

"Eğitim Bayramı kutlaması sırasında. Ruslar Castro'nun programsız biçimde ortaya çıkıp her zamanki gibi iki saat konuşacağını varsayıyorlar."

"Antonov'un böyle bir faciaya ortaklık edeceğine inanamıyorum, Neden bir vurucu ekip yollayıp Castro'yu devirmiyor? Yüz bin masum kurbanı onunla birlikte yok etmenin yararı ne?"

"Castro Kübalılar için bir tür tanrı," diye açıkladı Brogan. "Bizim gözümüzde karikatür bir komünist olabilir, ama onlar için tanrı. Normal bir suikast, yerine geçecek Sovyet taraftarı kişilere karşı düşmanlık doğurur. Ama büyük bir felaket olursa... o zaman yeni liderler ığılığı basar, halkı yeni hükümetin çevresinde birleşmeye çağırır. Hele de suç ABD'ye yüklenip kanıtlanabilirse... özellikle CIA'in üstüne atılabilirse."

"Yine de bu kadar canavarca bir plana inanamıyorum."

"Sizi temin ederim, her şey açıkça yazılı. Başkanım." Brogan susup elindeki belgeye bir daha baktı. "Garip yanı, patlamanın ayrıntılarını belirsiz bırakması. Ama bizi suçlama kampanyasını adım adım anlatıyor. Sovyet ajanlarını ve olaydan sonra hangi mevkilere getirileceklerini bile listeler halinde vermiş. Alicia Cordero'nun yeni başkan olacağını duymak belki ilginizi çeker."

"Tanrı yardımcımız olsun, o Fidel'den iki kat daha fanatik."

"Ne olursa olsun. Sovyetler kazanıyor ve biz kaybediyoruz."

Başkan puroyu tablaya bıraktı, gözlerini yumdu. Sorunların hiç sonu gelmiyor, diye düşündü. Birinden bir yenisi doğuyordu. Bu görevin başarıları da uzun ömürlü değildi. Baskılar ve tehlikeler asla ara vermiyordu.

"Donanmamız o gemileri durdurabilir mi?" diye sordu.

"Programa göre, iki tanesi Havana'ya demirlemiş olmalı,? dedi Brogan, "Üçüncüsü de her an limana girebilir. Ben de aynı şeyi düşündüm, ama çok geç kaldık."

"O gemilerin adını bilmek zorundayız."

"Adamlarım Havana limanına gelen tüm gemileri kontrol ediyor. Bir saate kadar bildirirler."

Başkan bezgin bir sesle. "Castro da tam inzivaya çekilecek zamanı buldu," diye söylendi.

"Onu bulduk."

"Nerede?"

"Yazlık evinde. Dış dünyayla tüm ilişkisini kesmiş. En yakın danışmanları ve Sovyet kodamanları bile yanına giremiyor."

"Bizim ekipte onunla yüz yüze konuşabilecek kim var?"

Brogan homurdandı. "Kimse yok."

"Yollayabileceğimiz biri olmalı."

"Castro konuk kabul ediyor olsa, bordromuzdan on isim bulurdum, hepsi de ön kapıdan geçebilirlerdi. Ama bu durumda olmaz."

Başkan purosuyla oynadı, bir ilham aradı. "Havana'da rıhtımlarda çalışan, denizcilik tecrübesi olan kaç güvenilir Kübalı tanıyorsun?"

"Bakmam gerek."

"Tahmin et"

"Kaba tahminle belki on beş yirmi kadar."

"Pekala," dedi Başkan. "Onları topla. Ne yap yap o gemilere sok bombayı hangi gemi taşıyormuş, buldur."

"Usta biri patlamaz hale getirmeli."

"Yerini bulunca onu da düşünürüz."

"Bir buçuk gün fazla zaman sayılmaz," dedi Brogan. "Biz sonraki kargaşayı nasıl halledeceğimizi düşünmeliyiz."

"Sen harekete geç. İki saatle bir bana rapor ver. Küba ma- sasında çalışan herkesi seferber et."

"Ya Castro'yu uyarmak'?"

"O benim işim. Ben uğraşırım."

"İyi şanslar. Başkanım."

"Sana da, Martin."

Başkan telefonu kapattı. Purosusu sönmüştü. Yeniden yaktı, telefonu tekrar eline aldı. Ira Hagen'i aradı.

Kısım 64

Nöbetçi gençti. On altıdan fazla olamazdı. Hevesli, Fidel Castro'ya yürekten bağlı, ihtilale adanmıştı. Arabanın yanına yaklaşırken kendine verdiği önemle kasılıyordu. Tüfeğini omzuna vurmuştu. Ruhsat ve kimlikleri görmek istedi,

Pitt yavaşça. "Er geç olacaktı," diye mırıldandı.

İlk barikattaki askerler Figueroa'ya tembel tembel geç işareti yapmışlar, ehliyetinin kapağını görmekle yetinmişlerdi. Compesino'ydu onlar. Tarlada ya da fabrikada çalışmaktansa askerliği meslek olarak seçmişlerdi. Dünyanın her ordusundaki askerler gibi, nöbet görevlerini tekdüze ve sıkıcı buluyor, zamanla tüm kuşkularını kaybediyor, ancak amirleri teftişe geldiği zaman canlanıyorlardı.

Figueroa genç adama ruhsatını uzattı.

"Bu yalnızca Havana il sınırları içinde geçerli. Kent dışında ne işiniz var?"

"Eniştem öldü." dedi Figueroa sabırla. "Cenazesine gittim."

Asker eğilip şoför penceresinden içeri baktı. "Ötekiler kim?"

"Kör müsün?" diye terslendi Figueroa. "Onlar da senin gibi asker."

"Çalınmış milis üniforması giyen biri hakkında uyarı aldık. Emperyalist bir casus olduğundan kuşkulananıyor. Yüz mil kadar geride, kumsala çıkmış."

Figueroa arka kanepedeki Jessie'yi göstererek, "Bayan milis üniforması giyiyor diye, Yankee'lerin ülkeyi işgal etmeye kadınları yolladığına mı karar vereceksin?"

Nöbetçi, "Kimliklerini görmek istiyorum," diye diretti.

Jessie camı indirip başını uzattı. "Bu İrlanda Cumhuriyet Ordusundan Binbaşı O'Hara. Danışmanlık göreviyle burada. Ben Onbaşı Lopez... onun yardımcısıyım. Bu saçmalık yeter artık. Bırak geçelim."

Nöbetçi gözlerini Pitt'den ayırmadı. "Binbaşılıysa neden omzunda rütbesi yok?"

Figueroa, Pitt'in omzunda yıldız olmadığını ilk defa fark etti. Pitt'e bakarken yüzüne kuşku dolu bir ifade yayıldı.

Pitt bu konuşmalara katılmaksızın, sessiz oturuyordu. Sonra yavaşça döndü, nöbetçinin gözlerinin içine bakıp dostça gülümsedi. Konuştuğunda sesi yumuşaktı, ama otoriterdi.

"Bu adamın adını ve rütbesini al. Göreve bağlılığından ötürü ona takdirname verilmesini önermek istiyorum. General Raul Castro Sık sık Küba'nın böyle adamlara ihtiyacı olduğunu söyler."

Jessie bu sözleri tercüme etti, genç adamın dimdik durup gülümsediğini görüp rahatladı.

Bundan sonra Pitt'in sesi birden sertleşti. Gözleri de buz gibi oldu. "Şimdi de söyle ona, yolu hemen açsın, yoksa Afganistan'a gönüllü yazdırırım onu."

Jessie, Pitt'in sözlerini İspanyolca olarak tekrarlayınca genç nöbetçi gözle görülür şekilde büzüldü. Ne yapacağını bilmez bir hali vardı. O sırada upuzun siyah bir araba yaklaşıp eski taksinin arkasında durdu. Pitt markasının Zil olduğunu fark etti. Rus yapımı yedi kişilik bir limuzin. Yüksek rütbeli subaylar için.

Zil'in şoförü kornaya sabırsızlıkla bastı, nöbetçi kararsızlık içinde döndü. Dönüp yalvaran gözlerle öteki nöbetçiye baktı, ama o da ters yöne giden bir arabayla meşguldü, Limuzinin şoförü kornaya tekrar bastı, yan pencereden bağırdı.

"O arabayı yana çek, bırak geçelim!"

O zaman Figueroa da işe karıştı, Ruslara bağırılmaya başladı. "Budala Rus sus da git yıkan sen! Kokun tâ buraya geliyor!"

Sovyet şoför kapısını açtı direksiyonun başından fırladı, genç askeri yana itti. Biçimi tam şişe gibiydi. Etlü vücut, küçük kafa. Omzundan çavuş olduğu anlaşılıyordu. Figueroa'ya öfkeden tutuşan gözlerle baktı. -

"Budala," diye hırladı, "Çek şu hurdayı."

Figueroa yumruğunu Rusun suratına salladı. "Vatandaşım git dediği zaman giderim."

Jessie. "Lütfen, Lütfen," diye yalvardı. Figueroa'nın omzunu sarstı, "Sorun istemiyoruz."

Pitt. "Sakinlik Kübalıların tipik özelliklerinden değil." diye mırıldandı, Tüfeğini koluna yatırdı, namlusu Rusa dönük olarak tuttu, kendi kapısını açtı.

Jessie dönüp arka pencereden limuzine baktı, tam o anda bir Sovyet subayı ardında iki muhafızıya arka kanepeden indi, eğlenen bir ifadeyle taksinin yanında olup bitenlere baktı.

General Velikov'du bu. Bitkindi, üzerinde iğreti gibi duran bir üniforma vardı. Tam Pitt ön tarafa yürürken o da arkadan yaklaşıyordu. Jessie, Pitt'i uyarmaya vakit bulamamıştı.

Velikov'un dikkati kendi şoförüyle Figueroa'ya dönüktü, öteki kapıdan inen Küba askerine dikkat bile etmedi. O yaklaşırken tartışma da şiddetleniyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu akıcı bir İspanyolcayla.

Cevap kendi şoföründen değil, bambaşka bir yerden geldi. Pitt İngilizce olarak, "Efendice çözülemeyecek bir şey değil." diyordu,

Velikov, Pitt'e uzun uzun baktı. Dudaklarındaki gülümseme yok oldu, yüzü ifadesiz kaldı. Onu tanıdığının tek belirlisi, bakışlarının sertleşmesiydi.

"Kurtulanlar arasındayız değil mi Bay Pitt?" dedi.

"Şanslıyız. Bence şanslıyız." Pitt'in ses tonunda en ufak bir değişme olmamıştı.

"Adadan kurtuluşunuz konusunda sizi kutlarım. Nasıl başardınız?"

"Uydurma bir botla. Ya siz?"

"Tesise yakın bir yerde saklı bir helikopterle. Bereket versin dostlarınız onu görememişler."

"Dikkatsizlik."

Velikov gözünün ucuyla baktı, Muhafızlarının pek kayıtsız olduğunu fark edip tedirgin oldu. "Küba'ya neden geldiniz?"

Pitt'in tüfeği tutan eli kasıldı. Namlu Velikov'un başının hemen yukarısında gökyüzüne dönük, parmağı da tetikteydi. "Benim iflah olmaz bir yalancı olduğumu bile bile neden zahmet edip soruyorsunuz?"

"Çünkü ancak belli bir amacınız varsa yalan söyledığınızı bitiyorum. Herhalde Küba'ya rom için güneşte yatmak İçin gelmediniz?"

"Ne önemi var General? "

"Çevrenize bakın. Bay Pitt. Pek güçlü durumda sayılmazsınız. Kübalılar casuslardan hiç hoşlanmaz. Tüfeğinizi bırakıp benim korumama sığınsanız iyi edersiniz."

"Hayır, teşekkür ederim. Korumanıza sığınmayı denedim. Korumanızın adı Foss Gly'di. Onu hatırlıyor musunuz? Yumruklarını ete gömmek hoşuna giderdi. Artık acı verme mesleğinde değil kendisi. Bunu bildirmekten Mutluluk duyuyorum. Kurbanlarından biri onu en çok acıyan yerinden vurdu."

"Adamlarım sizi durduğunuz yerde öldürebilir."

"Belli ki İngilizce anlamıyorlar, ne konuştuğumuzu da bilmiyorlar. Onları sakın uyarmayın. Bizim bu durumumuza 'Meksika ateşkesi' denir. Burnunuzu karıştırmaya kalksanız, kurşunu öteki burun deliğinize sakarım."

Pitt çevresine bakındı. Kübalı nöbetçi de, Sovyet şoför de bu İngilizce konuşmayı anlamadan dinliyorlardı. Jessie arka kanepeye büzülmüştü, yan pencereden yalnızca kepinin tepesi görünmekteydi. Velikov'un muhafızları umursamazca çevreyi seyrediyorlardı. Tabancaları kılıfında, emniyetleri kapalıydı.

"Binin arabaya, general. Bizimle geliyorsunuz."

Velikov, Pitt'e soğuk gözlerle baktı. "Ya reddedersen?"

Pitt de ona kararlı bakışlarla baktı, "Önce siz ölürsünüz. Sonra muhafızlarınız ölür. Daha sonra Kübalı nöbetçiler ötür. Ben öldürmeye hazırım. Onlar değil. Şimdi, Lütfen..."

Sovyet muhafızlar yere kök salmış gibi durup şaşkın bakışlarla bakarken Velikov sessizce Pitt'in el işaretine uydu, taksinin ön yolcu koltuğuna bindi. Bir an dönüp Jessie'ye merakla baktı.

"Bayan LeBaron?"

"Evet, general!"

"Siz de bu adamla birlikte misiniz?"

"Birlikteyim."

"Ama neden?"

Figuroa sözü kesmek üzere ağzını açarken Pitt, Sovyet şoförü kabaca omuzladı, Figuroa'nın kolunu tutup onu arabadan indirdi,

"Senin yolun buraya kadar, amigo. Yetkililere seni zorla indirip arabayı kaçırdığımızı söyle." Sonra tüfeğini açık pencereden Jessie'ye uzattı, upuzun gövdesini direksiyon başına yerleştirdi. "General kıpırdadığı anda kafasından vur."

Jessie başını salladı, namluyu Velikov'un ense köküne doğrulttu.

Pitt, Chevrolet'yi birinci vitese aldı, pazar gezisine çıkmış gibi ağır ağır hızlandı. Gözleri dikiz aynasında, arkada kalanlara bakıyordu, Orada bir kargaşalığın hâkim olduğuna sevindi. Kimse ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Derken Velikov'un şoförüyle muhafızları durumu kavradılar, siyah

limuzine koştular, binip kovalamacaya başladılar,

Pitt frene basıp tüfeği Jessie'den aldı, direğin tepesindeki telefon tellerine bir iki el ateş etti. Daha teller yere değmeden, araba asfaltın üzerinde lastiklerini yakarak tekrar fırladı,

"Bu bize yarım saat kazandırır." dedi.

Jessie arka kanepeden tiz bir sesle, "Limuzin yüz metre arkamızda ve yaklaşıyor." diye uyardı onu.

Velikov sakin sakin, "Onları asla ekemezsiniz." dedi. "Şoförüm yüksek hız konusunda uzmandır. Araba da 425 beygir gücünde bir motora sahip."

Pitt ne yaptığını bilen kişilere Özgü kendine güveni içinde son derece rahattı. Bu rahat konuşmalarına ek olarak, ne yaptığını bilen bir hal takınmıştı, Velikov'a dünyayı umursamazca gülümsedi. "Ruslar elli yedi Chevrolet'ye yetişebilecek araba yapamadılar daha," dedi.

Sonra bu sözünü kanıtlamak istiyormuş gibi gaz pedalını yere yapıştırdı. Yorgun araba otuz yıldır unuttuğu gücünü kullanmak üzere silkindi sanki. Koça demir hurda hâlâ yürüyebiliyordu. Hızını artırdı, asfaltı yutmaya başladı. Sekiz silindirli motorunun düzenli uğultusu niyetinin ciddi olduğunu gösteriyordu.

Pitt'in tüm dikkati yolun ilerisindeydi. İki üç viraj sonrasını hesaplıyordu. Zil inatla Chevrolet'nin egzoz dumanlarını izlemekteydi. Pitt yokuşta keskin virajları da deli gibi almaktaydı. Felaketin eşiğinden dönüyorlardı her an. Frenlerin durumu berbatı. Pitt bastıkça koku ve duman çıkarmakla cevap veriyordu. Balata lastikleri erimişti, maden madene değişiyordu artık.

Saatte doksan mille ön teker adamakıllı titremekteydi. Direksiyon da Pitt'in ellerinde sarsılıyordu. Arabada süspansiyon diye bir şey kalmamıştı. Virajlarda tehlikeli biçimde savruluyor, lastikleri vahşi hindiler gibi ötüyordu.

Velikov kazık gibi oturmuş, gözleri yolda, bir eli kapının kulpundaydı. Parmak eklemleri bembeyazdı. Araba bir yere çarpmadan kendini dışarı atmaya hazır bir hali vardı.

Jessie tam anlamıyla dehşet içindeydi. Araba sarsılırken gözlerini yumuyor, dizini ön kanepenin arkasına dayıyor, yana savrulmamaya namluyu Velikov'un ensesinden ayırmamaya uğraşıyordu.

Pitt yolcularına nasıl işkence ettiğinin farkındaysa bile renk verdiği yoktu. Kübalıların amirlere haber verip Sovyet generalinin kaçırıldığını bildirmeleri en çok yarım saat kazandırabilirdi ona. İlk işaret, yaklaşan bir helikopter olacaktı. Barikati' ne kadar uzağa kuracakları şansa kalmıştı, Katliamı ancak Velikov'un varlığı kurtarabilirdi.

Zil'in şoförü de hafife alınacak gibi değildi. Virajlarda Pitt'e yaklaşıyor, düz yerlerde, Chevrolet'nin hızı arttıkça geride kalıyordu. Pitt gözünün ucuyla Cardennas liman kentine yaklaşmakta olduklarını okudu. Evler, küçük dükkânlar taşladı, trafik yoğunlaştı.

Hız göstergesine bir göz attı. 85 mili gösteriyordu. Yavaşladı, 70'e indi. Trafiğe dalıp çıkarken Zil'i hâlâ arkada bırakabiliyordu. Bir eli de klaksondaydı. Bir polis Plaza Kolan'da Chevrolet'nin kaldırırma çıkıp inmesini boş yere engellemeye çalıştı. Bereket versin yollar genişti. Yayalar ve taşıtlara çarpmadan ilerleyebiliyorlardı,

Kent yuvarlak bir körfezin çevresine kurulmuştu. Deniz sağında kaldıkça herhalde Havana yolunda demektir. Nasılsa anayolda kalmayı başardı. On dakika sonra kentten çıkmış, tekrar kırlara yönelmişlerdi.

Kent içinde Zil arayı elli metreye kadar indirmişti. Askerlerden biri pencereden sarkıp tabancasıyla ateş etti.

"Bize ateş ediyorlar!" Jessie'nin ses tonu duygusal açıdan tükendiğini gösteriyordu.

"Bize nişan almıyor," dedi Pitt "Lastikleri patlamaya çalışıyor."

Velikov, "Yakalandınız sayılır." dedi. Elli milden beri ilk defa konuşuyordu. "Vazgeçin. Kaçamazsınız."

"Ancak ölünce vazgeçerim." Pitt'in soğukkanlılığı da sarsılmaya başlamıştı.

Bu cevap Velikov'un beklediği cevap değildi. Bütün Amerikalılar Pitt gibi olsa, Sovyetler Birliği'nin işi zor demektir. Velikov insanları yönetmekteki başarısıyla övünürdü hep. Ama bu adamı pençesine alamadığı ortadaydı.

Yoldaki bir çukuru atlayıp karşı tarafa güm diye indiler. Egzos susturucusu fırladı, gürültü müthiş oldu. Dumandan hepsinin gözleri sulanmaya başladı, arabanın içi firına döndü. Bir yandan motorun sıcaklığı, bir yandan dışarının rutubetli havası saldırıyordu. Yer döşemeleri neredeyse Pitt'in çizmelerinin kauçuk tabanları eritecek kadar ısınmıştı. Bu gürültüyle bu sıcaklığın arasında, kendini bir fabrikanın kazan dairesinde fazla mesai yapar gibi hissetti.

Chevrolet mekanik bir hurdaya dönüyordu. Hem de hızla. Her yanından sesler gelmekleydi. Ama hâlâ inat ediyor, bunun son yolculuğu olduğunu anlamış gibi direniyordu.

Pitt dikkatle yavaşladı, Rus şoförün üç araba boyuna kadar yaklaşmasına izin verdi. Chevrolet'yi yolda sağa sola kaydırıyor muhafızlara hedef şaşırtmaya çalışıyordu. Zil arka tampona yedi metre yaklaşınca ayağını gazdan çekti.

Sonra birden frene bastı.

Zil'i kullanan şoför ustaydı, ama o kadar da usta değildi. Direksiyonu sola kırdı. Geçmeyi neredeyse başarıyordu. Ama vakti az mesafe ise ondan bile azdı. Zil Chevrolet'nin arkasına çelik çığlıkları ve bir cam yağmuruyla çarptı, radyatörü parçalandı.

Kontrolden çıkmıştı Zil. Artık üç tonluk bir maden yığınıydı. Bir ağaca sürtünerek ilerledi, tekrar yola fırladı, orada boş duran bir otobüse saatte seksen mil hızla bindirdi. Arabadan turuncu alevler yükseldi, uçurumdan aşağı, yüz metre kadar uçtu, başaşağı düştü. Tekerleri hâlâ dönüyordu, Ruslar içeride sıkışmış kalmışlardı. Kurtulma umutları da yoktu. Turuncu alevler dumana dönüşmeye başlamıştı.

Sadık Chevrolet mekanik bir mucizeyle ilerliyordu. Hem yağ, hem buhar salmaktaydı, ikinci vites gitmiş, fren tutmaz olmuştu. Ezilmiş arka tampon yola sürtünüyor kıvılcımlar çıkarıyordu.

Bunca duman elbette arayanların gözüne çarpacaktı. Sonları yaklaşıyordu. Bir sonraki dönemeçte bir barikatla karşılaşabilirlerdi. Pitt helikopterin gelmek üzere olduğundan emindi, Bu arabayı bırakma vakti gelmişti. Şansı daha fazla zorlamak yersizdi. Kaçan haydutlar gibi at değiştirmek zorundaydı.

Matanzas kentine yaklaşırken hızını elliye düşürdü. İleride bir gübre fabrikası, önünde de otoparkı vardı. Chevrolet'i bir ağacın altına çekti, çevresine bakındı, kimseyi göremeyince motoru durdurdu. Egzostan çıkan kulak tırmalayıcı seslerin yerini metal çatırtıları buhar tıslaması aldı.

"Bu seferki planın ne?" diye sordu Jessie. Kendini toparlamaya başlamıştı. "Vardır inşallah bir planın daha."

"Şeytanın kendi bile benimle başa çıkamaz." dedi Pitt sırtarak. "Sıkı dur. Dostumuz generali hıçkırık tutsa hemen öldür."

Otoparkta biraz yürüdü. O gün iş günüydü. Etrafta işçilerin arabaları vardı. Fabrikadan gelen koku iç bulandırıyor, kilometrekarelerce alana yayılıyordu. Pitt parkın kapısında durdu. İçeri girmekte olan kamyonlara baktı. Amonyum sülfat, potasyum klorid, hayvan gübresi taşıyorlardı. Kağıt torbalar içinde işlenmiş gübre de kamyonlarla fabrikadan sevk edilmekteydi. Aklına bir fikir geldi. Ağır adımlarla otoyola açılan toprak yolda ilerledi. On beş dakika kadar bekledi. Sonunda bir Rus kamyonu çıkageldi. İçi ham gübre doluydu. Dönüp fabrikaya yöneldi. Pitt yolun ortasında durdu, elini sallayıp kamyonu durmasını işaret etti.

Şoför yalnızdı. Soru soran gözlerle baktı. Pitt ona inmesini işaret etti, eliyle kamyonun altını gösterdi Şoför meraklandı, aşağıya indi, Pitt'in yanına çömeldi, şafta doğru baktı. Bir terslik olmadığını görünce Pitt'e döndü. Pitt tam o sırada adamın ensesine karate vuruşunu indirdi

Adam devrildi. Pitt onu omzundan yakaladı, kamyonun yolcu koltuğuna attı, çabucak şoför yerine tırmandı. Motor zaten çalışıyordu. Vitese aldı, Chevrolet'yi bıraktığı ağaç altına sürdü.

Camdan başını çıkardı, "Herkes binsin." diye seslendi

Jessie tiksintiyle büzüldü. "Tanrım, ne var orada öyle?"

"Kibarcası gübre."

Velikov, "Beni pislik içinde mi yüzdüreceksin?" diye sordu.

Pitt, "Yalnız yüzmek değil gömüleceksin bile," dedi. Tüfeği Jessie'den aldı, generali böbreklerinden dürttü. "Tırmanın, general, kim bilir kaç KGB kurbanının burnunu boka sürtmüşsünüzdür, şimdi de sıra sizde."

Velikov, Pitt'e hain hain baktı, sonra kamyonun arkasına tırmandı. Jessie de isteksiz adımlarla onu izledi. Pitt şoförün üzerindeki çıkarmaya başlamıştı. Adamın giysileri ona biraz küçük geldi. Gömleği ilikleyemedi, pantolonu fermuarlayamadı. Kendi üzerinden çıkan üniformayı şoföre giydirdi, onu da yukarıya, ötekilerin yanına attı. Tüfeği Jessie'ye uzattı. Jessie'nin talimata ihtiyacı yoktu. Hemen alıp namluyu Velikov'a çevirdi Pitt şoför yerinin arkasında bir kürek buldu, onları gömmeye koyuldu.

Jessie öğürüyor, kusmamak için kendini zor tutuyordu. "Galiba dayanamayacağım."

"Şükret ki, at ve inek gübresi kent lağımı değil."

"Sana göre kolay. Sen direksiyondasın."

Görünmez olmuşlardı. Ama hâlâ soluk alabiliyorlardı. Pitt şoför yerine döndü, kamyonu tekrar otoyola çıkardı. Tepeden üç askeri helikopter geçerken yavaşladı. Birkaç askeri kamyon da ters yönde, yanan Zil in bulunduğu yere doğru gitmekteydi

Pitt onların geçmesini bekledi, sonra otoyola çıktı. Matanzas kent sınırına gelirken barikatı gördü. Zırlı bir araba, elliye yakın asker! Hepsi çok ciddi ve kararlı görünüyorlardı,

Durdu, şoförden aldığı kâğıtları uzattı. Hilesi sandığından iyi sonuç verdi. Nöbetçiler leş kokulu

kamyona sokulmak bile istemediler. El sallayıp geç dediler, uzaklaşışına da sevindiler.

Bir buçuk saat sonra güneş alçalmış, Havana'nın ışıkları gözükmişti. Pitt kente girdi. Via Blanca boyunca ilerledi. Koku dışında, dikkat çekmediklerinin farkındaydı. Kente akşam girmek daha da güvenliydi.

Pasaportu, parası olmayınca, tek çaresi İsviçre Büyükelçiliğindeki Amerikan Maslahatgüzarlığıyla ilişki kurmaktı, Jessie'yi alır, göz kulak olurlar. Washington'dan pasaport ve ülkeye giriş kâğıttan kuryeyle yollanana kadar Pitt'i de saklardı. Bir kere yasal turist olunca, La Dorado hazinesinin bilmeceğini çözmeye uğraşırđı.

Velikov sorun değildi. Sağ kaldıkça büyük tehlikeydi general öldürmeye, işkence yapmaya devam edecekti. Ölürse yalnızca bir anı olacaktı. Pitt onu تنها bir aralıkta, tek kurşunla çabucak öldürmek niyetindeydi. Meraklanan olursa o sesi kamyondan çıktı sanırdı.

Rıhtıma yakın bir yerde iki boş antreponun arasına saptı, kamyonu durdurdu. Arkaya tırmanırken Jessie'nin başını ve kollarını gübre yığınının dışında gördü. Şakağındaki küçük yarıktan kanlar akıyordu. Sağ gözü şişmiş, morarmıştı. Velikov'la Kübalı şoförden kalan tek iz gübredeki oyuklardı.

İkisi de ortada yoktu.

Jessie'yi pisliğin içinden çıkardı, yanaklarına bulaşanları sildi. Yavaşça açılan gözler Pitt'e baktı. Jessie başını ağır ağır iki yana salladı. "Özür dilerim. İşleri berbat ettim."

"Ne oldu?" diye sordu Pitt.

"Şoför ayıldı ve bana saldırdı, imdat diye bağıramadım. Dikkati çekeriz, polis durdurur diye korktum. Tabanca için mücadele ettik, kamyonun yanından düştü. Sonra general kollarımı tuttu, şoför beni bayılana kadar dövdü." Birden aklına gelmiş gibi çevresine bekti, "Nerede onlar?"

"Kamyondan atlamış olmalılar." dedi Pitt. "Bu iş ne kadar önce oldu, hatırlayabilir misin?"

Belleğini zorladığı kadının yüzünden belliydi. "Galiba kente yaklaşırken. Trafik sesi yoğundu."

"Yirmi dakika bile olmamış."

Onu kenara götürüp yavaşça aşağıya indirdi. "En iyisi kamyonu bırakıp bir taksiye binmek."

"Sen böyle koku içinde hiçbir yere gidemem," dedi Jessie şaşırarak. "Sen da şu haline bak. Gülünçsün, ön tarafın hep açık."

Pitt omuz silkti. "Eh, teşhircilikten tutuklayamazlar. İç çamaşırlarım var."

"Taksiye binemeyiz." dedi Jessie bezgin bir sesle. "Küba paramamız yok."

"İsviçre Büyükelçiliğindeki Amerikan Maslahatgüzarlığı öder. Yerini biliyor musun?*

"Oraya özel ilişkiler Dairesi deniyor. Küba da aynısını Washington'da kurdu. Bina Malecon diye bir caddede, denize karşı."

"Karanlık basana kadar saklanalım. Belki bir çeşme bulur, seni temizleriz. Velikov bizi bütün kentte aratacaktır. Herhalde elçiliği de kollarlar. Gizli girmenin yolunu bulmamız gerek. Yürüyecek kadar güçlü hissediyor musun kendini?"

"Biliyor musun," dedi Jessie acılı bir gülümsemeye. "Habire bunu sormandan usanmaya başlıyorum."

Kısım 65

Ira Hagen uçaktan inip Jose Marti havaalanının terminal binasına girdi. Kendini kontrol görevlileriyle didişmeye hazırlamıştı, ama diplomatik pasaportuna bir bakıp geçmesini işaret ettiler. Bagaj yerine yürürken, takım elbise giymiş biri ona sestendi.

"Bay Hagen?"

"Hagen benim."

"Tom Clark, özel ilişkiler Dairesi şefiyim. Geleceğinizi Douglas Oates kendi bildirdi."

Hagen, Clark'ı şöyle bir süzdü. Diplomat otuz beş yaşlarında ve atletik yapılıydı. Güneş yanığı yüzü, Errol Flynn bıyığı, dikkatle taranmış seyrek kıvıll saçları vardı. Mavi gözlü, birkaç kere kırılmış burunlu biriydi. Hagen'in elini yakalamış, sallayıp duruyordu.

Hagen. "Herhalde buraya pek Amerikalı gelmiyor," dedi.

"Başkan Reagan adayı turistlere ve işadamlarına yasakladığından beri pek az geliyor."

"Herhalde ziyaretimin nedenini söylemişlerdir."

"Onu arabada konuşalım," dedi Clark. Başıyla oradaki şişman bir kadını işaret ediyordu.

Hagen teyp taşıyan kulak misafirlerini tanımak için uyarılmaya ihtiyaç duyanlardan değildi.

Bir saat kadar sonra Hagen'in bavulu sonunda geldi, alıp Clark'ın arabasına yollandılar. Sedan tipi bir Lincoln'du. Şoförü de vardı. Yağmur çiselemeye başlamıştı. Ama Clark'ın şemsiyesi hazırды. Şoför bavulu bagaja koydu, İsviçre Büyükelçiliğine yöneldiler.

Hagen ihtilalden birkaç yıl önce Havana'da balayı geçirmişti. Kentin pek de değişmediğini görüyordu, Palmiyeli caddelere sıralanmış binaların rengi biraz daha solmuştu, ama değişiklik aşağı yukarı o kadardı. Sokaklar 1950 modeli arabalarla doluydu. Eski anıları canlandırıyordu bu durum. Kaiser'ler, Studebaker'lar, Packard'lar, Hudson'lar... hatta bir iki Edsel bile. Bunlar italya'dan yeni gelen Fiat'larla Rusya'dan gelen Lada'ların arasına karışmıştı.

Kent canlıydı. Ama Batista yıllarındaki kadar canlı değildi, Dilenciler, fahişeler, gecekondu kalmamıştı, Onun yerini tüm komünist ülkelerde görülen ruhsuz yoksulluk almıştı. Hagen, Marksizm insanoğlunun kışında bir diken, diye düşündü.

Clark'a döndü. "Ne zamandır diplomatik hizmettesin?"

"Hiç olmadım." dedi Clark. "Ben şirkettenim."

"CIA mi?"

Clark başını evet anlamında salladı. "Öyle demeyi tercih ediyorsanız, öyle olsun."

"Ya Douglas Oates hakkında dediğin?"

"O, bizi dinleyen olursa diye söylendi. Bana geleceğinizi Martin Brogan bildirdi."

"Aleti bulup zararsız duruma getirme konusunda durumunuz ne?"

Clark'ın yüzünde karanlık bir gülümseme belirdi. Bomba deseniz de olur. Herhalde fazla etkili değildir. Ama yine de Havana'nın yansını havaya uçuracak bir yangın başlatacak, kenar

mahallelerdeki tüm eski evleri yakacak kadar etkili. Yoo, daha bulamadık onu. Yirmi kişiden kurulu gizli ekibimiz rıhtımları ve adı gecen üç gemiyi arıyor. Bulamadılar. Bataklıkta ayakkabı aramak gibi bir şey. Bayram törenine on sekiz saat bile kalmadı. Bombayı vaktinde bulmak için iki bin kişi bile az. Bu yetmiyormuş gibi, ufacık ekibimiz bir de Kübalılardan ve Ruslardan gizli çalışmak zorunda. Görünüşe göre, bence patlama önlenemez."

"Ben Castro'ya ulaşıp Başkanın uyarısını sunarsam..."

"Castro kimseyle konuşmuyor." dedi Clark. "Küba hükümetindeki en güvenilir dostlarımız... en yüksek mevkilerde beş dostumuz var... onlar bile temas edemiyor. Söylemek beni üzüyor, ama sanırım sizin işiniz benimkinden bile umutsuz."

"Adamlarınızı kentten çıkaracak mısınız?"

Clark'ın gözlerine hüznü bir bakış geldi. "Hayır. Hepimiz bu işin sonuna kadar kalacağız."

Hagen sessizdi. Şoför, Malecón Caddesine saptı, bir zamanlar ABD Büyükelçiliği olan, sonra durum gereği İsviçrelilere devredilen binanın kapısından girdi. İki İsviçre askeri demir kapıyı açmıştı.

Birdenbire ortaya çıkan bir taksi, Limuzinin peşi sıra bahçeye daldı. Boş bulunan askerler demir kapıyı vaktinde kapatamamışlardı. Taksi daha durmadan milis üniformalı bir kadınla paçavralar giymiş bir adam dışarı fırladı. Askerler hemen kendilerini toparlayıp yabancıya doğru koştu, karşısına dikildiler. Yabancı adam yarı boks yarı judo pozu almış, duruyordu. Askerler tabancalarını çıkarmaya uğraştılar. Bu arada kadın Lincoln'un arka kapısını açıp binmeyi başardı.

"Amerikalı mısınız, İsviçreli mi?" diye sordu.

Clark, "Amerikalı." diye cevap verdi. Hem kadının ortaya çıkmasına şaşırıyor, hem üstünden yayılan kokudan tiksiniyordu, "Ne istiyorsunuz?"

Kadın onun hiç beklemediği bir tepki gösterdi. Deliler gibi gülmeye başladı. "Amerikan mı, İsviçre mi? Sanki peynir soruyorum!"

Şoför nihayet ayıldı, arabadan fırladı, kadını belinden yakaladı.

"Dur!" diye emretti Hagen. Kadının yüzünün fena halde çürümüş olduğunu görüyordu. "Neler oluyor?"

"Ben Amerikalıyım," dedi kadın kontrolünü biraz kazanınca. "Adım Jessie LeBaron. Lütfen bana yardım edin."

Hagen, "Tanrım." diye mırıldandı. "Raymond LeBaron'un karısı mısınız?"

"Evet. Evet, oyum.: Eliyle ilerideki kavgayı gösterdi, "Onları durdurun. O Dirk Pitt. NUMA'nın özel projeler müdürü"

"Ben bakarım." dedi Clark. O yetişene kadar Pitt bir askeri yere sermiş, ikincisiyle boğuşuyordu. Kübalı taksi şoförü de kollarını deliler gibi sallıyor, parasını istiyordu. Birkaç sivil polis sokakta belirmiş. Pitt'le Jessie'nin kendilerine teslim edilmesini istiyor, ortalığı büsbütün karıştırıyorlardı. Clark polislere aldırmadı, kavgayı durdurdu, şoföre parasını verdi. Sonra Pitt'i Lincoln'a getirdi.

Hagen, "Siz nereden çıktınız?" diye sordu. "Başkan sizi öldü ya da tutuklandı sanıyordu..."

Clark, "Şimdi olmaz," diyerek onun sözünü kesti, "Polis elçiliğin dokunulmazlığını unutup

tatsızlaşmadan uzaklaşalım."

Herkesi çabucak binaya soktu, bir koridordan geçirip Amerikalılara ait olan bölüme gelirdi. Pitt'e duş yapıp traş olabileceği bir oda açıldı. Orada çalışanlardan eni boyu ona uyan biri, rahat bir kıyafet ödünç verdi. Jessie'nin üniforması çöplerle yakıldı, kendi de minnet duyguları içinde banyo yapıp gübre kokusunu üzerinden attı. İsviçre Büyükelçiliğinin doktoru onu sıkı bir muayeneden geçirdi, kesiklerine, çürüklerine pansuman yaptı. Ağız tadıyla yemek yemesini sağladı, sonra da Özel ilişkiler Dairesinin sorularına cevap vermeden önce birkaç saat dinlenmesini emretti

Pitt küçük bir konferans odasına götürüldü. İçeri girdiğinde Hagen'le Clark ayağa kalkıp kendilerini resmi olarak tanıttılar. Ona bir koltuk gösterdiler. Kalın ayaklı bir masanın başına herkes rahatça yerleşti.

Clark girişe gerek görmedi "Uzun açıklamalara vaktimiz yok." dedi. "İki gün önce Langley'deki amirim bana Cayo Santa Maria'ya yapacağınız baskınla ilgili bilgi verdi. Baskın başarısızlığa uğrarsa bazılarınız buraya, Havana'ya gelirsiniz diye durumu anlattılar bana. Başardığınızı Bay Hagen geldiğinde..."

"İra" diye düzeltti Hagen.

"İra bana adadaki tesisten aldığınız çok gizli bir belgeyi gösterdiği zaman öğrenmiş oldum. Martin Brogan'dan bana getirdiği bir emirde, sizinle ve Bayan LeBaron'la ilgili olarak gözümü açık tutmam da isteniyor. Yakalanır ya da tutuklanırsanız kendilerini, hemen haberdar etmemi emretmişler."

"Ya da İdam edilirse," diye ekledi Pitt

"O da var." dedi Clark.

"Öyleyse Jessie'yle ikimizin neden ekipten ayrılıp Küba'ya gediğimizi de biliyorsunuz."

"Evet. Kendisi Başkandan Castro'ya acil bir mesaj getiriyor."

Pitt rahatladı, koltuğunda arkasına yaslandı, "Güzel. Bu işteki rolüm sona erdi artık. Kendime ait özel bir işi yapabilmem için bana birkaç gün süre tanıdıktan sonra, bir Washington uçağına binmemi sağlarsanız memnun olurum."

Clark'la Hagen bakiştılar. İkisi de Pitt'in yüzüne bakamıyordu.

Clark, "Planlarınızı bozduğumuz için özür dileriz." dedi, "Ama Çok acil bir durum var. Gemiler konusundaki tecrübeleriniz yararlı olabilir."

"İşinize yaramam. Tükenmiş durumdayım."

"Birkaç dakikanızı alıp başımızdaki belayı anlatabilir miyiz?"

"Dinlemeye hazırım."

Clark memnun, başını salladı, "Peki, İra doğrudan Başkan tarafından gönderildi. Durumu anlatmak için o benden daha yetkili." Hagen'e döndü. "Söz sizin."

Hagen ceketini çıkardı, arka cebinden bir mendil çekti, alınıdaki terleri sildi. "Durum şu. Dirk. Size Dirk desem bir sakıncası var mı?"

"Adım öyle."

Hagen insanları ölçmekte uzmandı. Karşısında gördüğünden hoşlanmıştı. Kül yutacak birine

benzemiyordu bu adam. Ayrıca güven verici bir görünüşü vardı. Hagen kartlarını açtı. Rusların Castro'yu öldürme ve Küba'yı ele geçirme planlarını anlattı. Ayrıntıları özetledi, nükleer patlayıcının limana ne yolla sokulacağını, ne zaman patlatılacağını açıkladı.

Hagen sözlerini bitirince Clark bombayı arama operasyonunu anlattı. Eğitilmiş nükleer arama ekibi getirmeye vakit olmadığı gibi, zaten Kübalılar da gelenleri adaya sokmazlardı. Clark'ın elinde yirmi adam ve en ilkel radyasyon arama teçhizatı vardı. Bu durumda arama çalışmalarının yetersiz kaldığını belirtti. Bir ara durdu.

"Beni dinliyor musun, Dirk?"

"Evet..." dedi Pitt yavaşça. "Dinliyorum. Teşekkür ederim."

"Soru var mı?"

"Birkaç tane. Ama en önemlisi, bu nesneyi bulup zararsız duruma getirtmezseniz ne olacak?"

"Sanırım cevabı biliyorsun." dedi Clark.

"Olsun, senden duymak istiyorum."

Clark'ın yüzüne cenaze konuğu ifadesi geldi. "Hepimiz öleceğiz." dedi en açık biçimde,

Hagen, "Bize yardım edecek misin?" diye sordu.

Pitt. Clark'a baktı. "Ne kadar vakit kaldı?"

"Yaklaşık on altı saat "

Pitt kollarından kalktı, odada dolaşmaya başladı. Zihni verilen karmaşık bilgileri elemeye başlamıştı. Bir dakikalık sessizlikten sonra Hagen'le Clark ona yüzlerinde umutla bakarken. Pitt birden masanın üzerinden onlara doğru eğildi. "Limanın bir haritasını görebilir miyim?"

Clark'ın adamlarından biri haritayı çabucak getirdi.

Pitt alıp masaya serdi, eğilip baktı. "Kübalıları uyaramayız diyorsunuz, öyle mi?" derken, gözleri rıhtımların bulunduğu yerdeydi.

"Evet." dedi Hagen. "Hükümetleri Sovyet ajanlarıyla dolu, Onları uyarırsak, aldırış etmeyecekleri bir yana, arama faaliyetlerimizi de engelleyeceklerdir."

"Ya Castro?"

Hagen. "Castro'nun güvenlik perdesinden sızıp onu uyarmak benim görevim." dedi.

"Suç da ABD'nin üzerine kalıyor."

"Sovyetlerin yayacağı yanlış bilgiler bunu sağlayacak."

"Bana bir kalem verir misin lütfen."

Clark kalemi uzatıp arkasına yaslandı. Pitt'in haritaya küçük bir daire çizmesine baktı.

"Benim tahminime göre, bombayı taşıyan gemi Antares Koyunda."

Clark'ın kaşları kalktı. "Nereden biliyorsun?"

"Patlamanın en fazla zarar verebileceği yer o koy. Kentin ta ortasına kadar giriyor."

"İyi bir tahmin." dedi Clark. "Kuşkulu gemilerden ikisi orada demirli. Üçüncüsü koyun karşısında."

"Bana gemileri anlatın."

Clark gemilerin limana gelişiyle ilgili belgeye baktı, ikisi Sovyetler Birliği ticaret filosundan, üçüncüsü Panama bayraklı, sahibi de Kübalı Castro aleyhtarı sürgünlerin kurduğu bir şirket."

Hagen. "Bu sonuncusu bir KGB paravanı." dedi; "Kübalı sürgünlerin CIA'in bir kolu olduğunu ileri sürecekler, facianın suçlusu olarak bizi gösterecekler. Bulaşmadığımızı dünyada bir tek ülkeyi bile inandıramayız."

"Sağlam bir plan." dedi Clark, "Zaten bombayı taşımak için kendi gemilerinden birini kullanmazlardı."

"Evet, ama neden iki gemiyle içindeki kargoyu durup dururken ziyan etsinler?" diye sordu Pitt.

"İtiraf edeyim ki anlamsız."

"Gemilerin adları ve kargoları ne?"

Clark dosyadan bir başka sayfa çekti, okudu. "Ozero Zay- san, Sovyet şilebi. Askeri malzeme taşıyor. Ozero Baykay, 200.000 tonluk bir tanker. Sahte Kübalıların çalıştırdığı gemi de Amy Bigalow. Dökme maden taşıyor. Şu anda 25 000 ton amonyum nitrat yüklü."

Pitt ipnotize olmuş gibi tavana bakıyordu. "Petrol tankeri, limanın karşısına demirlemiş olan mı?"

"Evet Rafinerinin rıhtımında demirli."

"Kargolardan boşaltılan oldu mu?"

Clark başını iki yana salladı. "İki şilebin çevresinde hiçbir faaliyet olmadı. Tanker de hâlâ yüklü ve ağır gözüküyor."

Pitt yerine oturdu, odadaki iki adama soğuk, katı bir bakışla baktı. "Baylar, kandırıldınız."

Clark düşünceli gözlerini Pitt'e çevirmişti. "Neden söz ediyorsun?"

"Rusların taktiklerini daha karmaşık sandınız, kurnazlıklarını da küçümsediniz." dedi Pitt. "O gemilerin hiçbirinde nükleer bomba yok. Yapmayı planladıktan şey için öyle bir bombaya ihtiyaçları da yok."

Kısım 66

Korgeneral Viktor Kolçak. Küba'da üslenmiş on beş bin kişilik Sovyet askeri kuvvetlerinin komutanıydı. Masasından kalktı, Velikov'u sıcak bir ifadeyle kucakladı.

"Generalim, sizi sağ gördüğüme ne kadar sevindim, bilemezsiniz."

"Bu duygu karşılıklı, korgeneralim." Velikov da ona sarıldı.

"Oturun, oturun, konuşacak Çok şeyimiz var. Adadaki tesisimize yapılan bu sabotaj her kimin oyunuyorsa fena ödeyecek. Başkan Antonov gönderdiği bir mesajla bu haksızlığı sineye çekmeyeceğini belirtti."

"Kimse bu görüşe benim kadar katılamaz." dedi Velikov. "Ama konuşulacak daha acil bir sorunumuz var."

"Bir kadeh votka nılır mıydınız?"

"Onsuz da idare ederim." dedi Velikov hemen. "Rom ve Kola yarın sabah on otuzda sahneleniyor, Hazırlıklarınız tamam mı?"

Kolçak kendine biraz votka aldı. "Sovyet yetkilileri ve Kübalı dostlarımız küçük gruplar halinde, belli etmeden kenti terk ediyor. Askeri kuvvetlerimin çoğu, kırk mil uzakta yapılacak uydurma bir manevra bahanesiyle gitti bile. Şafağa kadar tam personel, teçhizat ve önemli belgeler çıkarılmış olacak."

"Birazını bırakın." dedi Velikov gözünü kırpmadan.

Kolçak çerçevesiz gözlüklerinin tepesinden ona bakarken, bir çocuğun ağzından ayıp kelime duymuş büyükannelere benziyordu. "Neyi bırakalım, generalim?"

Velikov bu azarlayan bakışa aldırmadı. "Elli kadar sivil Sovyet personel, aileleriyle kalsın. İki yüz de asker bırakın."

"Ne istediğinizin farkında mısınız?"

"Elbette. Kendimiz hiç kayıp vermemişsek yüz bin ölünün suçunu nasıl CIA'in üzerine atabiliriz? Ruslar da Kübalıların yanında ölmeli. Yeni kuracağımız hükümetin işini kolaylaştıracak bir propaganda sağlar."

"İki yüz elli vatandaşımı bile bile ölüme atamam."

"Babanız Alman mayın tarlalarını temizlemek için askerlerini tarlalara sürdüğünde vicdanı onu rahatsız etmemişti."

"O savaştı."

"Değişen sadece düşman." dedi Velikov soğuk bir sesle. "Biz 1945'den beri ABD'yle savaş halindeyiz. Batı yarıküresindeki gücümüzün artmasının karşılığında, hayat kaybı önemsiz sayılır. Tartışmaya gerek yok, generalim. Görevinizi yapmanız bekleniyor."

Kolçak ters ters, "Vatanıma karşı görevimi KGB'nin hatırlatmasına ihtiyacım yok," dedi.

Velikov kayıtsızca omuz elikti. "Hepimiz kendimize düşeni yapıyoruz. Şimdi Rom ve Kola'ya dönelim, Patlamadan sonra askerleriniz kente geri dönecek, sağlık yardımı ve kurtarma

operasyonlarına yardımcı olacak. Benim adamlarım hükümetin düzenli biçimde el değiştirmesini sağlayacak. İyi yürekli Sovyet askerlerinin yaralılara yardım edışıyle ilgili haber ve resimleri uluslararası basına ben dağıtacağım."

"Bir asker olarak bu operasyonu baştan sona iğrenç bulduğumu söylemek zorundayım. Yoldaş Antonov'un bu işte parmağı olduğuna inanamıyorum,"

"Geçerli nedenleri var... benim bu konuda içim rahat."

Kolçak masasına eğildi, omuzları çökmüştü. "Kalacakların listesini hazırlatacağım."

"Teşekkür ederim, korgeneralim."

"Herhalde bütün hazırlıklar tamamdır."

Velikov başını salladı. "Siz ve ben Castro kardeşlerle birlikte töreni izlemek üzere kürsüde olacağız. Cebimde ateşleme mekanizmasını harekete geçirecek bir verici olacak, Castro her zamanki gibi uzun konuşmasına başlayınca, bizi bekleyen arabayla sessizce uzaklaşacağız. Biz sağ salim menzilden çıktıktan sonra, yani araya on beş mil kadar mesafe koyabilmemiz için yaklaşık otuz dakika geçtikten sonra sinyali vereceğim ve patlama olacak."

"Mucizevî kurtuluşumuzu nasıl açıklayacağız?" diye sordu Kolçak alaylı bir sesle.

"İlk raporlarda ölü ya da kayıp diye gösterileceğiz, Daha sonra yaralılar arasında bulunacağız."

"Ne kadar ağır yaralı?"

"İnandıracak kadar. Yırtık üniformalar, biraz kan, üzeri sargıyla kapanmış birkaç sahte yara."

"Tiyatronun soyunma odalarını basmış iki serseri gibi."

"Akla kolay gelecek bir benzetme değil."

Kolçak döndü, hüzünlü gözlerle pencereden Havana'ya baktı.

Dehşet dolu bir sesle, "Yarın bu saatte bütün buraların alevler içinde bir sefalet ve ölüm denizi olacağına inanmak güç." dedi.

Başkan masasının başında geç saatlere kadar çalışıyordu. Hiçbir şey kesin değil, hiçbir şey siyah beyaz değildi. Ülkenin baş yöneticisinin görevi, ödün üstüne ödün vermektir. Kongre'ye karşı kazandığı zaferler, çıkan yasaların ucuna takılmış yönetmeliklerle sulandırılıyor, dış politika kararları dünya liderleri tarafından değiştirile değiştirile geriye ilk tekliften pek az şey kalıyordu. Şimdi de Amerika'yı otuz bir yıldan beri bir numaralı düşmanı sayan bir adamın hayatını kurtarmakla uğraşıyordu. Aradan iki yüz yıl geçince, acaba bunların önemi olacak mı diye düşündü.

Dan Fawcett elinde kahve ve sandviçlerle girdi. "Oval Büro hiç uyumaz." dedi sahte bir neşeyle. "En sevdiğinizden. Ton balıklı ve beykınlı." Başkana tabağı uzattı, kahveyi fincana doldurdu. "Size herhangi bir konuda yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır, sağol. Dan. Yarınki basın toplantısı için hazırladığım konuşmanın düzeltmelerini yapıyorum "

"Ay kolonisini açıkladığımız zaman gazetecilerin suratlarını görmeye can atıyorum. Hele de Steinmetz'le adamlarını onlara tanıttığımız zaman. Ay deneylerini içeren birtakım videobantları getirmişler, birkaçını seyrettim, inanılmaz şeyler,"

Başkan sandviçleri yana itti, düşünceli bir tavırla kahvesini yudumladı. "Dünya tepetaklak oldu."

Fawcett lokmasını ısırırken durdu. "Pardon?"

"Şu korkunç tutarsızlığa bak. Ben dünyaya insanoğlunun en parlak çağdaş başarısını açıklıyorum, aynı anda Havana bir patlamayla haritadan siliniyor."

"Pitt'te Jessie LeBaron ortaya çıktıktan sonra Brogan'dan yeni bir haber var mı?"

"Bir saattir yok. O da masası başında nöbet tutuyor."

"Nasıl başardılar kurtulmayı?"

"Düşman bir ülkede iki yüz mil. Ben de anlayamıyorum."

Langley'in direkt telefonu çaldı. "Evet?"

"Martin Brogan, Başkanım, Havana'nın bildirdiğine göre, ekipler henüz gemilerin hiçbirinde radyoaktiviteye rastlamamışlar."

"Gemilere girmişler mi?"

"Hayır. Güvenlik Çok sıkı. Yalnızca rıhtıma bağlı iki geminin yakınından otomobille geçebiliyorlar. Tankere gelince, limanın karşı tarafında demirli. Küçük bir tekneyle çevresinde dolaşmışlar,"

"Neler diyorsun bana, Martin? Yani bomba indirilip kentin bir yerine mi saklanmış?"

"Gemiler limana girişlerinden beri gözetleniyor. Hiçbir şey indirilmemiş."

"Belki radyasyon gemilerin çelik gövdesinden yayılamıyordur."

"Los Alamos'daki uzmanlar bana yayılacağı konusunda güvence veriyorlar, Asıl sorun, Havana'daki adamlarımızın profesyonel radyasyon uzmanı olmayıştan. Ayrıca ellerinde ticari amaçlarla kullanılan Geiger sayaçlarından başka bir şey yok. Bu sayaç yeterince duyarlı değil."

Başkan, "Neden oraya kalifiye uzmanlarla gerekli teçhizatı yollamadık?" diye sordu.

"Diplomatik görevle, dostunuz Hagen gibi bir tek kişiyi, elinde ufacık bavuluyla yollamak başka şey, beş yüz kiloluk elektronik aygıt taşıyan koca bir ekibi yollamak başka şey. Vaktimiz olsa bir şeyler ayarlardık. Gizlice tekne yanaştırmak, paraşütle adam indirmek olmaz. Küba'nın savunma perdesini delemeyiz. Yine en iyisi gemiyle sokmak, ama ona da en az bir aylık hazırlık gerekli."

"İlacı keşfedilmemiş bir hastalığımız varmış gibi umutsuzsun."

"Durum aşağı yukarı öyle. Başkanım." dedi Brogan. "Tek yapabileceğimiz, oturup beklemek ve olanların olmasına seyirci kalmak."

"Yoo, buna razı olamam. İnsanlık adına bir şeyler yapmamız gerek. Onca insanın ölmesine izin veremeyiz." Sustu, midesinde bir düğüm hissetti. "Tanrım, Rusların bombayı bir kentte, patlatacaklarına inanamıyorum. Antonov dünyayı dönüşü olmayan bir gerilime itmekte olduğunu anlamıyor mu?"

"İnanın bana. Başkanım, analizcilerimiz her ihtimali bilgisayarlarından geçirdiler. Kolay bir cevabı yok. Radyo yayınlarımızla Kübalılara kenti terk etmelerini söylemek de bir işe yaramaz. Bizden gelen her uyarıyı kulak arkası ederler."

"İra Hagen'in vaktinde Castro'ya ulaşması ihtimali hâla var."

"Fidel'in Hagen'i görür görmez güveneceğine gerçekten inanıyor musunuz? Pek sanmam. Onu gözden düşürmek için bir komplo kurduğumuzu sanır. Özgünüm, Başkanım. Kendimizi bu faciaya karşı çelikleştirmeyiz, çünkü engel olacak hiçbir şey yapamıyoruz."

Başkan artık dinlemiyordu. Yüzünde derin bir umutsuzluk vardı. Kalkıp ayda koloni kuruyoruz, diye düşündü... ama dünya insanları hala saçma sapan nedenlerle birbirlerini öldürmeye devam ediyor.

"Yarın erkenden bakanlar toplantısı yapıyorum," dedi yenik bir sesle. "Ay kolonisini basına açıklamadan önce. Sovyetlerle Küba'nın bizi suçlamasına karşı bir plan hazırlamak ve kendimizi elden geldiğince savunmak zorundayız."

Kısım 67

İsviçre Büyükelçiliği binasından çıkmak gülünç denilecek kadar kolaydı. Yirmi yıl önce otuz metre derine kazılmış bir tünel vardı. Sokakların altındaki kanalizasyon sisteminin bile altından gidiyordu. Küba güvenlik teşkilatının nöbetçi koyabileceği bütün çukurlardan daha derindeydi. Duvarları su sızdırmasın diye izole edilmişti, ama yine de bir miktar sızıntı oluyor, sessiz pompalarla su dışarı atılıyordu.

Clark, Pitt'i upuzun bir merdivenden dibe indirdi, sonra iki blok boyu kadar yürütüp bir başka bacadan çıkardı. Kadın giysileri satan bir dükkânın prova odasına çıktılar.

Dükkân altı saat önce kapanmıştı, vitrin dekorasyonları da içerinin görünmesini engelliyordu. Arkadaki depo odasında üç yorgun adam oturmaktaydı. Clark yanında Pitt'le girdiğinde, şöyle bir selam vermekle yetindiler.

"Gerçek adlara gerek yok," dedi Clark. "Manny, Moe ve Jack'ı tanıtayım."

Manny çok iri bir siyahtı. Yüzü derin çizgilerle doluydu. Soluk yeşil bir gömlek, haki pantolon giymişti. Bir sigara yaktı, Pitt'e dünyadan bıkmış bir ifadeyle baktı. Feleğin sillesini yemiş, geriye hiçbir hayali kalmamış bir adam gibiydi.

Moe gözlüğünü takmış, turistlere Rusça öğreten bir kitaba bakıyordu. Üniversite hocası tipindeydi. Dalgın bir ifade, dağınık saçlar, özenle düzeltilmiş sakal. Sessizce başını salladı, yarım yamalak gülümsedi.

Jack tam 1930'lu yılların filmlerinden fırlama bir Latindi. Parlak gözler, ufak tefek yapı, fosforlu gibi dişler, üçgen bıyık.

Bir tek bongo davulu eksikti. Tek konuşan o oldu. "Hola, Thomas. Askerleri neşelendirmeye mi geldin?"

"Baylar, bu da... Sam. Arama konusunda değişik bir görüşü var."

Manny. "Bari doğru dürüst bir şey olsa." dedi. "Züppece teorilere ayıracak zamanımız yok "

Clark sabırla, "Bombayı bulma konusunda yirmi dört saat önce neredeysek, şimdi da oradayız." diye görüşünü belirtti. "Ben olsam, ne dediğini dinlerdim." ;

"Allah belanı versin." diye çıkıştı Manny. "Tam şileplerden birine girmenin yolunu bulduğumuz sırada bizi geri çağırıyorsun." .

Pitt, "O gemilerin her santimetrekaresini arasanız, yine de bir buçuk tonluk bir nükleer bomba bulamazsınız," diye söze karıştı. •

Manny bakışlarını Pitt'e çevirdi, onu ayaklarından başına, sonra başından ayaklarına doğru süzdü, "Pekala, ukala... nerede bombamız?"

"Üç bomba." diye düzeltti Pitt. "Hiçbiri de nükleer değil."

Odada bir sessizlik oldu. Clark'dan başka herkes kuşkuluydu.

Pitt gömleğinin koynundan haritayı çekti, katlarını açtı, masadan birkaç toplu iğne alıp duvara tutturd. CIA olanları grubunun kayıtsız davranışından ötürü bozulmamıştı. Gözleri ona bu adamların uyanık, dikkatli ve işinin ehil olduğunu gösteriyordu. Çok çeşitli yetenekleri olduğunu, çok kararlı

olduklarını, yenilgiyi kolay kabul etmeyeceklerini de biliyordu.

"Felaket zincirinin ilk halkası. Amy Bigalow... dedi. "İçinde yirmi beş bin ton amonyum nitrat var."

"O gübreden başka bir şey değil," dedi Manny.

"Ama aynı zamanda da çok uçucu bir kimyasal madde." diye ekledi Pitt "Eğer o miktarda amonyum nitrat patlarsa, tahrip gücü Hiroşima'yla Nagazaki'ye atılan bombaların toplamından fazla olur. O bombalar havadan atılmışlı, tahrip gücünün büyük bölümünü atmosferde kaybetti. Amy Bigalow deniz seviyesinde patladığı zaman tahrip gücü erimiş lav gibi Havana'nın içlerine ulaşacak. Ozero Zaysan'ın manifestosunda askeri malzeme taşıdığı yazılı. Herhalde tepeleme patlayıcı doludur, o da Amy Bigalow'la birlikte yıkıcı gücünü sergileyecek. Ondan sonra Ozero Baykay ve içindeki yakıt alev alacak, felakete katkıda bulunacak. Kıyıdaki yakıt depoları, rafineriler, kimyasal madde fabrikaları... uçucu malı bulunan her fabrika havaya uçacak. Yangın günlerce sürebilir."

Manny, Moe ve Jack dış görünüşte anlamıyor gibiydiler. Ama aslında, Pitt'in çizdiği bu akla gelmez cehennem tablosu onları dehşete düşürmüştü.

Moe, Clark'a baktı. "Hakkı var, biliyorsun, değil mi?"

"Aynı kanıdayım. Langley, Sovyetlerin niyetini yanlış anladı. Nükleer terör kullanmadan da aynı sonuç alınabilir."

Manny ayağa kalktı, iki dev pençesiyle Pitt'in omuzlarını tutup sıktı. "Arkadaş, hakkını vermek gerek. Bu işleri iyi anlıyorsun."

Jack ilk defa konuştu. "Yarınki törenden önce o gemileri boşaltmaya imkân yok."

"Ama uzaklaştırmak mümkün." dedi Pitt

Manny bir an düşündü. "Şilepler Limandan çıkarılabilir, ama tankeri vaktinde götürebileceğimizden pek emin değilim. Burnunu giriş kanalına çevirmek için bile römorkla çekmek gerek,"

Pitt "O gemileri limandan kaç mil uzaklaştırsak kardır," dedi.

Moe, "Ateşleme mekanizmalarını aramak için de vakit bulabiliriz o arada," diye ekledi.

"Biz açık denize varmadan bulunabilirse, ne âlâ."

"Ya bulunamazsa?" diye sordu Manny suratını asarak. "Hepimiz intihar ediyoruz demektir."

Jack pişmiş kelle gibi sırıtarak, "Karım cenaze masrafından kurtarmış otursun," dedi. "Geriye gömecek bir şey kalmaz."

Moe kuşkulu gibiydi. "Adamımız çok az."

Pitt. "Kaç gemi mühendisi bulabilirsiniz?" diye sordu.

Moe başıyla karşıyı gösterdi. "Manny başmühendistir. Başka kim var, Manny?"

"Enrico motor dairesini biraz tanır. Hector da ayık olduğu zamanlar tanır."

"Üç etti." dedi Pitt "Ya tayfalar?"

Clark, "On beş kişi, Moe'yla Jack'i da sayarsak on yedi," dedi.

"Etti yirmi, bir de ben, yirmi bir," diye ekledi Pitt. "Liman kılavuzu?"

Manny, "Onların hepsi Castro'nun adamı." diye homurdandı. "Gemilerin yolunu biz kendimiz bulmak zorundayız."

Pitt Clark'a döndü. "Senin adamlar nöbetçileri haklarsa, ben de tayfaları temizlerim."

Clark, "Saldırı ekibini ben yöneteceğim," dedi. "Ama sen kendine düşeni nasıl yapacaksın, onu merak ediyorum."

"Çoktan yapıldı." diyerek sırtıttı Pitt bu sefer. "O gemiler terk edilmiş. Tayfaların emniyetli bir yere sessizce sığıştığına kalıbımı basarım."

Moe, "Ruslar kendi adamlarının hayatını korumak isteyebilir, ama Amy Bigalow'daki yabancı tayfalar vız gelir onlara." dedi.

"Tabii. Ama beri yandan, ateşleme mekanizması yerleştirilirken bir yığın gürültücü tayfanın ortalıkta dolaşmasını da istemezler."

Jack bir an düşündü, "İki kere iki dört eder." dedi. "Bu adam zeki."

Manny. Pitt'e yepyeni bir saygıyla bakıyordu. "Sen şirketten misin?"

"Hayır. NUMA'dan."

Manny, "Bir amatör bizi ezdi," diyerek içini çekti. "Emekli olma vaktim gelmiş."

Clark ona, "Gemilerin çevresinde devriye gezen kaç kişi var diyorsun?" diye sordu.

Manny kirli bir mendil çıkardı, kaz ötmesi gibi bir sesle sümküdü sonra cevap verdi. "Bigalow'un başında bir düzine kadar. Zaysan'da da bir o kadar. Tankerin yanı başına küçük bir tekne demirlemiş. İçinde altı yedi kişiden fazla olmaması gerekir."

Clark konuşurken odada dolaşmaya başladı. "Demek durum belli. Tayfalarınızı toplayın. Benim takım nöbetçileri safdışı bırakacak. Öbür ekipleri koruyacak. Manny sen ve ekibin Amy Bigalow'u götüreceksiniz. Moe, sen Ozero Zaysan'ı al. Römorklusu senin olsun, Jack, Gemiyi kaçırırken alarm verilmemesine dikkat et, Günün ağarmasına altı saat var. Her dakikasını iyi kullanalım." Sustu, çevresine bakındı. "Soru var mı?"

Moe elini kaldırdı. "Açık denize çıktıktan sonra biz ne olacağız?"

"Filikalardan birini indir, patlama olmadan, elinden geldiği kadar uzaklaşmaya çalış."

Kimse bir yorumda bulunmadı. Pek şansları olmadığını hepsi biliyordu.

Pitt, "Ben Manny'le gitmeye gönüllüyüm," dedi. "Dümende epey ustayımdır."

Manny ayağa kalktı. Pitt'in sırtına Öyle bir vurdu ki, ciğerlerindeki hava boşaldı. "Vay canına, Sam... galiba senden haşlanmayı öğreneceğim."

Pitt ona dik dik baktı. "İnşallah görmeye vaktimiz olacak kadar yaşarız,"

Kısım 68

Amy Bigalow, Sovyet mühendislerince yapılmış upuzun, modern bir rıhtımın yanında demirliydi. Onu birkaç yüz metre ötesinde, rıhtım kanalının öte yarımında, Ozero Zaysan'ın bej rengi bordası görünüyordu. Karanlık ve bomboştu. Kentin ışıktan limanın kara sulan üzerinde oynaşmaktaydı. Birkaç bulut dağlardan doğru geldi, kentin üzerinden kaydı, denize açılıp gitti.

Rus yapımı askeri araba Bulvar Desempcradas'dan peşinde iki ağır askeri kamyonla yaklaştı. Konvoy rıhtımda ağır ilerliyordu. Amy Bigalow'un iskelesinin dibinde durdu. Bir devriye oradaki nöbetçi kulübesinden çıkıp arabaya yavaşça yaklaştı.

"Bu bölgeye girme izniniz var mı?" diye sordu.

Clark bir Küba albayı üniforması giymişti, Nöbetçiye küstah bir bakışla baktı, "Ekip başını yolla," dedi aksi aksi. "Bir subayla konuşurken de efendim de."

Rıhtımı aydınlatan sarımsı, sodyum buharından rengi kaçmış ışıklar altında Clark'ın rütbesini ancak fark ederken asker hazırola geçip selam verdi, "Derhal, efendim. Çağırayım."

Kulübeye koştu, küçük bir vericiyi eline aldı. Clark tedirginlikle kıpırdandı. Aldatmaca şartlı. Kaba kuvvet sonuç vermez, tehlikeli olurdu. Silahlarından alev kusarak gemilere saldırsalar, kentin tüm askeri garnizonlarında alarmlar çalardı. Ruslar tuzağa düştüklerini anlayınca gemileri programdan önce patlatıverirlerdi.

Yakındaki bir antreponun kapısından bir yüzbaşı çıktı, bir an durup park etmiş arabalara baktı, sonra komutan arabasının yolcu tarafına yürüyüp Clark'la konuştu.

"Yüzbaşı Roberto Herras," diyerek selam çaktı. "Size nasıl yardımcı olabilirim, efendim?"

"Albay Ernesto Perez," diye karşılık verdi Clark da. "Sizden ve adamlarınızdan nöbet devralmaya geldim."

Herras'ın aklı karışmış gibiydi. "Bana verilen emir gemileri yarın öğlene kadar korumamı gerektiriyordu."

"O emir değişti," dedi Clark kısaca. "Adamlarım topla, kışlalarına dönsünler."

"Bir sakıncası yoksa komutanımdan onay alabilir miyim, albayım."

"O da General Metena'yı arasın, öyle mi? General yatağında uyuyor." Clark adama kısılmış, soğuk gözlerle baktı. "Terfi zamanınız geldiğinde, amire itaatsizlik raporu iyi gözükmez."

"Lütfen, efendim... emre boyun eğmiyorum değilim."

"Öyleyse yetkimi kabul edin."

"Başüstüne, albayım. Ben... ben sizden kuşku duymuyorum..." Sonunda teslim oldu, "Adamlarımı toplayayım."

"Öyle yap."

On dakika sonra Yüzbaşı Herras'la yirmi dört güvenlik görevlisi sıra olmuş, harekete hazırıldılar. Kurtulduklarına, iyi bir uyku çekebileceklerine seviniyorlardı. Herras, albayın adamlarının hâlâ kamyonun karanlığı içinde beklediklerine dikkat etmedi.

"Tüm ekibiniz bu kadar mı?" diye sordu Clark,

"Evet, efendim. Hepsi burada."

"Öteki gemiyi koruyanlarda mı?"

"Üzgünüm, albayım. Biniş rampasının yanında iki adam bıraktım. Sizin ekip yerlerine dağılana kadar kimse binmesin diye. Giderken oradan geçer, onları da alırız."

"Pekala, yüzbaşı. Arka kamyon boş. Onlara binmelerini söyle, Sen benim arabayı olabilirsin. Sonra şoförüm sizin merkezden alır."

"Çok iyisiniz, efendim. Teşekkür ederim."

Clark'ın eli pantolon cebindeki .25 kalibrelik susturuculu otomatikteydi, ama onu çekmesine gerek kalmadı. Kübalılar bir çavuşun emriyle kamyonun arkasına binmeye başlamışlardı bile. Clark yerini Herras'a bıraktı, rahat adımlarla Pitt'in ve Kübalı denizcilerin bulunduğu kamyonu ilerledi.

Öteki kamyonla otomobil tam rıhtımdan çıkacakları sırada, burnunda forsunu dalgalandıran bir Rus kurmay arabası gelip durdu. Subay başını pencereden uzattı, kaşlarını kuşkuyla çatıp baktı:

"Neler oluyor burada?"

Clark yavaşça yaklaştı, arabanın burnundan dolaştı, içinde yalnızca Rus'la şoförünün bulunduğundan emin olmaya çalıştı.

"Nöbet değişimi."

"Ben böyle bir emir bilmiyorum."

"General Velikov'un emri." dedi Clark. Kapıyla orasında elli santim kala durmuştu, Rus'un da bir albay olduğunu görüyordu.

"Ben güvenliği teftiş etmek üzere generalin karargâhından geliyorum. Nöbet değişimi konusunda bir şey söylenmedi. Albay arabadan inmek niyetindeymiş gibi kapıyı açtı. "Bir hata olmalı."

"Hata yok." dedi Clark, Kapıyı diziyle itip kaparken albayı iki gözünün ortasından vurdu, sonra şoförün de kafasının arkasına iki kurşun sıktı.

Birkaç dakika sonra araba vitesine takılmış, iki rıhtım arasındaki karanlık sulara postalanmıştı.

Manny öne düştü. Pitt'te Kübalı sivil denizci onu izlediler. Biniş rampasını hızla tırmanıp Amy Bigalow'un güvertesine ayak basar basmaz dağıldılar. Pitt yukarı çıkan merdivene atıldı, öteki ikisi aşağıya, makine dairesine koştular. Dümen odası karanlıktı. Pitt ışık yakmadı. Yarım saat boyunca geminin elektronik aygıtlarını, hoparlör sistemini elindeki fenerle kontrol etti, her levveyi, her düğmeyi ezberledi.

Geminin telefonunu açtı, makine dairesini aradı. Manny tam bir dakika sonra cevap verebildi.

"Ne istiyorsun, be?"

"Kontrol ediyorum." dedi Pitt. "Hazır olduğunuz zaman ben de hazırım."

"Çok bekleyeceksin, bayım."

Pitt cevap veremedi, Clark dümen odasına girdi. "Manny'yle mi konuşuyorsun?" dedi.

"Evet"

"Onu buraya çağır. Hemen."

Pitt, Clark'ın sert emrini ilettili, telefon kapanmadan önce bir yığın küfür dinlemek zorunda kaldı.

Bir dakika geçmeden Manny ter ve yağ kokarak kapıdan içeri daldı. "Çabuk ol," dedi Clark'a.

"Aşağıda bir sorunum var."

"Moe'nun sorunu daha beter."

"Biliyorum. Makineler susturulmuş."

"Neden susturulmasın ki?"

Clark öfkeli bir sesle. "Sovyet tayfalar Ozero Zaysan'daki her vanaya balyoz indirmişler." dedi.

"Moe'ya göre onarım iki hafta sürermiş."

Pitt atladı. "Jack onu römorkla acık denize çekmek zorunda."

Manny oda kapısından dışarı tükürdü. "Dünyada vaktinde dönüp tankeri alamaz. Ruslar kör değil.

Güneş dağar doğmaz oyunu anlarlar."

Clark başını salladı. Anlıyordu. "Korkarım hakkı var."

"Senin durumun ne?" diye sordu Pitt, Manny'ye.

"Bu geminin dizeli olsa, iki saatte çalıştırırdım. Ama buhar türbini var."

"Ne kadar zaman gerek? "

Manny güverteye doğru baktı. Kafası karışık hesaplarla doluydu, "Ölü bir fabrika devralmış gibiyiz, önce acil durum jeneratörlerini çalıştırdık, kazanları yaktık, yakıtı ısıttık, Borulardaki su damlacıkları kurumalı, yakıt iyice kızmalı, yedek sistemler devreye sokulmalı. Sonra buhar basıncının türbinleri çalıştıracak kadar yükselmesi beklenecek. Dört saata bakar... her şey yolunda giderse."

"Dört saat mi?, dedi Clark sersemlemiş gibi.

Pitt, "O zaman Amy Bigalow gün ağarmadan limandan çıkamaz." dedi.

"Yattı öyleyse." Clark'ın sesinde yorgun bir kesinlik vardı.

"Yatmadı." dedi Pitt kesinlikle. "Bir tek gemiyi bile limandan çıkarsak, ölü sayısını üçte bire düşürmüş oluruz."

"Ve hepimiz ölürüz," diye kekeledi Clark. "Kurtuluş yok. İki saat önce kurtulmamıza yarı yarıya şans tanıyordum. Artık öyle değil. Dostun Velikov penceresinden denize bakıp durumu anlayınca tamamdır. Rıhtımın altındaki Sovyet albayı da unutmayalım. Sabah olmadan onun da yokluğunu fark eder aramaya bir birlik yollarlar."

Manny, "Güvenlik devriyesinin yüzbaşısı da var." dedi. "Emir verilmeden görevini bıraktı diye zılgıtı yiyince çabuk uyanacaktır."

Dışarıda dizellerin sesi yavaşça yükseldi, bir gemi düdüğü üç kez boğuk boğuk öttü.

Pitt köprünün penceresinden baktı. "Jack römorkuyla yanaşıyor."

Yüzünü kentin ışıklarına çevirdi. Kent kocaman bir mücevher kutusu gibiydi. Bayram hevesiyle

yataklarına yatmış onca çocuğu düşündü. Acaba kaçđ hiç uyanamayacak, diye merak etti.

"Hâlâ umut var," dedi sonunda. Zararı azaltmak, Havana'nın büyük bölümünü kurtarmak için düşürdüğu planı çabucak anlattı. Sözlerini bitirdiğinde bir Manny'ye, bir Clark'a baktı. "Eee? Olabilir mi?"

"Soruya bak?" dedi Clark beyni uyuşmuş gibi "Bir ben, yanımda da üç bucuk kişi, Küba ordusunun yarısını üç saat uzak tutacağız, ha? Hayal bu."

"Manny?"

Manny, Pitt'e bakıyordu. Loş ışıktta pek de görünmeyen yüzünden anlam çıkarmaya çalışmaktaydı. Bir Amerikalı neden kendisini görür görmez vuracak insanlar için Hayatını tehlikeye atıyordu? Amy Bigalow'un karanlık dümen odasında bunun cevabını asla bulamayacağını anladı, kabullenircesine omuzlarını kaldırdı.

"Vakit kaybediyoruz," deyip döndü, tekrar makine dairesine yollandı."

Kısım 69

Uzun siyah limuzin Castro'nun tepelerdeki av köşkünün dış kapısında durdu. Burnundaki iki bayraktan biri Sovyetler Birliği'nin bayrağı, öteki de arabadaki yüksek rütbeli subayın forsuydu.

Çitte çevrili evin dışındaki konukevi Castro'nun seçkin koruma görevlilerinin karargâhıydı. Şık üniformalı, rütbesi belli olmayan bir adam yavaşça arabaya yürüdü. Arka kanepede, gölgeler arasında oturan iriyarı Sovyet subayına ve pencereye doğru uzatılan kimliğe şöyle bir göz attı.

"Korgeneral Kolçak. Bana kim olduğunuzu kanıtlamak zorunda değilsiniz." El salları gibi bir selam çaktı. "Juan Fernandez, Fidel'in güvenlik şefi.

"Sen hiç uyumaz mısın?"

"Ben gece baykuşuyumdur." dedi Fernandez "Bu olmadık saatte sizi buraya getiren sebep ne?"

"Acil bir durum."

Fernandez daha fazla açıklama bekledi, öyle bir şey gelmeyince kendini tedirgin hissetmeye başladı. En yüksek rütbeli Sovyet subayının gecenin üç buçuğunda çıkagelmesi için olağanüstü bir durum olması gerektiğini biliyordu. Böyle bir olayda nasıl davranacağına bir türlü, karar veremedi.

"Çok özgünüm, efendim, ama Fidel'in kesin emri var, hiç kimse tarafından rahatsız edilmek istemiyor." -

"Başkan Castro'nun isteklerine saygı duyarım. Zaten benim Raul'la konuşmam gerek. Lütfen ona çok acil bir durum için geldiğimizi ve yüz yüze konuşmamızın şart olduğunu haber verin."

Fernandez bu isteği bir an düşündü, sonra başını salladı. "Telefon açıp yaverine gelmekte olduğunuzu bildireyim."

"Teşekkür ederim,"

Fernandez konukevindeki görünmez bir adama elini salladı, elektronik kapı kendiliğinden açıldı. Limuzin kıvrılan yoldan tepeye doğru iki mil tırmandı, sonunda geniş, İspanyol tipi bir villanın önünde durdu. Ev buradan uzaklardaki seyrek, nokta ışıklı karanlık tepeleri görüyordu.

Şoför yolcu kapısını açmak üzere dolaşırken çizmeleri çakılda ses çıkardı. Arka kapıyı açmadan, beş dakika boyunca öylece bekledi adam. Sakin gözlerle çevrede dolaşan devriyelere bakıyordu. Sonunda Raul Castro'nun kurmay başkanı esneyerek ön kapıda belirdi.

"Korgeneralim, ne beklenmedik bir onur," dedi hevesiz bir Sesle. "Lütfen içeriye buyurun, Raul da iniyor. "

Sovyet subayı cevap vermeden koca gövdesini arabadan indirdi, kurmay subayının peşi sıra merdivenlerden terasa çıkıp hole girdi. Şoförü da onun birkaç adım ardında yürüyordu. Castro'nun yardımcısı yana çekildi, kabul odasını işaret etti. "Lütfen girip rahat edin. Ben kahveyi söylüyorum."

Yalnız kalınca iki adam sırtlarını kapıya verip yan yana durdular, duvarlardaki av hayvanlarının başlarına, içi doldurulmuş kuşlara baktılar.

Raul Castro çok geçmeden pijamaları ve ipek robtöşambriyle odaya girdi. Konukları yüzlerini ona çevirince, yürüyorken durdu. Kaşları şaşkın şaşkın ve merakla birbirine, yaklaştı.

"Siz de kimsiniz?"

"Adım Ira Hagen. Size Amerika Birleşik Devletleri Başkanından hayati önem taşıyan bir mesaj getirdim."

Hagen sustu, başıyla şoförüne bir işaret verdi. Şoför kasketini çıkardı, saçlarını salladı.

"Size Bayan Jessie LeBaron'u takdim edeyim. Başkanın ABD-Küba pakıyla ilgili mesajını kardeşinize şahsen verebilmek için büyük zorluklara göğüs gerdi."

Bir an için odadaki sessizlik öyle yoğunlaştı ki. Hagen duvara dayalı eski model sarkaçlı saatin tiktaklarını duyabilmeye başladı. Raul'un kara gözleri Hagen'den Jessie'ye döndü orada durdu.

"Jessie LeBaron öldü," dedi şaşkınlıkla.

"Zeplinin düşürülmesinden de. General Velikov'un işkencelerinden de sağ kurtuldum." Jessie'nin sesi sakin ve otoriterdi. "Velikov'un sizi ve Fidel'i yarın sabah Eğitim Bayramı kutlamaları sırasında öldürmeyi planladığına ilişkin kanıtlar getirdik.,

Sözlerin kesinliği ve gerisindeki otoriter ses tonu Raul'u etkilemişti.

Düşündü. Kararsızdı. Sonra başım salladı. "Fidel'i uyandırayım, sizi dinlesin bakalım."

Velikov odasındaki dosya dolabının el arabasına yüklenip asansöre taşınmasını izledi. Sovyet Büyükelçiliğinin ateş geçirmez mahzenine götürülüyordu dolap. Yardımcısı olan KGB subayı dağınık odaya girdi, bir sandalyeden birkaç kağıdı kaldırıp oturdu.

"Bunların hepsinin yanması yazık olacak," dedi yorgun bir sesle.

Velikov yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle. "Bunun küllerinden yeni ve çok daha güzel bir bina yükselecek." dedi. "Minnettar Küba hükümetinin bize armağanı."

Telefon zırlıdı, Velikov hemen cevap verdi. "Ne oldu?"

Sekreterin sesi, "Binbaşı Borçev sizinle konuşmak istiyor," dedi.

"Bağla."

"Generalim?"

"Evet, Borçev. Ne derdin var?"

"Rıhtım güvenliğinden sorumlu yüzbaşı adamlarıyla birlikte yerini terk etmiş ve kent dışındaki kışlasına dönmüş."

"Gemileri korumasız mı bırakmışlar?"

"Şey... pek sayılmaz."

"Yerlerinden ayrılmışlar mı, ayrılmamışlar mı?"

"Adam nöbeti Albay Ernesto Perez diye birinin adamlarına devrettiğini söylüyor."

"Ben böyle bir emir vermedim."

"Farkındayım, generalim. Çünkü yermiş olsanız, ben de bilirdim."

"Kim bu Perez? Hangi birlikten?"

"Adamlarım Küba askeri dosyalarını taradılar. Kaydını bulamadılar."

"Ban Albay Mikoyan'ı oraya teftiše yollamıştım. Onunla ilişki kur, neler oluyormuş öğren."

"Yarım saatten beri onu bulmaya çalışıyorum," dedi Borçev, "Telsizi cevap vermiyor."

Öteki hat da çaldı. Velikov, Borçev'i beklemeye aldı.

"Juan Fernandez, generalim. Bilmeniz gerekir diye düşündüm. Korgeneral Kolçak az önce Raul Castro'yla görüşmeye geldi."

"Mümkün değil."

"Kapıdan ben kendim geçirdim."

Bu yeni gelişme Velikov'un aklını daha da karıştırdı. Yüzüne şaşkın bir ifade geldi, soluğunu iştirilebilir bir tıslamayla saldı. Sen otuz altı saatte yalnızca dört saat uyku uyuyabilmişti. Zihni bulutlanmaya başlıyordu.

"Orada mısınız, generalim?" diye sordu Fernandez sessizlik uzayınca.

"Evet, evet. Dinle beni, Fernandez. Eve git, Castro'yla Kolçak ne yapıyorlar öğren. Konuşmalarını dinle, iki saate kadar bana bildir."

Adamın cevabını beklemedi, Borçev'in hattına bastı. "Binbaşı Borçev, bir ekip kur, rıhtıma in. Başlarında sen ol. Bu Perez'i ve adamlarını incele, bir şey bulur bulmaz bana bilgi ver."

Velikov daha sonra sekreterini aradı. "Bana General Kolçak'ın karargâhını bağla."

Yardımcısı sandalyesinde doğruldu, ona merakla baktı. Daha Önce Velikov'un sinirlendiğini hiç görmemişti,

"Bir terslik mi var?"

"Henüz bilmiyorum." diye mırıldandı Velikov.

Korgeneral Kolçak'ın tanıdık sesi telefon hattından duyuldu. "Velikov, GRU ve KGB kanadında işler nasıl gidiyor?"

Velikov birkaç saniye şaşkın bir sessizliğe gömüldü, ancak ondan sonra konuşabildi. "Neredesin sen?"

"Nerede miyim?" diye tekrarladı Kolçak. "Karargahımdan gizli dokümanlarla bazı teçhizatı çıkarmaya uğraşıyorum. Tıpkı senin gibi. Neredeyim sandın?"

"Demin bir rapor aldım, senin av köşküne, Raul Castro'yu görmeye gittiğini bildiriyordu."

"Özür dilerim, ama aynı anda iki yerde bulunabilme becerisini henüz öğrenemedim," dedi Kolçak ciddi ciddi. "Galiba senin istihbarat ajanların hayalet görmeye başladılar."

"Çok garip. Rapor genellikle güvenilir saydığım bir kaynaktan geliyordu.?"

"Rom ve Kola tehlikede mi?"

"Hayır, planlandığı gibi yürüyor."

"İyi. Demek her şey yolunda."

"Evet." diye yalan söyledi Velikov, içi korku ve güvensizlik doluydu, "Her şey kontrol altında."

Kısım 70

Römork gemisinin adı Pisto'ydu. Aslında bu kelime kırmızı biber, kabak ve domatesle pişirilen bir İspanyol yemeğinin adıydı. İsim gemiye uygundu ama. Çünkü iki yanı pastan kırmızı olmuş, madeni yerlerini de küf kaplamış, yeşile döndürmüştü. Ama dış görünüşünün ihmal edilmesine rağmen, 3.000 beygir gücünde koca dizel motoru yeni cilalanmış tunç heykeller kadar sağlam ve pırıl pırıldı,

Tik ağacından, direksiyon gibi yapılmış dümeni iki eliyle kavrayan Jack ıslak ve lekeli camdan, karanlığın içinde heyula gibi yükselen gölgeye baktı. Tanker de rıhtıma bağlı öbür iki ölüm gemisi kadar soğuk ve karanlıktı. Seyir ışıkları bile yanmıyor, limandaki varlığını hiçbir işaret belli etmiyordu. Sadece çevresinde dolanan devriye gemisi vardı. Başka gemilerin uzak durmasını o sağlıyordu. .

Jack, Pisto'yu Ozero Baykay'a yaklaştırdı, yavaşladı dikkatle arka demir zincirine sokuldu. Devriye gemisi onları hemen görüp yaklaştı. Üç kişi köprüde, üç kişi de burundaki hafif topun başındaydı, Jack makine dairesine tamam işareti verdi, Bu sırf gösteriş içindi. Römork gemisi zaten durmuştu.

Genç, sakallı bir teğmen devriye gemisinin dümen odasından kafasını uzattı, megafonunu kaldırdı.

"Burası yasak bölge, sizin burada işiniz yok. Uzaklaşın." Jack ellerini ağzının önüne kaldırıp bağırdı. "Jeneratörlerim bozuldu, dizelim de şimdi stop etti. Beni çekebilir misiniz?" Teğmen başını sinirli sinirli salladı. "Bu askeri bir gemi. Biz kimseyi çekemeyiz."

"Geminize çıkıp telsizle patronu arayabilir miyim? Bir başka römorkör yollar, bizi çeker."

"Yedek akünüze ne oldu?"

"Bozuk." Jack bir çaresizlik hareketi yaptı, "Onarmak için parça yok. Beni bekleme listesine aldılar. Biliyorsunuzdur."

İki tekne birbirine öyle yakındı ki, neredeyse çarpışacaklardı. Teğmen megafonu elinden bıraktı, hışırtılı bir sesle. "Buna izin veremem," dedi,

Jack bu sefer ters ters, "Öyleyse sabaha kadar buraya demirlerim," diye karşılık verdi.

Teğmen iki elini Öfkeyle havaya kaldırdı. "Gel de telsizle ara."

Jack merdivenden güverteye indi, bir metrelik arayı atlayıp öteki gemiye geçti. Çevresine yavaşça, garip bir kayıtsızlıkla baktı, topun başındaki üç adamın sanki tatildeymiş gibi rahat olduğunu gördü. Dümendeki tayfa purosunu yakıyordu. Teğmenin yüzü yorgun ve ifadesizdi. Aşağıdaki makinist dışında, tüm kadronun bu kadar olduğunu biliyordu Jack,

Teğmen ona yaklaştı. "Çabuk ol. Askeri bir operasyonu aksatıyorsun."

"Bağışlayın," dedi Jack. "Ama suç bende değil," Elini sıkmak istiyormuş gibi hafif öne uzandı, susturuculu otomatüğinden iki kurşunu teğmenin kalbine sıktı. Sonra sakın sakın dümenciği vurdu.

Topun başındaki üçlü de dikkatle nişan alınmış üç ateş sonumda devrilip öldüler. Ateş eden, Jack'in tayfalarıydı. Makinist şakağına giren kurşunu hissedemedi bile, dizel motorunun üzerine devrildi. Cansız elinde bir paçavra vardı.

Jack'la adamları cesetleri aşağıya taşıdılar, sonra su tıplarını çektiler. Römorka döndüklerinde,

batmakta olan devriye gemisine bir daha bakmadılar. O da karanlıklara doğru sürüklendi gitti.

Aşağıya merdiven falan uzanmıyordu koca tankerden. Bu yüzden kancaları güverte parmaklığına attılar. Jack'la iki kişi yandan tırmandı, taşınabilir asetilen tüpleriyle bir alev meşalesini de iplerle çektiler.

Kırk beş dakika sonra çapa zincirleri kesilmiş küçük Pisto, fili kıpırdatmaya çalışan bir karınca gibi burun kalkanını Ozero Baykay'ın dev kışına dayamıştı, önce santim santim, sonra metre metre kıpırdayan tanker rafineriden uzaklaştı. Limanın ortasına doğru açılmaya başladı.

Pitt, Ozero Baykay'ın miskin kıpırdanışını bir gece dürbünüyle izliyordu. Bereket versin suların çekilme saatiydi, akıntı onlardan yanaydı, dev gemiyi kentten her an biraz daha uzaklaştırmaya yardımcı oluyordu. Pitt bu arada ambarları, sualtında kalan kesimleri arayıp ateşleyicileri bulmaya çalışmış, şansı yardım etmemişti. Herhalde amonyum nitratın altında gömülü durumdalar, diye düşündü. Büyük ihtimalle ortadaki ambarlarda. İki saatini böyle geçirdikten sonra güverteye tırmanmış, temiz havayı minnetle ciğerlerine çekmişti.

Pisto dönüp rıhtıma yaklaştığında Pitt'in saati 4.30'u gösteriyordu. Minik gemi bu sefer dosdoğru cephaneye gemisine yöneldi. Jack onu biraz kıyıdan ayırınca Moe'nun adamları çekme telini römorktan kıçtaki koca vinç yardımıyla çekip, Ozero Zaysan'ın arka babalarına taktılar. Rıhtım halatları da alınmıştı. Ama tam Pisto çekmeye hazırlanırken, dört kamyonluk bir konvoy gürleyerek rıhtıma girdi,

Pitt merdivenden indi, koşarak rıhtıma atladı. Yükleme vincinin çevresinden dolandı, kış halatının orada durdu. Kapkalın, yağlı halatı babadan çıkarıp suya attı. Burun halatını çıkarmaya vakit yoktu. Kamyonlardan silahlı adamlar atlıyor, savaş ekipleri oluşturuyorlardı. Tekrar merdivene tırmandı, elektrik vincini çalıştırıp merdiveni yukarı çekti, rıhtımdan bir saldırı ihtimalini önledi.

Köprü telefonuna sarıldı, makine dairesini aradı. "Manny, geldiler," dedi yalnızca.

"Kazanın birinde gemiyi kıpırdatacak kadar hava boşluğum ve buharım var."

"Harikasın, dostum. Bir buçuk saat da kârdasın."

"Öyleyse tüyelim."

Pitt makine telgrafına yöneldi, kolu "Hazırol"a getirdi. Rıhtımdan önce kış tarafın ayrılması için dümeni çevirdi, sonra "Pek Ağır Tornistan" vurdu.

Manny makine dairesinden "anlaşıldı" işareti verdiğinde, Pitt ayaklarının altındaki titreşimi duymaya başlamıştı.

Clark bir avuç adamının gelen gruba göre azınlıkta kaldığını, üstelik kaçış yolunun da kesilmiş okluğunu üzülerken gördü. Ayrıca bu gelenlerin normal Küba askerleri olmayıp, seçilmiş Sovyet denizcileri olduğunu da görüyordu. Arkadaşlarına pek pek birkaç dakika kazandırabilirdi bu durumda. Gemilerini rıhtımdan biraz uzaklaşınca kadar.

Kemerinden sarkan torbaya elini daldırdı, bir el bombası çıkardı, Gölgelerden dışarıya adımını altı, bombayı arkadaki kamyonu savurdu. Patlama boğuk bir uğultu gibi oldu, peşinden de benzin deposunun patlamasıyla parlak bir alev o sesi izledi. Kamyon sanki dışarıya doğru çiçek açıyormuş gibi görüldü, içindekiler ateş almış mankenler gibi fırlayıp rıhtıma saçıldılar,

Clark koşarak şaşkın durumdaki Rusların arasına daldı, bağırarak, tutuşmuş giysilerini söndürmek için rıhtımın betonları üzerinde yuvarlanmaya çalışan yaralıların üzerinden atladı. Yeni patlama

sesleri, birbirini izler limanda yankılanırken üç el bombasını daha peş peşe öbür kamyonların altına savurdu.

Yeni alev bulutları ve dumanlar antrepo damlarına doğru yükseldi. Denizciler telaşla taşıtlarından allayıp hayatlarını kurtarmaya çalışıyorlardı. Birkaçı kendilerini toplamayı başardı, karanlıkta insan gölgesine benzettikleri her şeye rastgele ateş etmeye koyuldular. Atış seslerine, antrepoların kırılan camlarının şangırtısı karıştı.

Clark'ın altı kişilik küçük ekibi ateş etmeyi kesti. Buldukları tarafa gelen birkaç kurşun, başlarının üzerinden geçip gitti. Clark şaşkın Rusların arasına karışana kadar beklediler. Küba üniforması içinde olduğu için ondan kuşkulanmıyordu Ruslar. Clark akıcı Rusçasıyla yakası açılmadık küfürler savuruyor, denizcileri bir an önce toplanıp savaş nizamına geçmeye davet ediyordu. Rıhtımda bir yere saldırtmak niyetindeydi onları görünüşe göre.

"Sıra olun! Sıra olun!" diye haykırdı heyecanla. "Kaçıyorlar, Allah belanızı versin, miskin herifler! Hainlerin kaçmasına izin veriyorsunuz."

Birden Borçev'le burun buruna gel ince susuverdi. Sovyet binbaşısının ağzı inanmaz bir ifadeyle açıldı, daha ağzını kapayamadan Clark onu kolundan yakaladığı gibi rıhtımın kenarından suya savuruverdi. Bereket versin kargaşalık arasında kimse farkına varamamıştı.

"Beni takip edin!" diye bağırarak Clark, rıhtımın ilerisinde iki antreponun arasına daldı. Sovyet denizciler tek tek ve dört beş kişilik gruplar halinde onun peşinden atıldılar. Çömelerek gidiyor, zikzaklar çizerek ilerliyor, eğitimli asker olduklarını belirten hareketlerle rıhtımda koşturuyorlardı. Bir yandan da yaylım ateşini sürdürmekteydiler.

ilk şaşkınlığın felç edici etkisinden kurtulmuş gibiydiler. Görünmeyen düşmanın ağzının payını vermeye kararlıydılar. Bir kabustan kurtulup ikincisinin içine dalmakta olduklarının farkında bile değillerdi. Clark'ın komutasından kuşku duymak hiçbirinin aklına gelmemişti, Komutanları kendilerine tersini söylemedikçe. saldırıyı yöneten Kübalının peşinden gitmelerinden daha doğal bir şey olamazdı.

Denizcilerin hepsi iki antrepo arasına girince Clark vurulmuş gibi yere kapandı. Bu, adamlarına ateş açmaları için bir işaretti. Sovyetler her yandan vuruldular. Çoğunun ayakları yerden kesildi. Harika hedef oluşturuyorlardı. Arkalarında kamyonların alevleri vardı. O aydınlığın önünde silüetleri kabak gibi ortadaydı, ölüm ateşinden kurtulanlar, ateşe cevap vermeye başladılar. Kurşunlar tahta duvarlara. İnsan etine girer ya da ıskalayıp sekerek gecenin karanlıklarına dalarken yankılı gürültüler sağır ediciydi.

Clark yuvarlanarak bir sandığın gerisine, sipere ulaşmaya çalıştı, bir kurşun oyluğuna girdi, bir ikincisi ise iki el bileğini birden deldi.

Sovyet denizcilerinin durumu kötüydü, ama hâlâ mücadele ediyorlardı. Rıhtım bölgesinden kurtulup caddedeki bir beton duvarın gerisinde güvene kavuşmak istiyorlardı. Ama Clark'ın adamlarından ikisi yaylım ateşiyle onları durdurdu.

Clark sandığın arkasında yatıyor, parçalanmış damarlarından sel gibi kan boşanıyordu. Hayatı akıp gitmekteydi. Durdurmak için elinden hiçbir şey gelmiyordu. Elleri kırık ağaç dalları gibi sallanmaktaydı. Parmaklarında hiç duygu yoktu. Gözleri kararmaya başlarken kendini rıhtımın kenarına doğru çekti, limana baktı.

Son gördüğü şey, karşı sahilin ışıkları önünde iki şilebin silueti oldu. Rıhtımdan uzaklaşmış, burunlarını limanın ağzına doğru çeviriyorlardı.

Kısım 71

Rıhtımdaki çatışma devam edip giderken küçük Pisto tel halatını gerdi. Ozero Zaysan'ı kıçtan geri geri limana doğru çekmeye başladı. Kocaman tek pervanesini yağlı sulara gömdü, sulan çılgın bir köpük halinde kudurttu.

20 000 tonluk gemi kıpırdamaya başladı. Uzaklaşırken alevlerin gerisinde biçimi belli olmayan bir gölgeydi. Kıyıdan ayrıldıktan sonra Jack 180 derecelik bir dönüş yaptı, geminin burnunu liman ağzına doğru çevirdi.

Amy Bigalow'un dümen odasında Pitt dümene sarıldı, içinden dua etti. Çok gergindi. Soluk almaya cesareti yoktu. Halâ takılı olan burun halatı gerildi, uzaklaşan, geminin bindirdiği ağırlıkla gıcırdadı, ama kopmayı reddetti. Amy Bigalow tasmasına asılan bir köpek gibi burnunu hafif aşağıya indirdi, baskıyı artırdı. Halat ödün vermedi, ama baba rıhtımda yerinden çıktı, parçalanmış tahta parçaları çevreye uçuşturdu.

Gemiyi bir titreşim dolaştı, yavaş yavaş limanın ortasına doğru gerilemeye koyuldu. Pitt dümeni tekrar çevirdi, burun döndü, geminin bordası rıhtıma paralel duruma geldi. Motorun titreşimleri azaldı, az sonra sessizce geri geri gitmeye başladılar. Bacadan hafif bir duman çıkıyordu.

Kıyının tümü alevler içindeymiş gibi görünmekteydi. Yanan kamyonların alevleri esrarengiz bir ışık veriyordu dümen odasına Manny dışında gemide kim varsa yukarı çıkıp burun tarafında durdu. Pitt artık rahatça manevra yapabiliyordu. Dümeni sancağa kırdı, makine telgrafına "Ağır Yol ileri" vurdu. Manny'nin cevabı geldi. Amy Bigalow geri gitmekten vazgeçti, ağır ağır öne ilerlemeye koyuldu.

Doğudaki yıldızlar pırıltılarını kaybetmeye başlarken Ozero Zaysan yanlarına yaklaştı. Römork burun altına doğru gelirken Pitt "Makine Tamam" emri verdi. Pisto'nun tayfaları hafif bir tel halatı yukarıya fırlattılar. Bu halat alınıp daha sağlam halatlara bağlandı. Pitt köprüden seyrederken halatlar birer birer ön vincin yardımıyla çekildi, bağlandı.

Aynı işlem kıç tarafta da tekrarlandı, yalnız bu sefer Ozero Zaysan'ın kıç demir zinciri bağlandı. Zincir vinçle çekildikten sonra halkaları kıç tarafa takıldı. Artık iki yandan bağlantı hazır. Üç gemi birbirine bağlıydı ve Amy Bigalow da, ortadaydı.

Jack, Pisto'nun düdüğünü öttürdü, römork ilerlemeye koyuldu, halatı gerip asıldı. Pitt köprünün yan tarafında duruyor, arkaya bakıyordu. Manny'nin adamlarından biri arkadaki zincirin de gerildiğini haber verdiği zaman Pitt de düdüğü hafifçe çaldı, "Tam Yol ileri" emri verdi.

Pitt'in planının son aşaması da tamamlanmıştı. Tanker geride kalmıştı. Limanın karşı kıyısında, petrol depolarına daha yakın bir yerde kendi kendine yüzüyordu. Ama artık kentin daha kalabalık olan merkezinden bir mil kadar uzaktaydı. Öteki iki gemiyle içlerindeki ölüm kargoları açık denize doğru git gide hızlanmaktaydı. Römork hızını Amy Bigalow'unkine katıyor, kervanın toplam hızını elden geldiği kadar artırıyordu.

Arkalarında büyük bir duman sütunuyla alevler sabahın ilk maviliğine doğru yükselmekteydi. Clark onlara bir şans tanıyacak kadar zaman kazandırmayı başarmıştı... ama bunu hayatıyla ödemişti.

Pitt arkaya bakmadı. Gözleri Morro Şatosunun tepesindeki fenere çakılıydı. O fener Havana Limanı girişini bir hisar gibi korurdu. Üç mil ötedeydi... oysa otuz mil gibi görünüyordu.

Ok yaydan çıkmıştı artık. Manny öteki motoru da çalıştırdı. İki motorun pervanesi suyu birlikte dövmeye başladı. Amy Bigalow hızını artırıyor. İki deniz mili, üç oldu, üçken dört oldu, Fenere doğru yaklaşıyordu.

Hedeflerine varmak için kırk dakika daha gerekiyordu. Ama artık alarm verilmişti. Akla gelmeyen şeyler olmak üzereydi.

Binbaşı Borçev yonarak suya düşen cızırdayarak sönen parçaların çevresinden yüzdü. Sütunların orasından geçerken yukardan otomatik silahların seslerini duyabiliyor, alevlerin göklere doğru yükseldiğini görüyordu. İki rıhtım arasındaki kirli sular ılıktı, ölü balık kokusu vardı. Yağlıydı da. Borçev bağırdı, yabancı Küba albayı onu suya attığı zaman yuttuğu suları kustu.

Bir mile yakın yüzdükten sonra bir merdiven bulabildi, terk edilmiş bir rıhtıma tırmandı. Ağzındaki iğrenç tadı tükürerek yok etmeye çalıştı, yanmakta olan konvooya doğru bir koşu tutturdu.

Kamyonların çevresinde kararmış, dumanı tüten vücutlar yatıyordu. Clark'ın sağ kalan birkaç adamı bir sandalla kaçtıktan sonra ateş sesleri kesilmişti. Borçev cesetler arasında tedbirli adımlarla ilerledi. Bir vincin ardına sığınmış iki yaralıdan başka herkes ölmüştü. Getirdiği birliğin tamamı yok edilmişti.

Öfkeden çılgına dönmüş durumda, sendeleyecek kurbanların arasında dolaştı, arandı, sonunda Clark'ın cesedinin başına geldi. CIA ajanını sırtüstü çevirdi, boş bakışlı gözlerle baktı.

"Kimsin sen?" diye sordu anlamsız anlamsız. "Kimin hesabına çalışıyorsun?"

Cevaplar da Clark'la birlikte ölmüştü,

Borçev cansız vücudu kemerinden sürükleyip rıhtımın kenarına getirdi, bir tekmede suya attı.

"Bakalım begenecek misin!" diye bağırdı arkasından deliler gibi.

On dakika daha dolaştı ölümlerin arasında. Hiçbir amacı yokmuş gibi davranıyordu, Sonunda Velikov'a haber vermesi gerektiğini akıl etti. Yanlarında getirdikleri tek verici, öndeki kamyonun içinde erimişti çoktan. Borçev rıhtımda koşturup telefon aramaya başladı.

Rıhtım işçileri dinlenme odasının tabelasını gördü. Kapıya saldırdı, omuz vurup açtı. Duvarları yoklayıp elektrik düğmesini buldu, yaktı. Burası lekeli kanepelerle, koltuklarla döşenmişti. Dama oyunları, dominolar vardı. Küçük bir de buzdolabı görünüyordu. Duvarlarda Castro'nun, Cha Guevera'nın posterleri asılıydı. Lenin'in karamsar suratlı bir resmi de duvarın birinden bakıyordu.

Borçev amirin odasına girdi, masadaki telefonu kaptı. Bir kaç kere çevirdiyse de sonuç alamadı. Sonunda santrali bula bildi. Küba telefon sisteminin yetersizliğine küfürler savurdu.

Doğudaki tepelerin üzerinde bulutlar turuncuya dönüşürken canavar düdükleri duyuldu. Kentin itfaiye arabaları rıhtıma geliyordu. Borçev de Sovyet Büyükelçiliğini ancak o sıra bulabildi.

Kaptan Manuel Pinon, Rus yapımı, Riga sınıfı devriye gemisinin kaptan köprüsünde elindeki dürbünü ayarlamaya çalıştı. Ticari rıhtımdaki çatışma başladıktan biraz sonra birinci subayı uyandırmıştı onu. Aslında dürbünü pek bir şey göstermiyordu. Gemisi limanın askeri tarafında demirli olduğundan, görüşünü aradaki binalar engellemekteydi,

"Araştırmamız gerekmez mi?" diye sordu birinci subay.

"Polis ve itfaiye çaresine bakar." dedi Pinon ona.

"Silah, sesine benziyor."

"Herhalde antrepoda yangın çıkmış, askeri malzeme patlıyor! Uzak dursak daha iyi ederiz." Dürbünü birinci subaya uzattı, "Sen gözünü ayırma. Sen yatıyorum."

Pinon tam kamarasına girmek üzereyken birinci subay koridordan koşarak geldi.

"Efendim, köprüye dönseniz daha iyi olacak. İki gemi limandan çıkmaya teşebbüs ediyor."

"İzinsiz mi?"

"Ever, efendim."

"Yeni bir yere demirleyecek olmasınlar?"

Birinci subay başını iki yana salladı. "Burunları ana kanata doğru."

Pinon inledi, "Tanrı uyku uyumamı istemiyor."

Birinci subay sırıttı. "İyi bir komünist Tanrıya inanmaz."

"Sen onu benim ak saçlı anama söyle de bak!"

Pinon, tekrar köprüye çıktığında esnedi, sabah sisleri arasından karşıya baktı. İki gemi önlerinde römorkla açık denize çıkmak üzere kanala doğru gidiyordu.

"Vay canına,.. " Pinon dürbünü ayarladı. "Bayrak yok, seyir ışığı yok, köprüde nöbetçi, yok..."

"Telsizimize de cevap vermiyorlar. Sanki kaçmaya çalışıyorlar."

"İhtilal aleyhtarları bir serseri ABD'ye ulaşmaya çalışıyor." diye homurdandı Pinon. "Öyle olmalı. Başka türlü olamaz."

"Aşağıya yola çıkma emri vereyim mi?"

"Evet, hemen. Burunlarının önüne geçer, yollarını keseriz."

Daha o sözlerini bitirmeden birinci subay düdüğü öttürmüş, tayfalarını görev başına davet ediyordu.

On dakika sonra Rus donanmasının çoktan emekliye ayırdığı otuz yıllık gemi yan yan ilerlemekteydi, Dört inçlik topları, hızla yaklaşan hayalet gemilere nişan almış durumdaydı.

Pitt devriye gemisinin göz kırpan sinyal lambasına baktı. İçinden telsizi açmak geldi, ama konvoyun sessiz kalması ta baştan planlanmıştı. İşgüzar bir liman güvenlik görevlisi belki o anda rastlantı eseri olarak aynı frekansı dinliyor olabilir diye düşünmüşlerdi bunu. Pitt'in uluslararası mors alfabesi bilgisi biraz paslı durumdaydı. Ama yine de gelen mesajı alıp deşifre edebildi. "Derhal durun ve kendinizi tanıttın."

Gözlerini Pisto'ya dikti. Ani bir hareket yapılması gerekiyorsa, bunu Jack'in başlatacağını biliyordu. Pitt makine dairesini aradı, Manny'yi uyardı, ona devriye gemisinin yollarını kesmeye geldiğini söyledi, bunu yaparken "Tam Yol ileri" komutunu değiştirmede.

O kadar yaklaşmışlardı ki, Kübalı teğmenin güvertede rüzgâr altında durmakta olduğunu görebiliyordu. Sinyal ışığı tekrar yanıp sönmeye başladı. "Derhal durmazsanız ateş açacağız."

Pisto'nun kış tarafında iki kişi belirdi, hızla halatı salmaya başladılar. Aynı anda römork gemisi

yavaşladı, aniden sancak tarafına kırdı. Jack o sırada dümen odasından çıktı, megafonuyla devriye gemisine seslendi.

"Yol ver salak. Gemi çektiğimi görmüyor musun?"

Pinon hakarete aldırış etmedi, Römork kaptanından da bu beklenirdi zaten. "Hareketiniz izinsiz, Size ekip yolluyorum."

"O muhallebi çocuklarını gemime bastırırsam yuh olsun banal"

"Bastırmazsan öleceksin." dedi Pinon keyifle. şu anda bu işin asilerce düzenlenmiş bir kaçış olduğundan pek de o kadar emin değildi. Ama yine de römorkun ve iki ışksız geminin garip davranışları bir soruşturmayı gerektiriyordu.

Köprüden eğildi, geminin tayfalarına filikayı indirmelerini emretti. Yüzünü konvooya çevirdiği zaman birden dehşet içinde dondu.

Çok geç kalmıştı. Alacakaranlıkta römorkun arkasındaki ilk geminin motorlarına ölü olmadığını fark edememişti. Çalışıyordu o gemi. Ve sekiz deniz milinden az olmayan bir hızla da devriye gemisinin üzerine gelmekteydi. Birkaç saniye öylece baktı, ancak ondan sonra kafasını toparlayabildi.

"Tam yol ilerli" diye haykırdı. "Toplar ateş!"

Komutunu sağır edici patlamalar izledi, mermiler giderek kısalan mesafe boyunca uçtu. Amy Bigalow'un pruvasına saplanıp alev alev patladı, çeliği parçaladı. Dümen odasının iskele duvarı sanki eridi. Camlar ve maden parçalar çevreye uçtu. Pitt eğildi, ellerini dümendenden çekmedi. Kararlılığı kör inadından geliyordu. Birkaç kesikle, oyluğunda bir çürükle kurtulması şansındandı.

İkinci yaylım ateşi harita odasını patlattı, ön direği kırdı. Direğin tepesi yandan suya devrildi, otuz metre kadar sürüklendi, ancak ondan sonra tellerini koparıp serbest kaldı. Baca parçalanmış, hurda olmuştu. Bir mermi sancak demiri yuvasına girdi, pas rengi zincir halkalarını şarapnel gibi dağıttı.

Üçüncü kez ateş açılmayacaktı.

Pinon hiç kıpırdamadan duruyordu. Elleri köprünün parmaklığına sımsıkı sarılmıştı. Amy Bigalow'un canavar gibi kara burnuna baktı. Devriye gemisinin tepesindeydi burun. Yüzü bembeyaz kesildi. Gemisinin ölmek üzere olduğunu artık biliyordu.

Pervaneleri deliler gibi dönüyordu, ama gemi yeterince hızlı gidemiyordu. Amy Bigalow'un ıskalamayacağı kesindi, Pitt'in niyetinin ne olduğü da belliydi. Dümeni kıvrıyor, burnunu devriye gemisinin bordasının tam ortasına ayarlıyordu. Tayfalardan güvertede olanlar yaklaşan felaketi gördüler, önce dehşetle dondular, sonra kendilerini yandan sulara attılar.

Amy Bigalow'un yirmi metre yüksekliğindeki bumu devriye gemisine tam arka bacasının biraz önü hizasından çarptı, maden parçalarını uçurdu, gövdeye yaklaşık altı metre kader girdi. Pinon'un gemisi bu çarpmadan sonra batmadan sahili de bulabilirdi, ama Amy Bigalow korkunç bir çatırtyla gerilenip burnunu ayırdı, bir an öylece kaldı, sonra burun küt diye bir daha girip devriye gemisini ikiye böldü, kış tarafı batırdı.

Geminin arka yarısına anında sular doldu, açık kalmış bölmeleri ağırlaştırdı, ölüm acısı uzun sürmedi. Ozero Zaysan çarpışma yerinin özerinden geçerken devriye gemisi yoktu artık. Yalnızca tayfalarından sağ kalan birkaç kişi suda yüzüyordu, o kadar.

Kısım 72

"Tuzağa mı döştün aptal gibi" Velikov'un sesi telefonda sert ve öfkeliydi.

Borçev kendini pek rahatsız hissediyordu. Kırk kişi içinde sağ kalan üç kişiden birinin kendisi olduğunu, bu işten sıyrıksız kurtulduğunu itiraf edemezdi herhalde. "En az iki yüz kişilik meçhul bir Küba kuvveti ağır silahlarla ateş açtı. Biz kamyonlardan inemedim."

"Kübalı olduklarından emin misin?"

"Böyle bir şeyi başka kim planlayıp uygulayabilirdi? Komutanları Küba üniforması giymişti"

"Perez mi?"

"Bilemem. Teşhis etmek için zaman gerek "

"Belki yeşil birlikler budalalıklarından ya da şaşkınlıklarından paniğe kapılıp ateş açmışlardır,"

"Budalaya hiç benzemiyorlardı. Eğitilmiş usta askeri, görünce tanırım. Geleceğimizi biliyorlardı. Hazırlanıp tuzak kurmuşlardı."

Velikov'un yüzü önce tüm ifadesini kaybetti sonra kıpkırmızı kesildi öfkesini tutamıyordu. "Amaçları neydi"

"Gemileri ele geçirmek için vakit kazanmak." Borçev'in cevabı Velikov'u fena sarstı. Bütün vücudunun buz kesildiğini hissetti Soru ağzından, farkında olmadan döküldü. "Rom ve Kola operasyonunun gemileri ele mi geçti? Rıhtımda. demirli mi o gemiler?"

"Hayır, bir römork gelip Ozero Zaysan'ı çekti Amy Bigalow kendi motorlarını çalıştırıp ayrıldı. Burnu döndükten sonra onları bir daha görmedim. Bir süre sonra limanın ağzından silah sesine benzer sesler geldi."

Velikov da duymuştu top seslerini. İnanmaz gözlerle boş duvara bakıp duruyor, bunca emekle planladığı operasyonu mahveden adamlar gözünün önünde canlandırmaya çalışıyordu. Castro'ya bağlı istihbarat birliklerinin bu iş için ne yeterli bilgisi, ne de tecrübesi vardı. Ancak Amerikalılar ve CIA'in o upuzun kolu... ancak onlar yapabilirdi Cayo Santa Maria baskını. Ancak onlar bozabilirdi Castro rejimini yıkma planlarını. Bilginin sızmasından da ancak bir tek kişi sorumlu olabilirdi.

Dirk Pitt.

Velikov'un yüzü düşünceli bir ifadeyle gerildi. Çamurlar durulmaya başlıyordu. Geri kalan kısacık zamanda ne yapması gerektiğini biliyordu artık,

"Gemiler hâlâ limanda mı?" diye sordu Borçev'e.

"Eğer acık denize kaçmaya çalışıyorlarsa, şu sıra Entrada Kanalında bir yerlerde olmalılar."

"Amiral Çekoldin'i bul, o gemilerin durdurulup limana geri getirilmelerini istediğimi söyle."

"Sovyet askeri gemilerinin çok açıklarda beklediğini sanıyordum."

"Amiralin bayrak gemisi saat sekizden önce ayrılmayacak. Telefon kullanma. Mesajımı kendin ver, acil olduğunu da vurgula."

Borçev cevap vermeden Velikov kulaklığı elinden fırlattı, büyükelçiliğin giriş kapısına koştu.

Binayı terk etmeye hazırlanan memur kalabalığına hiç aldırmadı. Kapıdan çıkıp elçiliğin limuzinine atıldı, büyükelçiyi güvenli bir yere götürmek üzere orada hazır bekleyen şoförü omzuyla kenara itti,

Kontak anahtarını çevirince araba hemen çalıştı. Arka lastikler haykırarak döndü, araba elçiliğin bahçesinden. sokağa âdeta uçtu.'

İki blok ileride Velikov durduruldu.

Karşısında askeri bir barikat vardı. İki zırhlı araba ve Kübalı askerler yolu bir kaldırımdan öbür kaldırıma kadar kesmişti. Bir subay arabaya yaklaştı, fenerini cama tuttu.

"Kimliğinizi görebilir miyim Lütfen?"

"Ben General Velikov. Sovyet askeri kadrosundan. Korgeneral Kolçak'ın karargâhına acele varmam gerek. Yana çekilin ve bana yol verin."

Subay biran Velikov'un yüzünü inceledi, sanki kendini inandırmaya çalıştı. Sonra fenerini söndürdü, adamlarından ikisine arka kanepeye binmelerini işaret etti. Kendi de dolaşıp ön yolcu koltuğuna bindi

"Sizi bekliyorduk, general." dedi soğuk, ama nazik bir sesle. "Lütfen gösterdiğim yoldan gidin. İlerideki kavşaktan sola döneceğiz."

Pitt ayaklarını hafifçe aralamış, elleri dümende, yorgun yüzü öne uzanmış duruyor, liman ağzındaki fenerin insanı deli edecek kadar ağır ağır geride kalışına bakıyordu. Zihni ve vücudu, hatta her siniriyle dikkat kesilmişti. Gemiye içindeki amonyum nitrat patlamadan önce kentten uzaklaştırmaktan başka bir şey düşünmüyordu.

Suyun rengi gri yeşilden zümrüt rengine dönüştü, gemi açık denizin dalgalarıyla hafif hafif sarsılarak ilerlemeye başladı Amy Bigalow burnundaki yaradan su alıyordu. Ama dümen komutuna hâlâ cevap veriyor, römorkun izini kovalayıp duruyordu.

Pitt'in her yanı yorgunluktan sızlamaktaydı. Yalnız iradesiyle ayakta tutuyordu kendini. Devriye gemisinin ateşiyle açılmış yaraları yüzünde kabuk tutmuştu. Her yanını kaplayan terin, üstüne yapışan giysilerinin farkında değilmiş gibiydi.

Gözlerini bir an kapadı, keşke evimde olsaydım, yanında bir bardak Bombay cinli martini olsaydı, tepemden aşağı da sıcak bir duşun suları boşalsaydı. diye düşündü. Tanrım, amma da da yorgunum.

Köprünün yıkık pencerelerinden içeri ani bir rüzgar doldu, Pitt gözlerini tekrar açtı, iskele ve sancak tarafındaki kıyıları inceledi. Limanın yanlarına yerleştirilmiş gizli top bataryaları hâlâ sessizdi. Uçaklardan, devriye gemilerinden hala ses yoktu. Deminki devriye gemisiyle olan çatışmaya rağmen alarm falan verilmemişti. Küba askeri kuvvetlerinin düzensizliği ve istihbarat yetersizliği işe yarıyordu.

Hâlâ uyumakta olan kent yavaş yavaş geride kalmaktaydı, Güneş doğmuştu. Konvoy sahilden gözükür durumdaydı.

Birkaç dakika daha, birkaç dakika daha, diye tekrarlayıp duruyordu Pitt içinden.

Velikov'a Havana'nın eski kesiminde, Katedral Alanının sessiz bir köşesinde durması emredildi. Onu camları çatlak, toktu bir binaya soktular. Alt katın vitrin gibi pencerelerinde 1940'ların sinema sanatçılarının solmuş posterleri vardı. İçerisi bardı.

Bir zamanlar zengin Amerikalıların raĒbet ettiği yerlerdendi burası. Artık salaş bir meyhane olmuş, çoktan unutulmuştu. Birkaç ihtiyardan başka hatırlayan kalmamıştı. Bakımsız, kirli barın bir ucunda dört kişi oturuyordu.

İçerisi karanlıktı. Dezenfektan ve çürümüşlük kokuyordu. Velikov süpürülmemiş salonun ortasına gelene kadar karşısındakileri tanımadı. Sonra birden durdu. İnanmaz gözlerle baktı, içinin bulandığını hissetti.

Jessie LeBaron şişman bir yabancıyla Raul Castro'nun arasında oturuyordu. Dördüncü kişi Velikov'a karanlık bakışlarla baktı.

"Günaydın, general." dedi Fidel Castro. "Bize katılabildiğimize sevindim."

Kısım 73

Pitt'in kulakları dikildi, uçak sesini dinledi. Dümeni bırakıp kırlangıca yürüdü.

Kuzeyde kıyı tarafından iki silahlı helikopter yaklaşıyordu. Gri bir savaş gemisi kanaldan üzerine tam hız gelmekte, peşinde iri dalgalar bırakmaktaydı. Bu seferki bir Sovyet destroyeri idi. Kalem gibi ince ön topları, ağır ağır ilerleyen savunmasız ölüm gemilerine nişanlanmıştı. Kimsenin kazanamayacağı kovalamaca başlamıştı.

Jack römorkun güvertesine çıktı. Amy Bigalow'un enkaz haline gelmiş köprüsüne doğru baktı. Orada sağ kalan olduğuna, hâlâ dümene komuta ettiğine şaşıyordu. Elini kulağına götürüp bir işaret yaptı, içerideki elini, anlıyorum anlamında sallayana kadar bekledi. Derken köprüden biri çıktı, geminin kış tarafına yürüdü, aynı işareti Ozero Zaysan'daki Moe'ya yaptı. Sonra geri döndü, telsizini açtı.

"Burası Pisto. Duyuyor musunuz?"

"Net olarak." dedi Pitt.

Moe da. "Duyuyorum." diye ekledi.

Jack, "Dümeni bağlayıp gemiyi terk etmeniz için uygun bir zaman," dedi.

"İsabet." diye homurdandı Moe. "Bu cehennem kovaları da kendi kendine patlasın."

"Makineleri 'Tam Yol ileri' durumunda bırakırız." dedi Pitt. "Pisto ne olacak?"

Jack. "Bir iki dakika daha götüreyim de, gemilerin kıyıya doğru dönmeyeceğinden emin olalım." dedi.

"Geç kalmadan iyi edersin. Castro'nun yavruları yuvadan çıkmaya başladı."

"Görüyorum," dedi Jack. "İyi şanslar. Tamam."

Pitt dümeni "Tam Yol ileri!" durumunda kilitledi Manny'ye seslendi. Kabadayı başmühendise ısrar etmeye gerek kalmadı. Üç dakika sonra Manny adamlarıyla birlikte gelmiş, geminin kurtarma sandalını indiriyordu. Binip makarayı çevirmeye başladılar. Pitt parmaklığın üzerinden son anda atlayıp sandala döşlü.

"Neredeyse seni ekiyorduk." diye bağırdı Manny,

"Destroyere telsiz açtım, uzak durmazsa cephanesini patlatacağımızı söyledim."

Daha Manny cevap veremeden, yankılar bırakan, gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu. Birkaç saniye sonra bir gülle pisto'nun elli metre kadar ilerisinde sulara gömüldü.

"Malını satamamışsın." diye homurdandı Manny. Botun motorunu çalıştırdı, suya değdikleri anda vitesi geminin hızına göre ayarladı, ipler düştü, sandal savruldu. Amy Bigalow yanlarından geçip son yolculuğuna yöneldi. Bomboş, unutulmaya mahkumdu.

Manny döndü. Moe'yla tayfalarının da Ozero Zaysan'ın botunu indirmekte olduklarını gördü. Bot bir dalganın tepesine indi, geminin bordasına doğru savruldu, öyle bir hızla çarptı ki. sancak tarafı parçalandı, dibi açıldı, motoru yerinden çıktı.

"Onlara yardım etmemiz gerek," dedi Pitt.

Manny, "Haklısın," diyerek onayladı.

Onlar denemeden, durumu gören Jack megafonuyla bağırmağa başladı. "Bırakın onları. Ben halatı salınca toplarım hepsini. Siz kendinizi kollayın, kıyıya gidin."

Pitt tayfayı kaldırıp dümen yerine geçti. Adamın parmakları demin iplere sıkışıp ezilmişti. Malecon kordonunun kenarına dizilmiş yüksek binalara doğru dümen kırdı, hızını artırdı.

Manny arkasını dönmüş, römork gemisine ve Moe'yla adamlarının sarıldıkları parçalanmış sandala bakıyordu. Destroyer tekrar ateş edip Pisto'nun iki yanında sular yükseklerle fişkırınca yüzü kül gibi oldu. Fıskıran sular güvertesine döküldüyse de Pisto silkindi, ilerlemeye devam etti.

Manny göstermemeye çalıştığı bir korkuyla önüne döndü. Arkadaşlarını bir daha sağ göremeyeceğini biliyordu.

Pitt gemilerle kıyı arasındaki uzaklığı hesaplamaya uğraşıyordu. Patlamanın Havana kentinin büyük bölümüne zarar verebileceği kadar yakındılar hâlâ. Evet, çok fazla yakındandılar.

"Başkan Antonov beni öldürme planınızı onaylamış mıydı?" diye sordu Fidel Castro.

Velikov kollarını kavuşturmuş duruyordu. Ona yer gösteren olmamıştı. Castro'ya gözlerinde soğuk bir tiksintiyle baktı, "Ben Sovyetler Birliği'nin yüksek rütbeli bir subayıym. Ona göre davranış görmek hakkımdır."

Raul Castro'nun kara, öfkeli gözleri alev saçtı. "Burası Küba. Burada hiçbir hak talep edemezsin. Sen bir KGB süprütüsünden başka bir şey değilsin!"

"Yeter, Raul, yeter." diye onu engelledi Fidel. Velikov'a baktı. "Bizimle oyun oynama, general. Belgelerine baktım, Rom ya Kola artık sır olmaktan çıktı."

Velikov kozunu oynadı, "Operasyonu ben de bilmiyorum. Küba'yla Sovyetler Birliği arasındaki dostluğu bozmaya yönelik yeni, iğrenç bir CIA planı."

"Eğer öyleyse, neden beni uyarmadın?"

"Zaman olmadı."

"Rus vatandaşlarını kent dışına kaçırmaya zaman buldun," diye patladı Raul. "Sabahın bu saatinde sen nereye kaçıyorsun?"

Velikov'un yüzüne küstah bir ifade geldi. "Sorularınızı cevaplama zahmetine kalkışmayacağım. Diplomatik dokunulmazlığımı size hatırlatmam mı gerekiyor? Beni sorguya çekmeye hakkınız yok."

Castro sakın sakın, "O maddeleri nasıl patlatmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Velikov sessizce durdu. Uzaktan gelen top ateşlerinin sesini duyunca dudaklarının köşeleri hafif yukarı kıvrılıp bir gülümseme ifadesine büründü. Fidel'le Raul bakışlılar... bir şey konuşmadılar.

Jessie ürperdi. Keşke erkek olsaydım da gerçeği generalin ağzından döve döve alabilseydim, diye geçirdi aklından. Odada gerilim artıyordu. Jessie içinin bulandığını hissetti, boşa giden değerli dakikalar için haykırmak geldi içinde.

"Lütfen onlara ne bilmek istiyorlarsa söyleyin," diye yalvardı. "Binlerce çocuğun anlamsız bir siyasal amaç uğruna ölmesine seyirci kalamazsınız."

Velikov itiraz etmedi, tartışmadı, hiç etkilenmedi.

Hagen, "Onu arka odaya götürmek bana mutluluk verir," dedi.

Fidel, "Elinizi kirletmenize gerek yok, Bay Hagen," diye karşılık verdi. "Acı verme yöntemlerinde uzman sorgucularını dışarıda hazır bekliyor."

Velikov. "Cesaret edemezsiniz" diye bağırdı.

"Patlamayı durdurmazsan sana işkence edileceğini bildirmek görevimdir. Rusya'nın akıl hastanelerindeki hastalara yapıldığı gibi basit enjektörlerle değil, gece gündüz sürecek akla gelmez acılarla. En iyi tıp uzmanlarımız seni hayatta tutacak. O acıları hiçbir kâbusta göremezsin, general. Sesin kısılana kadar bağıracaksın. Sonra gözü görmez, kulağı duymaz, sesi çıkmaz bir bitki parçası haline geldiğin zaman Kuzey Afrika'da bir yere götürülüp atılacaksın. Orada ya ölür, ya sağ kalırsın, ama kimse pislik içinde yaşayan bir dilenciye ne acır, ne de onu kurtarmaya kalkar. Rusların 'yaşayan ölü' dediği gibi biri olursun."

Velikov'un kabuğu pek az da olsa çatladı. "Soluğunuzu hoşuna tüketiyorsunuz, öldünüz siz. Ben de öldüm. Hepimiz öldük,"

"Yanıyorsun. Cephaneyi ve amonyum nitratı taşıyan gemiler suçladığın insanlar tarafından limandan çıkarıldı. Şu an da CIA onları onları acık denize, patlamadan yalnızca balıkların zarar görebileceği bir yere götürüyor."

Velikov zayıf avantajını hemen kullandı. "Hayır, Senyor Presidente, yanılan sizsiniz. Az önce duyduğunuz top sesleri, o gemileri durdurup limana geri döndüren Sovyet gemisinden geliyordu. Belki törendeki konuşmanızı beklemeden, vaktinden önce patlarlar, ama aynı sonucu yine de sağlarlar."

"Yalan söylüyorsun," dedi Fidel tedirgin bir sesle.

"İhtilalin babası olarak saltanatınızın artık sonu geldi." Velikov'un sesi sinsi ve kurnazlık doluydu. "Ben vatanım Rusya için seve seve ölürüm. Siz de hayatınızı Küba için feda eder misiniz? Belki gençken, kaybedecek bir şeyiniz olmadığı zamanlar ederdiniz. Ama artık yumuşadınız, gevşediniz. Pis işleri başkalarına gördürmeye alıştınız. İyi bir hayatınız var ve onu kaybetmek istemiyorsunuz. Ne var ki, bitti artık. Yarın siz de yalnızca duvarda asılı bir resim olacaksınız. Yerinizde yeni bir başkan oturuyor olacak, Kremlin'e sadık biri."

Velikov bir iki adım geriledi, cebinden küçük bir kutu çıkardı.

Hagen kutuyu hemen tanıdı. "Elektronik bir verici. Düğmeye basıp gemileri havaya uçurabilir."

"Ah, Tanrım!" diye bağırdı Jessie umutsuzluk içinde, "Yapacak! Gerçekten yapacak!"

Velikov, "Boşuna zahmet edip fedaileri çağırmayın." dedi. "Asla vaktinde yetişemezler."

Fidel ona buz gibi gözlerle bakıyordu. "Dediklerimi unutma,"

Velikov da ona nefretle baktı. "Pis zindanlarınızda acılar içinde haykıracağımı gerçekten düşünebiliyor musunuz?"

"O vericiyi bana uzat Küba'dan sağ salim çıkarırsın."

"Ve Rusya'ya korkağın biri olarak dönerim, öyle mi? istemem."

"Sorumluluk senin." dedi Fidel. Sesinde öfke ve korku birbirine karışıyordu. "Patlatır da sağ kalırsan, kaderini biliyorsun."

"Zayıf ihtimal," diye alay etti Velikov. "Bu bina liman kanalından beş yüz metre uzakta. Hiçbirimizden geriye bir şey kalmaz." Sustu, Yüzü taştan oyulmuş bir canavar yüzüydü. Sonra, "Elveda. Senyor Presidente," dedi..

"Seni piç..." Hagen masanın üzerinden inanılmaz bir çeviklikle atladı, Velikov elindeki vericinin düğmesine bastığında aralarında birkaç santim kalmıştı.

Kısım 74

Amy Bigalow toz olup havaya uçtu.

Ozero Zaysan da bir saniyenin onda biri kadar sonra yok oldu. İçlerindeki uçucu kargoların bileşik kuvveti dağ gibi, alevli bir enkaz sütununu dumanlar arasından iki bin metre yukarıya püskürttü. Denizde geniş bir boşluk açıldı, kudurmuş suların dev girdabı önce dumanların peşinden yukarı fırladı, sonra iki yana doğru saldırdı.

Pırıl pırıl, kırmızılı beyazlı bir ışık, on güneşin kor edici parlaklığıyla suyun üzerine yayıldı, peşinden dalga doruklarını yassıltan bir gök gürültüsü koptu.

Cesur küçük Pisto'yu patlamanın nasıl yetmiş metre havaya fırlattığı Pitt'in zihnine sonsuza dek çakıldı. Geminin, Jack'ın ve adamlarının parçaları alev alev sulara saçılırken Pitt afallamış bakışlarla bakakaldı.

Moe ve sürüklenen kayığa sarılmış öteki tayfalar su yüzün den silinip gittiler.

Patlamanın şiddeti iki silahlı helikopteri de gökten siliverdi. İki mil yarıçaplı alanda ne kadar martı varsa sarsıntıdan parçalandı. Ozero Zaysan'ın pervanesi suyun üzerinde kendi kendine ilerledi, Sovyet destroyerin kontrol kulesine çarptı, kulede ne kadar insan, varsa öldürdü. Kıvrık çelik levhalar, zincir halkaları, güverte teçhizatı kente fırlıyor, duvarları deliyor, damları top güllesi gibi yarıyordu. Telefon direkleri ve sokak ışıklarının direkleri dibinden kırılıp kırılıp devrilmekteydi.

Yüzlerce insan yataklarında uyurken öldü. Pek çoğu uçan damlardan ağır yaralar aldı, ya da çöken tavanlar altında ezildi. Erken saatte işlerine gitmekte olan işçiler ve kaldırımlardaki yayaları ayakları yerden keserek binaların duvarına çarptılar.

Şok dalgası, kayda geçmiş en kötü kasırganın en az iki katı bir güçle kenti yalayıp süpürdü, kıyadaki ahşap yapılan yamyassı etti dükkânları kâğıttan oyuncaklar gibi devirdi, yüz binlerce pencereyi kırdı, park etmiş otomobilleri binalara sürdü.

Limanın içinde bir canavar gibi duran Ozero Baykay da patladı.

Önce alevler bordasını meşale gibi yaladı. Sonra tankerin tümü dev bir ateş topu gibi yarıldı. Yanmakta olan yağlar kıyadaki binaları ateşe verdi rıhtımlarda bekleyen yüklerde seri halinde patlamalar başlattı. Kızgın maden parçalan limanın doğu kıyısındaki petrol ve gaz tanklarına girdi. Onlar da birer birer, havai fişek gösterilerini hatırlatır biçimde patladı, kapkara dumanları kentin üzerine saldı.

Bir petrol rafinerisi patladı, onu bir kimyasal madde fabrikası izledi, ardından boya fabrikasıyla gübre fabrikası da yetişti. Açık denize ulaşmaya çalışan iki şilep birbirine çarptı, alev alıp yarılmaya başladı. Yerinde yeller esen tankerin alevli gövdesinden kopan bir parça, on kadar demiryolu yakıt tankerinden birine girdi. Tankerde propon vardı. O patlayınca, diğer tankerler de onu izledi.

Bir patlama daha... bir daha... bir daha.

Rıhtım dört millik bölümü cehenneme dönüştü, Küt ve enkaz, kentin üzerine kara bir kar gibi yağdı, rıhtım işçilerinden pek azı sağ kurtuldu. Bereket versin rafinerilerle kimyasal madde fabrikası hemen hemen boştu. O gün bayram tatili olması, can kaybı birkaç katına çıkardı.

Limanda en büyük felaket atlatılmış sayılırdı. Ama Kentin geri kalanını bekleyen kâbus henüz

kendini göstermemiştir.

Patlamanın yarattığı su boşluğundan elli fit boyunda bir dalga doğdu, kıyıya doğru saldırdı. Pitt'le ötekiler dehşet dolu gözlerle bakarken, yeşilli beyazlı dağ kükreyerek üstlerine geldi,

Oturmuş bekliyorlardı, Paniğe kapılmadılar. Öylece bakıyor, minik botun parçalanmasını, suların kendilerine mezar olmasını bekliyorlardı.

Malecon Bulvarının rıhtım duvarı onların buldukları yerden otuz metre kadar ilerleyince, yatay çığ botun çevresini sardı. Dalganın doruğu kıvrıldı, tepelerinde patladı. Manny'yle üç adamı oturdukları yerden söktü, Pitt onların dalganın tepesinde, tayfunda uçan dam kiremitleri gibi uzaklaşmasına baktı. Rıhtım duvarı daha da yaklaşmıştı, ama dalga botu havaya kaldırdı, duvarın üzerinden geniş caddeye savurdu.

Pitt dümene öyle sıkı sıkı sarılmıştı ki dümen yekesi yerinden çıktı, bottan ayrıldı. Pitt artık sonunun geldiğini düşünürken, iradesini kullanarak derin bir soluk aldı, suya batarken içinde tuttu. Rüyadaymış gibi, duru suların içinde çevreyi görebiliyordu. Park etmiş otomobilleri savurup duruyordu çılgın sular.

Derin girdabın dibinde gömülü durumda, kendini garip biçimde kaygısız hissediyordu. Kent sokağında boğuluyor olmak komik bir duygu veriyordu ona. Ama anlamsız mücadelelere girip değerli oksijenini ziyan etmedi. Kendini serbest bıraktı, köpüklerin arasından ilerisini görmeye çalıştı. Zihni şaşılacak bir netlikle çalışıyordu. Dalga onu bir bina duvarına çarparsa, arkadan bindiren tanlarca suyun onu uçaktan düşmüş karpuz gibi ezeceğini biliyordu.

Eğer botun Sovyet teknisyenlerinin çalıştığı bir binanın ikinci katına çarpıp parçalanışını görse, korkusu daha da artardı. Bu çarpma botu yumurta kabuğu gibi parçaladı. Dört silindirik dizel motoru kırılan pencereden içeri savruldu, sularla birlikte merdivene sürüklendi, orada takıldı kaldı.

Bereket versin Pitt ağaç kütüğü gibi yan sokağa sürüklenmişti, Sel ne var ne yoksa önüne katıp gidiyordu. Ama dayanıklı çıkan binalar arasında kıvrılırken gücünün birazını yitirmeye başlamıştı. Birkaç saniye içinde önde giden ucu son noktaya ulaşacak, ondan sonra dalga gerilemeye başlayacaktı. Gerilerken insan vücutlarını ve enkazı da denize sürükleyecekti.

Pitt yıldızlar görmeye başladı. Beyni oksijene açtı artık. Duyuları birer birer onu terk ediyordu. Omzu kıpırdamayan bir cisme çarpınca hemen sarıldı. Kolunu o cismin çevresine sardı, tutunmaya çalıştı, ama dalga onu öne doğru savurdu. Bir başka şeye çarptı bu sefer. Uzandı, ona can havliyle yapıştı, tutunduğu şeyin bir kuyumcu dükkânının tabelası olduğunu hiç anlayamadı.

Vücudunun düşünme, hissetme mekanizması yavaşlıyordu. Sanki elektriği kesilmişti. Başuğulduyor, gözlerinin gerisinde patlayan yıldızları kara bir örtü kapatıyordu. Yarı içgüdüsel olarak sürdürüyordu varlığını. Yakında onu da kaybedecekti.

Dalga varacağı yere varmıştı, dönmeye başladı. Tekrar denize doğru koşuyordu. Ama Pitt için çok geçti artık. Bilincini kaybediyordu. Beyni her nasılsa son bir mesaj yollamayı başardı. Tek kolu tabelayla direğin arasına uzandı oraya asılıp kaldı.

Patlamak üzere olan akciğerleri bundan fazlasını kaldırmadı. Pitt boğulmaya başladı.

Patlamanın yankılanan gürültüleri tepelere ve denizin açıklarına doğru yayıldı. Kentin üzerinde güneş yoktu. Yani gerçek güneş yoktu, inanılmaz yoğunlukta bir kara duman tabakası saklıyordu güneşi. Tüm liman alev almış gibiydi, Rıhtımlar, gemiler, depolar... üç mil kareye yayılmış petrol

tabakası suyun üzerinde turuncu alevler, mavi dumanlarla yanıp gidiyordu;

Ağır yaralanmış kent kendini şoktan sıyırıp doğrulmaya bağladı. Canavar düdüklü yangının sesiyle yarışır oldu. Çılgın dalga tekrar Meksika Körfezine dönmüş, giderken enkazı ve cesetleri de beraberinde sürüklemişti.

Sağ kalanlar gözleri kamaşmış, yaralı durumda, sendeleyerek sokaklara çıktılar. Şaşkın koyunlara benziyorlardı. Çevrelerinde gördükleri felaket manzarasından dehşete düştüler, ne olduğunu anlamaya çalıştılar. Bir bölümü yaralarının acısını duymaksızın, şok içinde dolanıp duruyordu. Bazıları da Amy Bigalow'un gelip otobüs durağına çarpan dört taşıtı ezen, kuyrukta bekleyen bir yığın insanı püre eden koca pervanesine bön bön bakıyordu.

Ozero Zaysan'ın burun tarafındaki bir direk. Havana Stadının orta yerine gömülü bulundu. Bir tonluk bir vinç, üniversite hastanesinin bir yanından girmiş, kırk kişilik koğuştı, üç boş karyolayı ezmişti. Bu olay da sonradan o gün meydana gelen böyle yüzlerce mucizeden biri olarak anlatılacaktı. Kiliseye büyük puan, Marksizme küçük bir yenilgi.

Kurtarma ekipleri kurulmaya başladı. İtfaiye grupları ve polis birlikleri rıhtıma doldu.. Askeri birliklerle milis kuvvetleri de yardıma çağrılıyordu. Başlangıçta kargaşa ve panik vardı. Askeri kuvvetler kurtarma işlerine sırt çevirip savunmaya önem verdiler. Amerika işgale geldi sanmışlardı. Her yer yaralı doluydu. Kimi acıyla bağıyor, çoğu sekerek, topallayarak yanan kıydan uzaklaşmaya çalışıyordu.

Yerleri titreten sarsıntı, şok dalgalarıyla birlikte öldü. Salaş meyhanenin tavanı çökmüştü, ama duvarlar hâlâ ayakta idi. Barın içi yıkıntıya dönmüştü. Tahta kirişler, dökülmüş alçılar devrilmiş mobilyalar, kırılmış şişeler kalın bir toz tabakasının altında kalmıştı. Sallanan kapı menteşesini koparmış, Castro'nun fedailerinin tepesinde, çılgın bir açıyla sarkmış duruyordu. Adamlar küçük bir tuğla yığınının altında inleyerek yatmaktaydılar.

Ira Hagen yerden her yanı ağrıyla doğruldu, düşüncelerini netleştirmek için kafasını iki yana salladı. Kulakları hala çınlıyordu. Gözlerini silip toz bulutunun arasından baktı, düşmemek için yanındaki duvara tutundu. Delinen tavandan yukarı baktığında, üst katın duvarında hala asılı duran resimleri gördü.

İlk aklına gelen Jessie oldu. Yerdeydi hala ortada durmakta olan masanın altında, yan dönmüş olarak yatıyordu. Hagen onu tutup sırtüstü çevirdi.

Jessie hiç kıpırdamıyor, beyaz toz tabakasının altında cansız görünüyordu, ama üzerinde kan olmadığı gibi, ciddi bir yara da yok gibiydi; Gözleri yarı kapalıydı. İnledi, Hagen rahatlayarak gülümsedi, sırtından ceketini çıkardı, katlayıp başının altına koydu.

Jessie Uzanıp onun bileğini inanılmayacak bir kuvvette yakaladı, sıktı, gözlerinin içine baktı.

"Dirk öldü." diye fısıldadı.

"Kurtulmuş olabilir," dedi Hagen yavaşça. Ama sesinde iyimserlik yoktu.

"Dirk öldü," diye tekrarladı Jessie.

"Kıpırdama," dedi Hagen bu sefer. "Öyle yat, ben Castro'lara bakayım."

Sendeleyerek ayağa kalktı, enkazın altında aranmaya başladı. Solundan bir öksürük sesi gelince yıkıntının arasında emekledi, sonunda kafasını bara çarptı.

Raul Castro barın kenarına iki eliyle sarılmıştı. Sersemlemiş, dehşet içindeydi. Boğazına kaçan tozları temizlemeye uğraşıyordu. Burnundan kan sızıyordu. Çenesinde de kötü bir kesik vardı.

Hagen patlamadan hemen önce herkesin birbirine yakın oturmakta olduğunu bildiğinden, şimdi nasıl dört bir yana dağılmış olduklarına şaşıtı. Devrilmiş bir sandalyeyi düzeltti, Raul'un oturmasına yardım etti.

"İyi misiniz efendim?" diye sordu içten bir kaygıyla.

Raul ölgün ölgün başını salladı. "Ben iyiyim. Fidel! Fidel nerede?"

"Oturun. Ben bulurum."

Hagen enkazın arasında Fidel Castro'yu bulana kadar emekledi Küba lideri yüzüstü, hafif yana dönük yatıyordu. Kolu bir omzunun altındaydı. Hagen yerde gördüğü manzaraya şaşkınlıkla baktı.

Castro'nun gözleri, yirmi santim uzağındaki yüzdeydi. General Velikov oraya sırtüstü serilmişti, Bacaklarının üzerine ağır bir kiriş düşmüştü. Yüzünde iki ifade birbirine karışmıştı. Meydan okuma ve... korku. Castro'ya gözlerinde yenilginin acısıyla bakıyordu.

Castro'nun yüzünde duygudan eser yoktu. Sıvaların tozu onu alçıdan bir heykel gibi gösteriyordu. Yüzün maske gibi katılığı hemen hemen insanlık dışıydı.

"Yaşıyoruz, general." diye mırıldandı zafer dolu bir sesle. "İkimiz de yaşıyoruz."

Velikov sıkılı dişleri arasından, "Doğru değil," diye mırıldandı. "Hepimiz ölmüş olmalıydık."

Hagen, "Dirk Pitt ve ötekiler her nasılsa gemileri sizin deniz birliklerinizin arasından geçirip denize çıkarmış olmalılar." diye açıkladı, "Patlamanın tahrip gücü, olması gerekenin onda biri kadardı."

"Yenildin." dedi Castro. "Küba halâ Küba."

"Öyle yakındı ki... ama..." Velikov başını sallıyordu. "Şimdi sıra, benden öç almanıza geldi."

"Her öldürdüğün vatandaşım için santim santim öleceksin," dedi Castro. Sesi açık bir mezar kadar soğuktu. "İster bin Ölü olsun, ister yüz bin. Hepsinin acısını çekeceksin."

Velikov'un yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Adamda hiç sinir yok gibiydi. "Bir başka kişi, bir başka zaman... ama sonunda kesinlikle öldürüleceksin, Fidel. Eminim. Yedek beş plan daha hazırladım ben."

Altıncı Bölüm

Evreka! La Dorado

Kısım 75

8 Kasım 1989

Washington, D.C.

Martin Brogan erken saatteki kabine toplantısına geç geldi. Başkanla diğerleri kocaman, böbrek biçiminde bir masanın çevresinde oturuyorlardı. Başlarını kaldırıp merakla baktılar.

Brogan daha ayaktaiken, "Gemiler zamanından dört saat önce patladı." dedi.

Bu açıklama kaygı dolu bir sessizlikle karşılandı. Sovyetlerin Castro'yu ortadan kaldırmak için kurdukları inanılmaz plan masadakilerin hepsine anlatılmıştı. Haber onlara dehşet verici bir faciadan çok, beklenen, kaçınılmaz bir felaketin habari gibi geldi.

Douglas Oates. "Son rapora göre can kaybı?" diye sordu.

Brogan. "Belirlemek için henüz erken." dedi. "Liman tümüyle alevler içinde. Ölü sayısı binleri bulabilir. Ama tahminlerin çok altında olacak. Görünüşe göre Havana'daki ajanlarımız gemilerin ikisini ele geçirmiş, patlamadan önce Limandan çıkarmış."

Brogan onu düşünceli bir tavırla dinleyen kişilere. Havana'daki özel ilişkiler Dairesinin ilk raporlarını okudu. Gemileri limandan çıkarmakla ilgili planı ayrıntılarıyla anlattı, nasıl uygulandığına da yarım yamalak, bildiği kadar değindi. Sözlerini bitirmeden önce yardımcılarında biri içeriye girdi, ona yeni gelmiş bir rapor uzattı. Brogan rapora sessizce göz gezdirdi, sonra ilk cümleyi yüksek sesle okudu.

"Fidel ve Raul Castro sağ." Susup Başkana baktı. "Adamınız Ira Hagen, Castro'larla direkt temasta olduğunu söylüyor. Castro'ların bizden felaket yardımı, bu arada tıbbi personel, araç gereç, itfaiye olanakları, yiyecek, giyecek, ayrıca morg uzmanları istediğini belirtiyor."

Başkan, Genelkurmay Başkanı General Clayton Metcalf'a baktı. "Generalim?;

"Son telefonunuzdan sonra Hava Nakliye Komutanlığına uyardım. Gerekli kişiler ve malzeme havaalanlarına varır varmaz ilk uçakları havalandırmaya başlayabiliriz."

Savunma Bakanı Simons. "Askeri uçakların hareketi önceden bildirilsin, yoksa Kübalılar roketlerini salabilir," dedi.

Dışişleri Bakanı Oates, "Onların Dışişleriyle aramızda açık hat kurulmasını sağlarını." diye karşılık verdi.

Dan Fawcett, "Tüm yardımların Kıızıl Haç aracılığıyla gönderildiğini Castro'lara özellikle vurgulasak iyi olur bence," dedi. "Adamı korkutup kapıyı tekrar suratımıza kapamasını istemeyiz."

Başkan, "O ihtimali görmezden gelmek hata olur," dedi.

Oates, "Bir felaketten yararlanmak insana ayıp geliyor." diye mırıldandı "Ama yine de Küba ilişkilerimizi perçinlemek, Amerika ülkelerini süpüren ihtilal akımının hızını kesmek için bu bize göklerden gelen bir fırsat oldu."

"Acaba Castro hiç Simon Bolivar'ı incelemiş midir?" dedi Başkan.

"Güney Amerika'nın büyük kurtarıcısı. Castro'nun taptığı kahramanlarından biridir." Bu bilgi Brogan'dan geliyordu. "Neden sordunuz?"

"Öyleyse belki de Bolivar'ın özdeyişlerinden birini hatırlamıştır."

"Hangisini, Başkanım?"

Başkan cevap vermeden önce masadakilerin yüzlerine birer birer baktı

"İhtilale hizmet eden, denizde saban sürüyor demektir."

Kısım 76

Havana halkı şoktan kurtulurken panik yavaş yavaş yatıştı, kurtarma faaliyetleri başladı, Derhal kasırga acil yardım planlarını uygulamaya koydular. Ordu ve milis birlikleri sağlık uzmanlarıyla birlikte enkazı dolaşmaya, canlıları cankurtaranlara, ölüleri kamyonlara yüklemeye başladılar.

Santa Clara 1643 yılında kurulmuş bir manastır okuluydu. Geçici hastane haline getirildi ve çabucak doldu. Üniversite Hastanesinin koğuş ve koridorları adam almaz oldu. Şimdi ihtilal müzesi olan eski Başkanlık Sarayı morg olarak kullanılıyordu.

Yaralılar kan içinde kent sokaklarında yürüyor, ya boş boş bakıyor, ya sevdiklerini arıyorlardı. Havana'nın eski kesimindeki Katedral Alanında koca saat 6,21'de durmuştu. Patırtı sırasında evlerinden kaçmış olan bazı insanlar geri dönmeye başladılar. Dönecek evi kalmayanlar sokaklarda dolaşıyor, cesetlerin arasından geçiyordu. Ellerinde kurtarabildikleri birkaç parça eşyayı koydukları çıkınlar vardı.

Yüz mil uzaklıktaki itfaiye ekipleri bile kente dolmuştu. Yangının rıhtımdan içeri yayılmaması için boşuna uğraşıyorlardı. Bir klor tankı patladı çevredeki cehenneme o da zehrini kattı. Rüzgâr yön değiştirdince itfaiye ekipleri yüzlerine savrulan alevler yüzünden iki kere işlerini bırakıp kaçmak zorunda kaldılar.

Daha kurtarma operasyonlarının planlanmasına başlanırken, Fidel Castro vatan haini hükümet üyeleriyle askeri yetkilileri toplatmaya başlamıştı. Bu işe Raul nezaret ediyordu. Hainlerin çoğu kentten kaçmıştı. Velikov onları önceden Rom ve Kola konusunda uarmıştı çünkü. Birer birer tutuklandılar, Castro kardeşlerin hâlâ hayatta olması hapsini şoke uğrattıyordu. Yüzlercesi ağır güvenlik önlemleri altında, dağlardaki gizli cezaevine götürüldüler ve bir daha da onlardan haber alınmadı.'

Öğleden sonra saat ikide ilk ABD Hava Kuvvetleri ağır nakliye uçağı Havana'nın uluslararası havaalanına indi. Peşinden diğer uçaklar birbirini izledi. Fidel Castro alandaydı. Gönüllü doktor ve hemşireleri kendisi karşılıyordu. Küba yardım kuruluşlarından yetkililerin alanda hazır bulunup malzemesi teslim olmasına ve gelen Amerikalılarla işbirliği yapmasına da kendi nezaret etti.

Akşamın erken saatlerinde Miami Limanından gelen sahil koruma ve yangınla mücadele gemileri dumanlı ufku doldurmaya başladı. Buldozerler, ağır makineler, Teksas'dan gelen petrol yangını uzmanları kıyıdaki alevli enkazın arasına daldılar, yangınla vakit geçirmeden mücadeleye başladılar.

Siyasal görüş ayrılıklarına rağmen. Amerika'yla Küba'nın hayal güçleri aynı dalga boyunda çalışıyor gibiydi. İki taraf da koşulların gerektirdiğini yaptı, herkes yardımlaşarak bir arada çalıştı acil ihtiyaçlara çare bulmaya uğraştı.

Amiral Sandecker'le Al Giordino, NUMA'nın jetinden öğleden sonra inmişlerdi. Otostop yapıp bir kamyonu bindiler. Kamyonun içi yatak çarşaflarıyla, asker yataklarıyla doluydu. Dağıtım deposuna kadar o kamyonla gittiler. Orada Giordino yaygarayı bastı, terk edilmiş bir Fiat arabayı ödünç aldı.

Ön camdan o inanılmaz duman bulutuna ve alev denizine bakarlarken yüzleri sahte bir gurup ışığıyla aydınlanıyordu.

Bir saat kadar yollarda kırıla döne ilerledikten sonra kente vardılar, polis onları enkazın yığıldığı sokaklara sokmadığı için yine dolanmak zorunda kaldılar, sonunda İsviçre Büyükelçiliğine ulaştılar.

Sandecker mahvolmuş binalara, Malecón Bulvarını dolduran yıkıntılara bakıp, "Her birimizin işi belli," dedi.

Giordino başını üzgün üzgün salladı. "Onu bulamayız belki de"

"Yine de elimizden geleni yapmayı borçluyuz ona"

"Evet." dedi Giordino tutuk bir sesle. "Dirk'e borçluyuz."

Dönüp elçiliğin yıkılmış kapısından girdiler. Askerler onlara özel İlişkiler Dairesi haberleşme odasının yolunu tarif etti.

Oda basın temsilcileriyle kaynıyordu, hepsi faciayla ilgili haberlerini geçmek üzere beklemekteydi. Sandecker güçlü omuzlarıyla kendine yol açtı, bir telsiz operatörüne bir şeyler dikte etmekle olan iriyarı adamı buldu. Adamın yazdırdıkları bitince Sandecker onun koluna dokundu.

"Siz Ira Hagen mısınız?"

"Evet. Hagen benim." Boğuk sesi de yüzünün yorgun çizgilerine uyuyordu.

"Tahmin etmiştim." dedi Sandecker. "Başkan sizi pek ayrıntılı tarif etmişti."

Hagen koca göbeğini sıvazladı, zorla gülümsedi. "Beni kalabalıkta görmek zor değildir." Susup Sandecker'a garip garip baktı, "Başkan mı dediniz?."

"Onunla dört saat önce Beyaz.Sarayda görüştüm. Adım James Sandecker, bu da Al Giordino. NUMA'danız."

"Evet, amiralim, adınızı biliyorum. Size nasıl bir yardımda bulunabilirim?"

"Biz Dirk Pitt'le Jessie LeBaron'un dostlarıyız."

Hagen bir an gözlerini kapadı, sonra Sandecker'in gözlerinin içine baktı. "Bayan LeBaron yaman bir kadın. Birkaç sıyrık kesik ve çürük dışında, patlamadan sağ salim kurtuldu. Eski katedralde çocuklar için kurulan geçici hastanede yardım ediyor. Ama Pitt'i arıyorsanız, korkarım vaktinizi zıyan ediyorsunuz. Amy Bigalow patladığında dümende o vardı."

Giordino birden içinin bulandığını hissetti. "Kurtulmuş olması mümkün değil mi?"

"Gemiler açık denize götürülürken rıhtımda Rusları oyalayan ekipten yalnızca iki kişi kurtuldu. Gemilere ve römorköre binmiş olan herkes kayıp. İçlerinden herhangi birinin vaktinde uzaklaşmış olması ihtimali çok zayıf. Onları patlamalar öldürmediyse, o büyük dalgada boğulmuşlardır."

Giordino yumruklarını çaresizlikle sıktı. Dönüp başka tarafa baktı. Gözlerinde biriken yaşları kimsenin görmesini istemiyordu.

Sandecker başını üzüntüyle salladı. "Hastaneleri bir aramak istiyoruz."

"Kalpsiz görünmek beni üzüyor, amiralim... ama bence morglara bakın."

"İkisini de yaparız."

"İsviçrelilerden size diplomatik kimlik çıkarmalarımı isteyebilirim. Kentte daha rahat dolaşırsınız."

Hagen onlara bakarken gözlerinde merhamet vardı. "Size avuntu verir mi bilemem ama arkadaşınız Dirk Pitt yüz bin kişinin hayatını kurtardı."

Sandecker'ın yüzünde gururlu bir ifade belirdi. "Dirk Pitt'i tanısaydınız daha azını beklemezsiniz zaten. Bay Hagen." dedi.

Kısım 77

Sandecker'la Giordino pek de iyimser olmaksızın, hastanelerde Pitt'i aramaya başladılar. Yerlerde sıra sıra yatan sayısız yaralının üzerinden atlıyor hemşirelerin, yorgun doktorların çalışmalarını seyrediyorlardı, Nice kere yolda durup bir sedyenin taşınmasına yardım ettiler, sonra yine aramalarına devam ettiler.

Yaşayanlar arasında Pitt yoktu.

Daha sonra alelacele kurutan geçici morgları dolaşmaya başladılar. Kapılarda bekleyen kamyonlarda ölümler dört kat, beş kat üst üste yığılmıştı. Ekipler salgın hastalık yayılmasını engellemek için deli gibi uğraşıyordu. Her taraf ölü doluydu. Çoğu tanınmayacak kadar yanmıştı. Bunlar sonradan Kolan Mezarlığındaki bir toplu mezara gömüldüler.

Bir morg görevlisi onlara denizin kıyıya savurduğu bildirilen bir ceset gösterdi. Pitt değildi. Manny'yi tanımadılar. Hiç görmemişlerdi onu daha önce.

Sabah güneşi mahvolmuş kemin üzerinde yükseldi. Yeni yeni yaralılar bulunuyor, hastanelere taşınıyor, morglara da yeni ölümler geliyordu. Sokaklarda süngülü birlikler dolaşmakta, yağma ve hırsızlığı önlemeye çalışmaktaydı. Rıhtım kesimini hâlâ alevler yalıyordu, ama yangın ekipleri aşama kaydetmişlerdi. Kara bulut hâlâ gökтейdi. Pilotlar bulutun bir ucunun Mexico City'ye kadar vardığını bildiriyorlardı.

Sandecker'la Giordino gece boyunca gördükleri manzaralardan tiksinişmiş, güneşin doğmasına sevinmişlerdi. Katedral Alanına üç blok kalıncaya kadar arabayla gittiler, sonra enkaz onları durdurdu. Geçici çocuk hastanesine kadar olan yolun geri kalanını yürüyerek aldılar. Niyetleri Jessie'yi bulmaktı.

Jessie küçük bir kızı avutuyordu. Doktor incecik, kahverengi bacağını alçıya alırken titreyip durmaktaydı kızcağız. Jessie başını kaldırdı yaklaşmakta olan amiralle Giordino'yu gördü. Gözleri onların yüzünde gezindi, ama yorgun zihni onları tanıyamadı.

"Jessie," dedi Sandecker alçak sesle. "Ben Jim Sandecker, bu da Al Giordino."

Jessie onlara birkaç saniye daha baktı, sonra belleği harekete geçti, "Amiral! Ah, Ah, Tanrıya şükür geldiniz." Küçük kızın kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra ayağa kalkıp ikisini de kucakladı. Kendini tutamıyor, ağlıyordu.

Doktor Sandecker'e başını salladı. "Yirmi dört saattir dinlenmeden, şeytanlar gibi çalışıyor. Onu biraz dinlenmeye razı etsenize."

İki adam Jessie'nin kollarına girip onu binadan dışarıya çıkardılar, merdivenlere oturtular.

Giordino onun önüne oturdu, yüzüne baktı, üzerinde hâlâ asker üniforması vardı Jessie'nin kamuflaj desenlerine kan lekeleri de karışıyordu. Saçları terden ıslak ve dolaşıktı. Dumandan gözleri kızarmıştı.

"Seni bulduğunuza öyle sevindim ki" dedi Jessie sonunda. "Yeni mi geldiniz?"

"Dün gece." dedi Giordino. "Dirk'i arıyorduk."

Jessie koca duman bulutuna boş boş baktı. "Gitti o." dedi ipnotize olmuş gibi.

Giordino dalgın dalgın, "Acı patlıcanı kırağı çalmaz," diye mırıldandı.

"Hepsi gitti... kocam, Dirk, daha niceleri." Jessie'nin sesi ölüverdi.

Sandecker, "Buralarda kahve var mı?" diyerek konuşmanın yönünü değiştirmeye çalıştı. "Hepimize iyi gelirdi."

Jessie başıyla katedralin girişini gösterdi, "Çocukları ağır yaralanan fakir bir kadın gönüllülere şurada kahve yapıyordu," dedi.

Giordino, "Sen alırım." diyerek fırladı, kapıdan girip kayboldu.

Jessie'yle amiral birkaç saniye öylece oturdular, sirenleri dinleyip uzaktaki alevlere baktılar.

Sonunda Sandecker, "Washington'a döndüğümüzde," diye söze başladı, "Eğer herhangi bir şekilde yardımcı olabilirim..."

"Çok iyisiniz, amiralim... ama ben idare ederim." Jessie kararsızdı. "Bir tek şey var. Acaba Raymond'un cesedi bulunup, cenaze için vatana yollanabilir mi?"

"Bu yaptıklarınızdan sonra, Castro'nun size kolaylık göstereceğinden eminim."

"Bir hazine yüzünden bütün bunlara bulaşmamız ne kadar gerip!,

"La Dorado mı?"

Jessie'nin gözleri uzaktan yaklaşmakta olan bir gruba ta- kılmıştı. Ama onlara görmeden bakıyordu. "Beş yüz yıldan beri çok adam öldü onun uğruna. Ona sahip olma tutkusu yüzünden öldüler. Budalalık... İnsanın hayatını bir heykel için ziyan etmesi aptallık."

"Yine de hazinelerin en büyüğü olarak kabul ediliyor."

Jessie gözlerini yorgun yorgun kapadı, "Çok şükür ki kayıp, Daha o uğurda kimler adam öldürürdü, kimbilir?"

Sandecker, "Dirk asla para için kimsenin ölüsünü çiğnemez." dedi. "Onu iyi tanırım. Bu işe serüven için, bir esrarı çözmenin zevki için atıldı, kar için değil."

Jessie cevap vermedi. Gözlerini açtı, yaklaşan grubu sonunda fark etti. Onları net olarak göremiyordu. İçlerinden bir tanesi iki metre boyunda görünüyordu son sislerin arasında, ötekiler ufaktı. Şarkı söylüyorlardı. Ama ezgiyi pek anlayamıyordu Jessie.

Giordino bir tahta parçasının özerinde üç fincanla döndü. Durdu, alanın karşısından yaklaşan gruba o da baktı. Uzun uzun taktı.

Ortadaki iki metre boyunda falan değidi. Omuzuna çocuk oturtmuş bir adamdı, Çocuk korktuğu için ellerini adamın alnına sıkı sıkı kenetlemiş, yüzünün üst bölümünü görünmez hale getiriyordu. Adamın bir kolunda bir genç kız vardı. Onu yarı taşıyor, yarı yürütüyordu, öteki eliyle beş yaşında bir kız çocuğunu elinden tutmuştu. Peşlerinden on, on bir çocuk onları izliyordu. Tutuk bir İngilizceyle şarkı söylüyor gibiydiler. Bir sürü sokak köpeği çevrelerini sarmış, onlara eşlik ediyordu.

Sandecker, Giordino'ya merakla baktı. Fıçı göğüslü İtalyan göz sulandıran dumandan kurtulmak için gözlerini kırıştırdı, karşısındaki garip ve acıklı manzarayı yoğun bir dikkatle inceledi

Adam bir hayaletti sanki. Yorgundu. Umutsuzcasına yorgundu. Elbiseleri parçalanmıştı. Topallayarak yürüyordu. Gözleri içine kaçmış, suratı kurumuş kanlarla doluydu. Ama çenesinde

kararlı bir ifade vardı. Gür sesiyle çocukların şarkısına eşlik ediyordu.

"İşlime dönmem gerek." dedi Jessie, zorlukla ayağa kalktı, "O çocukların da bakıma ihtiyacı olacak."

Grup epey yoklaştığından. Giordino söyledikleri şarkıyı duyabilmeye başlamıştı.

I'm a Yankee Doodle Dandy. A Yankee Doodle do or die...

Giordino'nun ağızı açıldı, gözleri inanmazlıkla fincan gibi irileşti. Dehşet dolu bir ifadeyle parmağını uzatıp gösterdi, sonra kahve fincanlarını omzunun üzerinden arkaya savurup katedralin basamaklarından aşağı çılgınlar gibi koştu.

"Bu o!" diye bağıırıyordu.

"Ne oldu?" diye seslendi Sandecker arkasından. "Ne dedin?"

Jessie yorgunluğuna hiç aldırmadan fırlayıp Giordino'nun arkasından atıldı. "Geri döndü!" diye bağırdı.

O zaman Sandecker de fırladı.

Çocuklar şarkıyı yarıda kesip adamın çevresine topladılar. Bağırarak üstlerine koşan bu insanlardan ürkmüşlerdi.

Cankurtaran simidine sarılır gibi sarılıyorlardı ona. Köpekler bacaklarına sokuldu, daha hızlı havlamaya başladılar.

Giordino elli santim kala durdu. Söyleyecek anlamlı bir söz arıyordu. Rahatlamış gibi gülümsemedeydi. Sonunda dili çözüldü. "Hoşgeldin, Lazarus." dedi.

Pitt şeytan gibi sırıttı. "Merhaba dostum. Cebinde martini yoktur, değil mi?"

Kısım 78

Altı saat sonra Pitt katedralin boş bir kovuğunda taş gibi uyuyordu. Çocukların bakımı yapıлып köpeklere yiyecek verilmeden bir türlü yatmamıştı. Sonra da yatarken, Jessie'nin de gelip dinlenmesinde diretmişti.

Çift kat battaniyenin üzerinde birbirinden bir metre arayla, sert yerde yatıyorlardı. Sadık Giordino minik odanın kapı girişinde bir hasır koltuğa oturmuş, onların uyandırılmaması için tedbir almıştı.

Sandecker'in peşinde bir grup üniformalı Kübalıyla yaklaşmakta olduğunu görünce irkildi. Ira Hagen da onların arasındaydı. Onu geçen gördüğünden bu yana daha yaşlanmış, daha yorulmuş gibiydi. Oysa aradan yirmi dört saat geçmişti henüz. Hagen'in yanında, amiralin tam arkasında yürüyen adamı Giordino hemen tanıdı, ayağa kalktı. Sandecker başını yerde uyuyanlara doğru salladı,

"Uyandır onları." dedi alçak sesle.

Jessie derin uykusundan ayılmaya çalışırken inledi. Giordino onu tekrar uykuya dalmasın diye omzundan birkaç kere sarsmak zorunda kalmıştı. Jessie doğrulup oturdu, başını sallayıp kafasındaki sisleri açmaya çalıştı.

Pitt anında uyandı. Kafası çalar saat gibi tıkırdamaya başladı, Olduğu yerde döndü, dirsekleri üzerinde doğruldu, sonra da oturdu. Zeki bakışları çevresinde yarım daire olmuş adamları süzüyordu.

"Dirk," dedi Sandecker. "Bu Başkan Fidel Castro. Hastaneleri teftiş ediyordu, senin ve Jessie'nin burada olduğunuzu öğrenince sizinle konuşmak istedi."

Pitt bir şey söyleyemeden Castro öne çıktı, elini uzatıp onu şaşılacak bir kuvvetle çekerek ayağa kaldırdı. Mıknatıs gibi kahverengi gözler, delici yeşil bakışlarla buluştu. Castro kolalı, zeytin rengi üniforma giymiş, omzuna başkomutan apoletlerini takmıştı. Pitt onun tersine, katedrale gelirken üzerinde olan yırtık pırtık giysiler içindeydi hâlâ.

Castro İspanyolca olarak. "Demek güvenlik görevlilerimi aptal durumuna düşürüp kenti kurtaran adam bu," dedi.

Jessie tercüme edince Pitt başını hayır anlamında salladı. "Ben yalnızca sağ kalan şanslılardan biriyim. En az bir düzinesi bu felaketi önlemeye çalışırken öldü."

"Eğer gemiler limandayken patlasaydı, Havana'nın büyük bölümü şimdi dümdüz olmuştu. Bana da, bir milyon kişiye de mezar olmuştu. Küba size minnettardır ve sizi İhtilal Kahramanı yapmak istemektedir."

Pitt, "Konu komşuya rezil olduk gitti." diye mırıldandı.

Jessie ona ekşi ekşi baktı, sözlerini tercüme etmedi.

"Ne diyor?" diye sordu Castro.

Jessie hafif öksürüp boğazını temizledi. "Şey.., kabul etmekten onur duyarım, diyor."

Castro sonra Pitt'e gemileri nasıl ele geçirdiklerini anlattı, "Neler gördüğünüzü anlatın bana." dedi nezaketle. "Bildiğiniz her şeyi. En başından."

Pitt, "İsviçre Büyükelçiliğinden dışarı adım atışımızdan mı?" diye sordu. Kısılmış gözleri hafif bir alayla bakıyordu.

"İsterseniz," dedi Castro. Bu bakışın anlamını kavramıştı.

Pitt rıhtımdaki çatışmayı ve Amy Bigalow'la Ozero Zaysan'ı limandan nasıl çıkardıklarını anlatırken Castro sık sık sorular sorup onun sözünü kesiyordu. Küba liderinin merakı gerçekten doymak bilmiyordu. Hikâyenin anlatılması hemen hemen olayın kendisi kadar uzun sürdü.

Pitt olup bitenleri elinden geldiği kadar nesnel olarak, içine duygu katmadan anlatmaya çalışıyordu. Bir başka ülkenin halkı için kendi hayatlarını feda eden insanların inanılmaz cesaretinin hakkını, zaten ne yapsa veremeyeceğinin farkındaydı. Clark'ın çok zor koşullarda gerçekleştirdiği o inanılmaz baraj harekâtını anlatı. Manny'yle Moe'nun ve adamlarının, her an parçalanabileceklerini bile bile o gemilerin kara makine dairelerinde nasıl uğraştıklarını; Jack'le ekibinin nasıl römork gemisinden ayrılmadıklarını, son nefeslerine kadar nasıl Gemileri açık denize çekmeye devam ettiklerini anlattı. Keşke onlar burada olup kendi hikâyelerini kendileri anlatabilselerdi, diye düşünüyordu. Acaba neler söylerlerdi? Kendi kendine gülümsedi. Manny'nin sıralayacağı küfürleri duyar gibi olmuştu.

Büyük dalganın kendisin' nasıl şehre savurduğunu, nasıl kendinden geçtiğini, nasıl ayıldığında kendini başaşağı durumda bir kuyumcu tabelasının tepesinde bulduğunu da anlattı. Sonra enkaz arasında sendelerken, küçük bir kızın ağladığını duymuş, onu ve erkek kardeşini yıkıntıların arasından çekip çıkarmıştı. Çöken bir apartmanın enkazı altındaydı çocuklar. Ondan sonra sokaklardan geçerken, nedense zor durumdaki bütün çocuktan mıknatıs gibi çektiğini söyledi. Kurtarma ekipleri de gece boyunca Pitt'in çocuk koleksiyonuna katkıda bulunmuşlardı. Artık sağ çocuk bulunmaz olunca, bir polis Pitt'e çocuk hastane ve yardım evinin yerini tarif etmişti. Orada da arkadaşlarını bulmuştu. Bunların hepsini birer birer anlattı. ,

Birden Pitt'in sesi söndü, elleri iki yanına sarktı, "Başka anlatacak bir şey yok." dedi.

Castro, Pitt gözlerini kırpmadan bir süre baktı. Yüzü yoğun duygularla doluydu, öne bir adım atıp onu kucakladı. "Teşekkür ederim." diye mırıldandı duygudan boğuklaşmış sesiyle. Sonra Jessie'yi iki yanağından öptü, Hagen'in de elini sıktı. "Küba hepimize teşekkür ediyor. Bunu unutmayacağız."

Pitt, Castro'ya sinsi bir bakışla baktı. "Acaba bir ricada bulunabilir miydim?"

"Dile benden." dedi Castro hemen.

Pitt duraksadı. sonra konuştu. "Herberte Figueroa adlı bir taksi şoförü var. Onu bulabilirsem, Amerika'dan ona onarılmış bir elli yedi Chevrolet yollarsam, teslim almasını sağlayabilir miydiniz? Herberte da, ben de Çok minnet duyardık."

"Elbette. Armağanınızın eline geçmesini ben kendim saplayacağım."

"Bir ricam daha var," dedi Pitt Sandecker,

"Şansını fazla zorlama"" diye fısıldadı.

Castro nezaketle, "Nedir?" diye sordu.

"Vinçli bir tekne ödünç alabilir miyim?"

Kısım 79

Manny'yle adamlarının cesetleri teşhis edilmişti. Clark'ı bir balıkçı gemisi kanaldan çıkardı. Cesetler gömülmek üzere uçakla Washington'a yollandı. Jack, Moe ve diğerleri hiç bulunamadı.

Yangın Ölüm gemilerinin patlamasından dört gün sonra kontrol altına alınabildi. Son inatçı alevlerin söndürülmesi bir hafta daha sürdü. Son ölümler bulunana kadar aradan altı hafta daha geçmesi gerekecekti. Çoğu da hiçbir zaman bulunamadı.

Kübalılar hesaplarında çok dakiktiler. Sonunda bir bilanço çıkarmayı başardılar. Bilinen ölümlerin sayısı 732'ydi. Yaralılar 3.769 kişiydi. 197 kişi de kayıptı.

Başkanın zorlamasıyla Kongre, Küba'ya 45 milyon dolarlık bir acil yardım kararı aldı. Bu para Havana'nın yeniden onarılması işinde harcanacaktı. Başkan ayrıca bir iyi niyet jesti olarak otuz beş yıllık ticaret ambargosunu da kaldırdı, Artık Amerikalılar Havana purolarını yasal olarak da içebileceklerdi.

Ruslar Küba'dan çıkarıldı. Polonya Büyükelçiliği binasındaki bir Özel İlişkiler Dairesi dışında ülkede temsilcilikleri kalmadı. Kübalılar onların gidişine pek gözyaşı dökmediler.

Castro kalben her zaman Markist bir ihtilalci olarak kaldı, ama artık yumuşuyordu, ABD-Küba dostluk paktını prensip olarak onayladıktan sonra, Başkanın davetini hiç kararsızlık göstermeden kabul etti. Beyaz Saraya gitti. Kongre önünde bir konuşma yaptı, yalnızca konuşmasını yirmi dakikaya sığdırması istendiğinde biraz homurdandı.

Patlamanın üçüncü günü şafak vakti, eskimiş, boyaları soyulan bir gemi limanın aşağı yukarı orta yerine gelip demirledi. Yangın söndürme ve kurtarma gemileri onun yanından, otoyolda bozulup kalmış bir arabaymış gibi geçip gidiyorlardı. Tıknaz görünüşlü bir tekneydi. Enli ve kısaydı, boyu yirmi metre ancak vardı. Kıç tarafındaki vincin teli suya sarkıyordu. Tayfaları çevrelerindeki faaliyetin farkında değilmiş gibiydiler.

Rıhtım çevresindeki yangının büyük bölümü söndürülmüştü. Ama itfaiye ekipleri antrepoların içindeki enkazın üzerine hala tonlarla su boşaltıp duruyorlardı. Karşı sahildeki kararmış petrol depolarında hala inatçı alevler çıkıyordu. Ortalık duman, yanık yağ ve lastik kokularıyla doluydu.

Pitt geminin güvertesinde durmuş, gözlerini kısmış, petrol tankerinin enkazına bakmaktaydı. Ozero Baykay'dan geriye yanık bir kabuktan başka pek bir şey kalmamıştı. Yağlı suların üzerinde iğrenç bir görünüşü vardı. Pitt dikkatini elinde tutmakta olduğu küçük pusulaya çevirdi.

"Burası mı?" diye sordu Amiral Sandecker.

Pitt. "Kıyı işaretleri tutuyor." dedi.

Giordino başını dümen odasının kapısından uzattı. "Manyetometre çıldırdı. Büyük bir demir kütesinin üzerindeyiz."

Jessie bir kapağın üstüne oturmuştu. Gri şort, açık mavi bluz giymiş, eski görünüşüne kavuşmuştu.

Pitt'e merak dolu bir bakışla baktı. "Raymond'un La Dorado'yı neden Limanın ortasına sakladığını hala söylemediğin gibi, buraya gelmek gerektiğini nereden bildirini de anlatmadın."

Pitt, "Başlangıçta anlamayışım budalalığımdandı," diye açıkladı. "Kelimeler birbirine benziyor.

Ben yanlış yorumladım; Bana ölürken, Meynerin'e bak, demiş gibi geldi. Oysa, Maine'in yerine bak, diyormuş."

Jessie'nin akli karışmış gibiydi. "Maine'in yeri mi?"

"Pearl Harbor'u, Alamo'yu ve Maine'i hatırlasana! 1898 yılında, bu noktada yo da çok yakınında Maine savaş gemisi havaya uçtu ve İspanyol-Amerikan savaşını başlattı."

Jessie'nin içinde bir heyecan dalgası kabarmaya başladı. "Raymond heykeli bir batığın üzerine mi atmış?;"

"Batığın yerine," diye düzeltti Pitt, "Maine sonradan çıkarılmış çekilmişti. 1912 yılında tekrar battı."

"Ama Raymond hazineyi bile bile neden atsın?"

"Her şey, ortağı Hans Kronberg'le birlikte Cyclops'u bulup La Dorado'yı çıkarmalarıyla başlıyor. Bu iş birlikte çalışan iki arkadaşın zaferi olmalıydı. O hazineyi her şeyi kendine isteyen açgözlü denizden geri almayı başarmışlardı. Hikâye aslında mutlu sonla bitmeliydi. Ama yazık ki, kötüye döndü. Raymond LeBaron, Kronberg'in karısına aşıkta."

Jessie'nin yüzünde anlama ifadesi belirdi. "Hilda."

"Evet. Hilda. Hans'dan kurtulmak istemesi için iki neden vardı. Hem hazine. Hem kadın. Her nasılsa Hans'ı kandırmış, La Dorado çıkarıldıktan sonra tekrar dalması gerektiğine inandırmış olmalı. Adamın ipini kesti, orada feci bir ölüme terk etti. Cyclops gibi bir kâbusun içinde umutsuzca debelenmenin nasıl bir şey olacağını düşünebiliyor musun?"

Jessie gözlerini kaçırdı. "Sana inanmıyorum."

"Kronberg'in cesedini kendi gözlerinle gördün. İşin anahtarı Hilda'ydı. Hikâyenin çoğunu o anlattı. Ben yalnızca birkaç ayrıntıyı doldurmak zorunda kaldım."

"Raymond asla cinayet işleyemezdi."

"İşleyebilirdi ve işledi de. Hans devreden çıkınca, bir adım daha attı. Vergi Dairesini kandırdı. Bin dokuz yüz ellilerin sonlarında. 150.000 doları geçen gelirlerden hazinenin yüzde seksen vergi aldığını hatırlarsan, onu pek suçlayamazsın, Brezilya'nın açabileceği davayı da atlattı. Brezilya heykeli 'çalınmış tarihi eser' olarak isteyebilirdi ve buna her türlü hakkı vardı. Raymond hiç sesini çıkarmadı, Küba'ya doğru bir rota tutturdu. Dönek adamdı senin kocan.

"Şimdi sorun heykeli saklamaktı. Yirmiyle elli milyon arasında değeri olan bir tarihi eser için, onca yüksek vergiyi ödeyemezdi. Ayrıca bir korkusu daha vardı. Küba'nın o zamanki diktatörü Fulgencio Batista birinci sınıf bir hırsızdı. El koyardı heykele. O koymasa, ikinci Dünya Savaşından sonra Küba'ya kırmızı balmumuyla davet edilmiş Mafia'cılar el koyardı. Bu nedenle Raymond, La Dorado'yı parça parça satmaya karar verdi.

"Ama ne yazık ki zamanlaması yanlıştı. O yelkenini açıp bu limana girdiği gün, Castro grubu da kente girip Batista rejimini devirdi. İhtilal kuvvetleri hemen bütün limanları ve havaalanlarını kapadı. Batista yandaşlarının yurtdışına kaçıp servetlerini de yanlarında götürmelerini engelledi."

"LeBaron da hiçbir şey alamadı mı?" diye sordu Sandecker. "Her şeyini kayıp mı etti?"

"Pek sayılmaz. Tuzağa düştüğünü görünce, ihtilalcilerin er geç kendi teknesini de arayıp La

Dorado'yı bulacaklarını anladı. Tek çaresi, taşıyabileceği bir şeyi söküp almak, ilk uçakla Amerika'ya dönmektir. Herhalde gecenin karanlığından yararlanarak teknesini limana sokmuş olmalı. Heykeli de yetmiş yıl önce Maine savaş gemisinin patladığı yere attı. Tabii patırtı yatışınca dönüp onu almayı planlıyordu, ama Castro oyunu LeBaron'un kurallarına göre oynamadı. Küba'nın ABD'yle balayı kısa sürdü. Raymond da buraya dönüp üç tonluk paha biçilmez hazinesini Castro'nun burnunun dibinden alamadı."

"Heykelin neresini söküp aldı?" diye sordu Jessie,

"Hilda'ya göre, yakut kalbini almış. Ülkesine kaçırınca gizlice kestirmiş, yontturmuş, araçlar kanalıyla parça parça satmış ve yanında Hilda'yla finans dünyasının doruklarına tırmanmak üzere yola çıkmış. Sonunda da o dev imparatorluğu kurmuş."

Uzun süre sessiz durdular. Herkes kendi düşüncelerine dalmıştı. Çaresiz kalan LeBaron'un "altın kadına otuz yıl önce teknesinin kenarından nasıl suya ittiğini gözlerinin önüne getirmeye çalışmaktaydılar.

"La Dorado," diyerek sessizliği bozdu Sandecker. "Ağırlığı yeter onu dipteki kum tabakasının altına gömmeye."

Giordino. "Amiralin hakkı var." dedi. "LeBaron heykeli tekrar çıkarmanın büyük bir operasyonu gerektireceğini görememiş."

Pitt, "İtiraf edeyim ki, bu beni de kaygılandırmıştı," dedi. "Özellikle de Maine'in ana gövdesi çıkarıldıktan sonra, geride bir yığın döküntü maden kaldığını biliyor olması gerekirdi. Dünyanın an pahalı detektörü bile, bir madeni ötekenden ayırt edemez."

Sandecker, "Demek heykel sonsuza dek orada yatacak," dedi. "Meğer ki günün birinde biri gelip limanın yarısını oysun, Onu da rastlantı eseri bulsun"

Pitt düşünceli bir sesle, "Belki de gerekmez." dedi. Gözleri sanki yalnız kendinin görebildiği bir şeye bakıyordu. "Raymond LeBaron kurnaz adamdı. Ayrıca profesyonel batık kurtarma uzmanıydı. Bence ne yaptığını bilerek kalkıştı bu işe."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Sandecker.

"Heykeli suya attı, o tamam. Ama bence çok yavaş indirmenin yolunu buldu ve onu ayaküstü oturttu dibe."

Giordino güvertenin tabanına bakıyordu. "Olabilir," dedi yavaşça. "Olabilir. Boyu neydi bu kadının?"

"Kaide dahil, iki buçuk metre kadar."

Sandecker, "Üç tonun çamura gömülmesi için otuz yıl," diye mırıldandı. "Belki elli altmış samimi hala kumun üzerindedir."

Pitt gülümsedi, "Al'la ben dalıp ilk keşfi yapınca anlarız." dedi.

Hepsi tekrar sessizleştiler, yağ kaplı, kül rengi sulara baktılar. Karanlıkta sular. Sır vermez bir görünüşü vardı. Ürkütücü yeşil derinliklerden La Dorado onları çağırıyordu.

Kısım 80

Pitt komple dalgıç kılığında durmuş, dipten yüzeye yükselen baloncuklara bakıyordu. Tekrar kolundaki saate göz attı. Giordino yaklaşık elli dakikadır kırk fit derindeydi. Yine baloncukları izledi, daire çizerek çıkmaya başladıklarını gördü. Teknenin otuz metre açığındaki dubadan inen hayat ipinin çevresinde 360 derecelik son bir tur atacak kadar oksijeni kaldığını biliyordu.

Sandecker tarafından tutulmuş Kübalı askerler gurubu çok sessizdi. Pitt güverte boyunca baktığında onları Amiralin arkasında demiryolu gibi sıralanmış olduklarını gördü, parlak hava kabarcıklarına büyülenmiş gibi bakıyorlardı.

Pitt, arkasında dikilmekte olan Jessie'ye döndü. Jessie son beş dakikadır ne bir söz söylemiş nede hareket etmişti, yüzü derin bir dikkatle gerilmişti, gözleri heyecanla parlıyordu. Bir efsaneyi görme arzusuyla dikkat kesilmişti. Aniden 'Bakın' diye bağırdı.

Karanlık bir şekil kabarcıkların arasından yükseldi, Giordino'nun başı şamandıranın yanından suları yardı. Sırtüstü yatarak merdivenlere ulaşana kadar paletlerini salladı. Güverteye tırmanmadan önce ağırlık kemerini ve çift hava tüpünü çıkarttı. Yüz maskesini çıkarttı ve yana doğru tükürdü.

Pitt, "Nasıl gitti?" diye sordu.

Giordino "İyi" dedi. "Durum şöyle. Şamandıranın kılavuz ipinin belirlediği nokta üzerinden sekiz geçiş yaptım. Görüş üç metreden az. Küçük bir şansımız olabilir. Dip kum ve çamur karışımı, yani gerçekten yumuşak değil. Heykel başının üstüne üstüne kadar batmış olmayabilir."

"Akıntı."

"Bir knot civarında. Baş edebilirsin."

"Herhangi bir engel."

"Dipten çıkan birkaç keskin paslı çıkıntı, yani kılavuz ipinin dolanmamasına dikkat et."

Sandecker, Pitt'in arkasına yaklaştı ve giysisin son kontrollerini yaptı. Pitt rayların arasından açığa doğru gitti ve dişlerinin arasındaki hava regülatörünü ayarladı.

Jessie koruyucu elbisenin üzerinden sevgiyle kolunu sıktı. "İyi şanslar." dedi.

O yüz maskesinin içinden göz kırptı ve ileriye doğru uzun bir adım attı. Parlak güneş ışığı bir anda yeşil bir boşluğun içinde kabarcıklar tarafından yutuldu. Şamandıraya yüzdü, dik bir açıyla dibe inmeye başladı. Sarı naylon ip birkaç metre sonra koyu karanlığın içinde kayboldu.

Pitt kılavuz ipini dikkatle takip etti. Önce kulaklarındaki basıncı ayarlamak için mola verdi. Bir dakikadan az bir süre sonra aniden dip gözüksü ve onu pençeli elleriyle karşıladı. Basınç göstergesini, pusulasını, saatini ve yüzme kompansatörünü ayarlamak için gene durdu. Giordino'nun bir halka ile iniş ipine bağladığı mesafe ipini kullanarak bir daire çizdi.

Yirmi dört fit kadar yüzdükten sonra eli Giordino'nun son dalışında çevre uzunluğunu ölçmek için bağladığı düğüme geldi. Kısa bir mesafe sonra, dairesel arama alanının merkezini işaret eden, portakal rengi kazığı çamurun içinde gördü. Altı metrelik artırımlarla her iki yanında üçer metrelik alanı gözleriyle tarayarak bir yay çizmeye başladı.

Su boş ve ölü ve kimyasal kokuyordu. Yakıt tankerinin patlamasıyla oluşmuş ölü deniz hayatı

kolonilerinin üzerinden geçti, ölü gövdeleri esinti altındaki yapraklar gibi gel-git akıntısı altında sallanıyordu. Teknede güneş altında kuru dalış elbisesi içinde terliyordu şimdi yüzeyin kırk metre altında yine terliyordu. Limandan çıkmakta olan kurtarma teknesinin sesini işitti, eksoz ve pervanesinin sesi suyun yoğunluğu yüzünden daha yükselerek geliyor.

Tam bir daire çizene kadar çorak limanı adım adım taradı. İşareti dışarı taşıdı ve ters yönde diğer turuna başladı.

Dalgıçlar sıksık sualtı çölünde bir şey görmeden el yordamıyla yüzerken büyük bir yalnızlığa düşerler. Sadece elli metre yukarıda olan insanların gerçek dünyası yok olur. Bilinmeyen doğru dikkatsiz bir adanmışlık ve bir kayıtsızlık karşılaşılabirler. Algıları bozular ve hayal görmeğe başlarlar

Pitt bir fantezi dışında bunların hiç birini yaşamadı. O avının düşüncesi ile sarhoş olmuştu, zihni heykelin görüntüsü ile doluydu. Onun belisiz şekli altın sarıları ve parlak yeşiller içinde zihninde dans ediyordu.

Aniden paletlerini sallayarak ilerde gördüğü nesneye doğru yüzdü. Nesne yuvarlaktı, diğer nesnelere arasında zor seçiliyordu ve kısmen gömülmüştü. Kumun içinden elli santim kadar çıkıntı yapıyordu ve her tarafi akıntıyla sallanan yosunlarla kaplanmıştı.

Pitt yüzlerce kez Altın Kadınla karşı karşıya kaldığını nasıl hissettiğine şaşmıştı. Sadece hissetmişti, aramanın asla sona ermeyeceği korkusu yanlış bir alarm verdimişti.

Yavaşça, endişe içinde eldivenli eliyle üzerini temizledi. Küçük bitki parçacıkları ve çamur kahverengi bir girdap içinde herşeyi perdeleyerek dalga dalga yükseldi.

Görüşü büsbütün engelledi. Pitt esrarengiz bir sessizlik içinde bekledi. Sonunda bulanıklık yatıştı.

Biraz daha yaklaştı, dipten hafifçe yükseldi. Yüzü esrarengiz cisimden birkaç santim uzaktaydı. Maskesinin içinden baktı, ağzı birden kurudu, yüreği davul gibi gümbürdemeye başladı.

Cağların hüznünü taşıyan bir çift zümrüt göz ona bakmaktaydı.

Pitt, La Dorado'yu bulmuştu.

Kısım 81

4 Ocak 1990

Washington, D.C.

Başkanın Jersey Kolonisiyle ilgili, Eli Steinmetz ve ay ekibinin başarıları konusunda yaptığı açıklama tüm ulusu coşturmuş, dünyayı heyecana boğmuştu.

Bir hafta boyunca her gece televizyon seyircilerine inanılmaz güzellikte ay manzaraları gösterildi. Bunları görüntülemek kısacık Apollo inişleri sırasında mümkün olmamıştı, insanların orada kendilerine yaşanabilir bir yer kurma çabaları, hayatta kalmak için nasıl mücadele ettikleri da ayrıntılı biçimde gösterilmekteydi.

Steinmetz ve adamları günün kahramanı oldular. Ülkenin her yanına davet ediliyor, her televizyon yayını için röportajlara çağrılıyor, New York'da onurlarına geçit törenleri düzenleniyordu.

Ay kolonicilerine yapılan tezahüratta modası geçmiş bir vatanseverliğin gölgesi vardı, ama etkisi daha derin, daha genişti. Artık kısa uzay uçuşları dönemi bitmişti. Uzayda bir süreklilik başlamıştı. İnsanoğlunun kendi gezegeninden uzakta da yaşayabileceği kanıtlanmıştı.

Başkan iç çekirdek ve koloni üyeleri onuruna verdiği yemek davetinde pek neşeliydi. Ayda yaşamayı ilk kez akıl eden bu insanlarla yaptığı ilk görüşmeden çok farklı davranıyordu bu sefer. Şampanya kadehini Hudson'a doğru kaldırdı. Hudson odadaki kalabalığa bakarken, kimseyi göremiyormuş gibi dalgındı.

"Aklın uzayda mı kaldı, Leo?"

Hudson. Başkana baktı, başını salladı. "Özür dilerim. Eski huyum. Partilere uyum sağlayamam."

"Herhalde ayda yeni bir yerleşme merkezi için planlar kuruyorsundur."

Hudson gülümsedi. "Aslında Marsı düşünüyordum."

"Demek Jersey Kolonisi yolun sonu değil."

"Son hiç olmayarak. Yalnızca yeni bir başlangıcın başlangıcı o kadar."

"Kongre kamuoyuna zıt gitmeyecek, koloninin genişletilmesi için fon teklifini onaylayacaktır. Ama Mars... sen çok fazla paradan söz ediyorsun."

"Biz yapmazsak, gelecek kuşak yapacak."

"Projenin bir adı da var mı?"

Hudson başını iki yana salladı. "Henüz pek düşünmedim."

Başkan o zaman, "Sık sık merak ettim durdum, Jersey Kolonisi adını nereden buldunuz?" diye sordu.

"Tahmin edemediniz mi?"

"New Jersey eyaleti var... Fransa kıyısı açıklarında Jersey Adası var..."

"Bir de Jersey diye bir inek cinsi var."

"Ne cinsi var?"

"Hani bir çocuk şarkısı vardır:

Hey didil didil.

Kedi ve Keman.

İnek atladı aydan..."

Başkan bir an boş boş baktı, sonra bir kahkaha patlattı: Kendini toparladığı zaman, "Tanrım, ne hoş bir buluş," dedi. "İnsanlığın en büyük başarısı, bir ineğin adını alıyor."

"Gerçekten inanılmaz güzellikte," dedi Jessie. Pitt, "Olağanüstü," diye onayladı. "İnsan bakmaktan usanmıyor."

Washington Ulusal Müzesinde, Doğu Binasında yanyana duruyor, ışıklar altında sergilenen La Dorado'ya bakıyorlardı. Esmar altın vücut ve cilalı zümrüt boş pırıl pırıldı. Dramatik etkisi gerçekten inanılmazdı. Bilinmeyen Kızılderili heykeltıraş bu kadını tutsak edici bir güzellik ve zevkle işlemişti. Rahat bir pozda duruyordu. Bir bacağını ötekinin önüne atmıştı. Kolları dirseklerden hafif bükülmüş, elleri dışa doğru açıktı.

Pembe mermer kaidesi bir buçuk metre yüksekliğinde Brezilya gül ağacından bir platformun üzerine konmuştu. Çıkarılmış kalbinin yerine, kırmızı camdan bir taklit yerleştirilmişti, ama orijinal yakutun görkemine taş çıkarıyordu.

Göz kamaştırıcı heykele kalabalık bir grup insan bakmaktaydı. Müzenin kapısı dışında da çeyrek millik bir kuyruk oluşmuştu. La Dorado dünyada hiçbir eserin görmediği kadar ilgi görüyordu.

Başkentin tüm saygın ve forslu kişileri gelmişti birer kere. Başkanla karısı, Hilda Kronberg'i kendileri getirmişlerdi müzeye. Açılış töreni için. Hilda tekerlekli sandalyesinde oturarak seyretmişti heykeli. Mutlu bir kadındı o anda. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Başkan yaptığı konuşmada Hilda'nın hayatının iki erkeğine saygılarını sunarken, o gülümsüyordu. Başkan sonra onu koltuğundan kucaklayarak kaldırmış, heykele dokunması için yaklaştırmıştı. O anda müzede gözü dolmayan hiç kimse kalmamıştı.

"Garip," diye mırıldandı Jessie. "Her şeyin Cyclops batığıyla başlayıp Maine batığıyla bitmesi epey garip."

"Bizim için öyle." dedi Pitt dalgın bir sesle. "Heykel için, dört yüz yıl önce bir Brezilya ormanında başladı hikaye."

"Böyle bir güzelliğin bunca ölüme yol açması inanılır gibi değil."

Pitt dinlemiyordu. Cevap da vermedi.

Jessie ona merakla baktı. Pitt gözerini dikmiş, heykele bakıyordu. Zihni bir başka zamanda, bir başka yerdeydi.

Jessie alçak sesle, "Zengin hazine, bol hayal." diye mırıldandı.

Pitt ağır ağır ona dönüp baktı, gözleri şimdiki zamana döndü. Büyünün etkisi geçmişti, "Efendim?" diye sordu.

Jessie gülümsemekten kendini alamadı. "Ne zaman başlıyorsun?"

"Başlamak mı?"

"La Dorado'nın kayıp kentini aramaya?"

"Acelesi yok," dedi Pitt, Birden gülmeye başladı. "Bir yere kaçmıyor ya!"

BİTTİ
